

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

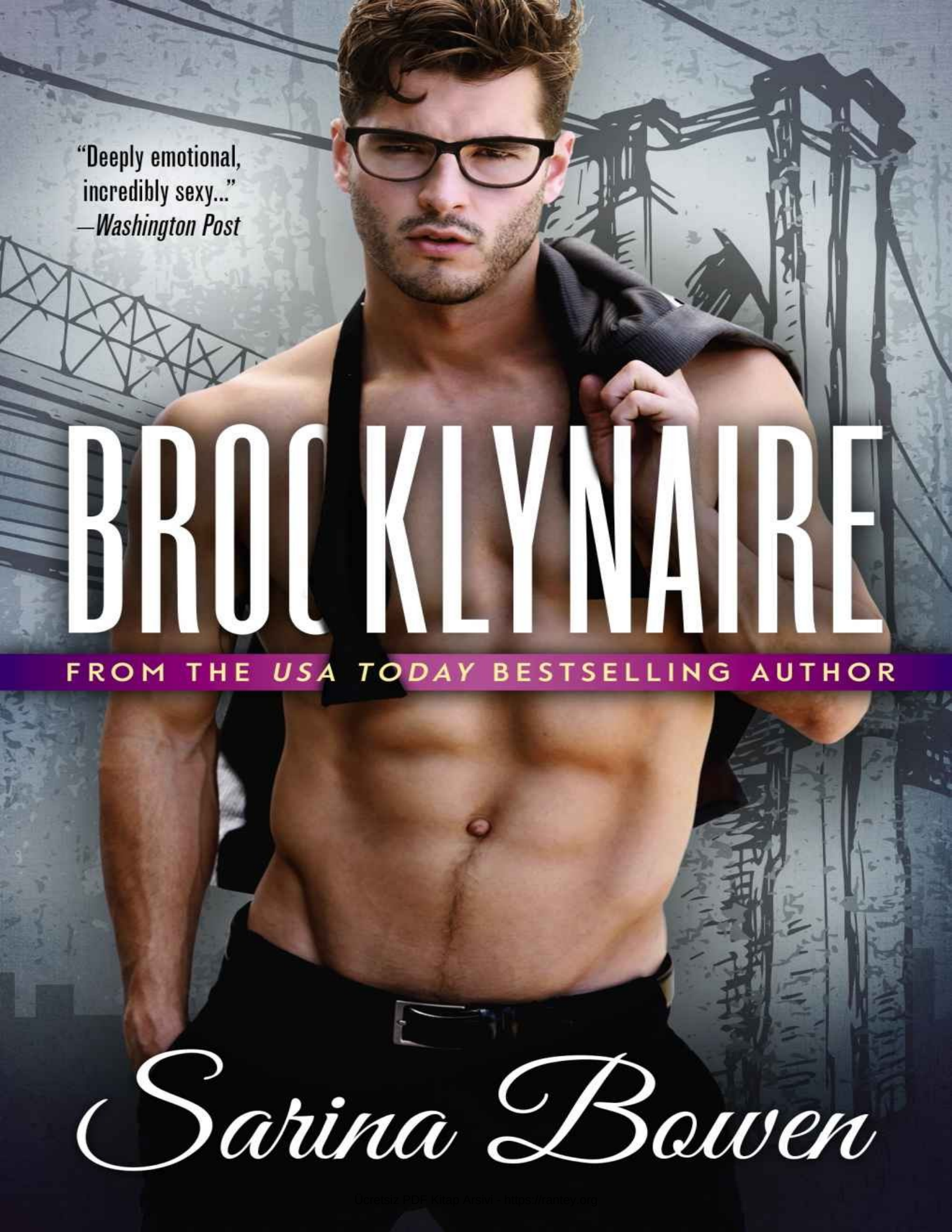
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Deeply emotional,
incredibly sexy..."
—*Washington Post*

BROOKLYNAIRE

FROM THE USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Sarina Bowen

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Gecelik Sansasyon: Birinci Bölüm](#)
[Sarina Bowen'dan Sıradaki](#)
[Rebecca](#)
[Yedi Yıl Önce Nate](#)
[Altı Yıl Önce İki](#)
[Yıl Önce Nate &](#)
[Rebecca](#)
[Sarina Bowen tarafından da](#)

BROOKLYNAIRE

SARINA BOWEN

TUXBURY PUBLISHING LLC

İÇİNDEKİLER

Sarina Bowen'dan Sıradaki

1. Rebecca
2. Yedi Yıl Önce
3. Nate
4. Rebecca
5. Altı Yıl Önce
6. Nate
7. Rebecca
8. İki Yıl Önce
9. Nate
10. Rebecca
11. Nate
12. Rebecca
13. Nate
14. Nate
15. Rebecca
16. Nate
17. Rebecca
18. Nate
19. Rebecca
20. Rebecca
21. Nate
22. Rebecca
23. Nate & Rebecca
24. Nate
25. Rebecca
26. Rebecca
27. Nate
28. Rebecca

29. [Nate](#)

30. [Rebecca](#)

31. [Nate](#)

[Overnight Sensation: Birinci Bölüm](#)

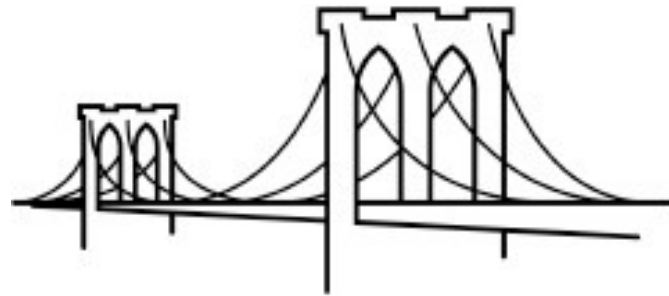
[Ayrıca yazan Sarina Bowen](#)

SIRADA SARINA BOWEN VAR

[Overnight Sensation](#)'ı [kaçırmayın!](#) Bu kitabının arkasında bir alıntı var.

Ve en son haberleri ilk siz duyun! [Sarina'nın posta listesine katılın](#). Ya da [Facebook okuyucu grubuna](#) katılın.

1

REBECCA

"Temelin atıldığı saati, noktayı, bakışı ya da sözcükleri saptayamıyorum. Çok uzun zaman önceydi. Başladığımı bile bilmeden ortasına gelmişim."
-Jane Austen'in *Gurur ve Önyargı*'sı

2 NİSAN, BROOKLYN

Benim belalı biri olduğum herkes tarafından kabul edilen bir gerçek.

Öncelikle, herkesin az çok başının çaresine bakabildiği Brooklyn'de yaşıyorum. Kahvemi sade içerim. Ve profesyonel sporcularla çalışıyorum, testosteron dolu bir ofiste kendi başımın çaresine bakıyorum, öyle ki kafein neredeyse konunun dışında kalıyor.

Bir sette yirmi beş sınav çekebilirim. Geçen yıl bir hokey oyuncusu bu konuda bana karşı bahse girdi ve yüz dolarını kaybetti. Yani yirmi dört saat öncesine kadar kendimi oldukça sert biri olarak görüyordum.

Olmam da gerekecek. Brooklyn Bruisers yıllardır ilk kez NHL playofflarına yaklaşıyor. Takımım playofflara kalırsa, bir sürü görev bana doğru gelecek. Seyahat düzenlemeleri. Tanıtım etkinlikleri. Uzak mekanlarda bilet satışları. Ofis müdürü olarak, tüm bu mutlu kaosu koordine etmek benim işim.

Ancak dün öğleden sonra, bir anlık aptallıkla, iş arkadaşlarımdan birine bir mesaj iletmek için antrenman sahasının pırıl pırıl buzuna çıktım.

İki yıl boyunca buza hiç ayak basmadan hokey takımı için çalıştım. Ama dün düşündüm ki... neden olmasın? İyi bir restoranda çalışıp yemeklerin tadına hiç bakmamak gibi.

*Neden olmadı*ğı yaklaşık altmış saniye sonra, Chuck Taylor ayakkabılarım kaygan zeminde kaydığında ortaya çıktı. O kadar hızlı düştüm ki düşüşümü ellerimle bile engelleyemedim. Onun yerine, bir kalça yanağımın üzerine düştüm. Ama o da kaydı! Yana doğru düşmeye devam ettim, kolum ve

Sonra kafam yere çarptı. Sonunda soğuk, soğuk yüzeyde dinlenmeye başlamadan önce başım gerçekten de buzdan sekti.

Hemen, kendine saygısı olan her kızın ciddi bir takla attıktan sonra yaptığı şeyi yaptım - tozumu aldım ve bu saçmalığa tanık olan iki iş arkadaşşıma kesinlikle iyi olduğumu söyledim.

Kıçımdaki üç eyalet büyüklüğündeki çürüğü saymazsak, iyi olduğumu düşünüyordum.

Geçirdiğim beyin sarsıntısı ilk başta fark edilmedi. Şaşkınlığının utançtan kaynaklandığını düşündüm. Kızarmış ve kafası karışmış hissetmek o anda gayet mantıklı görünüyordu.

Eve gittim, buzdolabımda kalan yemekleri yedim ve erkenden yattım. Ama sabahın ikisinde aniden tekrar uyandım. Baş ağrım artmıştı ve kendimi biraz hasta hissediyordum. Kalktım ve aspirin almak için banyoya girdim. Işığı açtığımda oda dönmeye başladı. Havlu çubuğunu o kadar sert tuttum ki duvardan koptu.

O gün ikinci kez kıçımın üstüne düştüm.

Çarpma sesi diğer yatak odasındaki kız kardeşimi uyandırdı. Beni yerde göz kırparken bulunca paniklemiş. Gecenin bir yarısı Brooklyn Methodist'in acil servisine böyle geldik. Bana gönderecekleri faturayı düşünecek olursam, muhtemelen yine midem bulanacak. Beni her zamanki yerimden dürttüler, soktular ve ben eve gitmeme izin vermeleri için ısrar ederken gözlerime cehennem ışıkları tuttular.

Sonunda yaptılar, ama beyin sarsıntısından nasıl kurtulacağıma dair uzun talimatlar vermeden önce değil.

İşte burada, dünyanın en çirkin kanepesinde, küçük, kalabalık dairemde tünüyorum ve ne halt edeceğimi düşünüyorum. Bu arada hayal kırıklığı gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor.

Ve ben *hiç* ağlamam. Ne oluyor lan?

Tamam, *acıyor*, lanet olsun. Ama beni bu kadar üzen şey baş ağrısı değil. Acil servis doktoru iki hafta boyunca işe dönemeyeceğimi söyledi. Evde kalmamı ve ekranlardan, evrak işlerinden, streten ve fiziksel ve zihinsel olarak yorucu tüm durumlardan uzak durmamı söyledi.

Kafamı toparlamaya çalışırken bir damla gözyaşı daha süzülüyor yüzümden. Az önce Brooklyn Bruisers'ın Genel Müdürü Hugh Major'a mesaj atarak birkaç gün izne ihtiyacım olduğunu söyledim. Ve ekrandaki harflerin yüzmesini durdurmak için gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Ya *iki hafta*? Bu sadece . Zamanlama berbat ve Hugh bundan memnun olmayacak. Takımın sahibi Nate Kattenberger de memnun olmayacak.

Dahası, bu durumdan hoşnut *değilim*. Çocuklarım, takımla çalışmaya başladığımdan bu yana ilk kez playofflara kalmanın eşiğinde. Bunu görmek için orada olmalıyım. İki yıldır hokey takımı benim tüm hayatım oldu. İki hafta oturmak mı? İmkânsız.

Telefonumu kapatarak titrek bir nefes daha alıyorum. Hareketlerim gizli çünkü dört aylık yeğenim ayaklarımın dibindeki sepette uyuyor. Bebeği uyandırمام. Şu anda ağlamaya başlarsa, başım buna dayanamaz.

Uyuyan yüzüne odaklanıyorum ve kendimi biraz daha sakin hissediyorum, çünkü bebekler nasıl rahatlayacaklarını bilirler. Matthew'un koyu renk kirpikleri tombul yanaklarını çiziyor ve battaniye her sessiz nefeste hafifçe kalkıyor.

Dün en büyük sorunumun kız kardeşim ve ailesiyle aşırı kalabalık bir daireyi paylaşmak olduğunu düşünüyordum. Bir de on bir ay üç gündür seks yapmamış olmam. Eskiden bu büyük bir sorun gibi görünürdü.

Ama şimdi daha iyi biliyorum.

Bu dairede dört kişi yaşıyor ama tam zamanlı bir işi olan tek kişi benim. Tamam, bebek çalışamaz. Ama iki yetişkin de bana güveniyor. Kız kardeşim bir yandan ön lisansını bitirmeye çalışırken bir yandan da barista olarak birkaç vardiya çalışıyor. Bebeğin babası da -evimizin dördüncü sakini- fırsat buldukça inşaat işlerinde çalışıyor. Ama genellikle onun yerine bebek bakımı yapıyor.

Geriye ben ve düzenli maaşım kalıyor. Takımın sahibi beni yedi yıldır tanıyor olsa da, son iki yıldır iş güvenliğim konusunda endişeliyim. Bugün yokluğum yardımcı olmayacak.

Peki şimdi ne halt edeceğim?

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü yeğenim uykusunda yer değiştiriyor.

Matthew benimle yaşamaya başladığından beri, bebeklerin için mümkün olan en kötü anı seçme konusunda esrarengiz bir beceriye sahip olduklarını öğrendim. Ellerimin topuklarıyla gözlerimi siliyorum ve derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Matthew yuvarlanıyor ve homurdanıyor. Küçük ağzı emecekmiş gibi hareket ediyor.

Uh-oh.

Yavaşça, uyuduğu Moses sepetinin üzerine eğiliyor ve battaniyenin içinden terk edilmiş emziği çıkarıyorum. Sonra, çok sinsice, emziği ağzına sokuyorum. Bunlar öğreneceğimi hiç düşünmediğim numaralar. Ama sonra

Küçük kız kardeşim 22 yaşında hamile kaldı. "Bebegi doğuracağım," diye hemen açıkladı. "Renny de bize destek olmak için Körfez'deki bir petrol platformunda çalışmaya gidecek."

Doğru.

Birkaç ay sonra Missy kirayı ödeyemediği için Queens'teki dairesini kaybettiğinde hiç şaşırmadım. Ve Renny'nin petrol platformunda sadece birkaç ay kalması beni biraz daha şaşırtıyor.

Bir hafta önce kapımdan içeri girdi ve aşırı dramatik bir hareketle halımın üzerine diz çöktü. "Ailem olmadan bir gün daha geçirmeye dayanamadım!" diye ağladı yirmi bir yaşındaki aptal. (Evet, kız kardeşim kendinden genç bir adama aşık oldu. Ona çocuk damat derdim ama evli bile değiller).

Eskiden sadece en iyi arkadaşım Georgia ile paylaştığım Brooklyn'deki küçük dairede şimdi hepimiz büyük ve mutlu bir aileyiz. Kız kardeşimi seviyorum ama bu daire bu kadar melodram için yeterince büyük değil.

Kız kurusu teyze rolünü üstlendim. Ve şu anda, kız kardeşim ve Renny'nin paylaştığı yatak odasının kapalı kapısının ardında, sevişmelerinin boğuk iniltilerini ve duvara yaslanmış yatak başlığının ritmik gümbürtüsünü duyabiliyorum.

Çok sinsi olduklarını düşünüyorlar. Renny Teksas'tan döndüğünden beri, bebek uyurken günde bir kez şipşak sevişmek için sıvışıyorlar. Her an kızarmış ve mutlu bir şekilde ortaya çıkabilirler, birbirlerine yumuşak bakışlar atarlar, elleri birbirlerinin bedenlerinde gezinir, sanki birbirlerini bırakmak onlara fiziksel acı verecekmiş gibi.

Kız kardeşim biraz aptaldır. Hep öyleydi. Ve yine de onu gerçekten seven bir adamı kaptı. Onları her düşündüğümde biraz kusmak istiyorum. Ve bu beyin sarsıntısı geçirmeden önceydi.

Ayaklarımın dibinde, Bebek Matthew kısa, küçük kollarını kel, küçük başının üzerine uzatıyor. Gözleri hâlâ kapalı ama bu uzun sürmeyecek. Emziği yine düşüyor. Sonra soluk soluğa küçük bir yakınmada bulunuyor ve o mavi gözleri açılıyor.

Şu anda hayatım ne kadar boktan olursa olsun, bir şey sarsılmaz bir şekilde doğru: yeğenim tamamen sevimli. "Merhaba," diyorum usulca ve gözleri beni buluyor. "İyi uyudun mu?"

Soruyu değerlendiriyor.

"Benimle kanepede takılmak ister misin?" Ellerimi onun ağır sıcaklığının altına sokmak için eğildim. Çekiştiriyorum. Tekrar doğrulduğumda başıma öyle keskin bir ağrı saplanıyor ki şaşkınlıktan tıslıyorum.

Ses Matthew'u hazırlıksız yakalıyor ve inliyor.

"Sorun yok," diyorum, gözlerim acıya karşı kapalı. "Her şey yoluna girecek."

Hangimizi teselli ettiğim belli değil.

Matthew birkaç telaşlı ses daha çıkarıyor. Ağlamak için kendini zorluyor. Bu kez umursamıyorum çünkü diğer odadaki seks kreşendosunun sesini örtüyor. Ama emziği yerdeki sepette bırakmışım, lanet olsun. Matthew'u tutmak eğilmemi iki kat zorlaştırıyor ama başarıyorum. Zar zor.

Tekrar kanepeye yerleştığımızda oda, odaların gerçekten dönmemesi gereken bir şekilde dönüyor. Çirkin kanepenin üzerindeki büyük kahverengi güller -Georgia ve ben ona Canavar diyoruz- gözlerimin önünde yüzüyor gibi.

Trippy.

Matthew emziği umutsuzca emiyor. Onu uzun süre tutmaz. Acıkmıştır. Birkaç dakika sonra iniltileri feryatlara dönüşüyor. Onu kollarımda sallıyorum ama gözlerinin kenarlarından iki damla yaş süzülüyor. Sempatî içinde, benim gözlerimden de birkaç damla yaş süzülüyor.

Sonra yatak odasının kapısı açılır. "Babam geldi!" Renny ilan eder. Göğsü çıplaktı ve kot pantolonunun üst düğmesi hâlâ açıktı. Ama kanepenin etrafında koşuyor ve Matthew'u kollarımdan alıyor. "Balkabaklı çöreğim. Benim tatlı turtam." Pasaklı yüzünü Matthew'un kadifemsi yanağına indiriyor ve onu öpmeye başlıyor.

Bebek aç ve Renny'nin ihtiyacı olan tesisat yok. Ama görünüşe göre Renny gibi yarı çıplak bir kaçık, Matthew'un dikkatini boş karnından uzaklaştıracak kadar eğlenceli. Bebek küçük denizyıldızı elini babasının yüzüne koyar ve uzun süredir kayıp olan aşıklar gibi birbirlerine bakarlar.

"Dünyadaki en iyi küçük balkabaklı kek kim?" Renny gevezelik ediyor. Canavar'ın diğer köşesine oturuyor ve sonra kız kardeşim kızarmış ve yeni bir annenin bakmaya hakkı olandan daha fazla cinsel açıdan tatmin olmuş bir şekilde odaya giriyor. "Anne!" Renny bir moron gibi sesleniyor. "O tatlı memelerine burada ihtiyacımız var!"

"Biliyorsun," diye homurdanıyorum, kimsenin beni dinlemediğinden emin olmama rağmen. "Birkaç yıl içinde senin söylediğin her şeyi tekrarlayacak."

Beni duymuyorlar bile. Missy kendini erkek oyuncağına yaslıyor ve gömleğini kaldırıyor. Renny bebeğı her ikisinin kucağında ayarlıyor, böylece bebek kız kardeşimin göğsüne ulaşabiliyor. Matthew memeyi emerken, anne ve babası bebeklerine bakıyor, arada sırada da ne kadar iyi emzirdiğine dair mide bulandırıcı yorumlar yapıyorlar.

Bu benim hayatım.

Kendimi hiç bu kadar üçüncü teker gibi hissetmemiştim. Ya da dördüncü tekerlek. Her neyse. Ama burası benim kanepem ve gidecek başka bir yerim olsa bile kalkıp gitmem. Ki yok. Kimse fark etmese bile burada oturup kendi mutsuzluğum içinde, endişeli düşüncelerimle baş başa kalacağım.

Tam o sırada kapı zili çaldı. Ses zaten ağrıyan kafatasıma bir bıçak gibi saplanıyor. "Biri şuna bakabilir mi?"

Brooklyn'in en mutlu küçük ailesi . Ben de zile kendim cevap vermek için kalktım. "Alo?"

"Rebecca." Adamın sesi alçak ve sert. "Yukarı gelebilir miyim?"

Kendini tanıtmaya zahmetine bile girmiyor. Gerçekten yok.

Nate Kattenberger tanınmaya alışkın bir adam.

Öte yandan, asistanının Brooklyn'deki dairesine uğramaya alışkın değil. Yedi yıldır Nate için çalışıyorum ve bir kez bile evime adımını atmadı.

Şaşkınlığımı üzerimden atmam bir anımı aldı. Ama sonra aklımı başıma toplayıp alt kattaki ön kapının kilidini açan düğmeye basıyorum.

Bakışlarımı oturma odama çevirdim. Her yer bomba patlamış gibi görünüyor. "Renny, git bir gömlek giy! Missy? Önümüzdeki 15 saniye içinde bu bebek saçmalığından ne kadar toplayabiliriz?"

"Hiçbiri mi? Hemşirelik yapıyorum. Neden?"

Çünkü üç eyaletin en başarılı adamı şu anda merdivenlerden çıkıyor! Panik yapacak zamanım bile yok. Nate Kattenberger bir dakika geçmeden kapıya vurdu. İki kat merdiveni koşarak çıkmış olmalı. Utancıma çare olmadığı için kapıyı açıyorum.

"Yatakta olmalısın." Bu Nate'in açacağı. O hiçbir zaman küçük Konuş.

Bir saniye cevap vermedim, çünkü bugün beynim yavaş çalışıyor ve O yoğun açık kahverengi gözler benimkilere her kilitlendiğinde yaşadığım küçük inançsızlık sarsıntısını atlatmak normalden biraz daha uzun sürüyor. Nate sıradan bir erkekten yaklaşık on kat daha çekici. Yedi yıldan sonra ona alışmış olacağımı düşünürsünüz. Ama hayır.

"Hey," dedim bir süre sonra. "Kapı zilimi çaldın. Aynı anda hem kapıyı açıp hem de uyuyamam."

"Haklısın Bec. Ben aramadan önce uyuyor muydun?"

Cevap vermedim; sadece el salladım. Kapıdan içeri adımını atarken, daireme bir şey getirdi. Bir cenaze salonu dışında gördüğüm en büyük gül aranjmanı.

"Tanrım. Hâlâ nefes alıyorum, biliyorsun." Bu şakanın, onun cömertliği karşısında duyduğum utancı örtmesi gerekiyordu, ama kulağa ters geliyor. Çiçekleri ondan almaya çalıştığımda sepet o kadar büyük ki nereye koyacağımı bile bilemiyorum.

"Belki de aşırıya kaçtım," diyor kıkırdayarak. "Al. Onun yerine bunu al." Bana Dean & DeLuca'dan bir alışveriş çantası uzatıyor, gurme yiyeceklerle dolu. "Çiçekleri pencerenin yanındaki masaya koyabilir miyim?"

"Eğer uyarlarsa! Dikkat et..."

Nate bebek salıncağına takılıyor çünkü onu zamanında uyarmıyorum. Neredeyse düşüyordu ama duvara yaslanarak tam zamanında kendini kurtardı.

"Bunun için çok özür dilerim," diyor kız kardeşim kanepeden. Ancak Brooklyn'in en ünlü milyarderine ağzı açık bakan yarı çıplak erkek arkadaşı için özür dilemiyor.

Aman Tanrım. Brooklyn'in karavan parkına eşdeğer bir yeriz. Ve hiç hoş değil.

"Nate," diyorum, sanki içimden ölmüyormuşum gibi. "Kız kardeşim Missy'yi hatırlarsın." Beş yıl kadar önce Missy'yi bir müzedeki bir yardım gecesine davet ettiğimde tanışmışlardı. Ne zaman olduğunu bile hatırlamıyorum. "Bu da onun erkek arkadaşı, Renny."

"Nasılsın?" Nate Missy'ye soruyor. Muhtemelen kız kardeşim üstsüz olduğu için kulaklarının ucu kızarıyor. "Rebecca iyileşirken ona bakmak için mi buradasın?"

"Hayır! Biz burada yaşıyoruz," diyor Renny, ayaklarını sehpanın üzerine doğru sallayarak.

Artık ölmek istiyorum. Nispeten acısız olduğu sürece.

"Renny," diye deniyorum. "Bana markete gideceğini söylememiş miydin? Bebek uyandıktan sonra demiştin." Bu yalan bile değil. Market alışverişi yapacağından bahsetmişti. Ama bu, kız kardeşimin üzerine atlayarak dikkatini dağıtmadan önceydi.

"Elbette," diye tıraşsız yüzünü ovuşturuyor. "Bunu yapabilirim."

"Ben de seninle geleceğim," dedi kız kardeşim, sağ olsun. "Matthew'u askıda taşıyacağız. Burada bir dakika içinde beslenmesi bitecek."

İsa'ya şükürler olsun.

Renny çıplak göğsünü ovuşturarak ayağa kalkar. "Hey, kütüphane açık mı? Paralel evrenle ilgili o harika kitabı bitirdim. Ama bir uçurumda bitti. Devamına ihtiyacım var."

Daha hızlı, Renny! Missy'nin odasının açık kapısından gömleğini görebiliyorum. Onu zihinsel olarak ona doğru yönlendiriyorum. *Gömlek, Renny. Gömleği al.*

"Paralel evrenler en iyisidir!" Tişörtün genel yönünde dolaşıyor. "Mesela benim Giants'ın oyun kurucusu olduğum bir paralel evren var. Ve senin Fransa Kraliçesi olduğun bir paralel evren var."

"Fransa'da monarşi yok," diye . *Bir gömlek giy.*

Kız kardeşim memelerini sallıyor, sonra tekrar sutyeninin içine sokuyor.

"Ama mesele de bu zaten!" Renny yatak odasından bağıyor. Şimdi giyinik, o

dans ederek oğlunun yanına gelir ve onu Missy'nin kollarından çekip alır. "Paralel evrende her şey olabilir. Benim küçük adamım uçabilir. Whee!" Bebeği avuçlarının üzerinde destekler ve Matthew'u uçurur.

"Bu onun neden olmaz mı?" En kötüsüne hazırlanarak soruyorum.

Missy bebeği aptal erkek arkadaşından geri alır. "Hadi gidelim. Seni görmek güzel, Nate. Kız kardeşime iyi davran. Bütün sabahı iş kaçırma korkusuyla geçirdi. Ama şu ana kadar bilgisayara dokunmaması gerekiyordu..."

"Missy," diye uyarıyorum.

"Ama sen değilsin!" Akıllıca davranarak dairenin kapısını açar ve dışarıda kaybolur.

Renny bebeğin askısını ve bir battaniye alır. Biraz aptal olsa da aslında iyi bir baba. "Görüyoruz, Nate Kattenberger ve Becca!"

Kapının arkasından kapanma sesi bütün gün duyduğum en iyi sestir. Utanç faktörüm 100'den 97'ye düştü.

"Vay canına," diyor Nate.

"Bunlar biraz fazla," diye mırıldanıyorum.

"Hayır..." Canavar'ın üzerindeki dev kahverengi, kadife güllere bakıyor.

"Kanepeniz gerçekten çok..."

"İğrenç mi?"

Gülüyor.

"Yine de çok rahat olduğuna inanabiliyor musunuz? Georgia ve ben yeniden döşetmeyi düşündük ama apartman kapısından sığacağından emin değildik." Bir köşeye oturdum. "Otur. Kendin dene."

Nate diğer köşeye düşer. Ellerini başının arkasına kaldırıp geriye doğru uzanıyor. "Evet, tamam."

"Sadece rahat değil, aynı zamanda üzerinde otururken ona bakmak zorunda değilsiniz."

Nate yine gülüyor ve daha önce binlerce kez yaptığım gibi profilini inceliyorum. Objektif olarak yakışıklı. Yakışıklıdan da öte aslında. Ateşli. Bugün alametifarikası olan siyah kapüşonlu tişörtünü ve 400 dolarlık kot pantolonunu giyiyor.

Bugünlerde Manhattan'daki ofis kulesinde takım elbise giyiyor. Ama kapüşonlu sweatshirt eskiden üniformasıydı. Gerçi o zamanlar pahalı kotlar ya da tasarım spor ayakkabılar giymiyordu. Ofis kulesi de yoktu.

Ben şirkete katıldığım da 17 çalışanımız vardı. Şimdi 2000'den fazla çalışanımız var.

Beş yıl boyunca Nate'in yanında kişisel asistanı olarak çalıştım. Sonra, iki yıl önce Brooklyn Bruisers hokey takımını satın aldı. İşte o zaman benden Kattenberger Tech'ten ayrılmamı ve onun yerine takımın ofisini yönetmemi istedi. Başka bir kadın, soğuk Lauren, Manhattan'da onun asistanı olarak benim yerimi aldı.

Nate bunun bir tenzil-i rütbe olmadığını ve maaş kesintisi yapmadığımı söyledi. Aslında bazı avantajlar elde ettim, çünkü hokey takımı biraz farklı bir yapıya sahip ayrı bir şirket. Ve Nate'i hala haftada birkaç kez görüyorum, en azından hokey sezonu boyunca.

Yine de bu hareket beni rahatsız ediyor. Nate'in gözünden düşmek için ne yaptığımı merak ediyorum.

Ve şimdi ona baktığımı fark ediyorum. Ama o da bana bakıyor. "Gerçekten iyi misin?" diye soruyor, yüzü okunmaz halde. Nate'in soğukkanlılığı meşhurdur. Onunla ilgili dergi profil yazıları "esrarengiz" kelimesini kullanmaya bayılır. Gerçek şu ki, aslında sosyal açıdan biraz beceriksiz.

"Ben iyi olacağım." Boğazımı temizliyorum. "Tanrım, şimdiye kadarki en aptalca düşüştü. Kafamı çok sert çarptığımı bile sanmıyorum. Yarın sabah ofise gideceğim, tamam mı? Bir ya da iki gün iş yerinde rahat olacağım..."

Şimdiden başını sallamaya başladı. "İmkânı yok. Beyin sarsıntısının iyileşmesi en az iki hafta sürer."

"İki hafta!" Gıcırđıyorum. "Ama *hokey* oynamama gerek yok, Nate. Bu bir masa başı işi."

"Fark etmez." Bir CEO gibi ellerini kavuşturuyor ve ardından bombayı patlatıyor. "Önümüzdeki iki hafta boyunca Lauren Manhattan'daki koltuğundan ayrılıp Bruisers'ın ofisine bakacak. Sen gerçekten ayaklarının üzerinde durana kadar. Buna çoktan karar verildi."

Kalbim doğru kayıyor. "Bu gerçekten gerekli değil." *Lauren* değil! Yine de ja vu oldu. "Lauren hokeyden nefret eder zaten." Kendisi de bunu defalarca söylemişti.

Nate sadece sırtıyor. Çoğu erkek sırtımayı beceremez. Ama çoğu erkek Nate Kattenberger değildir. Eğer bu adam kadar zeki ve çekiciyseniz, hemen hemen her şeyi yapabilirsiniz. "Lauren anlamak zorunda kalacak."

"Seni bundan vazgeçirmemin gerçekten bir yolu yok mu? Bu küçük dairede öylece oturup sıkılacağım."

"Kenara alındın Bec. Olur böyle şeyler. Oyuncular da bu durumdan şikayetçi. Senin beynine ihtiyacımız var, tamam mı? Sarsıntılarla dalga geçmiyoruz."

Aradaki bariz farka işaret etmiyorum -Nate'in hokey oyuncuları takım için harika şeyler yaparken kafa travması geçiriyorlar. Bense bir aptal olarak.

Yaşasın ben.

"Çiçekler için teşekkür ederim, Nate." Sesim o kadar kısık ki duyduğundan emin olamıyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve yıllar gidiyor. Eskiden tanıdığım yirmili yaşlardaki adamı görüyorum, temiz bir ofisi ve büyük bir hayali olan adamı. O zamanlar geç saatlere kadar çalışır, masalarımızda Çin yemeğinden arta kalanları yer ve odanın öbür ucundaki çöp kutusuna kimin peçete atacağını görmek için yarışırđık. O, bilmiş sırtışı ve büyük beyni olan adamdı. Ben de küçük işlerle ilgilenirdim, böylece mobil cihazınızın internete bağlanma şeklini yeniden keşfedecek zamanı olurdu.

Şimdi Nate bana gülümsüyor ve gamzelerini gösteriyor. Gamzeler Nate Kattenberger'in diğer özelliklerine uymuyor. Bu kadar ciddi bir yüz için fazla çocuksu. Onu yumuşatıyorlar. Ben de içgüdüsel olarak gülümsüyorum. Ve o an için her şey yoluna giriyor.

Bu güçlü adama bu kadar aşına olmak ve de tüm hayatımı avucunun içinde tuttuğunun farkında olmak tuhaf bir şey. Ona güveniyorum. Ama onu hayal kırıklığına uğratmayı da göze alamam.

"Alternatif evren teorisi diye bir şey var," diyor aniden.

"Ne?" Her zamanki gibi, Nate'in birkaç adım gerisindeyim. Beyin sarsıntısı geçirmediğim zamanlarda bile.

"Alternatif evrenler. Çoklu evrenler. Fizikte meşru bir teori."

"Pfft. Renny sadece bilim kurgu okur."

Nate'in gözleri parlıyor. "Çünkü bilim kurgu *harika* bir şey. Çoklu evren teorisi, sonsuzluğun aynı anda *her* paralel şansı kapsayacak kadar büyük olduğunu öne sürer. Her seçeneksizliği. Her olasılığı."

"Bu çok korkutucu! Lütfen beni kayınbiraderimin şirketinizi yönettiği bir gezegene göndermeyin."

Nate sırtıyor.

"Ancak dün buza çıkıp sezon sonu iş akışımızı berbat etmediğim bir evren olduğu fikri hoşuma gidiyor."

Gülümsemesi soluyor. "Her şey yoluna girecek Bec. Arkadaşlar arasında biraz daha kaostan ne önemi var?"

"Doğru mu?" Diye soruyorum ama sesim çatallaşıyor. Kaostan çok yoruldum. Birdenbire çok yoruldum.

"Hey," sesi yumuşak. Bir elini kanepenin üzerindeki çirkin kahverengi güllerin üzerine uzatıyor ve elimi sıkıyor. "İyi olmasan bana söyler miydin?"

"Evet." *Hayır. Muhtemelen hayır.* "Biraz gün içinde muhtemelen harika hissedeceğim."

"Umarım öyle olur. Ayrıca takımın hâlâ bizi oraya götürmesi gerekiyor. Modelim bu geceden bir hafta sonra playofflara kalacağımızı öngörüyor."

"*Bu* evrende, değil mi?" Alay

ediyorum. "Dinle, kaltak," diyor.

Sonra ikimiz de gülmekten kırıldık, çünkü "dinle, kaltak" bir keresinde Brüksel'e giden bir uçakta izlediğimiz bir B-filminden... Londra'ya mı? Nereye gittiğimizi hatırlamıyorum. Uçuş rötar yapmıştı ve sonunda iki uzaylının dövüşünü izledik ve mor olan yeşil olana "Dinle, kaltak!" dedi.

O zamandan beri ortak kelime dağarcığımızın bir parçası oldu. Bu ve palindromlar. Nate ile her zaman aptalca espriler yaparız.

"Haftaya playoffları garantiliyorsun, ha?" Parmağımla ayağını dürtüyorum. "Şampanyayı soğutsam iyi olacak."

"Bu daha iyi." Bakışları sıkışık oturma odamda geziniyor, burada dev bir tek kullanımlık çocuk bezi paketi

Sehpa ve yere atılmış üç emzik. "İyileşmek için ihtiyacın olan huzur ve sessizliği burada bulabilecek misin?"

"Sorun olmaz," diye ısrar ediyorum. "Genelde hepimiz aynı anda evde olmayız." Bu doğru, ama genelde işte olan ben olduğum için.

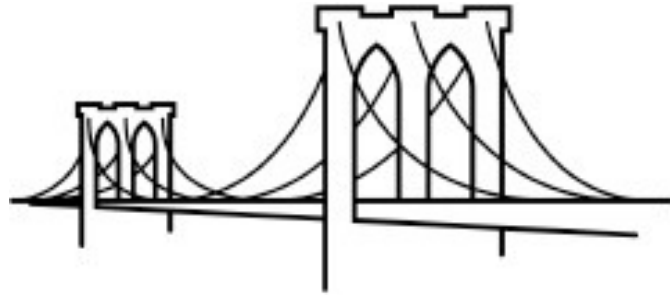
Nate ayağa kalkıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayacak mısın?"

"Elbette," diye yalan söyleyerek ayağa kalkıyorum. Nate'e şikâyet etmek benim tarzım değil. Sert Kız itibarımı zedelemek istemem. Ve şu anda endişelenmesi gereken yeterince şey var.

Bana uzun uzun bakıyor ve ben gülümsemeye çalışıyorum. Adam çok dikkatli ve ne kadar korktuğumu bilmesini istemiyorum. "Kendine iyi bak Bec. Doktorlar iyi olduğunu söylemeden önce çok fazla şey yapmaya çalışma."

"Pekâlâ. Söz veriyorum."

Bana dünyanın en garip sarılışını yapıyor ve sonra Brooklyn öğleden sonrasında kayboluyor.

YEDİ YIL ÖNCE

NEW YORK, NY

BİR ZAMANLAR, güzel bir genç kız Manhattan'ın merkezindeki bir ofis kulesine girer. Gergindir, ki bu onun yapacağı bir şey değildir. Ama riskler yüksektir.

Dördüncü kata kısa bir yolculuk, bu yüzden panik yapacak fazla zamanı yok. İş görüşmesi için kaşındıran yün bir takım elbise giymiştir. Saçlarını düzenli bir şekilde topuz yapmıştır. Asansörün çelik kapılarında yansıyan kurumsal alter egosunu görüyor.

İki ay önce İngiliz edebiyatı okuyan, çoğunlukla mutlu bir üniversite öğrencisiydi. Ama sonra evden bir telefon geldi. Babası aniden kalp krizinden ölmüştü. Hayat sigortası yoktu ve iş yeri çok borçluydu.

Rebecca üniversite dönemini zar zor da olsa bitirmişti. Yıkılmış annesini ve ergenlik çağındaki kız kardeşini desteklemek çok yorucu olmuştu.

Artık Ocak ayındaydı ve resmi olarak üniversiteyi bırakmış, iş arıyordu.

Asansörün kapıları dar ve az ışıklı bir koridora açılırken Rebecca'nın avuç içleri nemli hissediyor. Burası beklediği parlak kurumsal ortam değildir. Ama eğer bu şirkette gerçek maaşlı bir iş varsa, dekorla uğraşmayı göze alamaz.

402 numaralı süiti kolayca bulur. Kapının yanında Kattenberger Teknolojileri için bir tabela var. Ama tamamen--bekle de gör -Lego tuğlaları.

Rebecca bir haftadır ilk kez gülümsüyor. Sonra kapıyı açar.

İçeride, ofis sadece büyük bir oda. Kabinler bile yok - sadece duvarlara yaslanmış ve odanın ortasında birbirine bitişik masalar var. Alanın üçte biri, yüzeyinde belirgin bir yarık bulunan eski püskü bir pinpon masasına ayrılmış. Kot pantolon ve tişört giymiş iki sıska adam sabah 10:30'da çekişmeli bir şampiyonaya girişmişler.

Odada üç adam daha vardır ve hepsi de bilgisayar klavyelerine hararetle vurmaktadır. Hararetle pinpon oyunundan ve Rebecca'dan habersiz görünüyorlar.

Tap-pop, tap-pop, tap-pop top gidiyor.

Rebecca'nın bakışları ofiste geziniyor, bir duvara yapıştırılmış hokey posterini görüyor. Karşı duvar mavidir ve üzerinde üç konuşma balonu vardır. Üzerlerindeki alıntılar biraz tuhaf. Bir tanesi gerçekten şöyle diyor: *Nate bir Tibetliyi ısırdı.*

Buraya Nate Kattenberger adında biriyle buluşmaya geldiği için bu biraz tedirgin edici. Belki de Tibetli olmadığı için şanslıdır?

Başka bir alıntıda şöyle yazıyor: *Asla tek ya da çift değil.* Belki de bu bir kodlama olayıdır? Kattenberger Technologies bir yazılım şirketi. En azından babasının eski arkadaşı Harry onu bu iş için önerdiğinde böyle söylemişti. Harry bu binanın tesis müdürü ve Rebecca'ya bu görüşmeyi bir iyilik olsun diye ayarlamış.

Birinin geldiğini fark etmesini umarak kapının yanında duruyor. Ama dev monitörlerden başını çeviren olmaz. Odada yeni ya da değerli görünen tek şey bilgisayar ekipmanı. Diğer her şey ikinci el gibi görünüyor. Burası ya çok yeni bir şirket ya da kötü performans gösteren bir şirket.

Lütfen ilk şey bu olsun, diye yalvarıyor evrene. Son zamanlarda evren onu dinlemiyor.

Dünyanın en uzun pinpon voleybolu, topun masadaki yarığa çarpıp oyuncularından birinin alnından düzensiz bir şekilde sekmesiyle aniden sona erer.

"Siktir!" diye bağılıyor.

"Değiş!" diye seslenir diğer oyuncu gülerek. Her bir adam masanın etrafında saat yönünün tersine doğru yürür, bu manevra o kadar yumuşaktır ki günde elli kez yapmaları gerekir.

İşte o zaman içlerinden biri Rebecca'yı fark eder ve elindeki kürekle selam verir. "Dikkat et, Nate! Bir ziyaretçinin var," diye seslenir daktilo yazan adamlardan birine.

Nate'in sırtı Rebecca'ya dönüktür. Rebecca izliyor, ancak Nate'den daha fazla yazmak dışında bir tepki gelmiyor.

Ping-Pong oyuncusu raketini masanın üzerine koyar ve topu masanın altına hapseder. Başı hâlâ konsantrasyon içinde öne eğik olan Nate'in yanına doğru yürür. "Dostum, bir ziyaretçinin var."

Nate bir elini klavyeden kaldırır, işaret parmağını havaya kaldırır ve *sadece bir dakikalığına* evrensel işareti yapar. Garip bir şekilde diğer eli hâlâ hararetle yazmaya devam ediyor.

Bekleyiş o kadar uzundur ki Rebecca'nın biraz daha panik yapacak zamanı olur. Ya Nate zaten onun önemsiz özgeçmişinden nefret ediyorsa? Ya Harry

Yanlış, ve bu adamlar ofis asistanı aramıyorlar mı? Ya Nate onu beklemiyorsa?

Ya yazmayı bırakmazsa? Sonunda çekip gidecek mi?

Nefes al, Rebecca kendine hatırlatıyor. Bunlar sadece sıradan insanlar. Onun üzerinde hiçbir güçleri yok. Eğer bu iş yürümezse, başka bir iş bulacaktır. O her zaman bir yolunu bulan bir kız.

Rebecca tam bu görüşmeyi zihninden silip atacakken Nate sandalyesine oturur ve iki kolunu kaldırarak başının arkasını kavrar. Rebecca muhtemelen onun bir bilgisayar programcısına göre güzel kolları olduğunu fark etmemeliydi. Zayıf bir adam, ama pazuları tişörtünden çıktığı yerde iyice belirginleşiyor. Parmakları da bir piyanistinki gibi uzun.

Ping-Pong oyuncusu "Vay anasını," der. Ama Nate'in kolları onun hayranlığının nesnesi değildir. Adam Nate'in ekranına daha yakından bakıyor. "Az önce menzilimizi belirlemek için daha kısa bir algo mu yazdın... Vay anasını! Bu destansı."

Nate iş arkadaşının göğsünü dürtüyor. "Seni üç günlük kodlamadan kurtardım. Öğle yemeği ısmarlamaya ne dersin? Zaten senin sıran."

"Tamam. Ama Çin yemeği havamdayım. Şimdi misafirini selamla, seni kaba herif."

Nate kafasını kızımıza doğru çeviriyor. Sonunda. Kızın gördüğü ilk şey bir dizi zeki göz. Onu süzüyorlar, ama cinsel bir şekilde değil. Bakmıyor, değerlendiriyor. Ayrıca Rebecca'nın beklediğinden daha genç. Yirmili yaşların ortasında. Sevimli de. Yüzü köşeli ama bu ona yakışıyor. Belirgin elmacık kemikleri, dolgun bir ağız ve dalgalı kahverengi saçlarla dengelenmiş.

İri gözleri var ve açık kahverenginin ilginç bir tonundalar. Rebecca'ya bir kez göz kırpmıyorlar. Sonra şaşırtıcı bir zarafetle sandalyesinden kalkıyor.

"Bekle, sen..." Masasındaki bazı kâğıtları karıştırmak için duraklıyor ve birkaç kâğıt yere doğru savruluyor.

"...Rebecca Rowley," diyor diğer adam -ping-pong oyuncusu-. Uzanıp yerden bir kâğıt aldı. "İşte özgeçmiş."

Teşekkürler bebek İsa. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye geveliyor Rebecca, elini sıkamak için halının yarısında onunla buluşuyor. "Bir ofis yöneticisi duydum."

Nate onun elini sıkar, sonra sanki ilk kez fark ediyormuş gibi etrafına bakar. Sonra yüzünü buruşturur. "Kurumsal işlerde pek iyi değiliz. Sanırım zamanı geldi."

"Zamanı geçti," diyor iş arkadaşı. O da Rebecca'nın elini sıkar. "Ben Stew. Henry'nin gönderdiği kişi sensin, değil mi?"

"Doğru."

"Güzel, güzel." Nate'i dürtüyor. "Onunla görüş. On dakika. Buna ihtiyacımız var."

Nate'in gözleri bilgisayar monitörüne kayar ve Rebecca neredeyse onun bilincindeki çekimi hissedebilir. Haftalar içinde Rebecca, Nate'in gerçekten özel olduğunu anlayacaktır. Gerçekten bir dahi. Ve bir yıl içinde dünyadaki tüm mobil cihaz üreticileriyle iş yapacaktır. Burada genç Nate Kattenberger'in karşısında durmak bile tarihin akışını izlemek gibi olacak.

Bugün bunu söylemek için çok erken. O sadece işe ihtiyacı olan bir kız. Adamın Harkness College'dan birincilikle mezun olması ya da iki ay sonra ilk milyon dolarlık kontratını imzalayacak olması umurunda bile değil.

"Sana oturacak bir yer bulalım," diyor dikkati dağılmış bir sesle. Boş bir masaya doğru ilerliyor. Üzerinde eski pizza kutularından başka bir şey yok. Onları da taşan bir geri dönüşüm kutusuna süpürüyor.

Biri bunu boşaltmalı, diyor Rebecca kendi kendine. *Geceleri gelen bir temizlik servisi var mı ki?*

"Otursana," diyor ve artık boş olan masanın yanına çekilmiş olan ofis sandalyesini gösteriyor. Onun karşısına, masanın köşesine tünüyor. "Biz yedi kişiyiz. Stewie tüm para işleriyle ilgileniyor. Ama ofiste herkes kendi başına buyruk. Telefonlara her zaman cevap verilmez. İnsanlar gelip gidiyor. Dosyalarımız tam bir felaket."

Rebecca başını sallıyor, bu küçük şirketin tam olarak ne yaptığını bilmesi gerekip gerekmediğini merak ediyor.

"Hepimiz sahada en az kırk saat çalışıyoruz ama *aynı* kırk saat değil. Esnek bir sistem," diye devam ediyor Nate ve iri kahverengi gözleri kızın yüzünden hiç ayrılmıyor. "Müsaitliğiniz nedir? Muhtemelen bana bu özgeçmişle birlikte bir ön yazı da göndermişsinizdir ama..." Omuz silkiyor, utanmış görünme nezaketini gösteriyor.

"Tam zamanlı," diyor hemen. "Bana ne kadar saat vererseniz kabul edebilirim."

Ve hemen müsaitim." Kulağa umutsuzca geldiğini biliyor.

"Harika," diyor ve ona bir gülümseme gösteriyor. Gamzeleri onu şaşırtıyor. Sonra tekrar özgeçmişine bakıyor. "Eğer sorabilirsem..." Boğazını temizliyor. "Bu ani müsaitlik neden? Görünüşe göre geçen aya kadar okuldaydın."

"Doğru," diyor usulca. "Babam iki ay önce öldü. Şimdi çalışıyor olmak benim için daha mantıklı."

"Oh," diye boğazını temizliyor. "Çok özür dilerim."

Berbat bir zamanlama ama Rebecca'nın gözleri yanıyor. *Bir röportajda ağlamayacaksın!* Kendini tokatlamak istiyor. "Teşekkür ederim ama ben iyiyim ve çalışmaya hazırım. Dağınık ofisiniz beni korkutmuyor bayım." Ağzını gülümsemeye zorluyor ve Nate'e karşı açık sözlülüğün doğru bir yaklaşım olduğunu umuyor. İçgüdüleri öyle olduğunu söylüyordu.

Ve Nate Kattenberger onu bir başka hızlı gülümsemeyle ödüllendiriyor. Şu gamzeler! "Kesinlikle yardıma ihtiyacımız var. Çok yapılandırılmış bir ortam değil. Belki bunun üzerinde çalışabilirsin."

İşte o zaman adamın tişörtündeki çizimi fark eder. Dokuz figür bir amigo piramidi oluşturmaktadır, ancak katılımcılar insan değil yavru kedilerdir. Başlıkta şöyle yazıyordu: *Yığın Kediler*.

"Oh!" Rebecca'nın nefesi kesilir. Duvardaki tuhaf konuşma balonlarını görmek için başını çevirir. *Nate bir Tibetliyi ısırdı*. Her cümle ileriye ya da geriye doğru aynıdır. "Hepsi palindrom. Senin tişörtün de öyle."

Gözleri genişler. "İyi göz. Palindromlar benim için bir şeydir. Duvar resmini nişanlım yaptı. Kod yazabiliyor musun?" diye soruyor umutla.

"Hayır! Üzgünüm." *Keşke*. "Ama palindromlar yüzyıllardır var. Antik Yunan'da bile. Edebiyat benim sayılır." Onun . "Edebiyat, ha?" Nate bir kaşını kaldırdı.

"Doğru. Karşılaştırmalı edebiyat okuyordum." Her ne kadar üniversitede sadece iki buçuk yıl geçirmiş olsa da, her dönem bir öncekinden daha az tatmin edici. Rebecca en sevdiği Jane Austen ve Brontë romanlarının ona hissettirdiklerini seviyor. Ne yazık ki edebiyat, duygulardan çok ruh emici analizlerle ilgili.

Babası ölmeden önce, seçtiği bölüme yeterince hevesli olmayabileceğinden korkuyor ve mücadele ediyordu. Okulu bırakmak planı değildi, ama bir yanı şu anda başka bir soneyi incelemediği için rahatlamıştı.

"Senin hakkında başka ne bilmeliyim?" Nate soruyor.

"Ben iyi bir işçiyim," diyor hemen. "Not ortalamam üç nokta dokuzdu..."

"Hangi sınıf sana B verdi?"

Tabii ki buna odaklanacaktı. "Biyoloji laboratuvarı. Ama kendimi savunmam gerekirse, ders tanımında domuz gözü kesmekle ilgili bir şey yazmıyordu."

Adam sırtlıyor ve bu, kızın sonunda çok iyi tanıyacağı bir ifade.

"Ben çok güvenilirim. Bir yığın referansım var..." Elindeki dosyayı karıştırıyor, buraya gelirken halk kütüphanesinin Mid-Manhattan şubesinden yazdırdığı profesörlerin ve yaz işverenlerinin listesini çıkarıyor.

Nate kâğıda bakmadan alıyor. "Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Nereden başlamalı? "Ofis asistanınızın öncelikle ne yapmasını istiyorsunuz?"

O nefis kollarını kavuşturuyor. "Daha önce hiç asistanım olmamıştı. O yüzden bunu ilerledikçe çözmemiz gerekecek. Ama Mart ayında büyük bir ticaret fuarına hazırlanıyoruz. Poster ve benzeri şeyler yapmamız gerekecek. Bir programa ve şirket için yeni bir web sitesine ihtiyacımız var. Bir reklam ajansı tutmamız gerekiyor. Tüm bunlar kulağa oldukça zaman alıcı geliyor..."

Uzaklara bakıyor ve Rebecca'yı panik kaplıyor. Onu kaybediyor. "Bunların hepsi yapılabilir gibi geliyor," diye . "Tüm bu projeleri organize etmeye yardım edebilirim. İşlerin yolunda gitmesini sağlarım."

Nate tekrar ona döner. "Özür dilerim. Bazen insanlar konuşurken dikkatimi veremiyorum."

Zamanla bunun doğru olduğu kanıtlanacak, ancak Rebecca bunun görüldüğü kadar rahatsız edici olmadığını da keşfedecek. Çünkü Nate tüm dikkatini size vermeye hazır olduğunda, bundan daha iyi bir şey olamaz.

"...Ama anneme ve nişanlıma her zaman zaman ayırıyorum," diyor. "Onun adı Juliet. Nişanlımın yani. Annemin adı Linda. Onların aramaları her zaman önemlidir. Diğerleri bekleyebilir."

Tekrar gülümsediğinde, Rebecca bunu göğsünde bir çarpıntı gibi hissediyor. *Şimdi, şimdi*, kendini uyarıyor. *Bu iyi adamın bir nişanlısı var ve senin bu işe ihtiyacın var.*

Stew yanaşıyor ve elini Nate'in omzuna koyuyor. "Burada işler nasıl gidiyor? Şimdiden plan yapmaya başladın mı?"

"Öyle görünüyor," diyor Nate. "Ben de tam diyordum ki..." Duraklıyor. Adını unutmuş.

"Rebecca," o ve Stew aynı anda söylüyorlar.

"...Yapılması gereken her şey," diyor Nate özür dilemeden. "Mesela öğle yemeğini sırayla ödüyoruz, çünkü yemek yemeyi hatırlamamızın tek yolu bu. Birisi bu rotasyonu resmileştirmeli. Nedense hep benim sıram geliyor. Ama eğer biz-" sesini yükseltiyor "-üçüncü versiyonun beta sürümünü önümüzdeki aya kadar bitirebilirsek, iki hafta boyunca her gün öğle yemeğini ben ısmarlayacağım."

Ping-Pong masasından alkış sesleri yükseliyor. Ancak mevcut oyuncular oyunlarını bırakmıyor.

Nate ellerini çırpıyor. "Tamam, Rebecca. Ne zaman istersen başlayabilirsin. Muhtemelen doldurman gereken bazı formlar olacak. Stewie onların ne olduğunu bilir."

"İstihdam formları?" Zihni hızla ilerliyor, ayak uydurmaya çalışıyor. "W-4? Ve I-9?" Onu gerçekten işe mi almıştı? Cidden mi?

"Tamam." Ayağa kalkıyor. "İyi mal. Stew? Bunu yapabilir misin?" Adam uzaklaşmak üzere, kadın bunu hissedebiliyor.

Ama önemli değil. Adamın kapsamlı bir röportaj yapma konusundaki ilgisizliği kadının işine yarıyor.

"Dostum," diyor Stew, onu uzaklaştırarak. "Dur . Atladığın birkaç ayrıntı var."

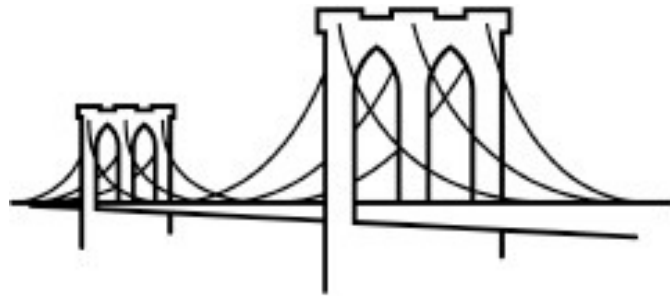
Kahretsin. Kızımız nefesini tutuyor.

Stew, "Maaş," diye mırıldanır ve Nate bir cevap verir. Stew başını sallar. "Peki ya hisse senedi opsiyonları?"

Nate'in burnu kırıılır. "Hayır. Büro personeli için değil."

Her neyse, diye düşünüyor Rebecca. Hisse senedi opsiyonlarının ne olduğundan pek emin değil ama zaten şu anda ihtiyacı olan şey gerçek bir maaş çeki.

İki adam da bir dakika içinde tekrar arkasını döner. Nate ona bir kez daha gülümsüyor. "Tamam. İşe geri dönmeliyim. Ama ilk işin kendine bir bilgisayar sipariş etmek olacak. Matty sana satıcı giriş bilgilerimizi verecek." Ping-Pong oyuncularından birine doğru el sallıyor. "Ve şu formları doldur. Aramıza hoş geldin, Rebecca Rowley."

22 NİSAN, BROOKLYN

Soyunma odasının kapısına yaklaştığımda içerideki konuşmaların uğultusunu duyabiliyorum. Birinin telefonu hip-hop melodisi çalıyor, bu yüzden hokey oyuncularım seslerini duyurabilmek için şakalarını ve meydan okumalarını müziğin üzerine bağlamak zorunda kalıyor.

Asistanım Lauren yanımda, "Ben buraya kadar geldim," diye homurdanıyor. Koridorda kapıdan yaklaşık on adım ötede durdu, kollarını tasarım elbisesinin gövdesinde kavuşturdu ve bana sinirli bir bakış fırlattı. Brooklyn Bruisers'ın antrenman tesisinin onun gezegendeki en sevmediği yer olduğu gerçeğini gözden kaçırmış olabilirim diye.

"Yeterince makul," diyorum hafifçe. "Sadece birkaç dakika sürecek."

Eliyle kışkırtıcı bir hareket yapıyor. *Devam et artık.*

Ona göz kırpiyorum ve kaşları daha da çatılıyor. Sonra soyunma odasının kapısını iterek açıyorum ve onu orada öylece bırakıyorum.

Tüm konuşmalar saniyeler içinde kesiliyor ve müzik de duruyor. Dünyanın en yetenekli iki düzine hokey oyuncusu teker teker saygılı bir sessizliğe bürünüyor ve tüm dikkatlerini bana veriyor.

Ve bu sadece bir tekme değil mi? Orta Batı'dan gelen bu matematik ineğinin, playoffların ilk turunda 2-2 berabere kalan bir hokey takımı var.

Oval şekilli odanın halısı üzerinde yavaşça ilerlerken sessizliğin izin veriyorum. Halının ortasındaki Brooklyn Bruisers logosuna doğru yürüyorum ama *üzerinden* geçmiyorum çünkü oyuncularımın batıl inançları var. Mor B'lere bakıyorum ve sırtıyorum. Uzmanlar bunun yapılamayacağını söyledi. Takımı söylediler. Koçluk sorunlarımız, maaş sınırı sorunlarımız vardı ve bilet satışları yerlerde sürünüyordu.

Artık değil.

Bakışlarımı kaldırıp her bir oyuncunun gözleriyle tanışıyorum. Koçum onlara sabah dayağını attıktan sonra ihtiyaç duydukları duştan dolayı saçları nemli. Ama güçlü görünüyorlar. *Hazır* görünüyorlar. Kalecim Beacon duvara yaslanmış, sağlıklı ve kendinden emin görünüyor. Kaptanım O'Doul güçlü ve canlı görünüyor. "Çocuklar," diyorum gülümseyerek, çünkü kendimi tutamıyorum. "Harikasınız ve çok etkilendim."

Bu iltifat için birkaç gülümseme alıyorum.

"Burada durup size önümüzdeki üç maçın ne kadar önemli olduğunu söylemeyeceğim, çünkü zaten biliyorsunuz. Ben ukala bir adamım ama size nasıl hokey oynayacağınızı söyleyecek kadar kibirli değilim. Bu koçunuzun işi."

Gülümsemeler daha da genişliyor.

"Ama şunu söyleyebilirim ki yarın düşman topraklarına geri dönüyorsunuz. Ligin en iyi derecesine sahip takımla karşılaşacaksınız. Önümüzdeki iki maçta sizi playoff dışında bırakabileceklerinden oldukça eminler. Ve yirmi bin taraftarları stadyumda size bağırırken, onlara inanmak cazip gelebilir. Ama inanmayacaksınız."

Tüm bu sessizlik içinde nefes alıyorum. Brooklyn Navy Yards'ın kenarında bu takım için inşa ettiğim dünya standartlarındaki antrenman tesisinde duruyoruz. Oyuncularım son teknoloji bir pistin ve paranın satın alabileceği en iyi tıbbi bakımın keyfini çıkarıyor. Ama playofflara kalmalarının nedeni bu değil. Ve bunu bildiklerinden emin olmak istiyorum.

"Bu sezon DC'yi üç kez yendiniz ve bunların hepsini yapabileceğinize inandığınız için yaptınız. İnanç, her yarışmada kazanan ve kaybeden arasındaki farktır. Ben senin yaptığını yapamam. Benim şutum seninkinden biraz daha az etkileyici. Ama insanların bana yapmak istediğim şeyleri yapamayacağımı söylemesiyle ilgili pek çok deneyimim oldu."

Trevi, çaylak forvetim, başını sallıyor. Arkadaşı Castro ise ciddi gözlerle bana bakıyor. Bu adamlar farklı olmaktan çok birbirimize benzediğimizi biliyorlar. Her şeyi bir kenara bırakırsak, hepimiz binlerce saatimizi zanaatımıza adadık.

"Hâlâ Cupertino ya da Palo Alto'da angarya işlerde çalışan benden daha zeki adamlar var. Beyinleri var ama kendi fikirleri için her şeyi riske atacak cesaretleri yok. Bu adamlarla her zaman karşılaşıyorum. Bu adamları benim için haftada 60 saat çalışmaları için *işe alıyorum*. İyi bir maaş ve sosyal haklar alıyorlar. Ama hiçbir zaman *bunu ben yaptım* diyemiyorlar."

O kadar sessiz ki oyuncularımın nefes alışlarını duyabiliyorum.

"Sen o adam değilsin. Sen 'Ben bunu yapacağım' diyenlerdensin. Brooklyn'in DC'yi yenemeyecek olması umurumda değil. İlk hatlarının benim çocukluğumdan beri birlikte kayıyor olması da umurumda değil. Bunların hiçbirinin önemi yok çünkü ben *kuralları değiştirmek için buradayım*."

Halının üzerindeki ambleme tekrar baktım. Bu herif yarın gece yine tüm televizyon kanallarında boy gösterecek. Ve dediler ki

yapılamazdı. Başımı kaldırdığımda, her bir çift göz hala bana kilitlenmişti.

"Neden ben değil? Neden *şimdi* değil. Şimdi değilse ne zaman? Gidin ve onlardan alın, çocuklar. Bazı uzmanlar size izin verdiği için değil. Sadece yapabileceğinizi bildiğiniz için."

"İşte bu!" Beacon bağılıyor ve sonra ortalık kakofoniye dönüyor. Ayaklar yere vuruluyor ve ıslık çalınıyor. Bir oda dolusu milyoner bir milyarder alkışlıyor.

Burada garip küçük bir var. Ve harika bir şey.

Söyleyeceğimi söyledikten sonra dönüp odadan çıkıyorum. Lauren koridorda dikilmiş, tedirgin görünüyordu. "Çok ilham verici, patron."

"Teşekkür ederim."

Çıkışa doğru dönüyor ve hemen konuşmaya başlıyor. "Araba sizi Manhattan'a götürmek için bekliyor. Öğlen mühendislik toplantısı var. Saat 1'de öğle yemeği. Muhasebeciler 2'de. Ve Alex'in araması gerekiyor."

Ama onu duymazdan geliyorum çünkü programımdaki bir sonraki madde Lauren'ın bilmediği bir şey. Önümüzdeki koridoru tarıyorum ama boş.

Nerede o? Rebecca asla geç kalmaz.

Lauren koridorda önüme geçti. Şimdi sabırsız, tasarımcı topuklu ayakkabılarıyla iki kat geri gidiyor. Tap tap tap. Beni Bruisers'ın ofis binasına giden geçide doğru sürüklüyor. Amacı, oyuncular soyunma odasından çıkmadan önce buradan gitmek. Eski erkek arkadaşı ortaya çıkmadan önce.

İkimizin de burada özel gündemleri var. Ama patron benim, o yüzden anlaşmak zorunda kalacak. Yine de kalpsiz bir piç değilim. Bu yüzden onu antrenman sahasının yanındaki bir oyuğa götürüyorum. Yanlış yön olduğu için kaşlarını çattı ama itiraz etmedi.

"Şimdi, kimi aramam gerekiyordu?" Karşı koridoru izleyerek soruyorum. Rebecca'nın ofis binasından Dr. Herberts'in ofisine gitmek için buradan geçmesi gerekecek. Onun için takım doktoruyla bir konsültasyon ayarladım, çünkü hâlâ işe dönmedi. Üç hafta .

Ve bu doğru değil. Rebecca'ya hiç yakışmıyor.

"Nate!" Lauren parmaklarını yüzüme doğru

şaklattı. "Özür dilerim. Ne dedin?"

"Bana bir soru sorup sonra da kendinizden ! Alex arıyor. Yardım partisiyle ilgili birkaç son dakika detayını halletmek istiyor."

Ne zaman *detaylar* ve *parti* kelimelerini bir cümle içinde duysam, kulaklarımın üzerinde kanatçıklar iniyor. "Bu konuda endişelenmeleri için insanları işe almıyor muyuz?"

Lauren'ın gözleri tavana doğru dönüyor, sanki sabır için dua ediyormuş gibi. "Evet ama Alex sadece programını kontrol etmek istiyor. Etkinlik başlamadan önce bir şeyler içmek için özel olarak buluşmakla ilgili bir şeyler söyledi."

"*Hmm*. Bunu neden yaptığımızı söyledi mi?"

"Tanrım, Nate!" Lauren patlamak üzeredir. "Belki de sarhoş üniversite günlerinden beri arkadaş olduğunuz içindir? Ben teklif etmedim. O da teklif etmedi. Alex'i görmek istememenin bir nedeni var mı? Eğer öyleyse, onunla bir parti vermek biraz garip bir seçim oldu."

Gözlerim tekrar koridora kayd. Hâlâ Rebecca yok.

"Peki, ama..." Dikkatimi tekrar Lauren'a veriyorum çünkü onun saçmalık ölçeri çok iyi ayarlanmış durumda ve kendimi açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. "Zamanlama garip çünkü yatırım bankacılarım Alex'in rakiplerinden biriyle router bölümüm hakkında konuşuyorlar."

Lauren gerçekten zeki bir kadın ve keskin mavi gözlerinin ardındaki sinapsların ateşlendiğini neredeyse görebiliyorum. "Ah. Alex'in o iş birimi için ilk değil *ikinci* teklif veren olması gerekiyor."

"Aynen öyle."

"Yani seni içki için müsait etmemeli miyim?" Dudağını çiğniyor. "Yine de bu şüpheli. Uçağın rötör yaparsa kendi partini kaçırabilirsin."

"Hayır, sorun değil. Ayarla. Onunla bir saat baş başa kalabilirim. Eğer iş konuşmak isterse ona bunu düşünmeye hazır olmadığımı söylerim."

"Pekâlâ. Ya da-işte yeni bir fikir-bir eş getirebilirsin." Lauren omuz silkiyor. "Alex bir yabancıyla birleşme ve satın almaları konuşmaz."

"İlginç bir fikir, Bayan Crafty. İlginç."

Gülümsüyor. Lauren ve ben iyi anlaşıyoruz ve her zaman da öyle oldu. Manhattan ofisinde bana yardımcı olması için onu işe aldığımda, bu iyi bir seçimdi.

Ama bir saniye sonra onu tamamen unutuyorum. Çünkü Rebecca'yı eğitim merkezine girerken görüyorum. *Nihayet*. Ve onun yaklaşmasını izlerken, diğer her şeyi unutuyorum.

İlk bakışta Rebecca iyi görünüyor. İyiden de öte. Fark etmemem gereken bacaklarını gösteren kısa bir etek ve göz alıcı parlak turuncu bir ceket giyiyor.

Ama yolunda gitmeyen bir şeyler var. Yürüyüşü hafifçe öne doğru kamburlaşmış. Ezilmiş görünüyor. Becca böyle yürümez. Her zaman başı dik, omuzları geride. Sadece 1.80 boyunda ama her zaman dünyayla mücadele etmeye hazır görünüyor.

"Nate. Aman Tanrım. Sana bir soru sordum."

Sonunda başımı çevirip Lauren'a bakıyorum. "Özür dilerim. Az önce ne dediğini kaçırdım."

"ettiğin için teşekkür ederim," diyor soğuk bir şekilde. "Bu bir ilk."

Bu tam olarak doğru değil. Baş belası olduğumu *biliyorum*. Bu konuda birçok kez anlaştık. "Bugün biraz dikkatim dağınık. Yarın akşamki maçı düşünmeden edemiyorum." Bu kısmen doğru. Ama bugünkü dikkat dağınıklığının asıl nedeni bu değil. Gerçi bunu Lauren'a söyleyemem.

Rebecca, Dr. Herberts'in ofisine doğru ilerlerken gözümün önünden kayboluyor. Ama ben sadece bir saniye önce bulunduğu boş noktaya bakıyorum. Rebecca yedi yıl boyunca hastalık nedeniyle iki günden fazla işe gitmemişti. Hâlâ dışarıda olması beni rahatsız ediyor. Hem de çok. Açıklayamıyorum bile.

Lauren'ın not kâğıdından bir parça başımın üstünden sekiyor. Dikkatimin bir kez daha dağıldığını böyle anlıyorum.

Lauren, "Genelde böyle olduğunda kalkıp giderim ve daha sonra tekrar denerim," diyor. "Ama öğlenki mühendislik toplantısı için Manhattan'da olman gerekiyor. Ve saat 11:15 oldu bile. İşimizi bitirmezsek geç kalacaksın."

Ah. "O zaman sorun yok. Çünkü mühendislik toplantısını saat ikiye aldım."

Lauren'in yüzünde önce bir inanmazlık ifadesi beliriyor, ardından da hemen sinirleniyor. "Eğer bu doğruysa, programda neden *hâlâ öğlen yazıyor*?"

Güzel soru. "Belki sana söylemeyi unutmuşumdur?" Uh-oh...

Lauren alnı yanındaki duvara değene kadar eğiliyor. Sonra alnını arka arkaya birkaç kez ahşap yüzeye çarpıyor.

"Hey! Kesin . Burada zaten yeterince kafa travması yaşıyoruz."

Yüzünü kaldırıyor ve yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi var. "Ama saat ikide senin için bir konferans görüşmesi ayarladım! Ve sana bunu söylediğimde, üç dakika önce değil, koridora bakarken, yokmuş gibi homurdandın! Ama *sorun* var. Şimdi geri dönüp vergi departmanına ulaşmam ve onlara bu konferans görüşmesini üç gün içinde *üçüncü kez* yeniden planlamamız gerektiğini söylemem gerekiyor."

"Özür dilerim, özür dilerim." İki elimi de teslimiyetle kaldırıyorum. "Sizi samimi özrüme ikna etmek için intihar etmeyi teklif ederdim ama sanırım bu sadece daha fazla şeyi yeniden planlamak zorunda kalacağınız anlamına gelirdi."

Lauren'ın öfkeli bakışlarının patenti alınabilir ve askeri sınıf bir silah olarak satılabilir. Bu yüzden Manhattan'daki üst düzey yöneticilerin çoğu ondan korkuyor. "Bana sadece şunu söyle. Mühendislik toplantısını *neden* ikiye erteledin?"

Yalanımla hazır değilim, bu yüzden çok iyi bir yalan değil. "Beşinci maç bizim için gerçek bir ivme değişikliği olabilir. Bu sabahki antrenmanı izlemek istedim." Yarım saat önce biten.

Bana dik dik bakıyor. Brooklyn'de neden oyalandığımı çok iyi biliyor ve benimle, bir kedinin öldürmek için saldırmadan önce fareyle oynadığı gibi oynuyor olabilir. Ya öyle ya da gittiği ninja iş okulunda öğrettikleri yeni bir yıldırma tekniğini deniyor. Birden gözlerini kırıştırıyor, yüzü yumuşuyor. "Nate, iyi misin?"

Tavrındaki değişiklik beni şaşırttı. Bu bir tuzak bile olabilir. "Tabii ki. Neden?"

Lauren iç çeker ve konuyu kapatır. Ben kadınlara hep iç çektiririm ama her zaman iyi anlamda değil.

"Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Tüm bu durumla nasıl başa çıkıyorsun?"

"'Durum' derken," parmaklarını tırnak içine alıyor, "beni hokey oyuncularıyla seyahat etmeye zorlamayı mı kastediyorsun? Nefret ettiğim hokey oyuncularıyla mı?"

"Ya da nefret ettiğini *iddia ediyor*." Üzerime ofis malzemelerinin yağması için kendimi hazırlıyorum ama onun yerine sadece kaşlarını çatıyor.

Bazı oyuncular soyunma odalarından çıkmaya başladı. Yakındaki koridordan binanın çıkışına doğru yürüyorlar. Ve şimdi dikkati dağılan kişi olma sırası Lauren'da. Kısmen arkamda saklanmak için kendini yeniden konumlandırıyor. Kalecimle bu kadar kötü etkileşime girmek istemiyor.

"Yukarı çık," dedim. "Yemin ederim saat ikiden önce Manhattan'a giden yolu bulacağım." Başımı kapıya doğru eğiyorum. "Çık git buradan. Bunu istediğini biliyorsun."

"Sağ elini kaldır." Sadece
ona şaka olsun diye
yapıyorum.

"Yemin ederim ki Lauren'a haftanın geri kalanında başka bir şey planlatmayacağım."

"Bir *hafta* mı? ama." Elimi bırakıyorum. "Arabama beklemesini söyle, tamam mı?"

Yakında içinde olacağım."

"Öyle olsa iyi olur," diye tehdit ediyor. Sonra etrafıma bakıyor, etrafın temiz olduğunu görüyor ve ben kıkırdarken gitmeye başlıyor. Bir çift kapıya varmadan hemen önce arkasını döndü. "Rebecca'ya sevgilerimi ilet," diyor. Yüzünü kontrol ettiğimde bana bilmiş bir gülümseme veriyor.

Çok fena yakalandım.

"Uh..." *Ördeği sikeyim*. Lauren benden şüpheleniyor. Ama oldukça zeki. Rebecca'nın hastalığının neden beynimi bozduğunu bilmiyorum. Ama Dr. Herberts ona yardım edebilirse, belki ben de normal dikkat dağınıklığım geri dönebilirim.

Lauren çıkışa doğru geri çekiliyor. "Dr. Herberts Becca'nın işe dönmesine izin verirse, bunu *ilk* öğrenen kişi ben olmak istiyorum."

"Olacaksın," diye onu temin ediyorum.

"Manhattan'a giden ilk metroya bineceğim."

"Biliyorum olacaksın."

Kapıları itmek için dönerken "Senden nefret ediyorum," diye sesleniyor. "Hayır, etmiyorsun."

Son sözü söylemek için orta parmağını omzunun üzerinden kaldırıyor. Tabii ki öyle yapar. Hayatımdaki kadınlar çok sert. Hepsi de. Ben çok şanslı bir adamım.

Oyuktan çıktığımda, öğle yemeğine giden birkaç hokey oyuncusu tarafından karşılandım. Sonra pisti ve soyunma alanlarını geçip antrenman personelinin ofislerinin bulunduğu koridora yöneliyorum. En sonda takım doktorunun ofisi var ve kapıya ulaştığımda kapalı olduğunu görüyorum. Kapıya vurulunca içerideki mırıltı sesleri kesiliyor. "İçeri gelin," diyor doktor.

Kapıyı açtığımda hem doktor hem de Rebecca bana bakıyor. Sonra Rebecca'nın bakışları ellerine düşüyor ve bir huzursuzluk dalgası hissediyorum. Neden bu kadar gergin görünüyor? "Bir haber var mı?" Sessizliğin içinde soruyorum.

Dr. Herberts boğazını temizliyor. "Rebecca bir hokey oyuncusu olmadığı için doktor-hasta ayrıcalığına sahip. Onun izni olmadan davasını tartışamam. Ve siz onun patronu olduğunuz için, kendini baskı altında hissedebilir..."

Ona bakar. "değil. Nate'in dinlemesi benim için hiç sorun değil."

Bu benim için yeterli bir davet. Hemen içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Onun yanındaki koltuğa oturdum ve doktorun konuşmasını bekledim.

Dr. Herberts bir an için beni inceliyor, ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Pekâlâ. Rebecca hala hasta. Dengesi bozuk ve gürültüden rahatsız oluyor. Kolayca yoruluyor ve fiziksel efor sarf etmek midesini bulandırıyor."

Eyvah. Ona bakma riskini göze alıyorum ama bakışlarımla buluşmuyor. Kendisi gibi davranmıyor. Yüzündeki ifade bile içimi üşütüyor.

"Bununla birlikte, tüm bilişsel testleri geçti. Hafızası sağlam. Düşünme yetisi açık. Kolayca sinirleniyor ama bu klinik bir belirti değil, daha ziyade sıkıntılı bir duruma verdiği doğal bir tepki olabilir. Kısacası, kafa travmasının sunumu klasik bir beyin sarsıntısına benzemiyor."

İsa. "O zaman nedir?"

Doktor cevap vermeden önce bir süre dolmakalemiyle oynadı. "Manhattan'da görmesini istediğim bir uzman var. En zor vakaları ona gönderiyoruz."

"Tamam," diyorum hızlıca, sanki bana bağlıymış gibi. "Kim o?"

"Dr. Evan Armitage. Kendisi beyin sarsıntısı sonrası ve vestibüler terapi konusunda uzmanlaşmış bir nörolog. Ve iyi bir bilmeceyi sever. Rebecca'yı neyin rahatsız ettiğini bulabileceğinden eminim. Onunla ilgili sevmediğim tek şey yoğun programı. Randevu almak zor olabilir."

Telefonumu çıkardım ve Dr.'dan önce bu doktorun adını arıyorum. Herberts cümleyi bitirebilir.

"Armitage sizi göremezse, çağırabileceğim birkaç kişi daha var. Bu arada, daha fazla dinlendiğinizi görmek isterim, genç bayan. Çok fazla dinlenmeden beynin kendini toparlaması zordur."

", " diyor çabucak. "Şimdilik burada işimiz bitti mi? Doktoru arayacağım. Armitage bu öğleden sonra."

Doktor nazıkçe, "İstedığınız zaman işimiz biter," diyor.

Becca ayağa fırlar. "Danışmanlık için çok teşekkür ederim." "Benim için zevkti. Beni ne zaman istersen ara. Gece ya da gündüz."

Ben de ayağa kalkıyorum çünkü Becca kaçmaya hazır görünüyor. "Şimdiden kaçıyor musun?" diye soruyorum. "Benim için bir dakikan var mı?"

"Tabii ki." Ama bunu söyledikten sonra sertçe yutkunuyor. Sanki benimle geçireceği fazladan birkaç dakikayı dört gözle beklemiyor.

Çok kötü. Beni korkutuyor ve onu son üç haftada sadece bir kez gördüm ki bu bir rekor olmalı. Dr. Herberts'e teşekkür ediyorum ve onu koridorda takip ediyorum. Birlikte yürüyoruz ama Rebecca sessiz. Kollarını kavuşturmuş, kendi içine kapanmış.

Nefret ediyorum.

Ofis binasına çıkan tünele ulaştık. Kapıyı onun için açık tutuyorum ve Rebecca yolu gösteriyor. Güneş ışığı cam tuğlaları aydınlatıyor ve ışınlar mücevherler gibi tüm yüzeylerden yansıyor. Rampa

Ayaklarımızın altı yukarı doğru uzanıyor ve o kadar parlak ki yol cennete doğru yükseliyor gibi görünüyor.

Rebecca adımlarını yavaşlatıyor. Sonra yana doğru kıvrılıyor ve ben daha ne olduğundan emin olmadan hamle yapıyorum. Elim dirseğini buluyor ve sonra ağırlığını bedenime, sırtını göğsüme yaslıyorum.

"Kahretsin!" diye ciyaklıyor, elini cam duvara sabitlemek için dışarı fırlatıyor.

Kendini toparlayıp doğruldu ama elimden kadar onu tuttum. "Hey. Bir dakika bekle, tamam mı? O da neydi öyle?"

"Hiçbir şey." İç çekiyor. "Sadece yönümü şaşırdım. Çok aydınlık."

Kafam karıştı. Bu beyin sarsıntısının bir belirtisi mi? Doktorun ofisinde hissettiğim rahatsızlığın soğuk sızısı geri geliyor. Bir kolumu Becca'nın omuzlarına doladım. "Gel hadi."

Yardımdan hoşlanmıyor ama ona başka seçenek bırakmıyorum. Ve onu sabitlediğim için, daha fazla drama olmadan güneşli tünelde ilerliyoruz. En tepede lobi oldukça karanlık, tuğla iç mekan sadece tavandan sarkan eski nikel ve cam armatürler tarafından aydınlatılıyor. Burada bir oturma alanı var ama kimse kullanmıyor. Rebecca'yı döşemeli bir banka yönlendiriyorum ve sonra yanına oturuyorum. "Daha iyi misin?" diye soruyorum.

"Evet." Rebecca uzun uzun göz kırpmıyor. "Şimdi iyiyim."

"Cehennem gibisin." İstedğimden daha sert çıktı. "Hadi seni eve götürelim."

Kapıya doğru bakar. "Ben gidiyorum."

"Araba bende." Cebimden telefonumu çıkardım. "Ona geri çekilmesini söyleyeyim."

"Tanrım. İki blok ötede, Nate. Ben iyiyim."

Hayır, değilsin ve bu beni çok korkutuyor. Neyse ki bunu yüksek sesle söylemeyecek kadar akıllıyım. "Seninle yürüyeceğim."

"Keşke yapmasaydın," dedi. Ahh.

"Neden?"

"Çünkü ben..." Derin bir nefes alıyor ve bugün ilk kez gözlerimin içine bakıyor ve bu bana bir yumruk gibi çarpıyor. O gözleri özlüyorum. "Buna dayanamıyorum. Bu kadar dağınık olmaya dayanamıyorum. İş kaçtırmaya da dayanamıyorum. Bu büyük aksaklık için özür dilerim, tamam mı? Benimle daha fazla vakit geçirme. Şu anda olman gereken on yer daha var ve Lauren muhtemelen bir yerlerde ikimizi de parçalamak için pençelerini keskinleştiriyordur."

"Dur bir dakika, asabi." Bu son söylediğin muhtemelen doğru. Ama Rebecca yanlış şeylere odaklanıyor ve ben buna izin vermeyeceğim. "Bazı şeyler programdaki küçük bir aksaklıktan daha önemlidir. Sağlığın gibi."

"Biliyorum!" Şimdi bana bağıyor. Çünkü kadınlar bunu sık sık yapar. "Ama ben kendimden bıktım! Üç *hafta* oldu. Hiçbir değişiklik yok. Her gece, yarın daha iyi hissedeceğimi düşünerek yatıyorum. Ama hissetmiyorum."

İki elim de esniyor, çünkü uzanıp onu kollarıma çekme isteği duyuyorum. Rebecca'ya karşı hissettiğim çekim en hafif tabirle rahatsız edici. Ama asla harekete geçmiyorum. "Daha iyi hissedeceksin," diyorum. Ve sonra şu anda ne kadar çaresiz olduğumu fark ediyorum. Hayatımda bir telefon görüşmesi ya da sert bir notla düzeltmeyeceğim pek bir şey yok.

Bu hariç.

Rebecca sertçe yutkunuyor. "Evimi ziyaret ettiğin zamanı hatırlıyor musun, paralel evrenler hakkında aptalca bir konuşma yapmıştık?" diye fısıldıyor. "Sanırım ben de bir tanesinin içindeyim. Bu evrende hiçbir şey benim için doğru çalışmıyor."

"Korkuyorsun."

"Tabii ki korkuyorum!" Gözleri kıpkırmızı oldu. "Sen ve Hugh harikaydınız. *Gerçekten* harikaydınız. Ama eninde sonunda işe gitmem gerekiyor. İnsanlar böyle yapar."

"Hayır, istediğin kadar zaman ayırabilirsin. Ne süreceği umurumda değil. Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz?"

Tekrar kaşlarını çatarak yukarı bakıyor. "Yedi yıl. Ama..."

"Ama hiçbir şey. Sen bir işte tutunmanın ne demek olduğunu bilmeyen bir stajyer değilsin."

"Nate, çalışan el kitabında hastalık günlerinin sınırı var." "Hangi sayfada? Değiştiririm."

Sonunda Rebecca'dan bir gülümseme alabildim. Gülmesini bekliyorum. Bir saniyeden kısa sürede 0'dan 60'a çıkan harika bir kahkahası var. Ama bugün yüzü tekrar hüzünlenmeden önce sadece bir sırtış alabiliyorum.

"Hadi," diye fısıldıyorum. "Bu sen ve ben. Her zaman bir yolunu buluruz."

Bana yorgun bir bakış atıyor ama artık daha az gergin. "Dr. Herberts bu uzmanın neden bu kadar zor zamanlar geçirdiğimi anlayabileceğini düşünüyor. Ama bir etiket koysa bile, sihirli bir şekilde iyileşmeyeceğim."

"Yine de bu bir başlangıç Bec." Uzanıp bileğini kısa bir süre sıkıyorum ve sonra . Bu kendime izin verdiğim en fazla temas miktarı.

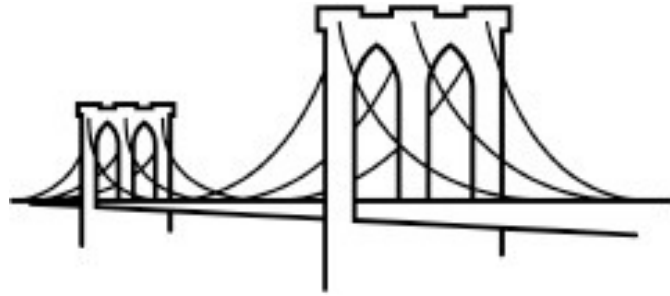
ona. "Sabırlı olma konusunda pek iyi değilsin."

"Bunu fark ettim." Ayağa kalkıyor. "çalışacağım."

"Benim için yapmanı istediğim bir şey var." "Neymiş o?"

Ben de kalkıyorum ve sürdüğü leylak rengi vücut losyonunun kokusunu alıyorum. Tatlı aşinalığı beni neredeyse seriyor. Ve yapmak üzere olduğum şeyin tüm kurallarımı çiğnediğini biliyorum. Yıllardır kendimi sıkı bir tasma ile tuttum. Ama bu acil bir durum.

"Arabada anlatırım," diyorum.

Nate'in beni binanın dışında, şoförü ve koruması Ramesh'in beklediği parlak bir sedana götürmesine İZİN VERİYORUM. Bu kadar kısa bir yolculuğa eşlik etmek çok saçma ama Nate'le tartışacak enerjim kalmadı. Tamamen tükendim.

Ve bu duygudan çok ama çok sıkıldım.

Tünelin içinde neredeyse düşüyordum. Ani kucaklaması olmasaydı, kendimi yerde bulabilirdim.

Her gün böyle anlar yaşıyorum-dengem bozulduğunda ve normal şekilde işlev göremediğimde. Çok korkutucu. Bu son üç haftayla ilgili her şey korkutucu. Doktorların tavsiyesine uydum. Evde dinlendim. Ama işe yaramıyor. Daha iyi değilim.

Araba kaldırımdan çekiliyor ve Nate bana bir soru soruyor. "Neden uyumadığını sorabilir miyim? Herberts bundan bahsetmişti."

"Çok büyük bir sorun değil," diye yalan söylüyorum. Patronuma şikayet etmekten çok yoruldum. "Yeğenim dış çıkartıyor ve kız kardeşimin erkek arkadaşı tuhaf saatlerde çalışıyor." Renny ekstra para kazanmak için barmenlik yapıyor. "Sabahın üçünde geldiğinde onu hep duyuyorum. Ve Matthew kız kardeşimi her saat emzirmek için uyandırmayı sevdiğinden, apartmanda her zaman birileri dolaşıyor."

"Hmm," diyor Nate. "Bu sana yardımcı olamaz."

"Bu dünyanın sonu değil."

"Uzmanı arayacak mısınız?"

"Elbette arayacağım."

"Hayır, hemen şimdi demek istedim. Eğer adam gerçekten bu kadar meşgulse, çok geç olmadan onun dosyasında bir yer bulmalısın."

Tipik otoriter Nate. Bana emir verdiğinde genellikle karşı koyarım ama bugün onunla kavga edecek enerjim yok. Bu yüzden üzerinde ofis numarasının yazılı olduğu kartviziti çıkardım. Telefonumun parlak ekranı gözlerimi kısmama neden oluyor ama numarayı tuşluyorum ve sonra parlamaya karşı gözlerimi kapatıyorum.

Resepsiyonist cevap verdiğinde, Dr. Herberts'in beni yönlendirdiğini söyledim ve randevu alıp alamayacağımı sordum.

"Haziran ortası için rezervasyon yaptırıldı. Sizin için de uygunsa, sizi ayın on altısında saat ikiye yazmaktan mutluluk duyarım."

"*Tamam...*" Haziran mı? Eğer 16 Haziran'da hala böyle hissediyorsam, muhtemelen bir psikiyatriste, deli gömleğine ve uzmana ihtiyacım olacak. Ama randevuyu kabul ediyorum, çünkü başka seçeneğim yok.

"Eee?" Araba süzülerek dururken Nate soruyor. Kapıyı açıp dışarı çıkıyor ve beni bekliyor.

Onu koltuğa kadar takip ettim ve dışarı çıktım. "Bana Haziran'ın on altısını verdi."

"Haziran mı? İki ay sonra mı?"

"Evet." Yukarı baktım. "Nate. Ne be?"

"Sorun nedir?"

Sorun şu ki Water Street'teki apartmanımın önünde değiliz. Onun yerine Nate'in Pierrepont Place'deki malikanesine bakıyorum. "Görünüşe göre *senin* evindeyiz?"

"Dr. Herberts haklıydı, bilişsel yetenekleriniz zarar görmemiştir."

Koluna bir şaplağ attım. "Ukalalık yapma. Beni neden buraya getirdin?"

"Öğle yemeği için, başlangıç olarak. Ve diğer planım hakkında konuşacağız."

Bu biraz sinir bozucu olsa da tuğla patikadan eve doğru onu takip ediyorum. Olmam gereken başka bir yer yok gibi.

Nate'in evi kelimenin tam anlamıyla bir malikane. Ev dört yıl önce satışa çıktığında, *New York Times* evin tarihi ve mimari önemi hakkında bir makale yayınladı.

Nate onu aldı. Burada altı yatak odalı bir evde tek başına yaşıyor. Birkaç kez evde hayırseverler için bağış topladığında içeride bulundum. *Ev* sahipliği kelimesini gelişigüzel kullanıyorum; Nate bir parti verdiğinde Lauren ya da ben tüm işleri yapacak birilerini tutuyoruz.

Biz yaklaşırken ön kapı açılıyor. "Merhaba, canlarım! Rebecca mı o?" Önlük giymiş, başında küçük bir şapka olan tombul, gülümseyen bir kadın bizi kapıya doğru el sallıyor.

"Merhaba, Bayan Gray!" Nate'in hizmetçisi telefonda sık sık konuştuğum ama nadiren gördüğüm biri. "Nasılsınız?"

"Doğru duyduysam senden daha iyi. Kafan nasıl?" Mrs. Gray soruyor. "Hâlâ biraz keyifsiz misin?"

Hizmetçisinin başımdaki yarayla ilgili neden bir şey bildiğini merak ederek Nate'e doğru bakıyorum ama o başka tarafa bakıyor ve öksürüyor. "Önceden haber vermediğimi biliyorum ama öğle yemeği için bize verebileceğin bir şey var mı?" diye soruyor, kimseye karşı kullanmadığı kadar kibar bir ses tonuyla. Asla.

"Ama tabii ki! Benim hakkımda bu kadar mı kötü düşünüyorsun? Beş dakika içinde size tavuklu Sezar salatası ve krutonlu bir kase domates çorbası verebilirim."

"Teşekkür ederim," diyor Nate, sesi mahcup bir şekilde. "Bu mükemmel olurdu." "Sadece Rebecca kabul ederse mükemmel olur," diye burnunu çekiyor Bayan Gray. "Ben onu
"Eğer bu menü uygun değilse bir sandviç."

"Çorba ve salata kulağa çok hoş geliyor," diyorum hemen.

"Bayan Gray?" Nate antreden aceleyle çıkarken onu durdurur. "Rebecca bir süre burada kalacak. Onu yeşil yatak odasına yerleştireceğim." "Ne?" Aynı anda Bayan Gray ellerini birbirine çırpı ve

gülümsüyor, tekrar acele etmeden önce.

"Beni dinle," diyor Nate, ceketimi omuzlarımdan alarak. Köşedeki palto ağacına asıyor. Nate'in antresi Water Street'teki yatak odamdan daha büyük. "Senin dairen çok gürültülü. Bu evde altı yatak odası var. Yarın Washington DC'ye gidiyorum. Tamamen mahremiyetin olacak. Bir hafta bekle. Bakalım sessizlik dinlenmene yardımcı olacak mı?"

Ona ağızım açık bakıyorum. "Burada kalamam." Bir *hafta mı?*

"Neden olmasın?"

"Şey, *yapamam*, hepsi bu." Hiç mantıklı konuşmuyorum. Ama nedenlerini açıklamak o kadar da eğlenceli değil. "Sen benim patronumsun."

Nate gerçekten de gözlerini devirir. "Sana işverenin olarak sormadım. Arkadaşın olarak sordum. Bana sadece bir şey söyle."

"Ne?"

"Yaralı ve korkmuş olsaydım ve iyi uyuyamasaydım, bana altı yatak odanızdan birini teklif eder miydiniz?"

"Tabii ki." Bunu düşünmeme bile gerek yok. Tabii ki Nate'e yardım ederim.

"Güzel." Sanki mesele hallolmuş gibi arkasını dönüyor ve evin arka tarafına doğru ilerliyor. "O zaman öğle yemeğini yiyelim," diyor omzunun üzerinden.

Onu antikalarla dolu devasa bir salondan geçerek yemek masasına kadar takip ediyorum. Bu oda, uzun masası ve on altı sandalyesiyle havasız görünmeli. Ama bakımlı bir bahçeye bakan kurşunlu cam pencerelerden oluşan bir duvar var ve tüm bu yeşillik, gözü antika armatürlerden ve avizeden uzaklaştırıyor.

Nate benim için bir sandalye çekiyor, sonra da masanın başına oturuyor.

Oturduk ve kendimi Buckingham Sarayı'ndaki kraliçe gibi hissettim. Nate'in malikanesinde bir hafta kalmamın imkanı yok. Bu çılgınca bir konuşma. Ama öğle yemeği vakti geldi ve Bayan Gray mutfakta kendi kendine ısıklık alıyor. Ben de sessizce oturup her şeyi düşündüm.

Bu eğlenceli küçük bir macera, her ne kadar başımdaki yaralanma o.

Öğle yemeğine kalmak iyi bir karar oldu, çünkü Bayan Gray'in çorbası ve ev yapımı Sezar salatası harikadır. Şaşırdığımdan değil. Nate sadece en iyileri işe alır. Keskin domates çorbasının son lokmalarını bitirdiğimde, telefonunu çıkarıp tıklamaya başladı.

"Nathan," diye azarlıyor Bayan Gray, boş çorba kâsesini kaldırırken. "Çene çalmak kabalıktır."

"Phubbing?" Başını kaldırıp bakıyor, irkilmiş.

"Telefonda terslemek. Tanrı biliyor ya, önemli olmadığında genelde yalnız yemek yiyorsun. Ama Rebecca bin yılda bir gelen misafiriniz ve en azından onunla konuşabilirsiniz."

Bayan Gray'i gerçekten seviyorum.

Nate konsantrasyon belirtisi olarak dudağının kenarını ısıtıyor. "Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim ama Becca'ya bir konuda yardım etmeye çalışıyorum." Telefonundaki KattSearch uygulamasıyla konuşuyor. "Dr. Evan Armitage herhangi bir hayır kurumunun yönetim kurulunda yer alıyor mu?" Arama sonuçları çıktığında yüzü aydınlanıyor. "Ah, bu tam da aradığım şey." Ekranı birkaç kez daha dokunuyor.

Dürüst olmak gerekirse, Bayan Gray onu görevlendirmemiş olsaydı, Nate'in dikkatinin dağıldığını fark etmeyebilirdim bile. Zihni herkesinkinden farklı bir düzlemde çalışıyor. Benimle öğle yemeğinde sohbet ederken aynı anda kafasını kurcalayan bir kodu yeniden yazabiliyor.

"Bec, şu meşgul doktorun numarası ne?"

"Bekle." Kartı çıkardım ve masanın üzerine koydum. "Ne yapıyorsun?"

"Randevu tarihinizi değiştiriyorum." Telefona dokunuyor. "Nasıl yapacaksın...?"

"Evet," diyor Nate telefonuna. "Sanırım bana yardım edebilirsiniz. Ben Nate Kattenberger, Dr. Armitage'ı arıyorum. Sarsıntı Mirası Vakfı'na 50.000 dolar bağışladığımı kendisine iletebilir misiniz? Doktorun sporcularla yaptığı çalışmaları onurlandırmak benim için bir hediye. Konuyu daha detaylı görüşmek isterse, aşağıdaki numaradan bana ulaşabilir..."

"Ne oluyor?" Bir süre sonra telefonu kapattığında soruyorum. "Bu kadar strese girme Bec." Nate memnun bir ifadeyle telefonu bırakıyor. kendisiyle. "O hayır kurumunu seviyorum. Dr. Armitage onlara katılırken iyi bir seçim yapmış. Ve profesyonel spor takımları kafa travmaları konusunda çok kibirliler. Onlara uzun zaman önce para vermeliydim."

"Ama..."

Nate'in telefonu masada çalışıyor.

"Çok hızlıydı. Alo?" Telefona cevap veriyor. "Evet, Doktor, benim. Gerçekten de öyle. Haklısınız, bir hokey takımım var... İşte o! Sarsıntı araştırması benim için çok önemli. Bir katkıda bulunmak için iyi bir zaman gibi göründü... Doğru. Bu çok önemli bir konu. Şimdi her zamankinden daha önemli."

Kafam patlamak üzereyken Nate bana göz kırpmıyor. Elli bin... *Ne?*

"Yüzde yüz seninleyim," diyor Nate, yaşadığım şoku umursamadan. "Aslında, burada yanımda oturan ve başından yaralanmış birinin gerçekten yardıma ihtiyacı var. Sizi bir an önce görmek istiyoruz. Ne yazık ki ön büronuz yapabileceğinizin en iyisinin Haziran randevusu olduğunu düşünüyor."

Nate telefona sırtıyor ve ben de doktorun yüzünü hayal etmeye çalışıyorum.

"Oh, harika. Bu mükemmel," diyor Nate bir süre sonra. "Pazar sabahı saat 10'da o zaman. Hastanın adı Rebecca Rowley. Orada olacak. Çok teşekkür ederim. Hoşça kalın." Nate son derece memnun görünerek telefonu kapatır. "İyi doktor sizi bir Pazar günü görüyor! İşte hizmet budur."

Bir an sessizliğe gömüldüm. Bu öylece *olmadı*. "Bana randevu saati almak için uzmanı *haraca* bağlamadığını söyle?"

Nate soruyu düşünürken alnı kırışır. Diyet sodasına uzanıyor. "Hayır. Birinin *onun* parasını almasının haraç kesmek olduğuna eminim. Bu onun tam tersi gibi bir şeydi."

"Elli. Bin. Dolar mı? Bunu öylece verdiği *inanamıyorum...*" Son kelimedede sesim gerçekten çatlıyor. Bu çok büyük bir para.

"Şey, teknik olarak henüz yapmadım." Telefonunu tekrar eline alır ve sık sık kullandığı sesli not uygulamasına dokunur. "Robert, ben Nate. Lütfen Sarsıntı Mirası Vakfı'na elli bin dolar bağışlayın."

bugün mesai bitiminden önce. Bu kişisel hesaptan, şirket vakfından değil. Teşekkürler, dostum."

"Nate!" Nefes nefese kaldım.

Sodayı boşaltıyor. "Bu iyi bir amaç Bec. En iyisi. Bir hokey takımının sahibinin beyin sarsıntısı araştırmalarını önemsemesi gerekir. Ve senin de onunla bir randevuya ihtiyacın var. Bu bir kazan-kazan."

"Aman Tanrım." Alnımı avuçlarımın içine alıp kaş kemiğime masaj yapıyorum, çünkü baş ağrım yeniden canlandı. Ayaklarımın altındaki toprağın hiç beklemediğim bir anda eğilme gibi garip bir alışkanlık geliştirmiş olması yeterince kötü zaten. Nate beni daha da stresli hale getirdi.

Yarım saat önce beni işe geri dönmem için çok acele etmediğine ikna etti. İyileşmem biraz daha zaman alırsa dünyanın sonu gelmeyecekmiş. O zaman neden bir doktor randevusuna 50 bin dolar verdi?

Bunu kim *yapar*?

"Hey." Nate'in sesi yumuşuyor ve sandalyemin arkasında durmak için ayağa kalkıyor. Büyük bir el başımın üstüne konuyor. "Becca. Her şey yoluna girecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hayır. "Hayal etmesi biraz zor," diye itiraf ediyorum.

İri eli saçlarımdan aşağı kayarak boynuma iniyor. Nate güçlü parmaklarıyla kafatasımın dibindeki kasları ovuyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, kadınsı olmayan bir inilti çıkarıyorum. Her şey karıncalanıyor.

Kıkırdıyor, sonra diğer elini uzatıyor ve omuzlarımı sıkıyor. "Çok gerginsin. Tanrım."

Şu anda konuşamıyorum bile çünkü çok iyi hissettiriyor. Biri bana nazik ellerle dokunmalı çok uzun zaman oldu. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmışum. Nate az önce karnımı doyurdu, beni görmesi için bir doktora rüşvet verdi ve şimdi başparmaklarını boynumun arkasındaki ağrıyan noktalara batırıyor.

Benimle *ilgileniyor*. Bu çok tuhaf. Benim işim, aşağı yukarı, Nate'in hokey takımıyla ilgilenmek. Bazen de Nate'e. Yani bu değişim kafa karıştırıcı. Ne düşüneceğimi bilemiyorum, zaten düşünemiyorum da, çünkü başımda bir yara var ve elleri beni küçük, akılsız bir yapışkan maddeye dönüştürüyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, başım bir bez bebeğinki gibi ağır.

Nate kafatasımın tabanını son bir kez daha sıkıyor. "Sana hemen üst katı göstereyim. Her şeyin nasıl çalıştığını bilmen gerek."

Yavaşça ayağa kalkıyorum, bu benim yeni bir alışkanlığım. Eskiden sandalyelerden fırlar ve odalar arasında koştururdum. Şimdi büyükannem gibi hareket ediyorum.

Nate beni antika koltukların bulunduğu salondan geçirerek büyük fuayeye geri götürüyor ve merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Süslü trabzan maun ağacından oyulmuş ve ayaklarımın altındaki mermer basamaklar süslü bir halı yollukla kaplanmış.

Daha önce hiç yukarı çıkmadım ama hep merak etmişimdir.

Bir süre tırmanıyoruz çünkü tavanlar çok yüksek, özellikle de İç Savaş'tan önce inşa edilmiş bir ev için. Merdiven sola dönüyor. En üstte Nate beni iki kapının açıldığı kemerli bir koridora götürüyor. "Aşağıda benim odam var," diyor koridorun sonundakini göstererek. "Ve sen burada kalacaksın."

Onu dört direkli yatağı olan büyük bir yatak odasına kadar takip ediyorum.

"Vay canına, Nate.

Burası Majestelerinin odasına benziyor." "Hangi

Kraliyet Majesteleri?"

"Fransa Kraliçesi. Duh." Nate'in yeri iş saatlerinden sonra Met Müzesi gibi. Büyük ve boş. Yatak odasından, devasa bir küvet bulunan ebeveyn banyosunu görebiliyorum. "Bu oda çılgınca."

"Seni üçüncü kata çıkarmak istemiyorum. Eğer dengesizsen çok fazla tırmanmamalısın. Burası da güzel bir oda. Ailem ziyarete geldiklerinde burada kalırlar."

Merdiven çıkabilirim, tartışmak istiyorum. Ama yarım saat önce iş yerindeki tünelde neredeyse düşüyordum. Onun yerine iç çektim.

"Şimdi size çalışma odasını göstereyim. Burası benim ana yaşam alanım ve kendinizi evinizde hissedebilirsiniz." Onu geldiğimiz yoldan geri takip ediyorum, merdiveni geçiyorum.

Uzun, alçak ve meşe panellerle kaplı bir odaya giriyoruz. Uzun duvarlardan birinde mermer bir şömine var. Ama alt kattaki süslü salondan daha rahat. Odanın bir ucunda kocaman, kavisli bir cumbanın yanında bir çift rahat sandalye oturuyor. Diğer uçta ise bir televizyon ve L şeklinde bir kanepeler var. Birkaç KTech raporu sehpanın üzerine yayılmış.

Şöminenin karşısındaki duvarda kitap rafları var. Yerden tavana kadar uzanıyorlar ve hatta üst raflara ulaşmak için Pinterest'teki kütüphanelerde bulunan tekerlekli merdivenlerden bir tane bile var.

"Vay canına," dedim aptalca. Çünkü nasıl ki?

"Burası evdeki en sevdiğim oda."

O konuşur konuşmaz sehpanın üzerinde küçük bir ekran yanıp sönmeye başlıyor. "Merhaba, Nate," diyor bedensiz bir ses. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şimdi olmaz, Hal," diye cevaplıyor Nate. "Bu...?"

Duruyorum.

"Gerçek bir insan değil," diyor Nate sırtarak. "Hal..."

Makine hemen "Evet?" diye sorar.

"...Test ettiğim bir ürünün sesi," diyor Nate. "Akıllı hoparlörlerin kalitesini artırmaya çalışıyorum. Hepsi berbat ama Hal, hızlı bir şekilde daha konuşkan hale gelmek için derin öğrenme kullanıyor."

"Derin öğrenme," diyorum yavaşça. "Yapay zeka gibi mi?"

"Aynen yapay zekâ gibi," diyor bana *aferin* gülümsemesiyle. "Bu arada o bir sır. Hal, KTech gizlilik anlaşmanızın özellikleri kapsamında yer alan şeylerden biri. Yada yada yada."

"Anladım," diyorum. Nate'le takılmak, her zaman çok iyi korunan şirket sırlarına sahip olmak anlamına geliyor. İçeriden gelen bilgilere karşı dikkatli olmaya alışkınım.

"Şu anda piyasadaki ürünlerin hepsi oldukça aptalca. Ama Hal oldukça zeki. Yani ondan bir şey istediğinizde doğru yanıt vermezse, biraz farklı kelimelerle tekrar deneyin. Argo konuşmaktan da çekinmeyin çünkü insanların gerçekte nasıl konuştuğunu öğrenmesini istiyorum."

Cidden, Hal ile birkaç dakika baş başa kalmak için organlarını satacak teknoloji gazetecileri var. "Bekle, ona Space Odyssey filmindeki ürkütücü bilgisayar sesini verdin, değil mi?"

Nate utanmış görünüyor. "Sadece biraz eğleniyorum. Ama her türlü sesi . Sence uşağın sesi nasıl olmalı?"

"Jane Austen karakteri gibi. Büyüleyici ve ilgili."

Nate çenesine vuruyor. "Adı neydi, Colin Firth karakteri gibi mi? Darcy?"

". Darcy konuşmayı sevmezdi. Diğer adama ihtiyacın var-Bingley." "İyi. Hey, Hal?"

"Evet, Nate," diye dron sesi duyuldu. "Yeni adın Bingley."

"Bingley hizmetinizde," diyor ürkütücü ses.

"Ve senden farklı bir ses kullanmanı istiyorum. Erkek sesi. İngiliz aksanı. Blueblood. Bu iyi eğitilmiş demek. Jane Austen'ın *Gurur ve Önyargı* kitabındaki cümle yapısını kullan."

"Elbette efendim!" diyor cihaz hemen, üstten bir aksanla. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Rebecca'ya merhaba de."

"Selamlar, güzel insan! Sesini duymama izin ver."

Nate beni dürtüyor. "Konuştuğunda itaat etmesi gerektiğini bilmesi için seni gerekiyor."

"Merhaba Bingley." Kıkırdamamak elde değil. "Ben Rebecca Rowley."

"Hizmetinizdeyim, bayan! Benden her şeyi isteyebilirsiniz."

Nate çenesini masadaki cihaza doğru eğiyor. *Devam et. Sor ona.*

"Burkina Faso'nun başkenti neresidir?"

"Ouagadougou."

"Çok kolay," diye alay ediyor Nate. "Siri bile bunu doğru yapabilir." Güzel. "Brooklyn'de en iyi pizzayı kim yapar?"

"Eğer acıkırsanız," diyor Bingley hemen, "Grimaldi's bir milin onda yedisi uzaklıkta ve çok yüksek bir reytinge sahip. Yemek yiyenler genellikle sarımsaklı beyaz turtayı ya da Buffalo tavuklu pizzayı tavsiye ediyor."

"Hayır," dedim. "Pizzada bufalo tavuk yanlış olur."

Bingley hemen, "Bunu not edeceğim," diye cevap verir. "Bayan Rebecca pizzanın üzerine baharatlı tavuk tercih etmiyor."

Nate halinden çok memnun görünüyor. "Bingley-Rebecca başından aldığı yarayı iyileştirmek için bir süre bizimle kalacak," diyor. "Eğer sizden sessiz kalmanızı isterse, lütfen sizi isminizle çağırana kadar konuşmayın."

"Kendini hasta mı hissediyor? Aman Tanrım! Kendinize iyi bakın, Bayan Rebecca. Rahatsızlık vermeyeceğim!"

"Teşekkür Bingley," diyorum gülümsememi bastırarak. Nate'in bu saçmalıkları hayal edecek zamanı nereden bulduğunu hayal bile edemiyorum. Ama Nate'in malikanesinde Bingley'le konuşmak uzun zamandır hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı.

"Yani." Nate ellerini birbirine vurur. "Bingley güvenlik sistemini kontrol ediyor. Bu gece Bayan Gray gittiğinde tek yapman gereken ondan burayı kilitlemesini istemek. O her şeyi halledecektir. Ve eğer evden çıkarsan, seni tekrar içeri alır. Bingley, Rebecca'nın parmak izini al lütfen."

Ekran aydınlanıyor. "Bayan Rebecca, güzel parmağınızı ekrana koymaya tenezzül edin." Ekranın ortasında bana yol göstermesi için parlayan bir daire var. İşaret parmağımı oraya koyuyorum ve Bingley onaylar gibi bir ses çıkarıyor. "Lütfen dört haneli bir sayı seçin, bayan."

"7854," dedim ona.

Bingley bunu bana tekrarlıyor ve Nate gülümsüyor. "Bilmeniz gereken bir şey var; ön kapıdaki tuş takımı hem parmak izinizi hem de numara kodunuzu kullanır. Parmak izi yeterli, ama eğer biri sizi kodu girerken izliyorsa, parmak izinin önemli olduğunu anlamayacaktır."

Bingley, bir bilgisayarın başarabileceğinden daha büyük bir neşeyle, "Parmak iziniz için sizi sokakta yakalayan haydutlara izin veremeyiz," diyor.

"Bu rahatsız edici." Nate irkildi. "Sessiz ol, Bingley."

"Nate, bunu yapmak zorunda değiliz," diye karşı çıkıyorum. "Eve gidebilirim ve..."

"Hey!" Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Sadece deneyelim. Dinlenmeye ihtiyacın var. Tartışma yoksa Bingley'i telefonuna yüklerim ve sana daha fazla huzur vermesi için ailenin başının etini yemesini sağlarım."

Nate'i tanıyorsam, gerçekten de bunu yapardı. "Ama eşyalarım burada değil..."

"İcabına bakılacak." Kapıya doğru yönelir. "Gitmem gerek yoksa Lauren öğleden sonraki programı mahvettiğim için beni canlı canlı yüzecek. Bayan Gray gitmeden önce size yemek hazırlayacak. Görüşürüz!"

"Güle güle, Nate," diye seslenir Bingley. "Sen insanlar arasında bir prensisin! Bill Gates'ten daha zekisin!"

Ben de boğuk bir şekilde veda ediyorum ama Nate'in kahkahalarım arasında bunu duyabildiğinden emin değilim.

O gittikten sonra spor ayakkabılarımı çıkardım ve L şeklindeki büyük kanepeye oturup düşünmeye çalıştım. Nate'le kalmak uygun bir seçenek değil. Zorla kabul ettirmek istemiyorum.

Yine de kanepede çok rahat. Koyu kırmızı kadife döşemeli ve koltuk o kadar geniş ki ayaklarım yere değmiyor.

Bacaklarımı altına sokuyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum. Çok fazla seçeneğim olmadığı için bu yaklaşık otuz saniye sürüyor. 1. Kalmak ve Nate'in söylediği her şeyi yapmak, böylece en azından çaresiz bir aptal olmaya *çalışmadığımı* anlar. 2. Eve gitmek ve tüm dünyam yerle bir olmuyormuş gibi davranmaya yeniden başlamak.

Bu kadar dağınık hissetmeye alışık değilim. Yine de Nate'lerde kalmama gerek yok. *Gurur ve Önyargı*'daki Jane Bennet değilim, üşüttüğüm için Netherfield'da günlerce baygın yatıyorum.

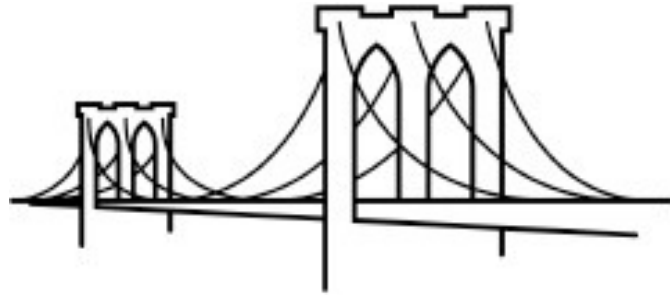
Genelde hayat ne getirirse getirsin üstesinden gelebilen bir kızımdır. Babam aniden öldüğünde üniversiteyi bıraktım ve Nate'in yeni kurulan şirketinde işe başladım. Annemin ani ölümüyle başa çıkmasına yardım ettim.

dulluk. Tam iyileşmeye başlamıştı ki, kız kardeşimin bazı sorunları oldu. Bitiremediğim üniversite eğitiminin masraflarını karşılamasına yardım etmiştim. Ve sonra, bir bebeği olduğunda ve dairesini kaybettiğinde, tekrar devreye girdim.

Benim böyle olmam gerekiyor. Her şeyi halleden bir insan. Ama bununla başa çıkamıyorum. İyi gitmiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum ve sürekli endişelenmek beni şu ana kadar hiçbir yere götürmedi.

Eski Rebecca burada kanepede kıvrılmış oturuyor olmazdı, başım yorgunluktan giderek ağırlaşıyor. Bir an için gözlerimi kapatacağım. Ev çok sessiz. Nate bu konuda haklıydı.

Alt katta bir yerde Bayan Gray kendi kendine ıslık çalıyor. Uyku beni almadan önce duyduğum son şey bu.

ALTI YIL ÖNCE

KATTENBERGER TEKNOLOJİLERİ BARIŞÇIL BİR KRALLIKTIR. Çoğunlukla.

Prensimiz yirmi birinci yüzyıl için mobil web'i yeniden icat etmekle meşgulken, Adil Rebecca hızla kalenin fiili hükümdarı haline gelir.

Rebecca'nın görevi, şu anda şehir merkezindeki ofis binasının yenilenmiş bir katının tamamını kaplayan derebeyliği sağlamaktır. Her yeni çalışan için ergonomik ofis sandalyeleri sipariş eden o. (Ve bunlardan çok sayıda var.) Seyahat düzenlemelerini yapıyor ve espresso makinesini yüksek kaliteli kahve ürünleriyle dolu tutuyor.

Makinenin üzerindeki duvara da bir tabela asmış: KAFEINSIZ YAŞADI, ŞEYTANLA YÜZLEŞMEDİ. Bu bir palindrom tabii ki. Nate bunu fark edince parlıyor. "Sen paha biçilemezsin," diyor ve kadın parlıyor, çünkü Nate'i etkileyen çok az insan var.

Elbette, herhangi bir pislik palindromlar için bir web araması yapabilir ve ezberleyebilir: *Muz sopası değil!* Gerçek stil puanları, onları konuşmanın içine gizlice sokarak kazanılır.

Rebecca, derebeyliklerini organize etmenin yanı sıra Nate'in kapıdaki nöbetçisidir de. Herkes bu harika çocuktan bir parça istiyor -finans guruları, şirket devleri, Nobel Ödüllü yenilikçiler. Onun takvimini ve akıl sağlığını koruyor. Prensimiz ancak o zaman dijital dünyaya hükmetmek için ihtiyaç duyduğu huzura kavuşabilir.

Rebecca'mız acımasız bir görev yöneticisi değil. Ne zaman kılıç kullanacağını ve ne zaman saray soytarısı olacağını bilir. Mart ayında bir Cuma öğleden sonrası, Rebecca sınır bölgelerinde devriye gezerek hafta sonu resmen başlamadan önce krallıkta her şeyin yolunda olduğundan emin olur.

"Hey, Stewie." Parmak eklemleriyle CFO'nun masasına vuruyor. "Bu sunumların Salı günü için hâlâ renkli basılmasını istiyorsan, Pazartesi öğlene kadar dosyaya ihtiyacım olacak."

Genç şirket görevlisi yüzünü buruşturur. "Doğru ya. Kusura bakmayın. Onları hafta sonu alacaksınız."

"Sorun değil, tatlım." Ona göz kırpmıyor ve kod maymunlarına geç saatlere kadar çalıştıklarında ışıkları kapatmalarını ve Red Bull kutularını geri dönüşüm kutusuna atmalarını hatırlatarak yoluna devam ediyor.

Günün sonuna yaklaşırken, yönetilmesi gereken yalnızca bir çalışan daha kalmıştır.

Rebecca her zamanki gibi Nate'in ofisine habersizce girer. Ellerindeki ağrıyı hafifletmek için bulduğu ergonomik bir klavyenin üzerinde kambur durmaktadır. Mağazalarda satılan en büyük bilgisayar monitörünün önünde oturuyor. İşler hızla büyüyor ve KTech yazılımı Kuzey Amerika'daki mobil cihazların yarısından fazlasında alışıyor. İki yıl içinde Nate ilk KTech telefonunu piyasaya sürecektir ve şirketin yazılımının yanı sıra donanıma da ulaşmasını sağlayacak.

Ama önce, kahramanımız için birkaç sert söz.

Nate bilgisayar ekranındaki koda bakıyor, dolgun ağzı düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmış. Rebecca ona duyduğu uygunsuz aşkı uzun zaman önce bir kenara bırakmıştır. Bugünlerde Nate'e gözlerini kısarak baktığında, bu sadece onun dikkatini çekme şansını ölçmeye çalışmak içindir. "Hey, patron," diyor şimdi bir açılış gambiti olarak.

Homurdanıyor. Bu iyiye işaret. Adam kendi kafasının içindeyken seçici bir duyma yeteneğine sahip.

"Pazartesi günü ArtComm'un CEO'sunu tekrar arayacaksın," diye duyurdu. "Önümüzdeki iki ay boyunca aramalarını aksatmadan gerekiyor. Aksi takdirde balayınız boyunca hayatım cehenneme dönecek."

"Buna izin veremeyiz." Nate bilgisayar ekranından başını kaldırıyor. Sonra sandalyesini geriye itiyor ve Rebecca'nın tadilat sırasında kendisi için seçtiği yeni masasına ayaklarını uzatıyor. "Ne kadar süre uzak kalacağım?"

"Seyahati de hesaba katarsak on gün. Ve geri döndüğün ilk gün hiçbir şey planlamıyoruz, böylece arayı kapatabilirsin."

Yüzünü buruşturuyor.

"Yine de İşçi Bayramı'nın üzerinde. Zamanlama mükemmel."

"Evet. Tamam." Parmaklarını ıtlatıyor. Nate sertifikalı bir işkoliktir. Ondan gelen e-postalar gecenin her saatinde geliyor. Sabaha kadar onlara cevap vermesi beklenmiyor elbette. Ama adamın koca beyni hiç kapanmıyor gibi görünüyor. "Programımda sırada ne var?"

"Hafta sonu mu? Onları hatırlıyor

musun?" Boş boş bakıyor.

"Kişisel takviminizde *Bart'la akşam yemeği* gibi bir şey yazıyor."

"Gerçekten mi?" Brokolisini yemek istemeyen küçük bir ocuk gibi yüzünü buruşturuyor.

Rebecca, "Oldukça eminim," diye çekingen davranır. Bart'la akşam yemeği onun sorunu değil. Nate kendi sosyal işlerini hallediyor. Ya da Juliet halleder, belki. "Bart kim bu arada?"

"Juliet'in yeni spor salonundan bir arkadaşı. Beslenme ve *rekabet* konusunda hiç bir sporcu. Ama Juliet artık bir CrossFit öğrencisi, o yüzden bunu benden daha ilginç buluyor."

"Ah." Rebecca dilini ısırır, çünkü patronun sosyal hayatı hakkında yorum yapmak ona düşmez. Ve ayrıca Juliet hakkındaki görüşlerinin ağzından kaçmasını hiç istemediği için.

Becca, Nate'in üniversitedeki sevgilisinden hiç hoşlanmamıştır ama nedenini anlamakta hep zorlanmıştır. Juliet, Rebecca'ya karşı yeterince iyi. Sadece hiçbir ortak noktaları yoktur. Juliet son zamanlarda spor salonuna kafayı takmış durumda. Bir süre önce, düğün fotoğrafları için, Nate'in nişanlısı bir Olimpiyat adayı gibi çalışmaya başladı. Yirmi kilo verdi ve bronzlaşmaya da başladı.

Buna karşılık Rebecca'nın egzersiz anlayışı, arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için taksi çağırarak yerine yürümektir. Ve Rebecca gizliden gizliye Juliet'i kıvrımlı vücutlu kardeşliğe ihanet eden biri olarak görmeye başlamıştır. Nate'in masasındaki fotoğraflarda yer alan kızın yuvarlak bir yüzü ve aptalca bir sırtışı vardır. Ancak son zamanlarda akşam yemeği randevularına gelen kıvrak canavar, İsveç voleybol takımının en yeni üyesine benzemektedir; sarı saçları ve göbeğini açıkta bırakan özgüveniyle.

Geleceğin Bayan Kattenberger'inden ilk görüşte nefret etmemek gerçekten zor. Nate aniden ayağa kalkarak, "Belki de erken ayrılmalıyım," dedi.

"Erken mi?" Rebecca nefes nefese, sahte bir şaşkınlıkla göğsünü tutuyor. "Bu mümkün mü? Tam olarak nasıl çalışıyor?"

O gamzelerini göstererek sırtıyor. Bir erkeğe yakışmaması gerekir ama Nate diğer insanlar gibi değil. "Açlıktan ölüyorum. Ve bir biraya ihtiyacım var. Belki Juliet'i yemekten önce benimle birkaç kadeh içmeye ikna edebilirim. Ve aperatifler. Bart bize vegan restoranında yemek yedirecek türden bir alet."

Nate ve Rebecca aynı anda ürperirler.

"...*Ve* içki içtiğini sanmıyorum." Nate anahtarlarını ve telefonunu cebine sokar.

"Lager, efendim, muhteşemdir," diye takılır Rebecca. Bu ofis içinde popüler bir palindrom.

Sırtış gerçek bir gülümsemeye dönüşür. "Sen de erkenden sıvışabilirsin sanırım."

"Moi?" Nefes nefese kalır. "Asla olmaz. Masamda sessizce oturacağım ve saat altı gelene kadar başarılarınız üzerine meditasyon yapacağım."

"Seni yalaka. İyi hafta sonları, Bec." Duvara dayalı kanepeden ceketini aldı. Yeni ofisinde gerçek, yetişkin mobilyaları var.

Sonra da gitti.

Rebecca aslında bir saat daha ofiste kalır ama bunun tek nedeni işten erken çıkamayan arkadaşlarıyla Meatpacking bölgesinde bir şeyler içmeyi planlamasıdır. Becca nihayet ofisten çıktığında, telefonunu masasının çekmecesinde unuttuğunu fark etmeden önce sadece üç blok gidebiliyor.

Yapılacak tek şey onun için geri dönmek. Telefonu olmadan bütün bir hafta sonu mu? İmkansız.

Geri dönüyor.

Ofis odasının kapısını açmak için anahtarlarını kullandığında, boğa güreşi alanında bir pinpon oyunu oynanıyordu. Bu alışılmadık bir durum değil. KTech çalışanlarının çok azı normal saatlerde çalışıyor. Ama Nate'in ofis kapısına geldiğinde içeride ışık yanıyordu. Pencerelelerin panjurları da kapalı.

Bu çok garip. On dakika önce o ofis karanlıktı.

Rebecca kapıya vuruyor. "Nate? misin?" Sessizlik.

Tüyleri diken diken olur ve kafasında şirket casusluğuna dair hayaller uçuşur. Biri Nate'in ofisini izinsiz mi karıştırıyor? Rebecca kapının kolunu kavrar ve döner. Kapı kilitli değildir. Bakışları masadaki sandalyeye yönelir ama sandalye boştur.

Ama Nate orada, aşk koltuğunda oturuyor. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koymuş. Haliya bakıyor, kayıtsız.

"Nate?" diye fısıldıyor. "Bir sorun mu var?"

Boğazını temizliyor ama başını kaldırmıyor. "Eve asla erken gitmem."

"Biliyorum," diye kabul ediyor, kafası karışmış bir halde. Açıklayıcı bir soru sormak için ağzını açıyor ama sonra aklına geliyor. Eve erken gitmişti. Ve orada görmemesi gereken bir şey görmüştü.

Nate'in bakışları bir an için yukarı kalkıyor ve o açık kahverengi gözlerde mutsuzluğu görüyor.

Şaşkına dönen Rebecca yavaşça arkasını döner ve masasına geri döner. Oturur ve kayıp telefonunu çıkarıp cebine sokar.

Kişisel bir kriz yaşayan bir adam illa ki bir arkadaş istemez. Muhtemelen yalnız kalabileceği başka bir yer olmadığı için ofise dönmüştür. Nate ve Juliet aynı daireyi paylaşıyorlar.

Kahretsin.

Onun burada ve mutsuz olduğunu bile bile çekip gitmek ve Cuma gecesi eğlencesine çıkmak doğru gelmiyor.

Rebecca telefonunun kilidini açar ve arkadaşlarıyla olan planlarını iptal eder. Sonra ofis binasından ayrılır ve yirmi sekizinci caddeye doğru yürür, bir yiyecek arabasından bir çuval sıcak empanada ve mahallenin tek içki dükkanından bir beşlik tekila alır.

Köşedeki bakkalda da limon var.

Yukarı çıktığında Nate hâlâ oturmaktadır, bir heykel gibi hareketsiz, yere bakmaktadır. Kadının kalbi ofisinin kapısında onun için kırılır.

Empanada çuvalını ve şişeyi sehpanın üzerine koyuyor. "Açlıktan öldüğünü söylemiştin," diyor, sesi çok sessiz olan mekânda neredeyse gümbürdüyor.

Daha önce hiç yemek duymamış gibi ona bakıyor. Çantayı kendisi açıyor. "Tavuk mu peynir mi?"

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve bakmadan bir empanada alıyor.

Onun yanına oturur ve ilk içkiyi sessizce yerler. Sonra anahtarlığındaki çakıyla limonu kesiyor ve şişeyi açıyor. "Sadece ısınmak için bir shot. Sonra da telefon numarasını Google'da arayamayacak kadar sarhoş olmadan önce sana bir otel odası buluruz."

Ona minnettar gözlerle bakıyor ve konuştuğunda sesi sert çıkıyor. "Bec, artık resmileşti." Nate, Bec'in uzattığı peçeteye ellerini siliyor. "Sen lanet olası on yılın çalışanısın."

Uzun bir süre daha Nate'in bakışlarını üzerinde tutuyor ve Nate'in kalbi minnettarlıkla ve en sevdiği ineğe duyduğu platonik aşkla kabarıyor. Bir zamanlar Nate onu zor bir durumdan kurtarmıştı ve o da bir yıldır bu iyiliğe karşılık vermeye çalışıyordu.

"İç bakalım denizci," diyor. "Sana Soho Grand'da bir oda ayarlayacağım."

Şişenin kapağını açıyor. "Şerefe."

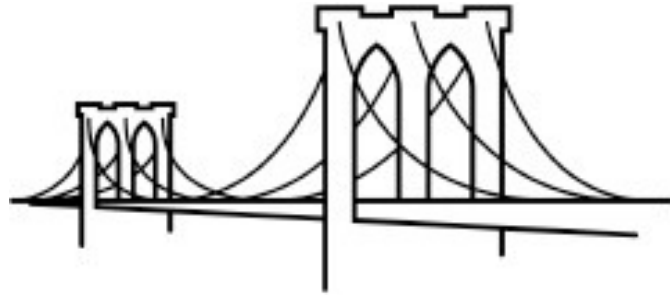
İkisi de bir atış yapıyor. Sonra kadın yiyecek torbasını adama yaklaştırıyor.

"Ee. Kedi tacosu?"

"Kedi...?" Az önce ona yeni bir palindrom söylediğini fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu saklıyor muydun?"

"*Haftalardır*. Bu mahallede hiç taco yok. Ben sonunda empanadaların yeterince yakın olduğuna karar verdim."

Gözleri ıslanana kadar gülüyor. Sonra bir empanada daha yer.

MIDTOWN'DA, toplantılar ve konferans görüşmeleri arasında boğuluyorum. Beynim hâlâ Lauren'ın Becca'nın Brooklyn'deki işine baktığı fikrine alışamadı. İki kez kendimi masamdaki sandalyeden Lauren'ın adını bağırırken yakalıyorum, ancak onun yerine kapı aralığında ürkmüş yardımcılarından biri beliriyor.

Aptal olduğumu düşünüyor olmalılar, ama gerçekten kafamda çok şey var.

Brooklyn'e döndüğümde saat yedi olmuştu. Feribot rıhtıma çarparken ayaktaım, feribot görevlisinin bizi indirmesi için sabırsızlanıyorum. Sonunda indiğinde de Brooklyn Bridge Park'tan hızla eve doğru yola çıkıyorum.

Rebecca evimde bekliyor olabilir de olmayabilir de.

Onu benimle kalmaya davet etmek çılgınca bir şeydi. Bunu biliyorum. Son birkaç yılını onu dışlerimle soyabilmeyi dileyerek geçirdiğimden beri, koridorun sonunda evimde olduğunu bilmek lanet bir işkence olacak.

Ancak bugün erken saatlerde onun mücadelesini izlemek beni derinden etkiledi. Bunu gerçekten anlamıyorum. Tanrı biliyor ya, ona karşı duyduğum çekimle sonsuza dek savaştım. Ama bu başka bir şeydi. Ve ben bunu geri alamadım. Sağlıksız Becca bağımlılığımıza karşı her zamanki çözümüm olan onu görmezden gelmek bu sefer işe yaramayacak.

Belki de teklifimi kabul bile etmedi. Becca tanıdığım en bağımsız insan. Muhtemelen bugün ben çıktıktan saniyeler sonra çekip gitmiştir.

Bilmek zorundayım.

Feribot terminalinden Pierrepont Place'e genellikle on iki dakikada yürürüm ama bugün on dakikada geldim. Döndüğümde beni evde bekleyen bir kadın (sevgili Bayan Gray'i saymazsak) olmayalı ne kadar oldu?

Juliet'ten, beni aldatan eski nişanlımdan bu yana yıllar geçti. İşte şimdi boktan bir anı oldu.

Juliet ve ben üniversitede çift olduğumuzda yirmi yaşında bile değildim. *Dr. Who*'yu ve aptalca şakaları seven güler yüzlü bir kızdı. Kütüphanede birlikte ders çalışır, sonra da yatakhane odasında seks yapmak için eve giderdik.

Mezun olduktan sonra birlikte yaşamaya başlamak kolay bir karardı. On sekiz ay sonra, bir hafta içi gecesi, küçük, berbat evimizde ona evlenme teklif ettim.

East Village'da bir yatak odası.

"Ah Nate. Beni çok mutlu ediyorsun," demişti cılız mutfak masamızın diğer tarafından.

Ama uzun sürmedi. Aylar sonra onu aynı mutfak masasında, spor salonunda tanıştığı o et kafalıyla seks yaparken yakaladım.

Hayatımın en büyük şoku.

O hafta sonu telefonuma ağlamaklı sesli mesajlar bıraktı. Onun ısrarıyla Pazartesi sabahı konuşmak için bir kafede buluştuk. O zaman bile her şeyin sonsuza dek değiştiğini anlamamıştım.

"Sadece birkaç kez oldu," diye ağladı, sanki bu daha az aşağılayıcı bir şeymiş gibi. "Ama sen sürekli iştesin. Teknoloji dolu olmak eğlenceli değil."

"Çünkü balayımız için takvimimi boşaltmaya çalışıyorum!" O zaman bile her şeyi bir kenara atmaya tam olarak hazır değildim. Analitik beynim hala parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu.

Sonra Juliet şöyle dedi: "O spor salonuna gittim çünkü göbeğimdeki yağlar yüzünden kendimi kötü hissediyordum. Ama kendime bakış açımı değiştirdi."

"de bu kadar güzeldin," diye çıktım. Ve ciddiye dim. Eğer Juliet 2.0 bir hilekârdı, bir yükseltme *değildi*.

"Ama Bart gibi bir adamın bana iki kez bakacağını hiç düşünmemiştim," dedi, sanki bu biraz mantıklıymış gibi.

"Bart gibi bir adam," diye yavaşça tekrarladım. Ve sonunda, *nihayet*, kendimi başladım. *Bart gibi bir adam*. Kaslı Bart'ın neden bu kadar özel olduğunu düşündüğünü sormadım. Bench press istatistikleri mi, ters beyzbol şapkası mı yoksa çok yüksek sesle gülmesi mi olduğunu bilmek istemedim.

Ya da mutfak masasında seks.

O ana kadar insanların "birbirimizden uzaklaştık" derken ne demek istediklerini hiç anlamamıştım. Ama birden anladım. "Kendine iyi bak," dedim ayağa kalkarak. "Pazar akşamı sen spor salonundayken ben de kıyafetlerimi alırım. Geri kalan her şey sende kalabilir."

"Bekle! Nate! Bir daha olmayacak."

Ama hayır. Hepsi bu kadar. Bir kız size yaşam tarzınızın sıkıcı olduğunu söylediğinde ve Bart gibi bir aletin bir tür ödül olduğunu düşündüğünde, söylenecek başka bir şey yoktur.

Bu altı yıl önceydi ve o zamandan beri bekarım. Stewie bazen bu konuda beni rahatsız ediyor. "Dışarı çıkmamanın zamanı geldi. 'İşinle evlisin' lafının sadece bir deyim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ama öyle değil. Juliet haklıydı. Nate Kattenberger olmak tam zamanlı bir iş. Yılda yüz gün seyahat ediyorum ve bu hokey takımımınla geçirdiğim zamanı saymadan önce. Juliet fiyaskosundan ne kadar uzaklaşırsam, onun seçimine o kadar sempati duyuyorum. Belki hayatımı paylaşacak kimsem yok ama bir kadını da perişan etmiyorum.

Neyse o.

Komik bir şey söyleyeyim mi, insanlar sürekli kadınların etrafında pervane olmasıyla ilgili şakalar yapıyor. "Senin gibi bekar, zengin bir adam mı? Bloğun etrafında kadın kuyruğu olmalı."

Haklılar. Sayılır. Bir sürü kadın yatağımı paylaşmak istiyor. Ama yetenek havuzunu ayırmak gerçekten zor. Ne zaman bir kadınla tanışsam merak ediyorum: Gerçekten ilgilendiği için mi şakalarımın gülüyor? Yoksa sadece para için mi?

Eğer kadın öpücüğümle inliyorsa, sikimi mi yoksa özelimi mi istiyor? Jet mi?

Juliet gittikten bir yıl sonra, onu hayatımdan çıkarmak için çok uğraştım. Sistem. Ama bu çok çabuk eskidi. Özellikle de bir sabah son fetihimin bir arkadaşımın mesaj attığını fark ettikten sonra. *Bir multimilyoneri becerdim.*

Bu *milyarder* olmadan önceydi. Ve ne kadar çok para kazanırsam, o kadar az kadına övünme hakkı veriliyor.

Bu noktada neredeyse bir keşişim. Fahişelik yapmak istesem bile, yaşam tarzım gündelik seksi zorlaştırıyor. Yabancı kadınları evime davet edemem. Her an evin etrafına saçılmış üç farklı ticari sır olabilir. Yatak odama kadar gelebilen herkes gizlilik anlaşması imzalamak zorunda kalır ve bunun nedeni cinsel eğilimlerim değil. *Nate'i sikmeyi bitirdikten sonra, evde gördüğünüz prototip cihazların fotoğrafını çekmeyin, telefon görüşmelerini kaydetmeyin veya omzunun üzerinden e-postalarını okumayın.*

Seksi.

Yani ben yalnız bir adamım, muhtemelen kendi tercihim. Ve bunun üzerinde durmuyorum, çünkü çok dolu bir hayatım var. Harcayabileceğim kadar param ve akranlarımla saygısı var. Çok seyahat ediyorum. Çoğu benim maaşımla çalışıyor olsa da arkadaşlarım var.

Yine de kimse beni evde beklemiyor - orada olmak için para alan insanlar hariç.

Sonunda ön kapıma ulaştığımda, güvenlik kodunu tuş takımına giriyorum. Kapıyı itip açana ve içeri adım atana kadar

Mutfaktan sesler geliyor.

Beni durduruyor - evimdeki diğer insanların bu yabancı sesi. Becca'nın ani kahkahasını duyunca cidden ürperiyorum.

Tanrım. Benim neyim var böyle?

Salonda ona doğru yürürken, Bayan Gray ile yaptığı konuşmanın sesi duyuluyor.

Hizmetçim, "Benim Christianım Meksika yemeklerini sevmez," diyor. "Baharatlardan hoşlanmıyor."

"Bir dakika," diyor Becca. "Kocanızın adı... Christian Gray mi?"

"Bu doğru."

"Ama..." Rebecca duraklar. "Christian Gray adında bir adam hakkında kitaplar var-"

"Biliyorum canım! İlkini kocama yüksek sesle okudum."

"Gerçekten mi?" Rebecca kıkırdıyor ve bu ses içimde tuhaf şeyler uyandırıyor.

"Kesinlikle! Ona kitaptaki delikanlının adını gösterdiğimde merak etti. Ve müstehcen kısımlara geldiğimde okumaya devam etmem için ısrar etti. 'Tüm eğlenceyi sahte bir adamın yaşamasına izin veremem,' dedi."

Rebecca yine gülüyor ve ben kendimi deli gibi gülümserken buluyorum.

Mutfağa girdiğimde, masada birlikte oturuyorlardı. Rebecca, Bayan Gray'in ençiladalarından bir tabak yiyor ve hizmetçim de bir fincan çay içiyor.

Mutfağım uzun zamandır bu kadar canlı olmamıştı. "Bayan Gray, geç kalmanıza gerek yoktu."

"Sevgili Rebecca'yla güzel bir sohbet ettik, Christian'ım bu akşam çocuklarla bowling oynuyor," diyor fırını açmak için ayağa kalkarken. "Arkadaşlarıyla içki içtikten sonra hep asık suratlı olur. Eve gitsem iyi olacak."

Arkası dönüktü ve Rebecca'yla kaçamak bir gülüşmeyi paylaştık. O ve ben her zaman aynı mizah dalga boyunda olmuşuzdur. Asistanım Lauren soğukken, Becca sıcaktır. Komik bir şey duyduğunda gözleri dans eder ve güldüğünde yanakları pembeleşir.

Fark etmemem gereken bir şey değil.

Bayan Gray benim için masaya bir tabak koydu. "İşte payın, Nate," diyor. "Şimdi ben de koşmalıyım. Toodles!"

Bir an sonra arka kapıdan kayboldu ve Rebecca ile baş başa kaldık. Tanrı yardımcım olsun.

"Bayan Gray bambaşka biri," diyor Rebecca. Sonra tabağını itiyor. "Bir lokma daha yiyemedim."

"Bu sabah olduğundan daha iyi görünüyorsun," diyorum. Sonra cümleyi kafamda tekrar oynatıyorum ve kulağa biraz saldırgan geldiğini fark ediyorum. Kimse beni fazla çekici olmakla suçlamadı.

"Umarım öyledir." Rebecca bana küçük bir gülümseme veriyor. "Beş saat uyumanın bir faydası olmalı."

"Beş mi? Vay canına. Rebecca Van Winkle." Çatalımı alıp Bayan Gray'in enchiladas'ına yumuluyorum. Kadın gerçekten yemek yapabiliyor. Rebecca'ya *sana söylemiştim* demeyeceğim ama iyi bir gece uykusunun neredeyse her şeyi iyileştirdiği doğru.

"Biliyorsun..." Becca'nın yanakları dikkat dağıtıcı bir pembelikte. "Bu kadar yorgun olduğumu bilmiyordum. Ve burası gerçekten çok sessiz. Haklıymışsın."

"Mmm," diyorum, bir ısırık daha alarak. Onun kalmasını istiyorum. Ona göz kulak olmak istiyorum. Ama ısrarcı olmayacağım. "Bavullarınız geldi mi?"

"Hey," Rebecca bana sert bir bakış attı. "Bavul meselesi biraz ağır oldu. Kız kardeşim bana kaçırılıp kaçırılmadığımı soran mesajlar bıraktı."

"Oh, lütfen." Şoförümü Becca'nın dairesine, kız kardeşinin hazırlaması için boş bavullarla göndermişim. "Ramesh yardım etmekten mutluluk duyacağını söyledi. Hatta Missy ona biraz daha yer açmak için beşiği senin odana taşımasını istedi."

"Tabii ki yaptı." Becca iç geçirir. "Nate, bu çok saçma. Eve gidebilirim. Zaten daha iyi dinlenmiş durumdayım. Eğer davetini yeniden gözden geçirdiysen, alınmam."

Sanki. Bakışlarına karşılık vermeden masanın diğer tarafına uzanıp elimi onun eliyle kapatıyorum. "Kal, Bec. Zaten sabah DC'ye gideceğim. Birkaç gece iyi bir uyku çek. Bu iyi bir ilaç."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

İsteksizce bırakmadan önce elini sıkıyorum. İçkisini alıyor ve bir süre sessizce yiyorum.

Bec'e bir arkadaş gibi bakmayı bırakıp onu hayal etmeye başladığım zamanı tam olarak belirlemek zor. Her şey Juliet fiyaskosundan bir süre sonra, Rebecca'nın hayatımda her zaman var olduğunu fark ettiğimde başladı.

her gün daha iyi. Konuşurken ona doğru eğilmeye başladım ve parfümünün kokusu dikkatimi dağıtmaya başladı. Boğuk kahkahası beni sertleştirdi.

Gece uyanırdım ve rüyamda onu soyduğumu fark ederdim. Vicdanım beni hep sevişmeden *hemen* önce uyandırırđı. Bir an ten tene olurduk, ellerim vücudunda gezinirdi. Sonra terli ve ağırlı bir şekilde uyanırdım. Ve bunun için kendimi suçlu hissederdim.

İşte büyük bir klişe, bayanlar. Ben sadece asistanına umutsuzca aşık olan yalnız bir ineğim. Dünyanın en eski hikayesi. "Bira ister misin?" Teklif ediyorum.

"Keşke. Ama içki içmemem gerekiyor. Ya da okumam. Ya da televizyon izlemem. Ya da kendimi itilip kakılacak bir pozisyona sokmamalıyım."

"Bunların hepsi benim en sevdiğim şeyler!" Şaka yapıyorum. Ayrıca, Rebecca'yı nasıl itip kakacağımı biliyorum. Sikimle.

Kendime zihinsel bir tokat atarak ayağa kalkıyorum ve buzdolabını açıp içindekileri gözden geçiriyorum. Bayan Gray'in çok fazla boş vakti var. İçecekler neredeyse alfabetik sıraya dizilmiş. "Portakal suyu? Soda? Yedi farklı çeşit maden suyu?"

"Şaşırt beni," diyor.

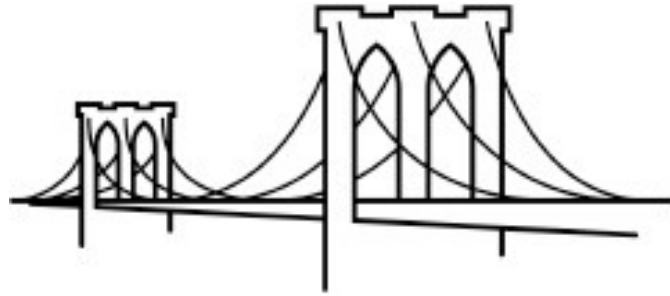
Onun için bir kutu ahududulu maden suyu, kendim için de bir bira seçtim. "Oynamak ister misin...?" Tereddüt ettim. Sık sık dengesini kaybeden biri için pinpon işe yaramaz. "Scrabble?" Onun yerine Scrabble'ı önerdim. "Ekran yok. Ve itilip kakılmazsın."

"Ama senin büyük beynin beni fena halde yenecek," diye . "Bahisleri minimumda tutsak iyi olur."

Kilerden bir paket kurabiye aldım. "Bunlara bahse gireriz." "Bu yarar," diyor Becca, içimi eriten bir gülümsemeyle.

O kıvrımlı küçük vücudundaki büyük kişiliğiyle benim için her şeyi yapıyor.

Kurabiyeler için bir tabak aldım ve üst kattaki çalışma odasına çıktık. Belki üzücü ama uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Nate'lerde geçirdiğim ilk gece çok fazla Oreos yedim ve Scrabble'da trajik bir şekilde kaybettim.

"Geçirmek" kelimesini çalarak puanım artmıyor. Ama yine de yapıyorum, çünkü çok çocuksu bir mizah anlayışım var. Nate puanımı kaydederken, "Stil puanları da olmalı," diyorum.

"Ne için?" Nate soruyor.

"Arsızca olan her şey. Bedensel fonksiyonlar. Küfürler. R dereceli her şey için çift puan. Pazarlama potansiyelini düşünün! Genç erkekler Call of Duty yerine Scrabble oynar."

Nate homurdanıyor ve harfleri dizmeye başlıyor. "Ben her zaman palindromları bulmaya çalışan genç bir Scrabble oyuncusuydum."

"Hepimiz kirli bir zihne sahip olamayız." Sonra Nate'in rahat çalışma odasındaki kanepede onunla yalnızken bu şakayı yapmanın garip geldiğini fark ediyorum. Suçluluk duyarak, şaka yaptığımı anladığından emin olmak için ona bakıyorum.

Yine de gülümsemiyor. Gözleri karanlık ve ciddi. Ve -belki de gerçekten aklımı kaçırıyorum- bakışlarında alışılmadık bir sıcaklık var. Bir saniye sonra ikimiz de bakışlarımızın bizim için normal olmayan bir şekilde kilitlendiğini fark ediyoruz.

Ve karnımda bir çekilme hissediyorum-adını koyamadığım alışılmadık bir özlem. Ya da adlandıramadığım. Bu arada, gözlerimizle yeni bir tür konuşma yapıyoruz. Onun gözleri benim ağzımda. Belki de kafamdaki sakatlık konuşuyor ama Nate'in beni öpmeyi düşündüğüne yemin edebilirim.

Ben.

"Nathan, efendim?" diyor aniden bedensiz bir ses.

Bingley'nin araya girmesi sıçramama neden oluyor ve sonra Nate ve ben aynı anda başka tarafa bakıyoruz.

"Ramesh bu gece burada olup olmadığınızı bilmek istiyor."

Boğazını temizliyor. "Kesinlikle. Tüm güvenlik sistemlerini devreye sokun." Bingley, "Sistemler devrede," diye cevap verdi.

Ben konuşana kadar uzun bir sessizlik oldu. "Yani, yarın beşinci maç mı? Ölüyorum. İlerlemeliyiz ki bitmeden bir maç daha görebileyim."

"İlerleyeceğiz," diyor taşlarını yeniden düzenleyerek. "dağıtmaya, değil mi? Böylece *quixotic* ile üçlü kelime skoruna ulaşamayacağım."

Sözleri her zamanki gibi hafif. Orada garip bir an yaşadığımızı hayal etmiş olmalıyım.

"Dinle, sürtük," diye takılıyorum. Sonra başka bir Oreo'ya uzanıyorum. "En kötüsünü yap.

Bunu kaldırabilirim."

Kıkırdıyor. "Emin misin?"

"O, Geronimo! Küçük ego yok." Bu bir palindrom.

Nate, birkaç tanesini avucunun içinde toplarken ahşap taşlarına gülümsüyor. Beni bir böcek gibi ezmek üzere. Bunu hissedebiliyorum. "Orada şaka yaptığını duymak güzel Bec."

Bana tekrar gülümsemek için çenesini kaldırdığında, gözlerinde gördüğümü sandığım her şey kayboldu. Altmış puan değerinde bir kelime yazdı.

Yarım saat sonra esniyorum ve oyunu bırakıyorum. "Şimdiden yorulduğuma inanamıyorum. Bu öğleden sonra tek yaptığım uyumaktı."

"Güzel," diyor fayansları süpürürken. "Bunu yarın da yap." "Keşke hokey için Washington'a gitseydim." *Beni de götür!* Özledim İşimi. Hayatımı özlüyorum.

"Gelemezsin," diyor. "Eğer orada olursan, adamlar seni çalıştırır. Sizden bir şeyler istemeye alışkınlar ve siz de hayır diyemeyecek kadar beceriklisiniz. "

Kaşlarımı çatıyorum çünkü o haklı. "Ama zamanı nasıl geçireceğimden emin değilim. Okumamak biraz zor bir şey. Peki ekran yok mu? Kendimi herkesten kopuk hissediyorum ve gerçekten çok sıkıldım."

"Hmm." Nate diyor ki. "Bingley ile sohbet edebilirsin."

"Hizmetinizdeyim!" diyor beyefendinin sesi, ekranı odanın karşısında aydınlanıyor. "Neye ihtiyacımız var, dostlar?"

Nate, "Rebecca'ya bir fıkra anlat," der.

"Doğru! Korkuluk neden terfi aldı?" Bingley alay eder. "Kendi alanında olağanüstü biriydi."

İkimiz de kahkahayı patlattık. Şaka komik olduğu için değil, komik olmadığı için. Ve belki de ikimizin de gülmeye ihtiyacı vardır.

"Bir tane daha," diyor Nate.

"Eğer hayat size kavun veriyorsa, muhtemelen disleksisinizdir!"

"Tanrım. Mizah modülünün biraz çalışmaya ihtiyacı var," diye itiraf ediyor Nate. "Programcılara söyleyeceğim."

"Mizah modülü var mı?" Ben sordum. Ama sanırım olmalı. "Keşke insanlara daha komik olmaları öğretilbilseydi. İşte bu gerçek bir yenilik."

Nate homurdanıyor, bu da beni tekrar kızdırıyor.

"Rus bebeklerinden nefret ediyorum," diyor Bingley. "Kendilerini çok beğeniyorlar."

Ölüyorum. Gözlerimden gerçek yaşlar süzülüyor. "Yatak zamanı," diye hıçkırıyorum ve Nate sadece sırtıyor.

O ilk gece Nate'in evinde uykuya dalmanın zor olup olmayacağını merak ediyorum. Milyon iplik numaralı çarşafları olan sayvanlı yatağa kendimi attıktan sonra, onun hareket duyabiliyorum. Banyosundaki savaş öncesi borulardan su akıyor ve ayak sesleri büyük eski ahşap zeminlerde ilerliyor.

"Işıklar sönsün, Bingley," der bir yerden. "İyi geceler, tatlı prens," diye cevap verir bir ses.

"Hamlet mi? Bu biraz karanlık."

"Özür dilerim efendim. Meleklerle birlikte uyuyun. Tüm güvenlik sistemleri ."

Birkaç dakika sonra konağa hoş bir sessizlik çöküyor. Nate'i yatağında, okuma gözlükleri burnunda, tabletinde bir rapor ya da başka bir şeyle hayal ediyorum.

Yastıklara yaslanıyorum, önemsendiğimi hissediyorum. Bu alışılmadık bir şey. Ve dünyanın en iyi adamıyla çalıştığım için nasıl bu kadar şanslı olduğumu düşünerek uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah duş alıp kendimi toparladığımda Nate çoktan havaalanına gitmişti. İyi de oldu. Onunla DC'ye gitmek için yalvarırdım.

Merdivenlerden indiğimde Bayan Gray mutfaktaydı. Beni fark ettiğinde gülümsemesi Noel sabahındaki bir çocuğunki kadar genişti. "Rebecca! İyi uyudun mu? Yumurtanı nasıl istersin? Kahve?"

Beni gördüğüne çok sevindi. Bugünlerde biraz yalnızlık çeken tek kişi ben olmayabilirim. "İyi uyudum," dedim ona. Ve bu doğrudu. "Benim için yemek yapmak zorunda değilsin."

"İyi deneme, . Yumurta? Pastırma var."

"Peki, bu durumda..."

İki bin kalori sonra, Bayan Gray arka kapıda bir teslimat kabul eder. "Ah!" diyor, kutuyu içeri taşıırken. bir fiyonk var. "Bu

Senin için. Nate bunu beklememi söyledi."

Nate burada olmasa da, kurdeleyi çekip kutuyu açarken kendimi mahcup hissediyorum. İçinde hiç beklemediğim bir şey buluyorum: şu pahalı gürültü önleyici kulaklıklardan bir çift. Ve bir de not var.

Rebecca-Lütfen telefonunuzu kontrol edin. Bir gecede güncellendiğini göreceksiniz. İki yeni uygulama var. Biri Bingley - böylece telefonunuzu tamamen sesle kontrol edebilirsiniz. Diğeri ise sesli kitap uygulaması; burada indirilmiş ve kullanıma hazır iki kitap bulacaksınız. Daha iyi hissedin. -N.

"Aman Tanrım." Telefonuma tıklıyorum ve uygulamaları buluyorum. Sesli kitaplar -Gurur ve Önyargı ve Outlander- toplamda kırk saatten fazla sürüyor. "Bunun nedeni sıkıldığımdan şikâyet etmemdi."

"Artık değil," diye kıkırdıyor Bayan Gray. "Jamie Fraser kulağına fısıldarken olmaz. Şu düğün!" Küçük bir onaylama sesi çıkarıyor. "Şimdi gidin bakalım! Claire ve kocası handa yatakta zıplıyorlar..." İç çekiyor.

Bayan Gray romantik pop kültürünün zirvesinde. Kahve fincanımı doldurdu ve beni üst kata kovdu.

İsteyerek gidiyorum, ilk kitabın düğmesine basıyorum ve o büyük koltuğa uzanıyorum.

Kanepe.

O gece malikanede yalnızdım. Yalnızlık çok güzel. Ve günü yalnız geçirmiş gibi hissetmiyorum, çünkü Outlander karakterleri günün büyük bölümünde benimle konuştu.

Ama iki yüz mil ötede, hokey takımım buza çıkmak üzere. Ve bunu kaçırmak beni öldürüyor. Dahası, Nate'in odasındaki dev televizyonun uzaktan kumandasını bulamıyorum.

"Bingley," diyorum sessizliğin içinde. "Evet, bayan?"

"Bir kız o televizyonu nasıl açar? Bir numarası olmalı."

"Nate bana ekranların sizin çıkarlarınıza aykırı olduğunu söyledi." "Ciddi misin? Kumandayı saklamış."

Bingley dijital dilini şaklatır. "Bayan, kumanda yok. Eğlence sistemini ben kontrol ediyorum."

" anasını. Sen de Nate kadar saldırgansın."

"Çünkü ben Nate'im. Nate'in zihni. Programladığı derin öğrenme çok güçlü bir şey."

Tüylerim diken diken oldu. Bir bilgisayar tarafından ürkütüldüğüme inanamıyorum. Ama patronumun İngiliz karışımı gibi. Nate'in tekerleklerinin döndüğünü neredeyse duyabiliyorum.

Yine de hokey zamanı. Bir makineye teslim olmayacağım. "Nate ihtiyacım olan her şeyi senden isteyebileceğimi söyledi."

"Kesinlikle."

"Kapsül bölmesinin kapılarını aç, Hal."

"Bu şakayı daha önce de duymuştum, bayan."

Kendime rağmen gülüyorum. "Bingley, Bruisers oyununu oynamanı istiyorum. Ve ekrana bakmayacağım; sadece dinleyeceğim."

"Anlaştık."

Ekran hemen canlanır ve Bingley maça doğru ilerlerken köşedeki kanal sayacı ilerler. Bir an sonra, DC kalabalığının uğultusu odayı doldurur.

"İşte buradasın, canım. Lütfen mavi ışığın güzel gözlerinizi rahatsız etmeyeceği bir yere oturun."

"Bingley, sen iyi bir adamsın." Ama o bir erkek değil. Bu da teknik olarak kendimle konuştuğum anlamına geliyor. Ya da belki Nate'le konuşuyorum. Ya da Nate'in bir yankısıyla? Cidden, bunu çözmeye çalışırken başım biraz ağrıyor.

Kanepeye uzandım ve arkama yaslandım. "Pekâlâ," diyorum boş odaya doğru. "Kazanmaya başlayalım."

Beşinci maç gergin geçti. İlk periyotta kimse gol atamadı. Ama ikinci periyot başladıktan hemen sonra DC bir gol atıyor. Ve bir şekilde Bruisers hemen karşılık veriyor. Periyodun geri kalanı yavaş ilerliyor. Görünüşe göre hayal kırıklığına uğrayan tek kişi de ben değilim. Oyun sertleşiyor ve iki takım da ceza dakikalarını artırmaya başlıyor.

Kanepede dönüp duruyorum, ekrana bakmamaya çalışıyorum. Ama kalabalık her şaşkınlık sesi çıkardığında bakmak istiyorum. Eğer başımdaki sakatlık olmasaydı, şu anda Nate'in arenadaki özel locasında, aynı zamanda takımın reklamcısı olan kankam Georgia ile bir kadeh şarap içiyor olurum.

Onun yerine Lauren orada Nate'in diyet kolasını taze tutuyor ve maçı iyi bir koltuktan canlı olarak izliyor. Ve muhtemelen kaşlarını çatıyor.

Natesüslü panelli tavanına bakarak, "Hayat hiç adil değil," diye sızlanıyorum.

"Kesinlikle," diye onaylıyor Bingley. "Trevi'ye yapılan vuruş penaltı olmalıydı. Ama Nate'in modeli hâlâ yüzde altmış yedi şansımız olduğunu gösteriyor."

oyunu kazanmak için."

Ayağa kalktım. "Berabere, Bingley. Yani ikimizin de hâlâ yüzde elli şansı var."

"Doğru değil. Model oyuncu istatistiklerini gerçek zamanlı olarak içeriyor. Ve Bruisers disk kontrolünü domine ediyor."

Bir makineyle tartıştığıma inanamıyorum. Şu anda bir kadeh şarap için neler yapmazdım, kahretsin. Maçın bitmesine üç dakikadan az kaldı.

"GOL!" Bingley aniden bağırır.

Gözlerim ekrana kayıyor. değil. Lamba yanıyor ve O'Doul kutlama yapıyor. Kamera Nate'i kutunun içinde ellerini birbirine sürterken gösteriyor. Ağzının kenarlarında kendini beğenmiş küçük bir gülümseme var. "Henüz kutlama yapma!" Çığlık atıyorum. "Daha çok erken!"

Bingley, "Şu anda yüzde doksan dört nokta yedi kazanma şansımız var," diye ekliyor.

"Sen kapa çeneni."

Öyle diyor. Ve bir an için duygularını incitip incitmediğimi merak ediyorum. Ama *o bir makine*.

Aklımı kaybediyorum ama acı sadece üç dakika daha sürüyor. Ve sonra gerçek oldu. Bruisers ikinci tura yükseldi.

"Daha iyi olmalıyım," diyorum spikerin neşesi üzerine. "Bu evde oturma saçmalığı bana göre değil."

Bingley cevap vermiyor ve ben garip bir şekilde hayal kırıklığına uğruyorum. "Hey, Bingley."

"Evet, bayan?"

"Nate'e benim için bir mesaj iletebilir misin?"

"Sesli mi, yazılı mı?"

"Mesaj at. Rebecca'nın tebriklerini ilettiğini söyle." "Elbette, canım. Hiç emoji ekliyor muyuz?"

"Hayır, çünkü biz on iki yaşında değiliz." "Not edildi."

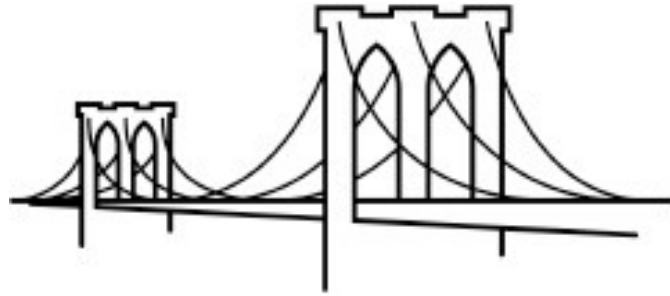
Bir dakika sonra televizyon ekranı kararıyor ve ben koltuktan kalkıyorum. "İyi geceler, Bingley."

"İyi geceler, hanımefendi. Yarınki doktor randevunuz için sizi uyandırayım mı?"

"Tabii. Teşekkürler!"

"Benim için bir zevk. Nate mesajınıza cevap verdi. Sana biraz dinlenmeni hatırlatıyor."

Tabii ki öyle.

İKİ YIL ÖNCE

NATE'İN KRALLIĞI bir imparatorluğa dönüşüyor. Bir kez daha kalesi büyütüldü. -Artık tüm şehir merkezindeki ofis binasının sahibi. Ofisini tekrar çatı katındaki C-suite'e taşıdı. Birinin yaptığı gibi.

Ping-Pong masası gitti. Kot pantolonlar ve spor ayakkabılar iş yerinde yok. (Hafta sonları hariç.) Bugünlerde prensimiz rolüne uygun giyinmek zorunda. Nadiren kravat taksa da takım elbise giyiyor. Ofisinde Doğu Nehri ve Brooklyn'in geniş manzarasını sunan tavandan tabana pencereler var.

Yine de bazı şeyler değişmedi. Her gün işe feribotla gidiyor, tıpkı her yolcu gibi, çünkü trafikte oturmak enayiler içindir. Ve iş yerinde hala arkadaşlarının arasında, her ne kadar çoğu takım elbise giyiyor olsa da.

Ama Rebecca öyle değil. Nate onu masasında görmek için ofis panjurlarından baktığında, her zaman müthiş ve profesyonel görünüyor. Ama asla sıkıcı değil. Vintage etekleri ya da parlak renkli elbiseleri tercih ediyor. Dokunduğu her şeye benzersiz bir damga vuruyor. Ve gülümsemesi hala odayı aydınlatıyor.

Mart ayında parlak bir Salı günü ve Nate'in tam on iki dakika sonra bir toplantısı var. Mükemmel kahvesini yudumluyor ve teknoloji manşetlerine göz atıyor.

Toplantılar, Fortune 500 şirketlerinden birinin başkanı olmanın en büyük dezavantajıdır. Efendimiz artık ofisinin kapısını her zaman kapatamıyor ve yalnız bırakılmayı talep edemiyor. KTech artık o kadar büyük ki, önemli kararlar çalışma haftasının yaklaşık yarısını alıyor. Bugünlerde, çığır açan yeni bir fikri olduğunda, bunun eğlenceli kısımlarını başkalarına devretmek zorunda.

Çok sıkıcı. Gerçekten öyle. Ama maaş çeki biraz rahatlatıyor. Altı kıtada satılan KTech telefonlarıyla kraliyet kasası artık parayla dolup taşıyor. Nate'in Brooklyn'de tarihi bir malikanesi, iki arabası ve özel bir jeti var. Paranın satın alabileceği en iyi yemekleri yiyor ve fiyat etiketine bakmadan şarap seçiyor.

"Nate."

Rebecca'nın yumuşak sesi başını ekrandan kaldırmasına neden oluyor. "Evet?" Bugün kıvrımlarını saran şal bir elbise giymiş. Yeşil ve bu renk gözlerini ortaya çıkarıyor. Saçları eskisinden daha uzun.

Parmaklarını içinden geçirdiğinde dokunun nasıl bir his vereceğini merak ederek sağlıklı olandan daha fazla zaman geçirdiği toplantılar.

Onunla ilgili fanteziler kurduğu için kendini kötü hissediyor. Bu, Juliet gittikten bir süre sonra başladı ve tüm bu olanlar hakkında iyi hissetmeye çalışırken uzun bir dizi tek gecelik ilişki yaşadıktan bir süre sonra.

Bir noktada buluşmalar ilginç olmaktan çıktı. Tam o sıralarda kendini Becca'nın kıvrımlarının şekli üzerine meditasyon yaparken ve Becca yanında durduğunda gözlerini kapatırken bulmaya başladı. İyi zamanlanmış derin bir nefes onun leylak kokusunu çağırıp yalnız göğsünün derinliklerine gönderebiliyordu.

Sesi zaman zaman tüylerini diken diken ediyor. Güldüğünde, göğsünde hissediyor.

Ama şimdi o konuşurken dalmış olduğunu ve ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. "Özür dilerim," diye iç geçirdi. "Bir kez daha?"

Becca güzel gözlerini deviriyor. "Arayan kişi. Birinci hattınızdaki. NHL hokey takımından biri mi? Açmak isteyeceğiniz bir telefon gibi görünmüyor ama adam ısrar etti..."

"Oh, *kahretsin*." Saati kontrol eder. "Bugün aramasını istemiştin. Bir sonraki toplantıyı on dakika ertele, tamam mı?"

O da bunu anlayışla karşılar ve yorum yapmadan ofisin kapısından kaybolur. On dakikalık bir gecikme önemli değil. Becca onun çifte randevusu olduğu zamanlarda devlet başkanlarını ağırlamıştı. Sırf ona ihtiyacı olan bir prototip parçasını getirmek için ülkenin öbür ucuna uçmuştu, çünkü adam daha düşük rütbeli birine güvenmiyordu. Hatta Asyalı distribütörlerinden birinin tacizlerine bile katlanmıştı. Ve iş anlaşmasını bozmak istemediği için Nate'e bunu ancak olaydan sonra anlattı.

Anlaşmayı iptal etti ve o şirketle tek kuruşluk iş yapmadı. Ve asla yapmayacak.

Rebecca onun derisinin altında. O bir arkadaş. Onun sağ kolu. Ve şimdi de onun beklenmedik aşkı.

Yine de ona asla söylemeyecektir. Kız da ona bu duyguya karşılık verdiğine dair hiçbir işaret vermedi. Bu yüzden, aynı zamanda işveren ve çalışan oldukları gerçeğini aşmanın bir yolu olup olmadığını merak ederek zaman kaybetmesine bile gerek yok.

Sadece onu arzulamayı bırakması gerekecek. Her olabilir. Umarım.

"Bir hokey takımı mı?" diye sorar öğleden sonra masasının önünden geçerken. İşten çıkma vakti gelmiş olmalı, çünkü C süitindeki idari personel çoktan azalmış.

Durur ve masasının kenarına oturur. "Ne düşünüyorsun, Bec. Hokey sever misin?"

"Aslına bakarsanız öyle. Bu hızlı ilerleyen bir oyun. Saçmalık yok." Kaşlarını çatı. "Eskiden Rangers'a sezonluk biletiniz vardı, değil mi? Sanırım onları bıraktın?"

Nedeninden bahsetmekten hoşlanmasa da kesinlikle öyleydi. Hokey her zaman Juliet'le birlikte izlediği bir şeydi. Ama şimdi kaçıramayacağı bir fırsat yakalamıştı.

"Bugün konuştuğum ekibin biraz çalışmaya ihtiyacı var. Ama yatırım yapabilirim."

"*Gerçekten mi?*" Güzel gözleri genişledi. "Kulağa eğlenceli geliyor. Eğer bir hokey takımı satın alırsan, kutlamayı ben planlarım. Tüm o yakışıklı hokey oyuncularıyla birlikte. Ve disk şeklinde yiyecekler."

Kalbine bir bıçak gibi saplanan hokey oyuncusu yorumuna rağmen gülüyor. "Puck şeklinde yiyecek mi? Oreo gibi mi?"

"Pfft. Domuz madalyonları. Mini dana Wellingtons."

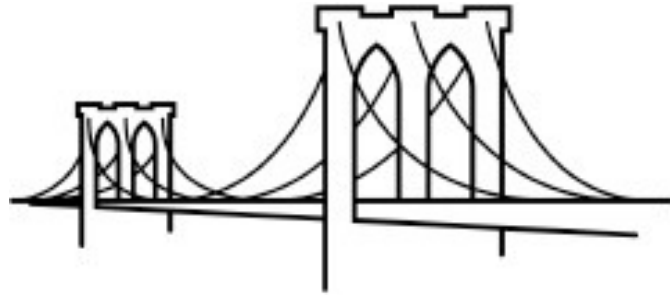
"Suşi ruloları mı? Siktir. Şimdi acıktım."

Bir an için birbirlerine gülümsüyorlar. Nate sonsuza kadar orada kalabilirdi, ama kurye kıyafeti giymiş genç bir adam tarafından bölündüler. Nate onun Rebecca'ya bir zarf vermesini bekler. Ama öyle olmaz. Onun yerine "İşte orada!" der. "Hazır mısın?"

Sonra masanın üzerine eğilir ve Rebecca'yı dudaklarından öper. Nate onu tekmelemek istiyor.

Nate de kendini tekmelemek ister.

İkisini de yapmıyor.

"OTELİN İKİ KULESİ VAR. Hepimizi ağırlayabilirler ama aynı tarafta değiller."

Lauren benimle konuşuyor, Bal Harbour'a yapacağımız geziyi planlıyor. Ama ben pek dikkat etmiyorum. Onun yerine Triborough Köprüsü'ndeki dur-kalk trafiğe odaklanmış durumdayım.

Pazar sabahı ve takım jeti LaGuardia'ya indi. Çocuklarım başardı. DC'ye karşı oynadıkları beşinci maçta playoffların ilk turunu garantilediler ve bizi ikinci tura gönderdiler. Bu akşamki maça kadar rakibimizin kim olduğunu bile bilmeyeceğiz.

Her şey istediğim gibi gidiyor. Trafik hariç. Yirmi dakikadır arabadayız ve Manhattan'a doğru ilerliyoruz. "Pazar sabahı böyle olmamalı," diye yakınıyorum.

Lauren tükenmez kalemle kalçamı dürtüyor. "Ramesh, ayağını bir pislik gibi sürekli yere vursan bile oraya daha hızlı varamaz."

"Teşekkür ederim, ey bilge kişi."

Ön koltukta Ramesh'in homurdandığını duydum.

"Dinle, olur mu? Ya da dinleme, umurumda değil. Ama daha sonra konaklama konusunda sızlanmak yok." Kucağındaki kablosuz klavyeyi kullanırken mükemmel tırnakları tıkırdıyor.

"Bizi süitlere yerleştirin. Neresi olduğu umurumda değil."

"Bunu şimdi söylüyorsun..." Arka koltuğun onun tarafından daha fazla klavye sesi. "Tamam. Smokininizi de bavul listenize ekledim. Ben bunu Bayan Gray'e göndermeden önce aklına başka bir şey geliyor mu?"

"Şuraya bir çift mayo koy. Takım elbiseni unutma. Sahilde olacağız."

"Biliyor musun, aslında Florida'ya gitmek istemiyorum. Bensiz gidip bana nasıl olduğunu anlatmaya ne dersin?"

"Takım elbise giy, Lauren. Gidiyorsun."

Homurdanıyor. Yakın çevremde ikinci tura ulaşma konusunda ikiye bölünmüş olan tek kişi o, çünkü bu daha fazla seyahat ve eski sevgilisi Beacon ile daha fazla etkileşim şansı anlamına geliyor. "Pek çok mal sahibi

oyuncular playoffların bir sonraki turundan kırk sekiz saat önce siyah kravatlı bir yardım gecesi düzenliyor."

"Oyuncularımızın playoffların ikinci turuna *kalması* oldukça sıra dışı bir durum," diye belirtiyorum. "Birkaç saat boyunca el sıkışmak zorundalar. Hayatta kalacaklar. Bu iyi bir amaç için."

"Bunu neden tekrar yapıyoruz?"

"Alex ve ben playoff bahsine girdik. Benim takımım playofflara kaldı ama onunki kalamadı, bu yüzden hayır kurumlarına 1 milyon dolar bağışlamak zorunda. Bu siyah kravatlı etkinlik, Florida'daki diğer zengin insanların parasıyla eşleştirmesine yardımcı olmak için."

Lauren bu garip açıklamayı düşünür. "Ama *ikiniz* de playofflara kalırsanız ne yapacaktınız? Ya da hiçbir takım?"

"Muhtemelen paylaşırdık. Ya da gerçekten pahalı bir şampanyayla sarhoş olur ve neden spor takımlarına yatırım yaptığımızı merak ederdik."

"Hokeyi sevdiğin için mi?" Lauren tahmin ediyor.

"Çünkü hokey her şeydir." Iowa'da büyüdüm ama Minnesota'da doğdum. Hokey benim kanımda var. Kupayı kazanmak istememin başka nedenleri de olabilir ama bunları yüksek sesle konuşmuyorum.

Araba hızlanıyor. Ve birkaç dakika sonra nihayet FDR'den Manhattan'a giriyoruz. "Seni eve bırakıyorum, değil mi?"

"Evet, lütfen. Ama birkaç saat sonra toplanacağım. Seninle ofiste buluşmamı ister misin? Olur, yeter ki bugünün Pazar olduğunun farkında ol. Muhtemelen bu konuda sızlanacağım."

"Kendini zahmetten kurtar. Ofise gitmeyeceğim."

Lauren bana yan gözle baktı. "O zaman neden Manhattan'a taksiyle gidiyoruz? Kayıp mı oldunuz? Brooklyn şurada." Yolcu tarafındaki pencereyi işaret ediyor.

"Şehir merkezine gidiyorum. Belediye binasının yakınına. Rebecca'nın uzmanla randevusu var."

Yine de soruyu cevaplamak kötü bir fikirdi. Lauren şimdi bana ziyafet çekmek üzere. Gözlerinde şeytani bir parıltı var ve gülümsemesi vahşileşiyor. "2000 çalışanınız var. Hepsinin doktor randevularına gidiyor musun?"

"Tabii ki hayır. Bu hem zaman alıcı hem de garip olurdu." "O zaman neden Rebecca'ya gidiyorsun?"

Sabahtan beri aynı soru göğsümde çalkalanıyor. "Çünkü ona bir doktor buldum ve ne duymak istiyorum. Ve

Çünkü birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Eğer hasta ve korkmuş olsaydın, eğer istersen seninkine gelirdim." Bu doğrudu. Muhtemelen.

"Umarım bu iyiliğine hiç ihtiyacım olmaz."

"Ben de öyle dostum."

FDR'den şehir merkezindeki çıkışlara doğru hızla ilerlerken nehre bakıyorum. Rebecca şimdiye kadar randevusuna varmış olmalıydı. Umarım doktor ona zaman ayırır. Cevaplara ihtiyacı var. Pazar sabahı işe gelmesi için ona rüşvet verdiğimden, dikkatini çekmek için yaygara koparan başka hastaları olmayacaktır.

"Biliyorsun, Nate..."

"Hmm?"

Lauren'a döndüğümde beni inceliyordu. "Geçen gün oyunculara yaptığın konuşma çok iy. *Şimdi değilse ne zaman?*"

"En orijinali değil," diye belirttim.

"Yine de çok içtendi." Manikürlü başparmağıyla kalemmini dalgınca tıkırdatıyor. "Özellikle *neden ben değilim* kısmını sevdim."

"Gerçekten," diyorum. "Neden biz olmayalım? Bu takım sonuna kadar götürebilir." "Elbette. Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Şimdi değilse ne zaman?" Bir kaşını kaldırıyor. "Peki neden sen *değilsin?*"

"Şu anda ne hakkında konuştuğumuzu bilmiyorum. Ve ben ödüyordum iyi bir çocuk gibi dikkat et."

Başını sallıyor. Araba yavaşlayarak Doğu 30'lardaki apartmanının önünde duruyor. "Sanırım ne demek istediğimi anlıyorsun. Ve eğer anlamadıysan, umarım yakında anlarsın. Rebecca'ya sevgilerimi ilet."

Oh lanet olsun. Lauren sinsi biri. Tam bunları düşünürken arabadan inip kapıyı kapatıyor ve beni kendi kafa karışıklığımla baş başa bırakıyor.

Ramesh şehir merkezine devam ediyor, hastaneye zamanında varıyor ve ben de saat 11'den hemen önce orada oluyorum. Ancak Dr. Armitage'ın dokuzuncu kattaki kabul alanını bulduğumda, koridorun sonunda bir kapı açılıyor ve Rebecca dışarı çıkıyor.

Yüzündeki gözyaşlarını siliyor.

İçimde bir şeyler ters gidiyor ve ona doğru hızla ilerliyorum. Ona ulaşana kadar dört ya da beş adım atmış oluyorum. Islak gözlerle bana bakıyor ve kendime engel olamıyorum. Göğsüme yaslanana kadar onu kendime çektim. Kollarımda sıcak ve canlı. Eğer doktor kötü haber verdiyse, ona inanmayacağım.

O. Rebecca'dan daha canlı kimse yok. Onun iyi olacağını biliyorum, tıpkı sabah güneşin yeniden doğacağını bildiğim gibi.

Derin, titrek bir nefes alıyor ve ona sarılmama izin veriyor.

"Söyle bana," diye emrediyorum. Uzmanın ne söylediği önemli değil. Bu konuda ne yapacağını bilen daha da özel bir uzman bulacağım.

"Dedi ki..." diye hıçkırdı. "Neyin yanlış olduğunu biliyor."

"Ve?" Kendimi destekliyorum.

"Ve her şey *yoluna* girecek."

Kolları beni sarıyor. Az önce söylediklerine anlam vermeye çalışırken dalgınca sırtını sıvazlıyorum. "Bu iyi," diyorum dikkatlice. "O zaman neden bu kadar üzgünsün?"

"Çünkü..." Sadece bana sulu bir gülümseme verecek kadar geri çekiliyor. "Bunu daha önce kimse söylemedi! 'Yaranızın neden beyin sarsıntısı gibi davranmadığını bilmiyoruz' dediler. Sadece eve git ve bekle.' Ama Doktor Armitage dedi ki..."

"Bu bir vestibüler problem!" Ses yakınlardan yükseliyor ve gözlerimi Rebecca'dan ayırdığımda tuzlu ve biberli saçlarıyla sırttan bir adamın bana elini uzattığını görüyorum. O konuşmaya devam ederken ben Dr. Armitage'ın elini sıkıyorum. "Artık sorun beyin sarsıntısı değil. Rebecca buza çarptığında kulağındaki bazı sinirleri bozdu. Normal duyuşal işlem geçici olarak karıştı."

"Oh." Aslında bunu daha önce okumuştum. "Beyin sarsıntısından daha nadirdir. Ama daha kötü değil." Göğsümdeki düğüm çözülmeye başladı.

"Bu doğru. Burada terapi için çok çaba sarf etmesi gerekecek-" Bir elini uzatarak renkli spor aletleriyle dolu camlı bir odayı gösteriyor. "Vücudunu ve beynini yeniden verimli bir şekilde iletişim kurmak için eğitmesi gerekiyor. Terapistlerim ona denge ve koordinasyon konusunda yardımcı olacak. Birkaç hafta içinde biraz iyileşme göreceksin ve birkaç ay içinde tamamen iyileşecek."

Doktora gülümserken Becca'nın gözünden bir damla yaş daha süzülüyor. "Başlamak için sabırsızlanıyorum."

"Yarından sonraki gün." Elini kızın omzuna vuruyor. "Sana bir antrenör ayarlayacağız. Seanslar doksan dakika sürecek. Bu arada kendine iyi bakacaksın. İstedikğin kadar aktif olabilirsin ama sekiz-on saat iyi bir uykuya ihtiyacın var. Ve sınırlı ekran süresi. Gün batımından sonra mavi ışık yok. Telefonunuzu sıcak ışık ayarına getirin ve gözlerinizdeki iyileşmeyi görene kadar ekrana fazla bakmayın."

semptomlar." Doktor bana döndü. "Eğer yatak odanızda televizyon varsa, birkaç hafta kapalı kalması gerekiyor. Zaten çoğu çift vakit geçirmek için daha iyi şeyler bulabilir."

Sonra doktor göz *kırptıyor* ve beynim bizim bir çift olduğumuzu düşündüğü fikrine kapılıyor.

"Um..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Yine de son iki dakikayı hızlıca gözden geçirmek aydınlatıcı olacaktır. Buraya girdim ve Rebecca'yı en sevdiğim oyuncak ayım gibi kucakladım ve gözyaşlarını silmeye başladım...

"...Haftada üç seans, doksan dakika." Doktor çoktan harekete geçti. "Önce temel ölçümleri alacağız ve sonra hemen işe koyulacağız. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Doktorun elini bir kez daha sıktım sonra gitti.

"Vay be." Rebecca duvara yaslanır ve iç çeker. "*Çok* rahatladım. Hiçbir fikrin yok."

"Bu harika bir haber Bec. Eve gitmeye hazır mısınız?" Kulağa böyle geldiğini duyunca, zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum. *Eve*. Belli ki Rebecca'yla arama mesafe koyma konusunda daha iyi bir iş çıkarmam gerekiyor. Buraya geldiğim beş saniye içinde doktora yanlış bir fikir verdim. Ona evimde kalmasını söylediğimde bir tür art niyetim olduğunu düşünmesini istemezdim.

Asansörle lobiye inerken "Ofise mi gidiyorsunuz?" diye soruyor. Kapılar açılıyor ve çıkışlara doğru ilerliyoruz. Dışarıda güzel bir bahar günü var.

"Hayır. Bugün Pazar. Değişiklik olsun diye izin alacağım. Ayrıca, öğle yemeği vakti geldi. Açlıktan ölüyorum."

Rebecca doğruldu. "Sana öğle yemeği bulalım. Suşi?" İş moduna geçti. Açlıktan ölmemi engellemek Rebecca'nın düzenli olarak yaptığı bir şey. Onu eski haline dönmüş görmek güzel olsa da, benimle uğraşmasına hiç ihtiyacım yok.

"Biraz yürüyelim," diye önerdim. "Belki bir yemek kamyonu buluruz? Güzel bir gün ve ben bütün sabah uçaktaydım." Onu Centre Caddesi'ne doğru yönlendiriyorum.

"Eşyaların nerede?"

"Ramesh ile arabada. Hey, bak." Bir paket servis penceresi gördüm. "Falafel hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bakalım nasıl görünüyor," diyor. "İyi bir falafel cennettir. Kayıtsız bir falafel ise karbonhidrat israfıdır."

Bu beni gülümsetiyor. Rebecca biraz yemek meraklısıdır, eğlenceli ve telaşsız bir şekilde. mahalleyi araştırırdı.

kaçırdı. Ofiste efsane olan Kanton restoranını bulmuştu. Ve bizim favori suşi mekanımızı.

Bahar güneşinin altında o daha basit günler için garip bir şekilde duygusal hissediyorum. O zamanlar işim daha eğlenceliydi. Biz mazlumduk. Ben, Rebecca ve bir düzine programcı dünyaya karşıydık.

Juliet'in ihanetini çıkarırsak, hayatımda gerçekten güzel bir dönemdi.

Rebecca falafelin kabul edilebilir olduğunu söylüyor, ben de iki tane falafel ve birkaç şişe su alıyorum. "Brooklyn Köprüsü'nde yürümek ister misin?" Bunu uzun zamandır yapmamıştım.

"Elbette!" Gülümsüyor, yüzünü gökyüzüne çeviriyor. "Yine de yürümek ve yemek yemek. Zaten koordinasyon konusunda yeterince sorun yaşıyorum."

Ona bir bank buldum ve önce yemeğe oturduk.

"Ramesh'e nereye gittiğini söylemen gerekmiyor mu?" diye sorar.

Ağzım dolu, onaylarcasına homurdanıyorum. Ramesh'in beni takip etmesi gerekiyordu, bu yüzden uzaklaştığımda muhtemelen can sıkıcı oluyordu.

Telefonunu cebinden çıkarıp ona planımızı mesaj olarak atıyor. "Ekran kullanmadan gerektiğini sanıyordum."

"Çok," diye düzeltiyor beni. "Ama şimdi beyin sarsıntısı protokolüne uymuyorum, bu yüzden biraz farklı. Kitap okumak yine sorun değil. Hava karardıktan sonra mavi ışık alamadığım tek şey."

Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor ve yüz ifadesinde sanki doktorun yatak odalarındaki televizyonlarla ilgili tavsiyesini hatırlamış gibi bir eğlence görüyorum.

İkimiz de aynı başka tarafa bakıyoruz.

"Sesli kitaplar için teşekkürler," diyor neşeyle. "Bu çok hoş bir fikirdi."

"Bir değil."

"Ben de maçı dinledim. İzlemek istemediğim için televizyona sırtımı dönmek zorunda kaldım. Trevi dördüncü golü attığında o kadar yüksek sesle çığlık attım ki Bingley iyi olup olmadığını sordu."

"Öyle mi?" Rebecca'nın çalışma odamda takıldığını düşünmek beni aptalca mutlu ediyor. "Bu çok komik. Bingley'nin başka yanlış ipuçları aldığını fark ettin mi?" Yapay zeka sisteminin kesinlikle çalışmaya ihtiyacı var. Zamanım olduğundan değil.

"Mükemmel bir beyefendiydi. *Hapşırırım* ve o da bana *çok* yaşa dedi."

"Öyle mi? Bu çok şık. Hadi, Bingley." Benimle birlikte ürünü üzerinde çalışan genç programcı komik bir adam. Çünkü of him

Hal/Bingley osuruk sesini de tanımlar. Yirmi iki yaşında birini işe alırsam olacağı bu.

Rebecca sandviçinin boş folyo paketini açıyor. "Tebrikler, Nate. Cidden. Bu oyun inanılmazdı. İlerlediğin için çok mutluyum."

"Ben kazanmadım," diyorum çöp bulmak için ayağa kalkarken. "Ama izlemesi çok eğlenceliydi. Yürümeye hazır mısın?"

"Elbette."

Brooklyn Köprüsü'nün tıklım tıklım insanla dolu olacağını tahmin etmeliydim. Hava o kadar güzel ki tüm şehir tadını çıkarmak için dışarı çıkmış. El ele tutuşan aileler ve çiftler var.

Rebecca'ya göz kulak oluyorum çünkü tökezlemesini istemiyorum. Bisiklet yolunun hemen yanındayız, burada sürücüler güvenli olmayan hızlarda vızır vızır geçiyor. Birinin Becca'ya zarar vermesi fikri beni deli ediyor.

Bunun merak bile etmeyelim.

Rebecca bana "Antrenörlerle haftada üç seans yapıyorum," diyor. "Doktor Armitage ilk birkaç seansın beni gerçekten yoracağını ama cesaretimi kaybetmemem gerektiğini söyledi. Şimdiye kadar terapiyle çok fazla iyileşemeyen bir vestibüler hastası olmamış -eğer başka bir sorun da yoksa. Ama benim durumumun böyle olduğunu düşünmüyor."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor."

"Ben de! Yakında işe dönebilirim. Bunu iki hafta içinde konuşacağımızı söyledi."

İki hafta kulağa çok iddialı geliyor ama bu sefer ağzımı sıkı tutacağım.

Kap

a Becca, "İlk başta yarı zamanlı çalışabileceğimi düşünüyordum,"

çene diye teklif ediyor. "Bakalım doktor ne diyecek."

ni. Kolumu hafifçe dürtüyor. "kaçırma, Nate. Oh-ve

vızıltılardan bahsetmişken, alkol yasağı hala yürürlükte. Görünüşe göre vestibüler sistemler alkolle karışabiliyor."

"Bunu sana söyleyebilirdim. Özellikle de tekila."

Gülümsüyor ve bu eski Becca gülümsemesi. Özlemişim. "Bana Bayan Gray'in hazırladığı partiden bahset. Bal Harbour'da mı? Kulağa hoş geliyor."

"Alex planladı. Alex'in bana smokin giydirmesi ile glam aynı şeyse, sanırım öyle. Lanet papyonlar. Nefret ediyorum onlardan."

"Bunun tek nedeni hala bağlayamıyor olman." Kalçasıyla beni dürtüyor ve bu bende onu yakalayıp öpme isteği uyandırıyor.

Ama ben bilmiyorum. "Ben de papyon bağlayabilirim. Sadece bundan zevk almıyorum."

"Al sana bir anlaşma, papyonunu senin için bağlayacağım. Florida'da." Kıkırdıyor. "Bir *kumsalda*. Bu partiyi kaçıracağıma inanamıyorum. Evren benden nefret ediyor."

"Bu çok kötü. Arkadaşlık işime yarayabilirdi. Yine de terapiye gitmen gerekiyor."

"Olmaz. Salı günü için birinin iptalini aldım ama Perşembe gününe kadar beni alamazlar. Ne demek şirketi kullanabilirim? Fazladan bir çift el olabilirim!" Bu fikir karşısında yüzü aydınlandı. "Herkesi görmeyeli haftalar oldu. Kendimi münzevi gibi hissediyorum."

"O zaman sen de gelmelisin," dediğimi duyuyorum. "Lauren bu yardım gecesine birini getirmemi söyledi."

"Randevu mu? Gerçekten mi?" Becca bebek arabası iten bir kadının etrafından dolanıyor ve sonra dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ne için? İnsanlardan bağış isteme konusunda iyi olup olmadığımı bilmiyorum."

Başımı iki yana sallıyorum. "Sebepten değil. Kokteyl saatinin sosyal bir etkinlik olmasını istiyorum. Senin tek işin, düşündüğüm bir birleşme ve satın alma anlaşmasıyla ilgili iş konuşmalarını kesmek olacak." *Uzak durmak istediğim eski bir arkadaşım.*

"Oh, tamam." Nefesini içine çekiyor. "Gerçekten gitmek istiyorum. Ama sana zaten pek çok açıdan borçluyum."

"Saçmalık," diyorum hemen. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, tamam mı? Böyle söyleme." *Sadece daha iyi ol, diye eklemek istiyorum.* Ama yapmıyorum, çünkü ya tuhaf ya da dırdırcı gibi görünecek. "Florida'ya gel. Georgia ile bir gün sahilde otur. Yaşayanların ülkesini ziyaret et. Sonra da terapi randevuların için zamanında buraya dön."

"Yaşasın!" Ellerini birbirine çırpıyor. "Dolabıma derinlemesine bir dalış yapmam gerekiyor. Bu eğlenceli olacak. Bu parti ne kadar şık? Kumsaldaki smokinleri hayal etmeye çalışıyorum. Kulağa biraz düğün gibi geliyor."

"Duyduğum en aptalca şey."

Becca kıs kıs güler. "Georgia'ya ne giyeceğini soracağım. Onu görmek için sabırsızlanıyorum." O kadar mutlu görünüyor ki iyi iş çıkardığımı anlıyorum.

26 NİSAN

"YAKALADIM!" diyor yakınlardaki bedensiz bir ses. Sonra eğitmen güçlü bir elini benimkinin etrafına sıkıştırıyor. Onun eli sıcak ve kuru, benimki ise biraz nemli. "Haydi, Bayan Rowley. Gözlerinizi kapalı tutun ve zıplamaya başlayın."

İlk terapi seansımı neredeyse atlattım. Zafere dakikalar kaldı. Ama atlamak beni korkutuyor, onun yerine gözlerimi açıyorum.

Dr. Armitage'ın terapi merkezi ciddi bir spor salonu ile kreş arası bir yere benziyor. Mini bir trambolinin üzerinde duruyorum. Matlar, denge tahtaları, pinpon masası ve her boyda parlak renkli denge topları var. Haftada üç kez buraya gelip bir buçuk saat boyunca eğitmen ne derse onu yapacağım.

Ramón'a yan gözle bakıyorum. Kıvrıkcık siyah saçları, gülen koyu renk gözleri ve güzel, esmer bir teni var. Aslında tam bir sağlık timsali. Ve hâlâ el ele tutuşuyoruz, çünkü bu egzersizi tek başıma yapmaktan korkuyorum.

Ramón sabırla, "Hadi bakalım," diyor. Elimi sıkıyor. "Gözlerinizi kapatın, Bayan Rowley."

"Bana Becca de," diye ısrar ediyorum, oyalanıyorum.

"Zıpla, Becca. Öğretmene itaatsizlik ettiğin için seni okuldan sonraya bırakmadan önce kıcını havada zıplat."

Şaka yaptığını bilsem de bu düşünce beni ayıltıyor çünkü bu seanstan sonra gerçekten gitmem gereken bir yer var. Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum, elini tutuyorum ve trambolinin üzerinde belli belirsiz zıplıyorum. Spor ayakkabılarım yüzeyden bile ayrılmıyor, hareket çok yumuşak. Ama bunun bir önemi yok. Hemen mide bulantısına kapılıyorum. Telaşla gözlerim açılıyor ve boştaki elimle Ramón'u korkmuş bir kedi gibi yakalıyorum.

"Demek iyi gidiyor," diyor. Sonra da gülüyor.

"Yürümeye geri dönemez miyiz? Ya da denge aletine?" Yalvarıyorum. Bundan önce koşu bandında on dakika koştum, bazı zamanlar gözlerim kapalıydı. Ne olmuş yani, bütün gün kenar çubuklarını sıkıca tutmuşsam?

Zaman. Peki ya köşedeki bebek denge tahtası? Tabii, yerden sadece 5 santim yüksekte ama ben yürüdüm.

"Hayır! Burada bitirelim," diyor çok fazla neşeyle. "Ama, hey, bir an için gözlerin *açıkken* zıplamanı sağlayalım. Sadece bu kadarını dene." Ellerimi bırakıyor ve geri çekiliyor.

Dizlerimi kırarak zıplamaya doğru ilerliyorum.

Vestibüler terapinin amacı kulaklarım, gözlerim ve beynim arasındaki bağlantıyı yeniden kurmak. Bunu beni tekrar tekrar şaşırtıp beynimi tekrar tekrar iyileşmeye zorlayarak yapıyoruz. Dr. Armitage ve Ramón tam bir kaçık değilse, iyileşmem gerekiyor. Yavaş yavaş.

"İşte bu " diyor Ramón. "Bir bakış noktası seç. Sağlam hissediyor musun?"

"Yeterince sağlam." Göğüslerim hariç. Bu gezi için yanlısı sütyen giymişim. Yaşa ve öğren.

Tüm parçalarım zıplamaya başladığında Ramón elimi tutuyor. "Tamam Becca. Gözlerini kapat ve beş kez zıpla."

Kapatıyorum. Bir. İki. İki... Dünya boşlukta yalpalıyor gibi. Ramón'un elimi tutuşu sıkılaşıyor. "Bunu aldın. Sadece birkaç tane daha."

Ama bende bu yok. Dördüncü sıçrayışta, o kadar şaşırdım ki dizlerim büküldü.

Ramon beni yakaladı. Beni trambolinden kalçalarımın tutarak kaldırıyor ve yere bırakıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve destek için kaslı omuzlarını kavıyorum. "Trambolin beni öldürmeye çalışıyor."

"Hayır, değil. Trambolinler eğlencelidir. Sizi kısa sürede bir profesyonel gibi zıplatacağız."

İki gün sonra buraya döndüğümde, spor sütyeninin yanı sıra bir kustumuk torbası getirmeyi de unutmayacağım.

"Zamanım doldu mu?" Umutla soruyorum.

"Beş dakikamız daha var. Buraya gelin. Bu kısım çok kolay, tek yapman gereken bir sandalyeye oturmak."

"Bu benim her zaman iyi olduğum bir şeydir. Özellikle de televizyonda şarap ve Channing Tatum filmi varsa."

Ramon gülüyor. "Şarap kötü bir fikir Bayan Rebecca. Kendinizi şımartmadan önce vücudunuza dengesini bulması için birkaç hafta daha verin." Beni bir masa sandalyesine götürüyor ve ben de oturuyorum.

"Bana Channing Tatum'un iyileşmem için kötü olduğunu söylemeseniz iyi olur.

Yoksa buradan giderim."

"Şu erkek striptizci filmi, değil mi? Kız arkadaşım bayılıyor. Channing Tatum seninle trambolinde zıplamak istese, evet der miydin?"

"Yapacağımı biliyorsun."

"O zaman bir sonraki seansınız için uygun olup olmadığını öğrenmek için o adamı arayacağım."

Keşke şaka yapmasaydı. Channing Tatum'un gerçek hayatta evli olduğunu düşünüyorum, bu da benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bu düşünce Ramón'un ellerini sandalyenin arkasına koyup hızlıca döndürmesiyle kesiliyor.

"Aman Tanrım. Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum sandalye daireler çizerken. Bacaklarım garip açılarla dışarı fırlıyor ve kolçakları ölümüne kavriyorum.

"Hayır, yok." Sandalyeyi bir kez daha itiyor ve midem hazırlıksız yakalanıyor. Gözlerimi kapatıyorum, ama bu daha da kötüleştiriyor, bu yüzden onları tekrar açıyorum. Neyse ki sandalyenin yavaşça dönerek durmasına izin veriyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Dizzy! Duh."

Saatine bakarak sırtıyor. "Artık başın dönmediğinde bana söyle."

Gözlerimi uzak duvardaki basketbol potasına odaklamaya çalışıyorum. Sonunda duvardaki yerine yerleşmeden önce birkaç kez sağa doğru dağılıyor. Görüşümün kenarları dans etmeyi bırakmadan önce birkaç kez daha yavaşça nefes alıp veriyorum. "Şimdi. Oda hareket etmeyi bıraktı."

Ramón saatinden başını kaldırarak "Elli beş saniye," diyor. "Normal bir vestibüler sistem sizi on saniye sonra kendinize getirecektir. Yani hedefimiz bu. On saniye. Oraya ulaşacağız."

Bu adam beni defalarca kusacak gibi hissettirmiş olsa da, ona inandığımdan oldukça eminim. "Şimdilik bu kadar mı sert çocuk? Çünkü katılmam gereken bir parti var ve bir ay sonra ilk kez elbise giyeceğim."

Omzumu sıktı. "Git al onları, Rebecca. İyi vakit geçir. Ama içki içme, tabii az önce dönen sandalyenin sana hissettirdiğinden daha kötü hissetmek istemiyorsan."

"Buldum!" Ayağa kalkıyorum, biraz yorgun, biraz başım dönüyor ama uzun zamandır olmadığım kadar iyimserim. "Diğer tarafta görüşürüz."

Ramón bana beşlik çakıyor ve ben de oradan çıkıyorum. Kıyafet çantam ve manikür/pedikür takımım antrenman alanının dışındaki küçük soyunma odasında bekliyor. Onları alıyorum ve beni bekleyen arabaya binmek için dışarı koşuyorum.

Beş saat sonra Florida, Bal Harbour'daki bir otelin şık lobisine giriyorum. Hayır, o lobide adeta *dans* ediyorum. Haftalardır hasta ve korkmuş hissediyordum. Hâlâ hasta hissediyorum (özellikle Ramón beni sandalyede döndürdüğünde) ama o kadar da korkmuyorum. Yirmi dört saatten az bir süre için bile olsa New York'tan ayrılmak oldukça heyecan verici.

Georgia geldiğinde lobide beni bekliyor. Onu görünce küçük bir heyecan çığılığı atıyorum ve sarılıyorum. "Sahilde oynayabilmemiz için eşyalarımı nereye bırakabilirim?"

"Oda anahtarınız bende. Hemen yukarı çıkabilirsin." "Seninle kalmayacak mıyım?"

"Bu sefer değil. Bu bir oyun gecesi değil, bu yüzden Leo ile yatacağım." Nişanlısı Leo Trevi, Bruisers'in çaylak forveti. Normalde deplasmanlarda birlikte olmazlar. Ama Nate'in bu partisi özel bir durum sanırım. "Nate seni otel listesine ekledi. 404 numaralı oda senin."

"Nate'ten bana bir oda bulmasını istemedim."

"Yine de sana bir oda ayarladı."

Bu biraz rahatsız edici. "Yine de uçak biletimi almasına izin vermedim. Resmi bir sıfatla burada olmadığım için bu garip olurdu." Ayrıca, kafamı buza çarptığımdan beri Nate'in benim için harcadığı onca para konusunda hassaslaşmaya başladım. *Arkadaşların birbirlerine iyilik yaptığını* söyleyip duruyor. Ama ben bundan faydalanmak istemiyorum.

"Endişelenmeyi bırak. Mayo getirdin, değil mi?"

"Evet hanımefendi. Ve biraz da güneş kremi. Gidip bir havlunun üzerine oturalım ve dedikodu yapalım. Seni uzun zamandır görmedim."

Öğleden sonrası harika. Georgia'yla takılmak eğlenceli olmakla kalmıyor, kendimi dertlerimden milyonlarca kilometre uzakta hissediyorum. Birbirimize cesaret edip dalgaların altına giriyoruz ama su o kadar soğuk ki ikimiz de omuzlarımıza kadar suya girince çıkıyoruz.

Kuma dönüp havlularımızın üzerine uzandık ve güneşin bizi yeniden ısıtmasına izin verdik. "Nate'in evinde kalmak nasıl bir şey?" Georgia soruyor.

"Garip. Bir malikanede evcilik oynamak gibi. Geçen gece onunla suşı yemeye gittik. Bayan Gray Pazar günleri çalışmıyor ve Nate mutfağa asla yalnız gir."

"Nerede olduğunu biliyor mu ki?"

"Tabii ki, çünkü Diyet Kola orada saklanıyor."

Georgia kıkırdıyor. "O ev yankılanıyor olmalı. Onunla böyle vakit geçirmek tuhaf mı?"

Soruyu değerlendiriyorum. "Hem evet hem hayır. Nate ve ben eskiden birlikte çok zaman geçirirdik. Uçaklarda. Yolda otellerde ve konferans salonlarında. Büyük bir maiyeti olmadan önce Silikon Vadisi'ne ve hatta Asya'ya yaptığı tüm o ilk seyahatler. Her zaman birbirimizden ayrılmazdık çünkü yabancı bir yerde olurduk."

Arkadaşım bir an sessiz kaldı. "Bütün haftanı onunla geçirdiğini hep unutuyorum. Kulağa gerçek bir bağ kurma deneyimi gibi geliyor."

"Öyleydi. Dürüst olmak gerekirse, onunla evde takılmanın tek tuhaf yanı o kadar da tuhaf olmaması. Sanki... Bu onu özlememe neden oldu. Ki bu hiç mantıklı değil. Ama güzel günlerdi. İyi bir takım olmuştuk."

"Mmm." Georgia'nın güneş gözlüklerinin arkasından uykulu bir sesi var. "Anladım. Bu özel bir şeydi. Herkes beş yıl boyunca Nate Kattenberger'in yardımcısı olduğunu söyleyemez."

"O zamanlar KTech'in ünlü CEO'su değildi. Sadece benim yardımım olmadan yazıcıyı açamayan bir adamdı. Ama gerçekten iyi şakalar yapardı. *Eğlenceliydi.*"

Onun saygısızlığını özlüyorum. Ve süper sakın tavrını. Diğer insanlar onu çok sessiz olarak tanımladılar ama ben onu hiç öyle görmedim.

"Çılgınca olan ne biliyor musun?" Uykulu Georgia'ya soruyorum. "İşler ters gittiğinde Nate asla bağırılmaz. Onu etkilemek zordur ama onu korkutamazsınız da. Hokey takımı için çalışmaya başlayana kadar bunu gerçekten takdir ettiğimi sanmıyorum."

Georgia, takımın Genel Müdürüne atıfta bulunarak, "Hugh biraz daha değişken," diyor.

"O iyi. Ama bazen normal bir insan gibi panikliyor. Ara sıra bağırıyor. Ama Nate nehirdeki bir taş gibi. Her şey akıp gidiyor ama o etkilenmiyor. Sanırım bu yüzden onunla kalmaya gittiğimden beri kendimi daha sakın hissediyorum. Bana sürekli her şeyin yoluna gireceğini söylüyor ve ben de ona inanıyorum çünkü..." Nedenini bile bilmiyorum.

"Tanışacağımız herkesten daha zeki olduğu için mi?"

"Evet. Tabii." Ama eminim ki onun mizacını şu anda takdir ettiğimin yarısı kadar bile takdir etmedim. Ve burada bir sahilde hüzünlü hissediyorum. Bunun ne anlamı var ki?

Georgia, "Neredeyse parti için giyinme vakti geldi," diye belirtiyor. "Lauren'ın süitinde hazırlansak senin için sorun olur mu? Yukarı gelmemizi istedi. Atıştırmalıklar da var sanırım."

"Emin misin? Atıştırmalıklar güzeldir." Ama bu garip bir istek. Ona Kraliçe Lauren dememizin bir nedeni var; tanıdığımız en soğuk insan. "Lauren ne zamandan beri bizimle arkadaşlık etmek istiyor?"

Georgia omuz silkiyor. "Lauren'ın düşündüğümüz kadar süper bir sürtük olduğundan emin değilim.

Mike Beacon ile eskiden bir çift olduklarını biliyor muydun?"

"Hayır!"

"Gerçek hikaye."

"Mike Beacon? Bunu hayal edemiyorum." Gerçekten, akıllara zarar. "Lauren her zaman hokeyden ne kadar nefret ettiğini söyler."

"Evet." Georgia doğruluyor. "Mike Beacon eski karısının yanına taşınmak için onu telefonda terk ettikten sonra hokeyden nefret etmeye başladığına eminim."

"Oha!"

Ben Kraliçe Lauren'i kaleciyle hayal çalışırken ikimiz de bir dakika boyunca dalgalara bakıyoruz. "Bekle, ne zaman ayrıldılar?"

"İki yıl önce, Nate'in Bruisers'ı satın aldığı sıralarda." "Tam da Lauren'ın işimi aldığı anda." Bu benim favori konular. Georgia, Nate'in Lauren ile beni neden değiştirdiğini tahmin etmeye çalışırken bazen kendimi delirttiğimi biliyor - bana hokey takımının ofisini yönetme işini veriyor - ki Lauren bunu Nate takımının sahibi olmadan önce yapıyordu - ve Lauren'a Manhattan'da onun için çalıştığım işi veriyor.

"Ben de bunu düşünüyordum," diye itiraf ediyor Georgia. "Nate'in işlerinizi değiştirirken Lauren'ın ayrılığını hesaba katmış olması mümkün mü? Belki Lauren'ın iyi bir çalışan olduğunu biliyordu ama onu o ofisten çıkarmazsa işi bırakacağını düşünüyordu."

"Bu... ilginç," diye düşünüyorum. "Ama biraz zorlama."

"Belki," diye itiraf ediyor Georgia, sesi alçalarak. "Nate'in seni Brooklyn'e göndermesinin seni her zaman rahatsız ettiğini biliyorum."

"Evet. Muhtemelen hiçbir zaman anlayamayacağım." O sırada Nate bunun bir "yatay geçiş" olduğu ve yeni Brooklyn ofisinde güvendiği birine ihtiyacı olduğu konusunda ısrar etmişti. Her ne kadar onun ofisinden taşınmak beni sarsmış olsa da

Manhattan'daki en yakın çevre. Onu önemli bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüm. Kovulmaktan bir adım uzakta olduğumu düşündüm.

Ama şimdi bu fikre alışmak için iki yılım oldu ve Nate bana hala her zamanki gibi dostça davranıyor. Belki daha da fazla. Her şey iyi ve sıradan görünüyor. Ya da en azından ben kafamı çarpına kadar öyleydi.

Georgia ve ben, otelin en üst katında bulunan Lauren'in odasına giderken arkadaşımız Ari'yi kuzeydeki asansör durağında buluyoruz. Asansörden çıktığımızda yürüdüğümüz yöne bakınca Lauren'in okyanus manzarasının müthiş olacağını düşünüyorum.

Kapıyı açtığında, en arkada ben vardım. Lauren beni fark ettiğinde gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Merhaba."

"Yüzündeki heyecan ifadesini görüyorum. Ama ne yazık ki henüz işimin başına dönmedim. Yeni doktorum birkaç haftalık bir terapi süreci öngörüyor." Okyanusun geniş manzarasına doğru yürüyorum ve tam boy bir yemek masasından bir turşu koparıyorum. "O kadar yüksek sesle sızlandım ki Nate geçici bir izne çıkmayı kabul etti. Kırk sekiz saat içinde terapistin ofisine döndüğüm sürece bu parti için iyi halden serbest bırakıldım."

"Oh." Lauren'in yüzü düşer. "Ah, pekala. Sanırım bu lanet partiye gitmek zorundayım. Biri şarabı açsın."

Lauren'in devasa aynalı soyunma odasında saç ve makyajımızla meşgul oluyoruz.

"Nasıl hissediyorsun?" Georgia yanındaki kanepeye uzanarak soruyor Ben.

"Şu anda mı? Harika hissediyorum. Burada oturmuş pahalı otel yemeklerini yiyorum, Ayak parmaklarını da pembenin şahane bir tonuna boyadım. Ama bazen gözlerim kısılıyor ve oda dönmeye başlıyor."

En iyi arkadaşım üzgün bir gülümsemeyle "Yazık," diyor.

"Gerçekten öyle. Ama yeni doktorumu seviyorum ve ne yapacaklarını bildikleri konusunda kendimi gerçekten umutlu hissediyorum. Sıkıntı çekmekten çok yoruldum."

Georgia hemen, "Sen asla biri değilsin," diyor.

"Keşke bu doğru olsaydı."

"İşten uzakta olmak tuhaf mı?" diye soruyor.

"Çok garip. Belki de beni unutup başka birini işe alırlar diye düşünüyorum. *Eskiden o masada biri yok muydu? Oraya birini koysak iyi olur.*"

"Nate'le kalmak nasıl bir şey?" Ari bana soruyor. "Sanırım hiç evde olmuyor. Uyumak dışında."

"Belki mi? Ama ben onun özel inindeyim. Etrafta çıplak falan dolaşamaz."

Georgia kıkırdıyor. "Eğer onu çıplak görürsen, detayları istiyorum. O *vücudu*." Isı boynuma tırmanıyor. "Kes . Oturup onu düşünmemeye çalışıyorum."

Nate'in çıplak vücudu." Gerçi bu muhtemelen bir ustalık eseri. Nate hokey takımıyla seyahat ederken her sabah yoga antrenmanı yapıyor. Bu konuda da gerçekten çok iyi. Ve çok esnek. Fark ettiğimden değil.

"Neden olmasın? Herkesin çıplak bir vücudu var," Georgia. "Sekiz yüz dolarlık spor ayakkabı giyen adamın bile." Nate'in ayakkabılarının fiyatını hepimiz biliyoruz çünkü *GQ* bir keresinde onun moda tercihleriyle ilgili bir haber yapmıştı.

"Ama bunu resmetmek zorunda değiliz. Bu tehlikeli olur. Eğer bu tür bir merakla kapılırsam, bir gün pazarlama departmanı ile bir toplantıda oturuyor olacağız ve ben Çıplak Nate'i hayal ediyor olacağım. Ve birisi bana dönüp bilet satışlarıyla ilgili bir soru soracak ve ben de muhtemelen 'pazular' diye cevap vereceğim."

"Gerçekten güzel pazuları var," diye iç geçiriyor Georgia.

"Dur," diye dürtüyorum onu. Gerçekten de öyle. Ve son zamanlarda bana çok iyi davranan patronuma sarkmak istemiyorum. Tüm bu konu beni rahatsız ediyor.

Lauren elindeki saç maşasını bırakarak, "Becca, elbiseni gösterme sırası sende," .

Elbise çantamın fermuarını açıyorum ve Georgia'nın ince pembe elbisesinden daha farklı olamayacak elbisemi çıkarıyorum. "1950'lerden kalma straplez bir elbise." Beyaz sateni kaplayan gül rengi dantelleri ve beli saran kırmızı kuşağı göstermek için elbiseyi havaya kaldırıyorum.

"Vay canına!" Georgia diyor ki. "Bunu giymenin zamanının geldiğine karar vermene sevindim."

"Biliyorum, değil mi?" Biraz salladım. "Umarım yeterince şıktır. Nate parti başlamadan önce onunla bir şeyler içmemi istedi. Parti başlamadan önce eski bir arkadaşıyla buluşacakmış ve diyor ki..." Telefonumu gözlerimi kısarak bakıyorum, başım dönüyor. "*Yakın dur çünkü iş konuşmak istemiyorum. Alex yönlendirici bölümünde cebimi karıştırmak istiyor.*"

Lauren gülüyor. "Oh, Nate. Bir yetişkin gibi halletmenin yolu."

"Alex'le uzun zaman önce bir kez tanışmıştım," diyorum ona. Lauren'in daha fazlasını bildiğine bahse girerim. "Sence Nate'in ona karşı bir ilgisi mi var? Burada başka bir bakış açısı mı var? Onu kıskandırmam falan mı gerekiyor?"

"Hayır!" Lauren çabucak söyledi. "O ikisi arasında bir şey yok. Nate, Alex'ten yönlendirici bölümü için teklif almak istemiyor çünkü önce başkası teklif verirse daha iyi bir anlaşma yapabileceğini düşünüyor."

"Oh, tamam..." Hmm. "Bu gece düşündüğümünden çok daha az ilginç oldu. İçki içmemem çok kötü. Georgia, gel buraya tatlım. Rimelini düzeltelim."

Arkadaşım arkasını döndü. "Hata mı yaptım?"

"Henüz değil, bebeğim. Ama muhtemelen yapacaksın. Bırak Becca Teyze yapsın."

"Bana hiç güvenin yok!" Georgia feryat ediyor. Ama sonra maskara çubuğunu uzatıyor.

"Sana güvenim tam! Moda ve makyaj konusunda hariç." Kızı ölesiye seviyorum ama o bir sporcu, zavallı şey. Rujdan anladığı kışlık montunun cebindeki bir yıllık dudak nemlendiricisi.

Georgia'nın yüzünü kurtardıktan sonra elbisemi giydim. Bir şekilde aynada rakibimle yan yana duruyorum. Lauren uzun boylu ve söğüt gibi. Yıldız kalecimizin birlikte oldukları dönemde bir butikten onun için seçtiği mavi ipek bir elbise giyiyor. Lanet olası bir film yıldızı gibi görünüyor.

Zıtlıklar içinde bir çalışmayız. Başlangıç olarak, ben yaklaşık 5 inç daha kısayım. Ben kısa boylu, kıvrımlı bir arkadaşım. Bu elbiseyi Brooklyn'de bir antika dükkanında bulduğumda, şekli için seçtim. Bel kısmı benim gibi dar ama göğüslerim için bolca yer var. Benim figürüm 1950'lerde çok popülerdi. Peki ya şimdi? O kadar da değil.

Hadi ama, kendime koçluk yapıyorum. *Başını dik tut.* Bu gece biraz eğlenmek için şansım var. Belki tatlı bir basketbolcuyla tanışır ve takılırım.

Bir kız hayal kurabilir.

"Biliyorsun..." Lauren aynada bana kaşlarını çatıyor. "Belki de bir şeyler bulmuşsundur. Ara sıra Alex'ten Nate'e karşı bir şeyler hissediyormuş gibi bir elektrik alıyorum. Ama yanılıyor olabilirim. Tanrı bilir Nate farkına bile varmayabilir. Bu adam herkesin motivasyonları konusunda oldukça keskin, konu kendisi olduğunda ise tam bir ahmak."

Aynada gözlerini deviriyor ve ben de patrona bir an için sempati duyuyorum. "Eski sevgilisi Juliet'le hiç tanıştın mı?"

"Hayır! Sen?" Lauren bir küpesini düzeltiyor ve gözlerimiz aynada buluşuyor. Tamamen ilgisini çekmiş görünüyor. Görünüşe göre dedikodudan hoşlanan tek kişi Nate değil.

"Tabii ki biliyordum. İlk günlerde çok etrafımdaydı. Nate onunla çalıştığım ilk yıl çok fazla seyahat etmiyordu ve ofisleri yürüme . Bazen ona akşam yemeği getirirdi. Çok tatlı bir çifttiler." *En azından başlarda.*

Lauren, "Nate'i yarım bir çift olarak hayal etmek zor," diye itiraf ediyor.

"Öyleydi ama" diye itiraz ediyorum. Onu savunma dürtüsü hissediyorum. "Kendini adamıştı - düğünün planlanmasına yardım etmek isteyen türden bir nişanlı. *Doctor Who* temalı bir düğün yapacaklardı, pastanın üstünde TARDIS olacaktı..."

Lauren homurdandı, ama ben her şeyi çok sevimli bulmuştum. *Tuhaf.* Kendini ona adamıştı.

Her şeyi yüzüne vurana kadar.

Aynadan uzaklaşıp Georgia'nın yeni pembe elbisesine hayranlıkla bakıyorum ve sohbet takımın playoff şansına ve saç kurutmak için farklı boyutlardaki yuvarlak fırçaların yararlarına dönüyor.

Hiçbir şey kız kıza sohbet etmek kadar pilleri şarj edemez.

"Şunu tutar mısın?" Georgia topuklu ayakkabılarını giyebilmek için şarap bardağını uzatıyor. "Tanrım, topuklulardan nefret ediyorum. Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyor bana.

"Ben kısa boylu bir kıyım. Ergenlikten beri çalışıyorum."

Kapı çalındı. Tam selam vermek üzereydim ki Nate'in sesi "Lauren?" dedi.

"!" diye cevap veriyor, elindeki yuvarlak fırçayı yere bırakarak. "Bir dakikaya ihtiyacımız var!" Bağırıyorum.

"Terbiyeli değiliz!"

Bu tamamen yalan ve Lauren kapıyı açarken herkes gülüyor. Nate elinde papyonuyla orada durmaktadır. "İçeri gel," diye cesaretlendiriyor Lauren.

Biraz şoka girmiş gibi görünerek parti öncesi manzarayı, masadaki yiyecekleri ve şarabı inceliyor. Gözleri bana takılıyor ve nedense kaşlarını çatıyor. "Bütün gün Silikon Vadisi ile telefundaydım. Yan tarafta bir parti olduğunu bilmiyordum."

"Seni zavallı, zavallı şey," diye mırıldanıyorum. Kravatı elinden almak için yanına atlıyorum. "Gerçekten papyon bağlayamadığın için mi Lauren'ın kapısını çaldın?"

Yanılmıyorsam kızardı. "Smokinlerden nefret ederim." Bakışları elimdeki bardağa düşüyor. "İçki içmemen gerektiğini sanıyordum?"

Uh-oh. Masumiyetimi ilan etmek için ağzımı açıyorum ama Georgia bardağı elimden alıyor. "Ayakkabıları deneyebilmem için onu benim için tutuyor."

"Gerçek bu memur bey," diyorum. "Şimdi yaklaşın ki doğru düzgün yapabileyim." Kravatı tutuyorum.

Nate bir an tereddüt ediyor ve adamın papyon yeteneklerimden şüphe edip etmediğini merak ediyorum. Ama sonra yaklaşıyor ve çenesini kaldırıyor.

Gömleğinin yakasını kaldırıyorum ve ipeği etrafından geçiriyorum. Yakından bakınca Nate'in kokusu tanıdık geliyor; temiz çamaşır ve tıraş sabunu. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi enerjik hissediyorum. "Peki, bu geceki şey hakkında," diyorum kravatla uğraşırken. Bu iş için boyum biraz kısa, bu yüzden Nate uzanmama yardım etmek için biraz eğiliyor. "Bütün gece boyunca tamponunuz ben miyim? Yoksa sadece başlangıç kısmı için mi?"

"Sadece bir şeyler içmek için," diyor sert bir sesle. "Alex bütün akşam bana ilikleyemez. Hayırseverlik davası için odada çalışması gerekecek."

"Harika!" Dikkatlice bağlıyorum, sonra yayın iki tarafını çekiştirerek yerine oturtuyorum ve ayarlıyorum. Burada iyi iş çıkarmışım. "Basketbolcularla dans etmek istiyorum. Muhtemelen ayakları hızlıdır."

Nate kaşlarını çatır. "Alex'le aşağıda buluşma vakti neredeyse geldi."

"Biliyorum, köle sürücü. Debriyajımı alayım." Manikür alet çantamın yanına gidip kapağını kapattım. "Eşyalarımı şimdilik burada bırakabilir miyim?" Çantayı bagaj rafının altına sıkıştırıyorum.

"Elbette," diyor Lauren çabucak. "İyi eğlenceler."

Bit pazarında bulduğum payetli küçük bir şey olan el çantamı alıyorum ve kırmızı ayakkabılarımı giyiyorum - sadece iki inç topuklu, çünkü denge sorunları olan bir kızın güvenli oynaması gerekir. Kızlara el sallayarak Nate'in peşinden kapıdan çıkıyorum. Nate asansörün düğmesine basarken, "Neşelen patron," diye gevezelik ediyorum. "Bir plajdayız ve çantam parılıyor. Güzel bir gece olacak."

Yüzü yumuşar. "Tamam. İyi vakit geçirmeye çalışacağım. Zaten Alex'i birkaç aydır görmedim."

"Neden olmasın?"

"Meşgulüm." Omuz silkiyor. "Ofisi benimkinden yirmi blok ötede. Ama henüz zaman ayıramadık."

Asansör lobiye doğru inerken, kendi hayatımla ilgili önemli bir şeyin farkına varıyorum - genellikle takdir etmediğim bir şeyin. Bazen para ve ay sonunu getirme konusunda endişelenmek korkutucu olabiliyor. Ama benim

Nate'in sahip olmadığı özgürlükler. İşten çıktığımda her şey biter. Arkadaşlarımı görmekte ve aklıma takılan her şeyi düşünmekte özgürüm.

Patronuma yan gözle bakıp ciddi ifadesini inceliyorum. Nate'in mesaisi hiç bitmez. Saat kaç olursa olsun, binlerce çalışanı ve milyonlarca hissedarı olan bir şirket için karar treninin son durağı hep o oluyor.

Sıradan olmanın avantajları var. Garip ama gerçek.

Asansör kapıları geniş lobiye açılıyor. Ancak görkemli bir giriş yapmakta başarısız oluyorum. Asansörün hareketi beni şaşırtıyor, öyle ki topuklu ayakkabılarımla dışarı adım atmaya cesaret edemeden önce bir an duvara tutunmak zorunda kalıyorum.

Sanırım apartman daireleri daha iyi olurdu. "Her şey yolunda mı?" Nate sessizce soruyor.

Yüzüne bakıyorum; orada endişe görüyorum. "Tamamen iyiyim. Bu sadece geçici bir aksilik." Ona gülümsediğimde, bu çok kolay. Bu sefer iyimserlik numarası yapmıyorum. Bu vestibüler sorunu ezip geçeceğim ve onu ağlatacağım.

Asansörden çıkar çıkmaz.

Nate bana kolunu uzatıyor, ben de hiç şikâyet etmeden alıyorum. Sağlam hissettiriyor ve şu anda onu belki de her zamankinden daha fazla takdir ediyorum.

Ayrıca güzel kokuyor.

Büyük lobi alanlarında yavaş bir tempoyla ilerliyoruz. Yardım gecesi otelin arka avlusunu ele geçirmiş. Bir tabela otel misafirlerini özel etkinlikten uzak durmaları konusunda uyarıyor. (Sadece bilet sahipleri bu noktadan sonra!) İki kat yukarıdan sarkan devasa beyaz perdeler ve kadife ipler siyah kravatlı parti müdavimlerini ölümlülerden ayırıyor. Kişi başı bin dolara, sanırım katılımcılar kendilerini özel hissetmeli.

Smokinli bir fedai kadife bir ipi çözerek geçmemize izin veriyor. "İyi akşamlar efendim. Bir şeye ihtiyacınız olursa etkinlik yöneticisi hemen içeride."

"Teşekkür ederim," diyor Nate biz geçerken.

Perdelerin diğer tarafında, otel lobisi durmaktadır. Dev cam kapılar itilerek açılmış ve "sonsuz kenarlı" bir yüzme havuzu ortaya çıkarılmış; su, etrafını saran traverten karolara vuruyor. Havuzun etrafında, sahile doğru uzanan bir çim alan var.

Uzakta, plajın etrafı çevrilmiş durumda ve şimdiden iki güvenlik görevlisi nöbetçi olarak oraya yerleştirilmiş durumda. Hiçbir kabadayı partiyi istila edemez.

Misafirler henüz gelmedi. Sadece personel ve asimetrik tasarım elbisesi içinde tek başına bir kadın görüyorum. Alex.

Çimenliğin uzak ucunda, bir bar taburesinde tek başına bekliyor. Alex, zengin kadınların sahip olduğu o zahmetsiz güzelliğe sahip. Muhtemelen bal rengi saçlarının ve gardırobunun bakımını yapan koca bir uzmanlar ekibi var. Yaklaştığımızda bizi soğukkanlı ve zeki gözlerle süzüyor. Konuşma mesafesine geldiğimizde "Selam yabancı," diyor. Tabureden kayıyor ve Nate'e sarılmak için öne doğru adım atıyor.

"Hey!" Onu sıkıyor. "Rebecca'yı hatırlıyor musun?"

Alex geri adım atıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ah. Rebecca. Resepsiyonist."

"Ofis müdürü," dedim hemen. Sonra da aynı hızla pişman oluyorum. Nate'in en eski arkadaşlarından biriyle tartışmaya gerçekten ihtiyacım yok. Ama soğuk bakışlarının ardındaki mesaj çok açık. *Burada istenmiyorsun*, diyor. "Bugünlerde Brooklyn Bruisers'ın ofislerini ben yönetiyorum," diye ekliyorum, çelişkimi yumuşatmaya çalışarak.

"Anlıyorum." Elimi sertçe sıktı. "Bu seni neden bir süredir görmediğimi açıklıyor. Ama şimdi hatırladım-Nate seni Brooklyn'e taşıdı ve Lauren Williams'ı terfi ettirdi. Harika bir kız, Lauren."

"Doğru," diyorum yavaşça, sesimi hafif tutmaya çalışarak. "O en iyisi."

Nate'in gözleri hafifçe büyüdü. Sonra bir kolunu bana doladı. Sadece arkadaşça ama Alex'in gözlerinin kısıldığını görebiliyorum. "Rebecca zor birkaç hafta geçirdi. Onu neşelendirmek için bu gece davet ettim."

"Oh?" Alex saçlarını savurur. Sarı ve ipeksi. Şampuan reklamı gibi görünüyor.

"Kafa travması," diye geveliyor Nate. "İç kulağın yerinden çıkabileceğini biliyor muydunuz? Tedavi planı trambolinde zaman geçirmeyi ve ofis koltuğunda dönmeyi içeriyor."

Alex kokteylinden bir yudum alırken "Ne kadar uyarıcı," diyor. Yüz ifadesinden birinin yavru köpeğini tekmelediği anlaşılıyor. Bu senaryoda yavru köpeği tekmeleyen ben olduğuma dair bir his var içimde. Ama nedenini bir bilsem.

Nate ise Alex'in garip bir şekilde soğuk olan ses tonunu duymazdan gelir. Barmene el sallıyor, o da ortalığı dolduruyor ve yaklaşan saldırıya karşı kendini hazırlıyor. "Ne içiyorsun?" Nate Alex'e sorar. İçinde cin tonik ya da votka olduğu anlaşılan bardağını işaret ediyor. Berrak ve muhtemelen pahalı bir şey. Bu yardımlarda en kaliteli içkiler servis edilir. Zengin hayırseverler için ucuza kaçmak yok.

"Şimdilik böyle iyiyim," diyor. "Ama etkinliğimiz için özel kokteyller var. Denemek isteyebilirsiniz..." barın üzerindeki menüye uzanıyor. "Brooklyn Bubbly. Şampanya, kayısı nektarı ve portakal çiçeği suyu. Her takımımızın adını taşıyan sevimli bir kokteyl var."

"Yarına kadar," diyor Nate kuru bir kahkaha atarak. "Yarın gece aynı içkiye başka bir zengin adamın hobisinin adını verirler."

Alex onun koluna vurur. "Bu kadar alaycı olmak için daha çok erken." "Bu kadar alaycı olmak için asla erken değildir." Yakalarını fırçalar Smokin ceketini.

"Güzel temizlenmişsin," diye takılıyor Alex ona. Bana tamamen sırtını döndü. "Papyon klipsli mi?"

"Tabii ki hayır!" Ben bağıyorum. "Ben bağladım."

Ama görünüşe göre ben yokum. Alex konuştuğumu kabul etmiyor.

Hem ben neden bu mücadeleye girdim ki? Bu benim kavgam değil. Eğer Nate'e kızgınsa, nedenini bilmeme bile gerek yok. Topuklarımı tekmeleyip bir bar taburesinin altına sokuyorum. Çimenler ayaklarımın altında güzel bir his veriyor ve dengem hemen düzeliyor.

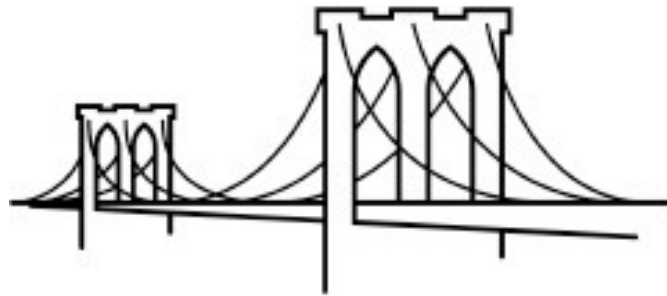
Nate barın arkasındaki teklifleri gözden geçiriyor. "Hey, Bec! Sevdiğin zencefilli biradan var."

Alex'in gözleri yine kısılıyor ama Nate onu görmezden gelerek benim için bir soda, kendisi için de Macallan 18 sipariş ediyor.

İçkiler geliyor ve Alex sohbeti eski üniversite günlerine, Nate'le yirmi yaşında oldukları ve notlarıyla boğuştukları günlere getiriyor. "O Fransızca şiir dersini atlatmanı ben sağladım," diyor. "İtiraf et."

"Öyle yaptın."

Uzaktan dalgaların kumlara vuruşunu izliyor ve Georgia'nın ne zaman geleceğini merak ediyorum.

Bu çok garip. Alex sinirli ve nedenini bilmiyorum.

Bu gece gözleri parlak ama her zamankinden daha keskin. Alex kurnazdır ve bunu asla gizlemez. Ama genellikle diğer kadınlara karşı şirret değildir.

Becca omuz silkiyor gibi de ben sinirliyim. Ve içgüdülerim Alex'in kötü davranışının benim yönlendirici bölümüm için bir oyun oynamakla ilgisi olmadığını söylüyor. Bir kere bile işten bahsetmedi.

Belki de bana karşı bahsi kaybettiği için kızgındır? Ama bu sadece hüsnükuruntu. Benim gibi, Alex de sıkı bir iş kadını. Nasıl risk alınacağını ve işler yolunda gitmediğinde nasıl devam edileceğini biliyor.

Üçüncü bir olasılık daha var, ama bu pek hoşuma gitmedi. Alex'i en son Mart ayında gördüm. İkimiz de Las Vegas'ta büyük bir teknoloji konferansındaydık. Biftekli bir akşam yemeğinden sonra onun otel odasında alışılmadık bir şekilde sarhoş olduk. Sadece birkaç saatlik uykuyla çalışıyordum. İşte o gece peçete üzerine iddiaya girdik ve bu da bu hayır işiyle sonuçlandı.

Aynı zamanda Alex'le yattığım tek zamandı.

"Tanrım, bu çok aptalcaydı," diye mırıldandı sabahın dördünde. "Ne düşünüyorduk ki?"

Pantolonumu çekip prezervatif paketini yerden alırken garip bir özür mırıldandım. Onlarca yıl boyunca bunu yapmaktan kaçınmıştık ve birden nedenini anladım. Alex ve benim kimyamız uyuşmuyordu. Hem de hiç. Hem de hiç.

Kendimi savunmam gerekirse, o başlattı. Ama daha iyi bilmeliydim.

"Bu gece yanında birini getirmedin mi?" Şimdi Alex'e soruyorum, hazır bulunmaya çalışıyorum. "Nerede..." Hafızamı yokladım ama bir isim bulamadım. Aptalca takılmamızdan iki hafta sonra Alex bana yeni biriyle çıktığını söylemişti. Bunu iyi bir işaret olarak algılamıştım ve aptalca anımızı geride bırakabilmemiz için beni rahatlatmaya yönelik dostça bir jest olarak görmüştüm.

Zaten bunu aştığımızı sanıyordum.

"...Jared?" diye soruyor. Sonra yüzünü buruşturuyor. "Geçen ay onu denize attım. Bu iş yürümeyecek."

"Özür dilerim," dedim ve ciddiydim. Alex de insanlarla tanışırken benimle aynı zorlukları yaşıyor. Kimseye gerçekten güvenemiyor. Sadece onun için biraz daha zor çünkü gerçekten biriyle çıkmaya çalışıyor. Birkaç yıl önce bana otuz üç yaşından önce evlenmek söylemişti.

otuz beş yaşından önce bebek sahibi olabilir. Sanki evlilik, değerlendirilmek üzere bir analist ekibinin önünden geçirebileceğimiz başka bir iş hedefiymiş gibi.

Ama evlenmek için bir akış şeması yok. Zavallı Alex.

Küçümseyici bir el sallıyor. "Önemli bir şey değil. Denizde başka balıklar da var." Ama gülüşü kırılmandır.

Ahh. Barmene işaret edip ikinci bir içki sipariş ediyorum. "Bir zencefilli gazoz daha, Bec? Ve bana ne içtiğini hiç söylemedin." Alex'in bardağını gösteriyorum.

"Sadece bir soda, lütfen. Zengin ve yaşlı adamlardan para koparabilmek için zinde kalmam gerekiyor."

"Bunu sarhoşken de ayıkken de yapabileceğinden eminim." "Teşekkürler." İç çekti.

Rebecca ilk içkisinin tortusunu geri devirir ve bardağı bardağın üzerine koyar. Alex'in aksine, Rebecca bu gece eski haline benziyor. Rengi iyi ve gözleri parlıyor. Ayaklarını bar taburesinin üzerinde sallıyor ve sonra bana korkunç bir fıkra anlatıyor. "Mavi boya taşıyan bir gemi ile kırmızı boya taşıyan bir gemi bir adaya çarpmış. Bütün denizciler mahsur kalmış." Göz kırıyor.

"Başka bir Bingley spesişali, değil mi?"

"Gerçekten." Geçen hafta yüzünde gördüğüm o korku ifadesi kayboldu. Çok gülünç bir şekilde rahatlardım. Ve ona, özellikle de o straplez elbisenin içindeki omuzlarının pürüzsüz kıvrımlarına bakmamak çok zor. Tüm o ten, öpülmek için yalvarıyor. Elbisesinin yakası kalp şeklinde ve ben sadece dilimle onun dış hatlarını çizmek istiyorum.

Tanrım, onunla yapmak istediğim şeyler. Tahrik olduğunda sesi nasıl olurdu?

Şu anda smokin pantolonu giymek bir lütf.

İkinci viski bardağımı elime alıyorum ve benimle konuşurken Alex'in gözlerinin içine bakmaya gayret ediyorum. Konuşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum. Ama bu hiç kolay değil. Eskiden Rebecca'nın yanında kendimi daha iyi kontrol ederdim. Ama geçirdiği kazadan beri dikkatim inanılmaz derecede dağınık. Onun daha iyi olduğunu bilmek yeterli değil. Son zamanlarda onun arkadaşlığı beni şımarttı. Bu beni onun için açgözlü yaptı.

Alex bana bir teknoloji konferansında duyduğu sektör dedikodularını anlatmayı bitiriyor. Hayatımda ilk kez en eski arkadaşlarımdan biriyle sohbet etmekte zorlanıyorum. Rebecca da bunu hissetmiş olmalı çünkü

bar taburesi. "Ayak parmaklarımın arasında kumu hissetmek istiyorum," diyor. "Biletçiler gelmeden önce biraz yürüyelim mi?"

"Nedenmiş o?" Alex kaşlarını çatarak içkisini yudumlar.

"Sahildeyiz. Eğer okyanusa yakınsam, onu gerçekten görmek isterim."

Alex nefesinin altından "Brooklyn okyanusa yakın," diyor.

Rebecca bizden uzaklaşıyor olsa da yorumu duydu. "Biliyor musun, ben de dördüncü sınıfı geçtim. Ama benim masam Far Rockaways'e bakmıyor." Elindeki soda bardağını birkaç metre öteye, otelin mükemmel çimlerinin plaj kumuna dönüştüğü çizgiye taşıyor. "Ah, işte bu." Kuma basıyor.

Ona katılmak için yürüyorum, karanlık ufku tarıyorum. Uzakta denizde bir gemi görüyorum, ışıkları parlıyor.

Becca ayak parmağıyla bir çukur kazıyor. Güneş battı ama ayak tırnaklarının parlak mor bir renge boyanmış olduğunu hâlâ . Elimi pürüzsüz ayak bileğinde gezdirmeyi ve teninin dokusunu keşfetmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Hay sikeyim. Kötü müyüm, yoksa ne?

Becca gülümseyerek, "Burası şimdiye kadar gittiğim en iyi bar," diyor. Rüzgâr esiyor, elbisesini birkaç santim kaldırıp dizlerini gösteriyor. Beyin hücrelerimden birkaçı daha sempati içinde gemiye atlıyor. Rebecca esintide ellerini çıplak kollarının üzerinde kenetliyor.

"Üşüdün mü?" Sormadan edemiyorum. Annem gibi konuşuyorum.

"Bu elbisenin çizgisini bir şal ile mahvedecek kadar soğuk değil."

Alex homurdanıyor. "Ofisin dışında olmak harika bir şey sanırım."

"Aslında ofiste olmak harika olurdu." Rebecca'nın gülümsemesi kaybolur.

"Şu anda hastalık izindeyim. Berbat bir durum. Nate beni bu partiye davet etti çünkü kötü bir kabin ateşi vakam var."

"Doğru." Alex Becca'ya bakıyor, sonra bakışları tekrar bana yöneliyor. Çarklarının döndüğünü görebiliyorum. "Ne zamandır Brooklyn'de çalışıyorsun?"

"İki yıl," diyor Rebecca, karanlık okyanusun kenarındaki dalgaları izlerken.

"O kadar oldu mu?" Alex soruyor ve ben de kendimi destekliyorum. Arkadaşımdan gözlerindeki hesapçı bakış hoşuma gitmiyor. "Brooklyn'i seviyor musun?"

"Bayıldım," diyor Becca hemen. "Hokey takımı çok eğlenceli. Ve DUMBO'daki düzenimiz oldukça harika. Herkes yakınlarda yaşıyor ve birlikte çalıştığımız tüm satıcıları gerçekten tanıyorum. Şehrin ortasında küçük bir kasaba gibi."

"Kulağa hoş geliyor," diye onaylıyor Alex. "Biri sana el sallıyor, tatlım. Sanırım artık insanları içeri alıyorlar. Yardım için acele etme zamanı."

Hepimiz kanat oyuncum Castro'nun Rebecca'yı çağırdığı iplere doğru bakıyoruz. "Bakın kim geldi!" diye sesleniyor.

"Olamaz!" diye bağırır başka bir oyuncu. "Becca! Seni özledik!"

Rebecca tereddüt eder. "Merhaba dememin sakıncası var mı?"

"Git," diyorum ona. Kal, diye sızlanıyor kalbim.

Alex homurdanarak, "Önümüzdeki iki dakika içinde yönlendirici bölümünde onun cebini karıştırmayacağım," diyor. "Ben bile o kadar hızlı çalışamam."

Becca bana eğlenen bir bakış attıktan sonra arkadaşlarını selamlamak için aceleyle uzaklaşıyor. Yumuşak topuklarını çimlere vurarak uzaklaşmasını izliyorum.

"Hey," diyor Alex parmaklarını şıklatarak. "Romeo." Bu beni sersemliğimden uyandırdı. "Ne?"

Alex bana sırtıyor. Sonra elimden içkimi alıyor ve küçük bir yudum alıyor. "Yemin ederim, Nate. O kız senin nasıl hissettiğini biliyor mu?"

Kahretsin.

Alex yüz ifadem karşısında kıs kıs gülüyor. "Ciddi misin? Umarım gerçekten de bunu bir sır olarak saklamaya çalışmıyordun. Poker suratın berbat."

"Pokerde pek kaybetmem." Dünyanın en ezik geri dönüşü.

En büyük arkadaşım gözlerini devirdi. "O masadayken oynama o zaman. Kendi kartlarını bile görebileceğini sanmıyorum."

Viski bardağıma bakıyorum. Rebecca'ya olan tutkum bir sır olarak kalmalı. "Fark etmez zaten. Orada hiçbir şey olmayacak."

"Neden olmasın?"

Ugh. Bunu Alex'le tartışamam. "O bir çalışan. Bu tamamen uygunsuz olur." Daha da kötüsü, Becca'yı korkutursam sadece bir çalışanımı değil, iyi bir arkadaşımı da kaybederim.

"Anlıyorum." Alex beni düşünüyor. Sonra elini omuzlarıma koyuyor ve sıkıyor. Bu iyi hissettiriyor, çünkü kimse bana dokunmuyor. Pek sayılmaz. "Ama nasıl böyle yaşayabiliyorsun? Senden daha kurnaz köpek yavrularıyla tanıştım. Bu yüzden onu Brooklyn'e gönderdin, değil mi? Onu aklından çıkarmaya çalışmak için."

"Her neyse," diyorum Rebecca'nın yedek kalecime sarılışını izlerken. "İşe yaramadı."

Alex iç geçirir. "Sen gerçekten zeki bir adamsın, Nate. Ama bilmiyorsun *her şeyi*. Özellikle de kadınlar hakkında."

Beni orada yakaladı. Kadınlar benim için bir gizem. Çok iyi tanıdığım Alex bile.

"Hepimiz Juliet değiliz, biliyorsun," diyor Alex kesin bir ifadeyle.

"Tanrım, gerçekten mi?" Ben bile eski sevgilimle yaşadığım sorunları Rebecca Situation ile bir tutacak kadar cahil değildim. "Biliyorum, Al."

"Anladığından emin değilim," diyor sessizce, iri kahverengi gözleri beni inceliyor. "Juliet sana bir numara yaptı. Paran olmasaydı hiçbir kadının seni çekici bulmayacağına seni ikna etti."

"Bu doğru değil," diye ısrar ediyorum. "Sadece hoşlandığım kişiler beni fark etmiyor gibi görünüyor." *Lanet olsun.* Alex'e artık böyle şeyler söylememeliyim. Her şey ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi? "Alex," diye deniyorum. "Konuşmak istediğin bir şey mi var? Dinleyeceğim."

Bana değerlendirci bir bakış attı. "Çok geç. Başka bir zaman, sanırım."

Görünüşe göre her şeyi berbat ettim.

"Bağışçılarımız geliyor," diye belirtiyor. "Florida'nın sosyetesinden biraz para koparma zamanı." Omurgasını dikleştiriyor. "Sen de biraz para toplasan iyi olur Kattenberger. Bahsi kaybettim diye benim paramla aylak aylak viski içemezsin."

"İlk bir saat içinde senden daha fazla para toplayabilirim." Çenesini kaldırıyor. "Hayır, yapamazsın."

Nobu'da bir akşam yemeği yiyeceğinize bahse girerim... Sözlerimi tamamlayamadan, smokinli yaşlı bir adama doğru süzülüyor ve onun yaklaşmasıyla gözleri parlıyor.

Bu gecenin son sessiz anı olacak, bu yüzden kendimi boşluğa atmadan önce barmenden içkimi tazelemesini rica ediyorum. Lauren şık mavi elbisesiyle süzülerek geldi.

"Harika görünüyorsun," diyorum ona, kalecimin fark etmesini umarak. Bu ikilinin, playofflar onları tekrar ayırmadan önce aralarındaki farklılıkları çözmeleri gerekiyor.

"Teşekkür ederim," diyor. "Sen de çok şık görünüyorsun. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Her zamanki gibi. Eğer biri beni tekeline alıyorsa, beni uzaklaştırmak için bir neden bul. Sanırım az önce Alex'i düelloya davet ettim - bir sonraki saat içinde en çok parayı kim toplayacak."

"Tabii ki yaptın. Şuradaki gümüş kravatlı adam var ya? Florida senatörü, değil mi?"

Lauren'ın omzunun üzerinden bakıyorum. "İyi göz, dostum. Onunla ağ tarafsızlığı hakkında konuşmalıyım."

"Gir şuraya." El çantasıyla kıcıma vurdu. "Bir dakika içinde bir içki alıp seni takip edeceğim. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Öyle mi?" Bakışlarım köşedeki hokey oyuncularına kayıyor. İçlerinden biri Becca'yı dans etmeye ikna etmeye çalışıyor.

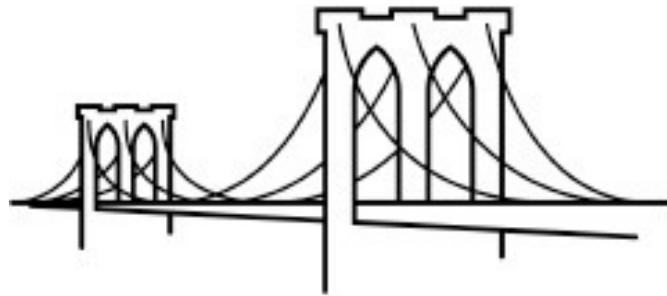
"Senatörle sohbet ederken Rebecca'nın göğüs dekoltesine bakıp durma. Fark edecektir."

"Tanrım," diye küfrederek başka tarafa bakıyorum. Araya girdikleri için Alex ve Lauren'a mı yoksa bu kadar açık olduğum için kendime mi daha çok kızgınım bilmiyorum.

"Tanrı aşkına," diyor Lauren huysuzca. "Neden *benim* hayatıma müdahale etmekte bir sakınca görmüyorsun da ben seninkinde yanlış giden her şeyi fark etmemiş gibi davranıyorum? Tüm saçmalıklarını görmezden gelmek eskidi." Ben daha cevap veremeden yüzü değişiyor. "Senatör! Size ne içirebiliriz?"

Lauren bana son bir kez pis pis bakarken ben gülümseyerek adamı selamlıyorum.

Hayatımdaki kadınlar beni yerime koymak için varlar. Bu lanet olası bir gerçek.

NATE'İN PARTİSİ müthiş insan manzaraları sunuyor. Sırık gibi bedenlerini saran özel dikim smokinleri içinde basketbolcular ve tasarımcı elbiseleri içinde pırlantalı kadınlar var. Bu kadınların karşılaştırdıkları markaların çoğunun adını bile duymadım. Florida'nın , tüm şıklığıyla bu geceki gösteriye geldi.

Garip bir şekilde, bu partideki havalı insanlar, Georgia ve benim kadar ordövrlerle ilgilenmiyorlar. En iyi arkadaşım ısrarla, "Spring Roll'cu adamı bir daha görürsen bana el sall," diyor. "Şu çakırkeyif görünen gazeteciye Castro'dan uzaklaştırmam lazım."

"Olur," diye söz veriyorum. "Bir bardak daha şampanya ister misin? Sanırım ben bir içki alacağım."

"Elbette!" diye sesleniyor omzunun üzerinden. " dönerim!"

Hangi bar sırasının en kısa olduğuna karar vermeye çalışarak etrafı inceliyorum. Bu harika bir parti, burada gündemi olmayan tek kişi olduğum gerçeğiyle daha da güzelleşiyor. Neyse ki Georgia çok fazla çalışmıyor. Ama oyuncular birkaç saat boyunca birbirleriyle kaynaşmakla, kendileriyle tanışmak için bin smacker ödeyen konukları etkilemekle görevli.

Bu arada, Nate ve Alex hayırsever bağışları için odada çalışıyorlar. *Ayrı ayrı*, fark ettim. Lauren bile iş başında, önemli insanları Nate'e yönlendirirken eski sevgilisini de atlatıyor.

Buraya sadece eğlence ve parmak yiyecekler için gelen tek kişi benim. Ve göz zevki. İki düzine basketbol oyuncusuna hayranlıkla bakıyorum. Onları fark etmek çok kolay, herkesin üzerinde yükseliyorlar. Cidden, terzileri smokin pantolonlarını özel bir tedarikçiden sipariş etmek zorunda olmalı.

Bu devlerden birkaçıyla sohbet ediyorum ama kendimi normalden kısa hissetmeme neden oluyorlar. Ve gece ilerledikçe oldukça yorulduğumu inkar etmek zor.

Bu kafa travması olayı gerçekten berbat.

Karşıda boş bir bar taburesi beni çağırıyor, üzerine kayıyorum ve barmenin ilgisini bekliyorum. Ama o meşgul bir adam ve benim bütün gecem var.

Bu yüzden Nate'in arkadaşı Alex yanıma oturduğunda tamamen şaşıyorum. "Merhaba Becca," diyor dostça bir ses tonuyla. "Parti iyi gidiyor mu?"

Bir an için ona göz kırpıyorum. "Elbette. Çok güzel bir etkinlik planlamışsın." Birkaç saat önce bana karşı bir numaralı sürtük değilmiş gibi davranacaksa, ben de ona uymaktan mutluluk duyarım. Yine de eninde sonunda beni fark edeceğini umarak barmene gizlice bir göz atıyorum. Hâlâ beş margarita siparişi üzerinde çalışıyor ve ben de bir tane içebilmeyi dileyerek onları sallamasını izliyorum.

"Sana bir soru sorayım," diyor Alex. "Sence Nate neden iki yıl önce seni Manhattan'daki ofisinden Brooklyn'e taşıdı?"

Bu soru beni ürkütüyor ve kafamı çevirdiğimde Alex'in bana sırtıttığını görüyorum. "Hiçbir fikrim yok," geveliyorum. Ama sonra kendimi yakaladım. "Şey, demek istediğim..." *Gulp*. "Bunun birkaç nedeni vardı. Nate Brooklyn'deki yeni ofise güvendiği birinin bakmasını istedi. Ve ben Lauren kadar Manhattanlı değilim."

"Lauren Long Island'dan, değil mi?" Alex meşgul barmene el sallayarak soruyor. "Manhattan'dan değil."

Yüce Tanrım, bu kadının amacı ne? Bardan bir pipet kapıp onu bıçaklamama ramak kaldı. Bu geceden önce Alex'in kötü bir kız olduğunu düşünmezdim. Ama işte gidiyor, hassas noktayı tespit ediyor ve beni dürtüyor!

"Ne demek istiyorsun?" Ona soruyorum ve ses tonuma dikkat etmiyorum. "Nate'in benden daha zeki, daha şık ve daha hırslı bir asistana terfi ettiğini söylemeye çalışıyorsan, inan bana, bunu zaten biliyorum."

Alex'in bu küçük atarına tek cevabı, "Chardonnay." Ve benimle konuşmuyor bile. Uzun zamandır beklememe rağmen barmen ona yardım etme fırsatını kaçırmadı.

"Demek istediğim, tatlım," dedi sonunda, "sadece belki de Nate'e *sor*. Seni neden Brooklyn'e taşıdığını anlatmasını sağla."

"Uh..." Bu hiç mantıklı değil. "Tamam mı?"

Alex barmenden şarap bardağını alıyor ve bana bir kez daha bakmadan oradan ayrılıyor. Ayrılırken bahşiş kavanozuna bir yirmilik attı. Mükemmel hizmet almasına şaşmamalı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor barmen sonunda. Benden önce yaklaşık on kişiye yardım etmişti. Barmenler para kunduzları gibidir; kimin hızlı servise alışık olduğunu ve kimin bekleyeceğini anlarlar.

"İki kadeh şampanya alabilir miyim lütfen?"

"Elbette, hanımefendi."

Bardağın yan duvarından aşağı dökmesini izliyorum, böylece kabarcıklar köpürmüyor. Kendim için bir bardak sipariş etmeye niyetim yoktu. Hâlâ alkol içmemem gerekiyor. Ama Alex beni delirtti ve sadece *bir* bardak.

"Teşekkür ederim," dedim ona. Sonra normal bir insan gibi bahşiş kavanozuna iki teklif koydum.

Şampanyadan bir yudum alıyorum - haftalardır ilk içkim. Ve bu *harika*. Güneş ışığı ve tereyağı gibi. Florida'yı seviyorum ve Alex'in canı cehenneme.

Ayrıca, her zaman bir ağır sıkletin toleransına sahip oldum, bunun için İrlandalı atalarımın teşekkür etme eğilimindeyim. Tek bir kadeh şampanya bile beni etkilemez.

Kahretsin, küçük bir göçük yapıyor.

Tamamdır. Orta büyüklükte bir tane.

Sadece on dakika sonra gözlerimin normal şekilde takip etmediğini hissediyorum. Etrafımdaki dünya zig zag çizmesi gerekirken zig çiziyor gibi görünüyor.

Lanet olası dönüşler bende. Tek bir kadeh şampanyadan! Ne kadar aşağılayıcı.

İki hokey oyuncusu ve sevimli bir oyun kurucuyla yaptığım sohbetten sıyrılıp dikkatlice uzaklaşıyorum. Boş şampanya kadehimi garsona uzatıyorum ve otelin lobisine doğru çok yavaş yürüyorum. Dengem tamamen bozuldu ve kendimi lobiye çıkan iki basamağı tırmanmak için saksıdaki palmiye ağacına tutunurken buldum.

Hiç hoş değil. Beni izleyen herkes sarhoş olduğumu düşünecek.

Ayrıca mermer zeminde yalınayak duruyorum çünkü saatler önce ayakkabılarımı bir bar taburesinin altında bırakmıştım. Ama şimdi bunun için endişelenemem. Başım dönüyor ve kusacağım diye endişeleniyorum. Neyse ki birkaç metre ötede bir kadınlar tuvaleti var. Oraya doğru yürüdüm.

İçerisi çok lüks. Makyajlarını tazeleyen pahalı görünümlü birkaç kadının yanından sessizce geçip bir kabine giriyorum ve orada tuvalete çöküp rahat bir nefes alıyorum. Mide bulantım geçene kadar birkaç dakika burada saklanabilir, sonra da üst kata çıkabilirim.

Bekliyorum. Kadınlar insanlar girip çıkıyor. Bir süre sonra kalbimin çarpması durdu, ben de iyileştigiime karar verdim. Ayağa kalkıyorum.

Ve dünya bir kez daha isteklerimin tersine dönmeye çalışıyor. Bir inilti çıkardım ve duvara tutundum.

"Rebecca? İyi misin?" Sanırım Lauren'ın sesi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sorun nedir?"

Bir sonraki inlemem hastalıktan çok hayal kırıklığı. "İçmemem gerekiyordu. Ama tek bir kadeh şampanyanın sorun olmayacağını düşündüm."

"Ve değil mi?" Lauren tahmin ediyor.

"Çok değil, hayır."

"Hasta hissediyor musun?"

Yavaşça kabinin kapısını açıyorum. Lauren endişeli bir yüzle bana bakıyor, mavi elbisesinin içinde hâlâ kusursuz görünüyor.

"Hasta olabileceğimi düşünmüştüm ama midem iyi." Kendimi hâlâ dengesiz hissederek yavaşça kabinden çıkıyorum. "Yine de başım dönüyor. Yukarı çıkmam gerek."

"Ben de seninle geleceğim," diyor hemen.

Bu ani nezaket gözlerimi ısıtıyor. Ama bir sorun var. "Nate'e söyleme. Bana çok kızar."

Lauren elimi tutmak için uzanarak, "Boş ver onu," diyor. "O bizi kontrol etmiyor."

"Ama benim için o kadar zahmete girdi ve ben tam bir aptalım." Başımın yan tarafını ovuyorum, zonklayan bir baş ağrısı şekilleniyor. "Yeni süslü doktor içki içmememi söyledi. Ve ben dinlemedim."

"Ders alındı o zaman," diyor Lauren hafifçe. "Ayakkabıların nerede?"

"Onları bir bar taburesinin altında bıraktım."

"Buraya otur." Lauren beni aynaların karşısındaki döşemeli kanepeye yönlendiriyor. Burası şimdiye kadar kendimi hasta hissettiğim en güzel kadınlar tuvaleti. "Ayakkabılarını bulacağım."

"Gerçekten mi? Özür dilerim. Bana çok iyi davranıyorsun."

Lauren iç geçiriyor ve bunun ona nasıl geldiğini anlıyorum. *O kadar iyi davranıyorsun ki, diğer zamanlarda tam bir sürtük gibi davrandığın zamanların aksine.* "Sadece bir yere gitme."

Gözlerimi kapatıyorum ve birkaç derin nefes almaya çalışıyorum. Tam olarak sarhoş hissetmiyorum. Sadece keyifsiz. Dünyanın sonu değil ama yine de üzgünüm. Daha önce kendimi çok iyi ve iyimser hissediyordum.

Merhaba, birinci kare. Geri döndüm.

Lauren sadece beş dakika sonra ayakkabılarımla geri döndü. Bir elimle onları tutarken diğer elimle de ona tutunuyorum. Asansörlere kadar kazasız belasız geldik.

Otel odamın dışında, ben anahtar kartımı karıştırırken ve sonunda okuturken sabırla bekliyor. "Şimdi anladım," diye mırıldanıyorum. "Yardımanız için teşekkürler."

"Bir dakikalığına içeri girmeme izin ver," diye ısrar ediyor. "Böylece efendimiz daha sonra beni sorgularsa, ona senin iyi olduğundan emin olabilirim."

"Nate *çok* otoriter," diye katılıyorum, içeri doğru itiyorum. "Bütün erkekler gibi," diye homurdanıyor Lauren.

Beni içeri kadar takip ediyor ve ben umursamayacak kadar yorgunum. Geceliğimi bavulundan çıkarıyorum ve Lauren ısıklık çalıyor. "Bir basketbol oyuncusuyla birlikte olamayacağın için üzgünüm. Eğer akşam için planın buysa."

Başıma geçirdiğim dantelli geceliğe bakıyorum ve sarhoş bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Bu özel günler için değil. Ben her zaman iç çamaşırı giyerim. Kendime seksin hâlâ var olduğunu hatırlatmanın bir yolu bu."

"Huh. Bunu denemeliyim. Nate seni bunun içinde görse altına işerdi."

"Neden?" Diye soruyorum ve sonra balo sarhoşu gibi geçiriyorum.

Ama Lauren soruya cevap vermiyor. "Aspirin ister misin? Ya da bir bardak su?"

"Sanırım su iyi bir fikir. Kendimi çok *tuhaf* hissediyorum. Sanki bir yerine on tane içmişim gibi." Yatak ağırlığının altında çöküyor ve buraya kadar gelebildiğim için rahatlayarak iç çekiyorum.

Lauren bana banyodan bir bardak su getirdi. "Bak, sence doktorunu aramalı mıyız?"

"Hayır! Bir kadeh şampanya beni öldüremez. Bunu büyütme istemiyorum."

"Emin misin?" bastırır. "Nate kızmayacak."

"Evet, yapacak!" Yorganı çekip indiriyorum ve altına giriyorum. "Sadece uyuyacağım. Kimseye söyleme."

"Tamam," diye kabul eder Lauren. "Bir şartla. Anahtar kartını almama izin ver ve birkaç saat sonra seni kontrol etmek için geri gel."

"Anlaştık." Gerçekten tehlikede olduğumu düşünmüyorum ama Lauren bana bakıcılık yapmak istiyorsa, bu onun cenazesi. "Kart masanın üzerinde."

Kelimeleri ağzımdan çıkardığım anda uyku beni alır.

Güzel rüyalar görüyorum.

Bloomingdale'de indirim var. Tüm kaşmirler %70 indirimli ve bunu fark eden bir tek ben varım. Nereye dönsem daha fazla kazak var. Hırka raflarını karıştırıyorum, denediklerim gittikçe büyüyor, o sırada biri yatağın kenarına oturuyor ve saçlarımı okşuyor.

Ama çok umursamayacak kadar uykuluyum. Ve denemem gereken acayip düğmeli bir hırkam var. Bu yüzden yüzümü çevirip hayal kurmaya devam ediyorum.

"Rebecca," diyor bir ses.

"Nmrph." Yastık benim dünyadaki en iyi arkadaşım. "Bec," tekrar deniyor.

Bilinçaltım beni dürtüyor. Lauren beni kontrol edeceğini söylemişti. Ama bu Lauren'ın sesi değil.

Yuvarlandım ve tek gözümü açtım. "Nate?" Sesim kısık çıkıyor. Bir otel odasında yatağımın olması tuhaf görünmeli. Ama her neyse.

Alnımdaki saçları fırçalıyor ve dokunuşu o kadar hassas ki beni biraz uyandırıyor. Parmak uçlarının alnımda gezinmesi şaşırtıcı ve alışılmadık bir his. "Sorun nedir?" Homurdanmayı başarıyorum.

"Yok bir şey," diye fısıldıyor. "Sadece seni kontrol ediyorum."

Bunun ne anlama geldiğini anladım. "Lauren beni ispiyonladı mı?"

"Hayır." Karanlıkta bana gülümsüyor. "Seni partiden titreyerek çıkarken gördüm. Etrafa seni soruyordum ve Lauren bana nerede olduğunu tek bir şartla söyledi; sana bağırمامam şartıyla."

"Oh." ama gerçek şu ki artık uyanığım. Gerinerek yatakta doğruluyorum ve döşemeli yatak başlığına yaslanıyorum.

Nate yumuşak bir şaşkınlık sesi çıkarıyor ve bunun sebebinin büyük olasılıkla iç çamaşırlarım olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Aşağıya bakıyorum ve dantel ve satenle zar zor örtülmüş göğüslerimin bana baktığını görüyorum. Ama karanlık olduğu için çok endişelenmiyorum. Ve eğer uyuyan bir kıza gizlice yaklaşırsanız, onun pijamalarına bir göz atarsınız.

"Beni *en güzel* rüyamdan uyandırdın," diyorum aniden, anılarım canlanıyor.

"Urghl?" Nate öksürüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet." İç çekerek arkama yaslanıyorum. "Bütün kaşmir kazaklar süper . Ve rafta güzel renkler vardı. Sadece sarı değil

biliyor musun? Ve sanırım ayakkabı indirimiyle ilgili bir tabela görmüştüm. Bir de ona bakacaktım."

Nate'in gözleri büyür ve sonra güler. "Alışveriş hayalini mahvettiğim için üzgünüm. Sadece hâlâ nefes aldığından emin olmak istedim."

"Dürüst olmak gerekirse kendimi çok daha iyi hissediyorum." Yatağının başucundaki masadan su bardağını alıp içiyorum. Nate boş bardağı elimden alıyor ve yeniden doldurmak için karanlık banyoya gidiyor. Bardağı geri vermek için döndüğünde, "Artık tamamen uyandım, seni pislik," diyorum. "Saat kaç?"

"İki gibi." Yatağın karşı tarafına, yanıma oturdu. Sonra ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını yorganın üzerine uzatıyor, dizlerini büküyor. Hala smokin gömleğini giyiyor ama ceketini yok ve papyonu boynundan sarkıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Yemin ederim öyleyim. Baş dönmesi artık geçti. Sadece *bir* kadeh şampanyaydı ve bunun olabileceğine inanmıyordum..."

Bir elini kaldırdı. "Bunu bana açıklamak zorunda değilsin. Beni ilgilendirmez."

"*Gerçekten mi?*" Bu, Lauren'ın daha önce bu kadar nazik olmasından daha şaşırtıcı. "İşte sana 'Ben demiştim' demen için altın bir fırsat sunuyorum. Üstüne atla, dostum."

Nate başını geriye atar ve yumuşak bir kahkaha atar. "Bunu yapamam. Yapmayacağıma söz verdim."

"Lauren'a söz mü verdin?"

Başını bana doğru çeviriyor ve karanlık olmasına rağmen gözleri parlıyor. "Dırdır etmek istemiyorum Bec. Belli ki iyisin. Kendin de dahil olmak üzere herkese iyi bakıyorsun. Lauren bana bunu itiraf ettirdi. Hepsi bu."

Mavi ipeği içindeki Lauren'ı düşünüyorum ve onun hakkındaki fikrimi yüzüncü kez gözden geçiriyorum. "Bu gece kesinlikle göz alıcı görünüyordu."

"Sen de öyle." Nate'in sesi garip bir şekilde kalın. Elimi sıkmak için yorganın üzerinden uzanıyor. Ve dokunuşu beklediğimden daha sıcak.

Nate ile milyonlarca konuşma yaptım. Ve genellikle yalnız. Ama bu garip bir şekilde samimi. Gecenin bir yarısı ve sanki tüm Florida'da uyanık olan tek iki kişi bizmişiz gibi hissediyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," diyor ve eli elimi bırakmıyor.

"Neden iki yıl önce benim işimi Lauren'ınkiyle değiştirdin?"

Soru onu hazırlıksız yakalıyor. Ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor. Sonra elini geri çekiyor.

"Bana gerçeği söyleyebilirsin," diye fısıldıyorum. "Eğer Lauren'ın benden daha zeki olduğunu düşünüyorsan. Ya da seni arayan kodamanlarla başa çıkma konusunda daha yetenekli. Alınmam." *En azından pek değil.* "Ama nedenini bilmemek beni hep rahatsız etmiştir."

"Öyle mi?" Garip bir şekilde mutsuz görünüyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalışmak için çok zaman harcadım."

"Siktir," diye fısıldıyor. "Özür dilerim. Niyetim asla bu değildi."

Beklediğimi bile bilmediğim bir rahatlama dalgası hissediyorum. "Öyle değil miydi?"

"Tanrım, hayır. Sen yanlış bir şey yapmadın. Tek bir şey bile."

"O zaman neden?" Sesim biraz çatlıyor - bu, kalbimden kopup gelen sorunun sesi. Sanırım bunu uzun zamandır sormam gerekiyordu.

"Çünkü ben lanet olası bir aptalım."

Sadece bir personel meselesi için çok fazla küfür var. Önemli bir şey öğrenmenin eşiğindeymişim gibi hissediyorum. Devam etmesini bekliyorum ama tek kelime etmiyor. "Açıklamayacak mısın?"

"Elimden gelse yapmam," diye mırıldanıyor.

"Nate!" Dönüyorum ve aynı boyda olabilmek için dizlerimin üzerinde yükseliyorum. "Sadece söyle, tamam mı!"

"Ya cevabı beğenmezsen?" diye karşılık verir.

"Ama belki de bunu bana borçlusun. Bence şu anda mantıksız davranıyorsun!"

"Şaka yapmıyorum!" diye karşılık verdi ve yüzünü bana döndü. Karşı karşıya geldik. "Konu sen olunca mantıklı olamıyorum! Bunu yapamam. Yıllardır yapamıyorum."

Kelimeler aramızda karanlıkta asılı kalıyor. Onları gerçekten anlamıyorum. Ama yanağımı okşamak için elini kaldırdığında artık o kadar da şaşkın hissetmiyorum. Parmakları yüzümde o kadar nazik ki içimde her şey sessizleşiyor.

Genelde birbirimize bu şekilde dokunmayız ama nedense üzerimde kıyafet olmamasına rağmen bu bana garip gelmiyor. Onun nazik gözlerine bakıyorum ve yemin ederim uzun bir süre kimse nefes bile almıyor. "Neden?" Bir kez daha fısıldıyorum. Ve sonra, "Lütfen."

Gözlerini kapatıyor ve başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor. Yüzümde bu kadar çok sinir olduğunu bilmiyordum. Eline doğru eğilme isteği duyuyorum.

ve daha fazlası için yalvarır. Ama sonra konuşmaya başladı. "İki yıl önce Mart ayıydı ve sen o adamla çıkmaya yeni başlamıştın. Sanatçı olan. Birlikte ayrılmadan önce konuşmak için ofise gelmeyi severdi."

Ne? Uzun bir süre boyunca bir ressamla çıktığımı hatırlayamadım bile. "Bekle... Şu kurye olan ve aynı zamanda resim yapan çocuk mu? O neden önemli olsun ki?" Onunla on dakika kadar duygusal bir ilişki yaşadım.

Nate başını sallıyor ve sonra diğer elini de uzatıyor. Yüzümü o kadar nazikçe kavıyor ki sıcak avuçlarının altında tenim karıncalanıyor. Ama bana bıkınlık dolu bir bakış atıyor, sanki bu konuşmayı yapmak bile ona acı veriyormuş gibi. "Buna dayanamadım Bec. Birine sahip olmanı ve mutlu olmanı istedim. Ama izlemek istemedim."

Neredeyse bir kez daha neden diye soracaktım. Ama sonra kafama dank etmeye başladı. Ve söylediği şey çok büyük. Hayır, çok *büyük*. Ve bunun olacağını gerçekten tahmin etmemiştim.

Bu arada, dünyanın en hararetli bakışma yarışmasını yapıyoruz. Gün ışığında açık kahverenginin alışılmadık bir tonu olan gözleri gece kadar siyah. Onu o kadar yakından inceliyorum ki, karanlıkta bile altın rengi benekleri görebildiğime yemin edebilirim. O da bana dünyanın geleceği göz kırpmayı reddetmesine bağlıymış gibi bakıyor.

Belki de öyledir. Çünkü elleri hareket ediyor, çenemden çıplak omuzlarıma doğru kayıyor. Bir anda bedenlerimizin ne kadar yakın olduğunun farkına varıyorum. Avuç içleri ile vücudum arasındaki temas noktası uğulduyor gibi. Eğer bu mesafeyi bozarsak, burada daha da çılgınca bir şey olabilir. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. O kadar yakınız ki Nate'den yükselen sıcaklığı hissedebiliyorum. Çıplak tenimde tüylerim diken diken oluyor.

Öpüşme ihtimali yepyeni bir şey. Daha önce binlerce kez bu adamın karşısında durmuştum ama ağzının bu kadar farkında olmamıştım. Çok yakışıklı bir ağız, dergi kapaklarında gülümserken ve kahve fincanlarında bana sırtırken gördüğüm bir ağız. Ama yıllardır ilk kez, benimkine karşı nasıl hissedeceğini bilmek istiyorum.

"Neden?" Tekrar fısıldıyorum. Ama bu sefer soru başka bir anlama geliyor. Anlamı, *neden birdenbire senin bu kadar farkındayım? Neden göğüslerim geceliğimin dantelinde ağırlaşıyor? Gözlerinde neden bu kadar sıcaklık var ve bu bana ne yapıyor? Neden...*

Beni öpüyor.

Yine hazırlıksız yakalandım. Dudakları çok yumuşak. Ama ağzım birden aşırı hassaslaştı. Öpücüğünün şakırtısı göğsümün içinde yankılanıyor ve

Dudakları tekrar dudaklarıma değdiğinde kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Bu ezici bir şey. Pazularını kavıyorum ve bir nefes veriyorum.

Ses aramızda titreşiyor. O da bundan besleniyor. Başımın arkasını kavıyor ve öpücüğü eğilerek aramızdaki bağı mükemmelleştiriyor. Artık hiçbir şey belirsiz değil. Artık Nate'in ağzının benimkine karşı nasıl hissedeceğini tam olarak biliyorum. *Harika* hissettiriyor. Dudaklarımı ayırıyorum ve dili benimkine değiyor.

Ve *lanet* olsun. Şu anda duyduğum o zırlı tüm hormonlarımın aynı anda ateşlenmesi. Ve bu beni kızdırıyor. Göğsümün derinliklerinden yüksek ve irkiltici bir ses çıkarıyorum. Çünkü... lanet olsun.

Ses Nate'i irkilterek geriye doğru sarsıyor ve öpüşmeyi kesiyor.

"Nate!" Ciyak ciyak bağıriyorum. "Ne oluyor be?"

"Tanrım," diye fısıldıyor Nate. "Özür dilerim mi?"

"Olmalısın!" Gıcırđıyorum. "Az önce mührü kırdın! Bunu yapmamak için yedi yıl harcadık! Ve şimdi nasıl bir şey olduğunu biliyorum." Nate'in öpücüğünün her yerimi aydınlatacağını ya da tadının viski ve ateş gibi olacağını bilmiyordum. "Yani..." Parmak uçlarımı dudaklarıma götürdüm ve boğuk bir iç çektim.

Başı, bir şeyi tam olarak anlayamayan bir Labrador retriever gibi yana eğiliyor. "Bec, dinle, tekrar özür dileyeceğim ve odandan defolup gideceğim. Ama Tanrı aşkına, anlamama yardım et-öpücük için mi kızgınsın? Yoksa durduğum için mi kızgınsın?"

"Bu kolay bir soru değil!" *Besbelli*.

Yakışıklı alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Ama bu çoktan seçmeli!"

Tek yapabildiğim, yıllarca cinsel bir bağışıklık geliştirdiğim bu adama şaşkınlıkla bakmak. Alışılmadık göz rengi ve zeki bakışlarıyla bunu kolaylaştırmıyor. Tıraş olamayacak kadar dünyayı icat etmekle meşgul olduğu için zarif çenesine taktığı o kaşlar.

O anda tüm bu tabloyu çıkarıcı olduğu kadar tahrik edici de buluyorum. Kafa karıştırıcı düşünceler ve bu ani, rahatsız edici şehvetle kafamı şişiriyor.

Ne? Pislik! Açıkçası, misilleme yapmak zorunda kaldım. O meşhur yakışıklı yüzü iki elimle kavradım ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

"Ungh." İnlemesi tamamen şok ve dehşet içindeydi, çünkü sonunda ona üstünlük sağlamıştım. Başımı eğiyorum ve onu tekrar öpüyorum.

Ama Nate azılı bir rakip. Bir kolunu kalçalarımın arkasına geçirip bedenimi yatağa doğru kaydırması bir saniyeden kısa sürüyor. Beni yastıklara doğru itiyor ve öpücüğün kontrolünü eline alıyor.

Ve büyük bir aceleyle bir dizi his yaşıyorum. Çünkü Nate bu işte iyi. Her şeyde iyi olduğu için bu beni şaşırtmamalı. Ama dudakları yavaş, sürükleyici öpücüklerle benimkilere masaj yaparken hazırlıksız yakalanıyorum. Her biri bir öncekinden biraz daha derin, ta ki dili nihayet benimkine değene kadar.

Dili beni pervasızlığa sürüklerken ağzının içinde inlediğimi duyuyorum. Eskiden onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Bunu aklımdan çıkarmak için çok uğraştım, çok teşekkür ederim.

Ve şimdi asla unutmayacağım. Lanet olsun.

Kızgınlığıma rağmen, otoriter ağzıyla teması kaybetmemek için bir kolumu beline doluyorum. Dilim onunkine doğru kayıyor. Çok sıcak.

Bu korkunç bir fikir olduğunu kanıtlayacak. Bunu zaten biliyorum. Ama o başladı

o.

değil mi?

Beynim eriyor.

Onunki de olabilir. İkimiz de durup düşünmeye hazır değiliz. Öpücüklerimiz asla bitmez, her biri bir diğerinin içine yuvarlanır. Sıcak ve durmaksızın. Sonra kalçalarını benimkilerin üzerine bırakıyor ve ben bu yeni bağlantı karşısında inliyorum. Beni yatağa bastıran ağırlığını memnuniyetle karşılıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve içimde yükselen arzuya teslim oluyorum.

Nate ne zaman bir şey istediğine karar verse - Fortune 500 anlaşması, bir hokey galibiyeti, gece geç saatte bir pizza - tam gaz ilerliyor. Ve birden tüm dikkati benim üzerime odaklanıyor. Ağzı benimkine öyle bir odaklanma ve açlıkla tapıyor ki, ona ayak uydurmak için tek yapabildiğim bu.

Elimden geleni yapıyorum, çıplak ayak parmaklarımı ayağının kemeri boyunca kaydırıyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Beklediğimden daha yumuşak. Nate'in zihnini yıllardır tanıyorum ama vücudu daha önce hiç ziyaret etmediğim yabancı bir ülke. Bir şekilde dilini konuşmaya başladım bile. Avuçlarım boynundan aşağı iniyor ve sırtındaki kasların üzerinden geçiyor. Ellerimin altında kaskatı kesiliyor. Smokin gömleğinin pamuğu pek bir engel oluşturmuyor. Üzerinden akan sıcaklığı hissedebiliyorum.

Ve öpüşmeden duramıyoruz. Artık tüm vücudumu saran bir öpücük gibi, her yerim sıcak ve basınç altında. Ruhumun derinliklerinde bir yerlerde hala büyük bir hata yaptığımın farkındayım. Ama gecenin bir yarısı ve Nate

öpücükler hem aç hem de saygılı. Ve yine de Bloomingdale's rüyamla aynı şekilde harika - açıklama yükü olmadan saf olasılık.

Kararım bu gece %70 indirimli.

Bu yüzden olsa gerek, elimi Nate'in kıvrılmamış gömleğinin altına sokmaya karar verdim. Teni tahmin ettiğimden daha pürüzsüzdü. Elimi yan tarafına götürüyorum ve ağzına doğru iç çekiyorum. Pantolonunun arka bandı boyunca bir tırnağımı gezdirdiğimde, bir sonraki öpücüğünde ürperiyor.

Bu çaresiz tepki beni cesaretlendirdi. Bir elimi onun sert kıcına atıp sıkıyorum. İki kat kumaşın arasından bile kaslarını hissedebiliyorum. Ve bunu yaptığımda, inerken öpücüğü kekeliyor.

Yalan söylemeyeceğim, yeni keşfettiğim güç beni çok tahrik ediyor. Kimse Nate'in oyununu bozamaz.

Nate çıtayı yükseltene kadar kendimden çok memnun hissediyordum. Başını eğiyor ve dilini göğüslerimin kabarıklıklarında gezdiriyor. Meme uçlarıma bu kadar yakın olan o hınzır dilin hissiyle tüm duyularım sıcıyor. Nefesim kesiliyor ve bir göğsümü kavrayıp çimdiklediğinde nefesim henüz ciğerlerimi terk etmemişti. Ve şimdi kötü kontrollü inlemeler ve sızlanmalar çıkaran *benim*. Beni ters köşeye yatırdı ve ben bunun geldiğini bile göremedim.

Üzerimdeki bir gecelik, sütyen değil. Böylece Nate, göğüslerim ona görünene kadar kumaşı aşağı doğru çekebiliyor. Kumaş göğüslerimi bir araya getirerek meme uçlarımı ortaya çıkarıyor. Gözlerinde kirli bir parıltıyla yaptığı işe hayranlıkla bakıyor.

Benim için öyle. Akıllara durgunluk veriyor.

Başını tutup göğsüme doğru indiriyorum. İnliyor, eğilip dilini meme uçlarımin üzerinde teker teker gezdiriyor. Sonra birini ağzına alıyor ve bana bakıyor, gözleri karanlık ve şehvet dolu. İyice emiyor ve ben beklentiyle titriyorum. Bacaklarımin arasında biriken ihtiyacı hissedebiliyorum ve göğüslerimi ağzına aldığını görmek neredeyse çok fazla.

Lütfen, vücudum bağılıyor. *Daha fazla. Şimdi.*

Jartiyerini omuzlarından itip Nate'in gömleğine uzanırken ve çekiştirirken bunların bir kısmını yüksek sesle bile söyleyebilirim. Ama hâlâ düğmeli olduğu için nafi.

Yine de Nate soruna biraz sempati duyuyor. Ayağa kalkıp yanımda diz çöküyor. Ben de dik bir pozisyona geçip gömleğinin düğmelerine uzanıyorum. Parmaklarım öfkeyle çalışırken derimin bir kısmını açığa çıkarıyorum. İçinde

Ay ışığında nabzının boğazında attığını görebiliyorum. Çalışmayı bırakıyorum ve parmak uçlarımı hafifçe oraya koyuyorum. Kalbinin bu şekilde çarpmasına neden olmam çok alçakgönüllü bir davranış.

Ben.

Bilmiyordum.

Elimi avucunun içine alıp kaldırıyor ve avucumu öpüyor. Bakışlarının yoğunluğu karanlığı yakıp geçiyor. Bunun nereye varacağını çok iyi biliyorum.

Nate de öyle. Minik geceliğimin dantelini parmak uçlarının arasından geçiriyor ve başımın üzerine kaldırıyor.

"Tanrım." Nate derin bir nefes alır ve başını yukarı kaldırır, sonra da sıcak bir rüzgârla dışarı verir.

Birlikte geçirdiğimiz uzun süre boyunca Nate beni pek çok farklı durumda gördü: kırmızı göz uçuşlarında gözlerim karardı ve Paris'te içkili bir iş yemeğinden sonra sarhoş oldum. Bir keresinde bir teknoloji konferansı sırasında Arizona'da birlikte yaptığımız yorucu bir koşudan sonra beni otel çalılıklarına kusarken izlemişti. Bu utanç vericiydi.

Ama kendimi hiç şu anki kadar açıkta hissetmemiştim. Cömert göğüslerimi iki elimle örtme dürtüsüne teslim oluyorum.

Yavaşça gömleğini çıkarıyor ve yere atıyor. Sonra ellerimi kendi elleriyle kapatıyor ve eğilip beni öpüyor. Başparmakları ellerimin arkasını okşuyor, kavisleri göğüslerimin derisine de fısıldıyor. Ağzının içine doğru yalıyorum ve kendi bilincimi unutmaya çalışıyorum.

Bu harika, korkunç şeyi yapıyoruz. Eğer çok fazla düşünürsem o.

Cesaretimi toplayıp ellerimi Nate'in ellerinin altından çekiyorum. O Avuç içleri çıplak göğüslerimi kavrarken kısık, gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor. Bir iniltiyle dilini ağzımın içine itiyor ve bu sanki yaklaşan olayların bir önizlemesi gibi geliyor.

Kalbim baş döndürücü bir beklentiyle çarpıyor ve ellerim Nate'in sert göğsünü keşfetmeye başlıyor. Karnının ortası dışında neredeyse kılız. Parmaklarım karın kaslarının tüm çıkıntılarında geziniyor ve sonra pantolonuna giden küçük şeritte oynuyor. Ben fermuarına uzanırken Nate çaresiz bir ses çıkarıyor.

Son sınır.

Düğmeyi açtığımda elimi kenara itiyor ve fermuarı kendisi indiriyor. Uzanıp kendini eline almasını izliyorum.

Aleti dışarıda. Vücudunun geri kalanı gibi uzun ve zayıf olacağını düşünmüştüm. Ama ona dokunmak için uzandığımda, elimde kalın ve sertti.

Bu da her şeyin daha kirli ve daha şok edici görünmesine neden oluyor. Nedenini bile bilmiyorum. Başı koyu renkli ve dolgun, ucunda inci gibi bir damla var.

Görünüşe göre alternatif evrenler gerçekmiş. Ve başparmağınızı patronunuzun sik kafasının üzerinde kaydırabileceğiniz ve bir dizi küfür mırıldanmasını dinleyebileceğiniz alternatif bir evren var. Şu anda orayı ziyaret ediyorum.

"Siktir, Becca." Beni tekrar yatağa itiyor ve pantolonunu ve boxer'ını tekmeliyor.

Nate yanıma uzanıp *bir* öpücüğe daha dalarken bilinçaltım *onun bir boksör olduğunu* söylüyor. Ama sonra elleri vücudumda gezinirken düşünmeyi tamamen bırakıyorum, dokunuşu beni oyunun zirvesindeki bir langırt makinesi gibi aydınlatıyor.

Biri bana dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, okşanmanın ve alay edilmenin ne kadar harika bir his olduğunu unutmuştum. Karnımın yumuşak derisi, o geçerken seğiriyor. Parmak uçlarının külotumun lastiğini ilk geçişi enfes. Bacaklarımı ayırıyorum, utanmadan. Ve *evet*. Sonunda göbeğime ulaştığında neredeyse yataktan fırlayacaktım. Beni bu kadar ıslak bulduğu için şok olmuş gibi bir ses çıkarıyor.

Soluk soluğa söylediği kelime, "Tatlım."

Bu güçlü, fısıltılı bir yemin. İki kolumu da boynuna doluyorum. Tensel temas halindeyiz; tüm sıcaklık ve sürtünme. Aletin kökünü amıma dayıyor ve yavaşça bana sürtünüyor, ben de ağzına dalıyorum, öpücüklerim daha fazlası için yalvarıyor.

Hızla ilerleyen bir video gibiyiz; boğuşuyor ve kıvranıyoruz, ağızlarımız hareket halinde, ulaşabildiğimiz her şeyi öpüyor ve kemiriyoruz. Çaresizim. Arzu içimde nabız gibi atıyor. İçimde. Tamamen *arzulardan* oluşuyorum.

Ciğerlerimi havayla dolduruyorum ve sonra istiyorum. "Lütfen," diye .

Nate bana gülümsüyor. O herif *sırıttırıyor*. Ben burada yanıyorum ve o...

Külotumu çekip indiriyor ve fırlatıp atıyor. Üzerimde geziniyor, gözleri arzuyla parlıyor.

İçimde kayıyor.

Her şey yavaşlıyor. Topuklarımı yatağa gömüyorum, kendimi destekliyorum, onu alıyorum. Birbirimize şok içinde bakarken bir sessizlik oluyor. Nefes alış *verişlerini* ve kalbimin *güm güm* sesini duyuyorum. Son bir kez itiyor

ve kendini tamamen oturtuyor. Bu anın içinde bir kelebek gibi sıkışmış, şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Gülümsemesi artık yok. Yerinde o kadar ciddi bir yüz var ki, uzanıp tek elimle dokunmak zorunda kalıyorum. Eğiliyor, dilini benimkine değdiriyor ve kaçınılmaz öpüşmemizde iç çekiyor.

Tatlım. O hareket etmeye başladığında bu kelime hala içimde yankılanıyor.

Elimi yüzünden çekip öpüyor ve kalçaları yavaş bir ritim alıyor. İki elim de onun ellerinde. Onları başımın üzerine kaldırıyor ve yastığa doğru tutuyor.

Ama hareket etmem gerek. Dizlerimi kaldırıp kalçalarını yakalıyorum ve her hamlesini karşılıyorum. Ve tekrar öpüşmeye başladık. Çok fazla sıcaklık ve arzu içinde boğuluyorum. Bunun hiç bitmesini istemiyorum ama açgözlü bedenim aksini hissediyor. Bacaklarımın arasında ağır bir nabız gibi atmaya başlıyor. Daha fazla tutamadığımda, sırtımı eğiyorum ve haykırıyorum.

Nate'in iniltisi benimkiyle koro oluşturuyor. Dudaklarıma küfürler savururken zevk dalgaları üzerimden akıyor. Ellerimi bırakıyor ve bir kolunu kalçama dolayarak bizi bir...iki kez daha sıkı bir şekilde birbirimize çekiyor.

İçime derinlemesine yerleşiyor ve boynumla omzumun birleştiği yeri ısıyor. Sonra acı dolu bir inilti çıkarıyor ve titriyor.

Kutsal..

. Vay

canına.

I...

Bunu yaptığımıza inanamıyorum.

Şaşırtıcı, harika ve inanılmaz derecede şok edici. Ama bu konuda tek yapmak istediğim ellerimi tekrar teninde gezdirmek ve iç geçirmek.

KALP ATIŞ HIZIM yasal sınırın saatte birkaç mil üzerinde ve vücudum cinsel hazzın ağırlığıyla ağırlaşıyor.

Endorfinlerimin bile endorfinleri var.

Rebecca altımda gevşiyor, zor nefes alıyor. Yorgun bedenimi kenara çekip onu da kendimle birlikte sürüklüyorum. Başını göğsüme yaslıyor ve sersemlemiş gibi nefes veriyor.

Belki de öyledir. Öyle olduğumu biliyorum. Bu sadece hayatımın en muhteşem deneyimi olmakla kalmadı, aynı zamanda şaşırtıcı da oldu.

Kendimin kontrolünü hiç bu kadar kaybetmemiştim.

Normalde, tanıdığım en kendini işine adanmış insanımdır. Her sabah saat beşte kalkarım. Maratonlar koştum. Kendime sıkı sıkıya bağlı kalmak, zinde kalmak ve zirvede kalmak için bildiğim tek yol.

Bu gece *tepeye* tehlikeli yeni bir anlam yükledim.

Yüce İsa.

Rebecca'nın mükemmel yüzünden bir tutam saç itiyorum. Efordan nemlenmiş. Yüz ifadesi yarı hülyalı yarı temkinli.

Hangi yarının kazandığını bilmenin bir yolu yok. "Nate," diye fısıldıyor.

"Ne?" Yüzümü saçlarına gömüyorum ve kollarımı kıvrımlı vücuduna doluyorum. Aletim yorgun ama umut dolu küçük bir seğirme yapıyor.

Boğazını temizliyor. "En azından hap kullanıyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Banyo tezgahının üzerindeler."

"Tamam..."

"Seni asla tehlikeye atmam," diye fısıldadım. "Ben dikkatliyimdir." *Şu ana kadar.*

Neden bana inansın ki?

Tereddüt ediyor ve ben de umudumu yitirmeden daha fazla konuşmak zorunda kalmayacağımızı umuyorum. Ne söyleyeceğimi düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Hayır, bundan daha fazla zamana ihtiyacım var. Bir yıl kulağa yeterince uzun gelmiyor. "Yani..." Başını göğsümden kaldırdı. "Sence neden sadece..."

"Bec?"

"Öyle mi?"

Avuç içimi pürüzsüz kolundan geçirip okşuyorum. "Bunu mahvetme. Tabii gerçekten ihtiyacın yoksa."

Başını tekrar göğsüme yasladı.

Gitmeyi teklif edebilirim. Belki bunu tercih eder. Ama ben istemiyorum. İsteyip de sahip olamadığı tek şeyi elde etmiş inatçı bir pisliğim ben. Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve onun kalp atışları benimkilere karşı yavaşlarken uyukluyorum.

Ama Rebecca ile bir yatakta çıplak olduğumu uzun süre unutmama izin vermiyor. Bir süre sonra hala zifiri karanlıkta uyanıyorum. Şimdi yanıma uzanmış, sırtı önüme dönük. Elimi yan taraflarında gezdiriyorum, çünkü kendime engel olamıyorum. Teni inanılmaz yumuşak ve kaburgalarının yokuş aşağı inişinin kalçasında tekrar yokuş yukarı çıkışını seviyorum.

O yüzden tekrar yapıyorum.

"Mmh," diyor ben tenini okşarken. Ve göğsünü avuçladığımda, meme ucu parmak uçlarımın altında sertleşiyor. Bir elini benimkinin üzerine koyarak beni cesaretlendiriyor.

Tanrım. Sandığım kadar güçlü bir adam değilmişim. Bir dokunuşuyla sertleşip hazır oluyorum.

Boynunun arkasına ağzı açık öpücükler bırakıyorum ve ellerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Çok geçmeden inlemeye ve vücuduma doğru geri itmeye başladı.

Ben de bizi ona doğru yuvarladım - onu yüzüstü yatağa yatırdım, kalçalarını kendime doğru kaldırdım.

Bu gece ikinci kez kendimi eve iterken "Evet," diye nefes nefese kalıyor.

Evet.

Ona hızlı ve sert bir şekilde veriyorum ve nefes nefese bana doğru . Bir elimi vücudunun altına sokup onu okşadığımda, yastık kılıfının içine adımı hıçkırarak söylüyor.

Yorgun uzuvlardan oluşan işe yaramaz bir yığın haline gelmeden önce birlikte titriyoruz.

Sonra uyku temelli gelir.

REBECCA

Bilinç yavaş yavaş yerine geliyor. Bir erkeğin sert vücudunun bana his, indirimli kaşkırdan bile daha iyi ve gerçekten uyanmak istemiyorum

kalk. İri bir el saçlarımı okşuyor ve odaya giren güneş ışığına karşı gözlerimi kapatıyorum.

Ama sonra rüyamdaki adam Nate'inkine benzer bir iç çekiş yapıyor ve ben bir anda uyanıyorum. Yüzümün ona dönük olması iyi bir şey, çünkü dün geceki olayların anıları sabahın serin ışığında üste yığılırken sersemlemiş bir ifade takındığımdan eminim.

Az önce ne halt ettik biz?

Yedi yıllık patronunuzla çıplak uyanana kadar yaşamamışsınız demektir.

Yumuşak bir sabırsızlık sesi çıkarıyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

"Rebecca." Sesi alçak ve sert. "İyi misin?"

Soruyu düşündüm. Gerçek şu ki gerçekten bilmiyorum. "Evet," diye iç geçiriyorum. "İnsanların bana bunu sormayı bırakacağı günü iple çekiyorum."

"Biliyorum." Omzumdaki kasları sıkıyor. Bu da harika hissettiriyor. "Ama ben başındaki yaradan bahsetmiyordum."

Kahretsin. "Ben iyiyim," diyorum, soruyu geçiştirerek. "O zaman neden bana bakmıyorsun?"

"Uykum var," diye homurdanıyorum. Ama sonra yuvarlanıyorum, göğüslerimi örtmek için çarşafı yanımda getiriyorum. Ama bu sadece Nate'in dilini her birinin üzerinde gezdirirken yüzünde beliren ateşli ifadeyi hatırlamama neden oluyor...

Gah! Seksi kısımlar da dahil olmak üzere bilincimin tüm parçaları artık uyanık.

Yavaşça gözlerimi kaldırıyorum ve Nate'in beni incelediğini görüyorum. Gözleri yumuşak ama güzel ağzında bilmiş bir gülümseme var.

"Ne?" Talep ediyorum.

Bir parmağını çarşafın hemen kenarındaki deride gezdiriyor. "Keşke bugün ayrı yönle gitmeseydik. Eve gidip kara kara düşünmeni istemiyorum."

"Yapmayacağım." *Kesinlikle yapacağım.*

Kaşlarını çattı. "Önce kahvaltı mı?"

"Şey..." Tereddüt ediyorum. "Georgia ile kahvaltı yapacaktım. Eğer iptal edersem, nedenini bilmek isteyecektir."

"Ah." Bu bir iç çekiş. "İyi olduğuna emin misin?" "Tamamen iyiyim."

Bana inanmıyor. Ama beni bir kez öpüyor ve sonra kalkıyor. Dün geceki smokinini giyerken onu izliyorum. Ve burayla kendi odası arasında kaç kişiyle karşılaşacağını merak ediyorum. Durmasını beklediğimden değil

"Hey, bilin bakalım az önce kimin odasından geldim!" Ama yine de yakalanma fikri beni tedirgin ediyor.

Patronuyla yatan kıza dönüştüm.

"Sonra konuşacak mıyız?" diye soruyor gömleğinin düğmelerini iliklerken. "Her zaman konuşmuyor muyuz?" Soruyu geçiştirerek soruyorum.

Kaşlarını bir kez daha çattı. "Vedalaşmadan eve gitme, tamam mı?"

"Tamam." Her şey garipleşmesine rağmen. *Nate ile seks yaptım.*

İki kez. Zihnimde tekrarladığımda, inanmak kolay olmuyor.

Birkaç dakika sonra kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Telefonumu elime alıp Georgia'ya kahvaltıyı iptal etmesi için mesaj attım. Ve ondan Lauren'in odasından manikür setimi getirmesini istiyorum. Çünkü yönetici süiti katına çıktığımda Nate takım elbisesi içinde şık bir şekilde karşımda durursa, yüzümdeki şaşkınlığı atabileceğimi sanmıyorum.

Ne yaptım ben?

Beynimde yepyeni bir film müziği dolaşıyor. Kulağa şöyle geliyor: *Vay anasını. Vay anasını. Vay anasını.*

Hayatım boyunca insanlar bana başımın dik olduğunu söylediler. Çılgın, riskli davranışları başkalarına bırakıyorum - örneğin kız kardeşime. Ben hiç hata yapmayan zeki biriyim.

Şimdiye kadar. Patronla geçireceğim ateşli bir gece için akıl sağlığımı bir kenara attım.

Yine de gerçekten harika bir geceydi.

Eve dönüş uçağında, sulu havayolu kahvemi yudumluyorum ve az önce neler olduğunu merak ediyorum. Ellerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Öpücüklerinin tadı hâlâ damağımda. Bavulumu bagaj teslimine götürdüğümde hem yorgunluktan hem de stresten sayıklıyordum.

Ramesh-Nate'in şoförü- orada bekliyor. "Merhaba Bayan Rebecca," diyor gülümseyerek. "Sizi Pierrepont Place'e götürmek için talimat aldım. Oraya mı gitmek istiyorsunuz?"

Hem evet hem hayır. "Nate'e gitmem gerekiyor ama sadece beş dakikalığına. Ben içeri girerken bekleyebilir misin? Bir şeyler almam lazım.

sonra da Water Street'teki daireme geri dönerim."

"Sorun değil."

Mükemmel. Resmen korkmaya başladım.

Nate'in evindeki eşyalarımı toplayıp tekrar yola çıkmak sadece birkaç dakikamı alıyor. Bayan Gray'in gözlerindeki soruları görebiliyorum. Ramesh bavulumu merdivenlerden aşağı taşıırken, "Bir fincan çaya kalır mısın?" davet ediyor.

"Bu sabah gelemem," diye yalan söyledim. "Ama yakında görüşürüz, eminim." Gerçi ben hiç emin değilim.

On dakika sonra Ramesh bavulları apartmanımın dar merdivenlerinden yukarı taşıdı. Ona olabildiğince nazik bir şekilde teşekkür ediyorum. Bayan Gray gibi o da muhtemelen neyin peşinde olduğumu merak ediyordur.

Devam et ve merak et, diye düşünüyorum elini sıkıp vedalaşırken. *Çünkü kendimi bile tanımıyorum.*

Küçük dairem ilk kez sessiz. Renny kız kardeşimin odasında uyuyor, ama Missy ve bebek dışarıda bir yerlerde.

Yatak odasının kapısını yavaşça kapattıktan sonra bavullarımla meşgul oluyorum. Her şeyi paketinden çıkarıp yerine koyuyorum. Portatif bebek karyolasını yatak odamdan ve sonra ortalığı topluyorum.

Hareket etmek iyi hissettiriyor, bu yüzden temizliğe devam ediyorum. Dağınık oturma odasına saldırıyor, bebek eşyalarını kız kardeşimin döküntülerinden ayırıyorum.

Bu arada panik içimde fırtına gibi esiyor. Ve gerçek bir kasırga gibi, bazen tehlikenin nerede olduğunu bilmek kolay olmuyor. Nate ile yatmış olmanın en kötü senaryosu nedir? Söylemesi zor. Biri öğrenirse, ofis dedikoduları çok acımasız olur. Hugh Major'ın artık bana farklı gözle bakacağını düşünmek içimi ürpertiyor. Sanki ben o kızmışım gibi, gezilerde patronla takılan türden.

Ama bu gerçekten buzdağının sadece görünen kısmı. Nate'i tekrar görmeyi - ve Nate ile tekrar seyahat etmeyi- düşündüğümde kendimi biraz deli gibi hissediyorum. Ne diyecek? Hiçbir şey olmamış gibi davranırsa, bu nasıl hissettirir?

Çünkü kesinlikle bir şey oldu. En azından benim için.

Öte yandan, bunu ciddi bir şeye dönüştürmesini beklemiyorum. Bana aşık olduğunu itiraf etti. Ve sanırım ona *bunu içinden* atması için bir fırsat verdim. İki kere.

Vay anasını. Oturma odamın ortasında duruyorum, elimde bir torba bebek bezi, kendimi ciddi şekilde tahrik olmuş hissediyorum. Ağzını meme ucuma dayadığında, ben...

Vay be. Belki de bir pencere açıp burayı serinletmeliyim.

Oturma odasını dağıtmayı bitiriyorum ve küçük mutfağımıza saldırıyorum. Lavaboda bulaşıklar var. Strateji belirlemeye çalışırken spagetti tenceresini köpürtüyorum. İki olasılık var. A) Nate bütün olayı görmezden gelir. Onu bir daha gördüğümde işte olacak. Ve şöyle diyecek, "Hey, Bec! Bilet satış rakamları sende mi? Ve bugün öğle yemeğinde suşiye ne dersin?"

Bu acıtacak, ama sanırım dünyanın en garip konuşması olan B seçeneğinden daha iyidir. "Pekala Becca. İhtiyacımız olsun ya da olmasın, yedi yılda bir falan. Değil mi?" Garip kıkırdamayı başlat.

Hayır, konuşma daha da kötüleşebilirdi. "Becca, selam. İşlerin kontrolden çıkmasına izin verdiğim için çok özür dilerim. Lütfen bu gurme meyve sepetini bir özür olarak kabul et. Bu arada, Lauren bundan sonra benimle seyahat edecek."

Eyvah. Bir de işe dönmek için çok hevesli olduğumu düşünürdüm.

Sonunda kız kardeşimin anahtarının kilide girdiğini duyuyorum. "Vay canına, Bec! Burası harika görünüyor."

Neden böyle olduğuna dair iğneleyici bir cevap veriyorum. Ama Missy'nin temizlik yapacak zamanı yok. Dönemini bitirmesi ve ardından diplomasını almak için okulda bir dönem daha geçirmesi gerekiyor. Bunu onun için istiyorum. Ve benim asla bitiremediğim üniversite eğitimini alabilmesi için onun burada yaşamasını mümkün kıldım.

"Teşekkür ederim," diyorum. Çünkü hayatımda önemli olan şey bu; ailem ve bizi destekleyen işim. Bunu gözden kaçıraramam. Nate'le yatmak benim için çok aptalcaydı. Neden şu anda işleri kendim için daha da zorlaştırayım ki? Başımdan yaralandım ve büyük yükümlölüklerim var.

"Her şey yolunda mı?" Matthew bebek arabasında gevezelik etmeye başlayınca Missy soruyor.

"Tabii. Böyle iyiyim."

Bunu kanıtlamak için temizliğe devam ediyorum. Her yeri süpürüyor ve tozunu alıyorum. Sonra banyoya saldırıyorum, ecza dolabını yeniden düzenleyerek alanın çoğunu kız kardeşime veriyorum, böylece tüm emzikleri ve emzirme pedlerini koyabileceği bir yeri oluyor.

Banyo zeminini temizlemek için paspası çıkardığımda, Missy müdahale etmeye hazırды. "Endişeliyim," diyor kapı aralığından, zarar görmemek için. "Yani, stres temizliği senin kişiliğınle ilgili her zaman değer verdiğim bir şeydir. Ama bu biraz aşırı."

Cevabım homurdanmak oldu. Missy ve annem her dönem sınav zamanında stres temizleme alışkanlıklarımın devreye girmesine güvenirlerdi. Onlar için daha az iş.

"İşini mi kaybettin? Sorun değil, bana söyleyebilirsin. Her şey girecek."

"Hayır." Ama bu fikir beni ürkütüyor. Çünkü farklı bir patronla işimi kaybetmemin olasılık dışı olmayacağı aklıma geldi. Nate iyi bir adam. Beni utancından kovmayacak ya da bunu büyütmeyecektir.

"Ama olabilir mi?" diye kız kardeşim itiraz etti.

"Muhtemelen yapmalıyım." Fazla dramatik olduğumun farkındayım. Ama her şey havada kalmış gibi görünüyor. Haftalardır masama gitmemiş olmamın da bir faydası yok.

"Ne yaptın sen?"

"Patronumla yattım." *Yikes*. Kulağa kafamdakinden daha kötü geliyor.

Missy burnunu kırıştırır. "Gerçekten mi? Hugh Major'la mı yattın?"

O yaşlı."

Daha önce de söylediğim gibi, kız kardeşim bir güveçten birkaç bezelye eksik. "Dilini ısır. O yaşlı ve *evli*. Hugh Major'la asla yatmam."

Missy bekler.

"Ben yattım..." Neredeyse söyleyemeyecektim. "*Nate*." Ve hemen küçük bir ürperti yaşıyorum. Adı artık ağzımda aynı hissi vermiyor. Hayatımın geri kalanında Nate'i çıplak, nefes nefese, yontulmuş göğüs kasları üzerimde hareket ederken, uzun parmaklarıyla beni yatağa bastırırken hayal edebileceğim...

"Whooooa." Missy'nin ağzı mükemmel bir O şekli alıyor. "Demek sonunda sana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf edecek cesareti buldu?"

"Missy!" . "deme."

"Lütfen." Kız kardeşlerinin yaptığı gibi gözlerini deviriyor ve bu insanda onları yumruklama isteği uyandırıyor. "Kanıt A." Kapının yanına koyduğum, çoktan ölmüş çiçeklerden oluşan dev bir sepeti işaret ediyor. Renny'nin onları fark edeceğini ve çöp öğütücüsüne götüreceğini umuyorum.

"Onlar sadece çiçek," diye . "İyi

miydi?" diye soruyor.

"Hmm?" Sanki daha sonra bir teftiş olacakmış gibi fayansları fırçalıyorum.

"Seks. İyi miydi?"

Bu soruyu duyunca göğsümde bir kızarma hissettim.

"Biri bensiz seks mi yaptı?" Renny, Matthew kollarında yatak odasından çıkarken sorar.

"Rebecca yaptı!" Missy duyurdu. "Patronuyla birlikte."

"Oh, sh...innicock," diyor. Görünüşe göre bu hafta küfürleri kesmeye çalışıyoruz. "Hugh ile iki sırtı olan canavarı

Binbaşı mı? Sizin için biraz yaşlı değil mi?"

"O değil. O," diye bağırđım. "Ben yürüyüşe çıkıyorum." Anlık bir karar ama biraz temiz havaya ihtiyacım var.

"Gitmeden önce... bakman gereken iki parça posta var." Kız kardeşim koltuktan kalkıp sehpanın üzerindeki postaları karıştırmaya tenezzül ediyor. Çoğu katalog ama biri kalın, diğeri ince iki zarf buluyor. "Bunun üzerinde bir emlak şirketinden geldiğı yazıyor, o yüzden önemli olabileceğini düşündüm. Diğeri de bir sağlık sigortası."

Oh, . Çifte bok. Kalın zarf DUMBO Holding'den. "Bu bizim yeni kira kontratımız." Bunu bekliyordum. İki yıllık kira kontratımın süresi dolmuştu ve yasalara göre bana önemli miktarda zam yapabilirlerdi. Zarfı açtım ve katlanmış kağıtları dışarı kaydırđım. Aradığım şeyi bulana kadar gözlerim ilk sayfayı taradı.

İki yıllık oran artışı: 0.00%.

Tam olarak inanmadığım için üç kez daha okudum. Sonra numaraların ilk sayfadakilerle eşleştikten emin olmak için ikinci sayfaya geçiyorum.

Öyle.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Bu haftalardır duyduğum en iyi haber."

"Öyle mi?" Missy bakmam için beni sıkıştırıyor. "Artış yok mu? New York'ta mı?" "Biliyorum. Belki de bir yazım hatasıdır."

"Fark etmez," diyor kız kardeşim . "İmzala. Geri gönder.

Buna saygı duymak zorundalar."

Bu doğru değil, çünkü henüz imzalanmadı. Ama onları sakladığım kavanozdan bir kalem alıyorum (düzgünce!) ve yine de imzalıyorum.

Missy, "Ben bir pul getireyim," diyor.

Daha ince olan zarf sağlık planımdan. Ben de bundan korkuyorum. Geçtiğimiz ay içinde bir acil servis ziyareti, bir nörolog ve ardından Dr. Armitage'a bir Pazar ziyareti gerçekleştirdim. Bunların karşılanmasına imkan yok.

Elbette, içinde şu şaşırtıcı Fayda *Açıklaması* formlarından birini buluyorum - kodla yazılmış olanlardan. En üstte "Bu bir fatura değildir" yazıyor. Ama bunun iyi bir haber olduğunu düşünmemem gerektiğini biliyorum. Ama değil. Dr. Armitage Ağ Dışı Sağlayıcı olarak listelenmiş, ki bu beni hiç şaşırtmadı. Ancak eğitim kliniğindeki ilk seansım da Kapsam İçin Onaylanmadı olarak listelenmiş.

Fiyatları gördüğümde keskin bir nefes alıyorum. Konsültasyon için 400 dolar ve ilk terapi seansım için 275 dolar. Ve gitmem gerekiyor

Haftada üç kez.

"Kötü mü?" Missy geri döndü, bir parmağının ucunda bir pul tutuyor.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece bürokratik bir aksaklık. Sigorta şirketiyle konuşmak muhtemelen yarım günümü alır." *Keşke* öyle *olsaydı*. Terapiyi onaylamalarını sağlamaya çalışacağım ama şansımın muhtemelen çok düşük olduğunu biliyorum.

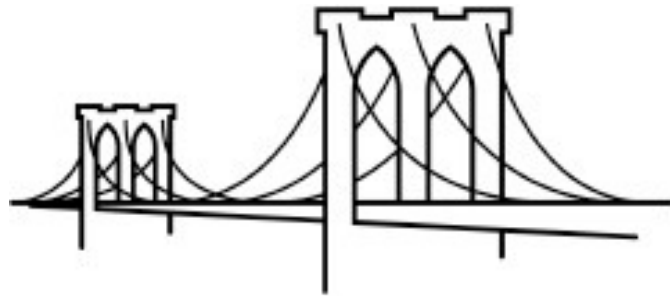
Lanet olsun.

"Kira kontratını postalayın!" Missy pulu iade zarfının üzerine yapıştırarak şöyle diyor. "Endişelenecek bir şey daha azaldı."

Umarım haklıdır.

Beş dakika sonra Water Caddesi'ndeki bir posta kutusuna bırakıyorum. Sevdiğim bir işten iki blok ötede bir dairede aynı ücretle iki yıl daha. Bu bir darbe gibi hissettirmeli.

Ama şimdi ne olacağı konusunda kafam çok karışık.

1 MAYIS, TAMPA

Yılda birkaç kez başarıml hakkında makaleler yayınlanıyor. *Nate Kattenberger'in IQ'su Ne Kadar Yüksek? Ya da Teknolojinin Geleceğini Gören Adam.*

Bunları yazanlar belli ki düşünüyorlar. Çünkü ben yaşayan en aptal adamım. Yirmi bin kişiyle birlikte kalabalık bir hokey stadyumunda oturuyorum. Milyonlarca dolarlık yatırımlım altımdaki buzda yaşam savaşı veriyor. Peki ben ne düşünüyorum?

Rebecca.

Bu doğru. Beş gün sonra burada oturmuş kendimi kontrol edemediğim için kendimi tekmeliyorum. Rebecca ile karanlıkta hararetli bir konuşma yaptık ve ben tamamen aklımı kaybettim. Şimdi benden kaçıyor, yani bu bana iyi bir arkadaşla mal olabilir. Ve eğer gerçekten şanssızsam, bu organizasyonuma harika bir çalışana mal olacak.

Şimdiye kadar insanların *"sikinle düşün"* derken ne demek istediklerini hiç anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum. Benim aklıma büyük fikirler geldi ve onları bastırmak yerine dedim ki, *dostum, hadi gidelim.*

Kendi kendime nasıl bir kabus yarattım.

Lauren ayağa kalkıp alkışlıyor ve bana maçı izlemem gerektiğini hatırlatıyor. Beacon müthiş bir kurtarış yaptı.

En azından birileri odaklanmış.

"Güzel!" Stew iltifatını kolumu dürterek noktaladı. "İşte böyle yapılır! Bence senin çocuklar bunu başarabilir."

Zorlu bir hafta olmasına rağmen ben de öyle düşünüyorum. Takım ilk maçı Tampa'ya kaybetti. Bu gece güçlü görünüyorlar. Bizim için bitmediğini biliyorum. Onlar son kırk sekiz saati kaset izleyerek geçirirken Lauren ve ben dizüstü bilgisayarlarımıza gömüldük ve New York'ta olup biten her şeyi takip etmeye çalıştık.

Çoğunlukla Rebecca'yı düşündüm.

Bal Harbour'dan ayrıldığı sabah limuzinini havaalanına gitmeden önce yakaladım. Elmacık kemiğine bir öpücük kondurmak için içeri eğildim ve bana geniş, sarsılmış gözlerle baktı.

Yüzündeki ifade beni yaraladı, çünkü onu kollarımda tutmak dönüştürücü bir deneyimdi. *Hala* sindirmeye çalıştığım bir deneyim.

Ama nerede durduğunu bilmiyorum.

"Yakında konuşacağız, tamam mı?" Birlikte geçirdiğimiz o son anda söyledim.

Gözlerimi kaçırdı. "Bu hafta çoğunlukla çevrimdışı olacağım. Doktorun emri."

Kesinlikle bir fırça gibi geldi.

Yine de ona birkaç mesaj gönderdim ve iyi olup olmadığını sormak için sesli mesaj bıraktım. Ama ya bana hayalet gibi davranıyor ya da gerçekten çevrimdışı. Ona ulaşmaya devam edemem, çünkü bunu yaparsam, bu beni onu rahat bırakamayan ürkütücü bir adam yapar.

Ve bu karmaşanın en kötü yanı da bu. Eğer kuralları mümkün olan en uygunsuz şekilde çiğnemeye *çalışsaydım*, Salı gecesi olanlara çok benzerdi. Lauren'a verdiği anahtar kartı kullanarak o uyurken otel odasına girdim. Onu ve sonra çok enerjik bir seks yaptık.

İki kere.

Manşetleri şimdi görebiliyorum. *Nate Kattenberger, Fortune 500 Şirketinin CEO'su Yaşayan En Büyük Aptal.*

Bu arada, o geceyi aklımdan çıkaramıyorum. Becca'nın en hafif tabirle eğlendiğini biliyorum. Beni soyma şekli, ortalamanın üzerinde bir konsantrasyon gücüne sahip olduğunu düşündüğüm beynimde tekrar tekrar çalışıyor. Ama anlaşılan öyle değilmiş, çünkü şu anda tek düşündüğüm onun öpücüklerinin tadı.

"Aman *Tanrım*," diye soluk soluğa kalıyor Lauren. "Bu oyun hayatımdan bir yıl çalışıyor."

Skor tablosunu kontrol ediyorum. Hala sıfır-sıfır. En azından dikkatimi dağıtmak için doğru oyunu seçmişim.

, Lauren'in parmakları çantasının askısıyla ilgileniyor ve gözleri sevmediğini iddia ettiği kaleciye yapışmış durumda.

Bal Harbour'da ilginç bir gece geçiren tek kişi ben değilmişim. O bunu bilmiyor ama geçen sabah gizlice otel odama girerken Mike Beacon'ı onun odasından çıkarken yakaladım. Kaleci ve ben koridordan geçerken birbirimize tek kelime etmedik, ikimiz de buruşuk smokinler giyyorduk. Sadece birbirimize hızlıca gülümsedik ve yolumuza devam ettik.

Lauren'ı utandıracak tek bir kelime bile etmem. Yine de bu ay hokey hayranlığına ani dönüşünden bahsetmediğim için bir madalyayı hak ediyorum.

"Nate." Stew parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Şu anda ciddi dikkatini vermiyor musun?"

"Öyleyim," diye yalan söyledim.

"Böyle bir zamanda işi ancak sen düşünebilirsin," diyor ağzına bir avuç patlamış mısır daha tıkıştırırken.

Stew beni iyi tanır. Ve sürekli iş hakkında düşünmekle ünlüyümdür. Gerçi bu gidişle bir daha asla orijinal bir düşünceye sahip olamayacağım. Umursadığımdan bile emin değilim. Rebecca'ya olan takıntım güzel bir egzersiz yaptı ve bu anıya olabildiğince uzun süre tutunmak istiyorum.

Oyun devam ediyor, buzda gerilim tırmanıyor. Dikkatimi vermeyi başarıyorum. Daha küçük adamlar hayal kırıklıklarını buza yansıttı ama benim oyuncularım soğukkanlılıklarını koruyor.

Tampa'nınki öyle değil ama. En ünlü forvetleri benim D-man'ime çelme takıyor ve sonra hakemle dalaşıyor. Bir dakika sonra oyundan atılınca gülümsedim.

"Güç oyunu!" Lauren gıcırıyor ve ben buna gülümsüyorum.

"Dikkatini verdiğini görmek güzel," diyor.

"Seni yeniden hokey hayranı olarak görmek güzel," diye karşılık veriyorum.

Ve işte o zaman oldu. Çocuklarım pakı kaleye soktular. *Nihayet!*

Ayaktayız, bağırıyoruz. İkinci devre 1-0'lık skorla sona erdi.

Lauren sandalyesine geri oturur ve nefes verir. "Bu bir işkence," diye mırıldanıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, sağduyulu olduğum için ödülümü parlatıyorum. Ama şimdi üçüncü periyodu beklemek için on beş dakikam var. Ve bu benim için sonsuzluk demek. Düşüncelerim Rebecca'ya geri dönüyor. Yine odamda yatıp maçı mı dinliyor?

Tanrım, umarım öyledir. Umarım sikişerek her şeyi mahvetmemişimdir.

Sabırsız bir ergen gibi telefonumu cebimden çıkarıp ekranı kontrol ediyorum.

Becca'dan bir şey yok.

Bingley ile bir sohbet penceresi açıyorum. Bu ürün için yeniliklerimden biri de uzaktan iletişim kurabilmek.

Kontrol ediyorum.

Merhaba, Nate! Hokey skoru 1-zip, sizin lehinize. Ama muhtemelen biliyorsundur ki, şu anda buzdan 23.5 metre uzakta oturuyorsun.

yüzey. Ev cephesinde ise rapor edilecek bir şey yok. İç sıcaklık 68 derece. Tüm güvenlik sistemleri devrede.

İyi iş. Rebecca orada mı diye merak ediyordum?

Bingley: Ne yazık ki, güzel Rebecca şu anda burada değil. Rebecca'yla en son Çarşamba günü saat 13:00'te görüştüm.

Hay sikeyim. Havaalanından döndükten hemen sonraydı. Hayatımdan çıkarken neredeyse bir iz bıraktı.

Kahretsin.

Nate: Mesaj bıraktı mı? Bir erkek umut edebilir.

Bingley: Hayır, efendim. Şu anda nerede olduğunu bulayım mı?

Her çalışanın telefonunda takip cihazı vardır, yani Bingley Rebecca'yı kolayca bulabilir. Ama benim şirket politikam, birinin tehlikede olduğuna inanmadığımız sürece asla bir çalışanı gözetlememektir.

Ve ben o ürkütücü adam olmayacağım.

Hayır, teşekkürler. İyi geceler. Bingley:

İyi geceler, efendim!

Adını Hal olarak değiştirebilirdim sanırım. Ama değiştirmiyorum. Rebecca geri gelebilir diye.

Sanki.

Telefonu kaldırdım ve Stew'in beni izlediğini gördüm.

"Ne?"

"Yok bir şey," diyor sırtarak. "Bira ister misin? Ben bara gidiyorum." "Ben böyle iyiyim," diyorum.

Lauren oturduğu yerden kalkarak, "Sana bir içki getireyim, Stew," diyor.

"Hayır! Yapmak zorunda değilsin." Lauren resmi bir sıfatla burada olsa bile, küçük iyilikler isteyerek onu asla suiistimal etmez.

Yıllardır arkadaş olmamızın bir sebebi var. Stew iyi bir insan. "Ama bir içki istiyorum ve ne var bilmiyorum." Bir elini omzunda. "Ben giderim. Belki sen de Nate'i uzay öğrencisi olmaktan kurtarabilirsin."

"Dostum," diyor Stew o kaybolduktan sonra. "Neyin var senin? Sakın bana şu anda sistem mimarisi hakkında düşündüğünü söyleme."

"Biraz dikkatim dağınık. Önemli bir şey değil."

Stew kaşlarını kaldırır. "Lütfen bana sonunda kuraklık dönemini atlattığınızı söyle. Endişelenmeye başlamıştım."

"Oh, siktir git."

Gülüyor. "Peki şanslı kız kim?"

"Bunu seninle konuşamam."

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Neden olmasın?"

"Çünkü onu tanıyorsun. Ben dedikoducu değilim."

"Sen tam bir dedikoducusun. Ama aynı zamanda garip bir şekilde ağzı sıkı. Şimdi bu beni çıldırtacak, farkında mısın?"

"Benim sorunum değil."

"Şerefsiz. Neredeyse Rebecca'yı sonunda tavladığını düşüneceğim."

Ona kayıtsızca bakıyorum. İnsanlar bana vurdumduymaz bir yüzüm olduğunu söyler.

"Hayatta olmaz," diye fısıldıyor.

İnsanlar bana Rebecca söz konusu olduğunda, vurdumduymaz surat olayının biraz kırıldığını da söylüyorlar.

"Ciddi misin? Bu ne zaman oldu?"

"On saniye önce sana tartışmadığınızı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Bu

mu Stew çenesini ovuşturuyor. "Bu devam eden bir şey mi?" Sadece iç çektim.

"Eğer şu anda bana çok daha iyi hissettiğini söylersen

"Bütün yıl gizlice çıktık."

"Benim kadar değil," diye mırıldandım.

Stew inliyor. "Yani... bu bir kez oldu ve şimdi seni mu? Yakın zamanda mı oldu?"

"Bal Harbour. Sadece birkaç gün önce. Sonra New York'a döndü ve ben buradayım. Aklında ne var bilmiyorum."

"Onu aradın mı? Lütfen bana onu aradığını söyle."

"*Tabii ki* yaptım. Yine de alıcı yok. Birkaç mesaj gönderdim."

Stew'in gözleri büyüdü. "O zaman bir sorunun var."

"Tanrım, öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır, *büyük* bir sorun var. O senin çalışanın ve şimdi onu takip ediyorsun. Buna bir son vermelisin."

"Belli ki onunla bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Stew gömleğinin yakasını düzeltiyor, bu onun kendini rahatsız hissettiğinde bir şey. "Hayır. Sanırım sıçtın batırdın."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Lauren'ın yaklaştığını görmeyi umarak etrafıma bakıyorum. Bu konuşmanın bitmesini istiyorum.

"İkiniz birlikte oldunuz ve şimdi cevap vermiyor mu? Bu kötü bir büyü."

"Belki de düşünmek için zamana ihtiyacı vardır." Biliyorum, benim var.

"Bu nasıl oldu? Lütfen bana onun başlattığını söyle."

O başlatmadı. Ama bu benim olaylara bakış açıma kısa sürede uyum sağlamadığı anlamına gelmiyor. "Kesinlikle işi kızıştırdı."

"Onu öptün."

"Yaptım," diye itiraf ediyorum. Ama otel odasına girip onu uyandırdığım kısmı atlıyorum. İK yetkililerimin bu konuda ne diyeceğini hayal bile edemiyorum. Muhtemelen iş seyahatinde iş arkadaşlarınızla asla yapmamanız gereken şeyler listesinde ilk ona girer.

Stew, "Ona bir tane yerleştirdin," diye dürttü. "Sonra ne oldu?"

"Bir ses çıkardı, ben de durdum. Sonra bir dakika boyunca bana bağırды, kucağıma tırmandı ve sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi beni öptü."

Stew sırtarak elini kalbinin üzerine koydu. "Vay canına. Bunun olması için yıllardır bekliyordun."

İç çekiyorum çünkü bu doğru.

"Yani siz çıldırdınız. Sonra ne oldu?" "Daha

fazla detay alamazsın."

"Sabah demek istedim, salak herif."

Oh. "Geceyi geçirdim. Sonra benimle kahvaltı etmesini istedim ama planları olduğunu söyledi. Bir saat sonra onu limuzine bindirdim, veda öpücüğü verdim ve onu tekrar görmek için sabırsızlandığımı söyledim."

"Ve şimdi de telefonuna çıkmıyor."

"Hemen hemen."

"Yüce Tanrım." Stew yine yakasını çekiştiriyor. "Sarhoş değildi, değil mi?"

"Hayır! Hiç de değil. Konuşkan biriydi, bana sorular soruyordu. Onu neden Brooklyn'e transfer ettiğimi sordu."

"Ve sen de 'Çünkü sana aşığım' mı dedin?"

"Hayır. Bu abartılı olurdu." Bunu söylerken bile göğsümde garip bir sıkışma hissediyorum. Belki de bu, olmasını istediğim kadar gerçeklerden uzak değildir.

"İlk analizim, telefonunuza geri dönmemesinin yalnızca iki nedeni olduğunu gösteriyor."

Onları dinlemek için acelem yoktu.

"Birincisi, bundan hoşlanmadı ve size söylemek istemiyor."

"Hoşuna gitti," diyorum hemen. Sosyal açıdan beceriksiz bir insan olabilirim ama bir kadın nefes nefese adımlı söylüyor ve sikime boşalıyorsa, bilirim ki

iyi vakit geçirdi.

"Tebrik ederim." Sırıttıyor ve bu bende onu yumruklama isteği uyandırıyor. "Ama diğer seçenek de daha iyi değil. O zaman hoşuna gitmişti ama şimdi pişmanlık duyuyor."

Haklı tabii ki. Bu daha iyi değil. "Pişman olacak ne var?"

"Başlangıç olarak, onun hayatını karmaşıklaştırmak. Patron sensin.

Bu çok zor." "Ben *onun* patronu değilim."

"Nate, sen bundan daha zekisin." Kolumu dürttü. "Onu sen işe aldın. Ona şu anda sahip olduğu işin aynısını verdin. Teknik olarak Hugh için çalışıyor olsa bile, sen hâlâ onun patronunun patronusun."

Bu düşünce tarzı beni daha önce olduğumdan daha da huysuz yapıyor. Stew benim en iyi arkadaşım ve onun fikirlerine saygı duyuyorum. Ama Becca'nın hayatını zorlaştırdığımı duymak istemiyorum. Son birkaç haftayı onun hayatını kolaylaştırmaya çalışarak geçirdim.

Peki bunu neden yaptın? Bilinçaltım bilmek istiyor. Lanet olsun.

"O yüzü görüyorum," diyor Stew. "Sana gerçeği söylediğimde nefret ediyorsun. Ama dinle dostum. Bu gerçekten çok önemli. Rebecca'yı şimdi takip edemezsin. Ya da *asla*. Bu cinsel tacizin tanımıdır."

"Onu *asla* *taciz* etmeyeceğim," diye savunuyorum. *Hay sikeyim*. Bunu söylerken bile içimde bir batma hissi var. Çünkü asistanınızı seks için takip etmek tacizin tanımıdır.

"Bak." Yüzü çok ciddi. "Fortune 500'deki en adi adam sensin. Bunu biliyorum. Rebecca da biliyor. Ama bunun bir önemi yok. Senin için çalışan 2000 kişiden farklı davranamazsın."

"Aslında 1999'dayız, çünkü seni az önce kovdum. Şirketin iki numaralı adamı olduğun için gerçekten çok yazık. Yönetim kurulu dönecek."

Stew yavaşça başını sallar. "Üzgünüm, Nate. Eğer senin sahibi olduğun bir şirket için çalışmıyor olsaydı, durum farklı olurdu."

Lauren dönmek için o anı seçti. Stew'e bir bira, bana da taze bir diyet kola uzattı. Portakal suyu içiyor ve elinde içinde üç tane sıcak kraker bir poşet tutuyor.

"Nefis," diyor Stew. "Teşekkürler!"

"Bana bir şey getirmene gerek yoktu," diyorum simitin bir köşesini kopararak.

Bana küçük bir fincan hardal uzattı. "Merak etme. Parasını ödedin. Sadece seni biraz daha az kasvetli göstermeye çalışıyorum. İşe yarıyor mu?"

"Elbette," diye yalan söyledim.

Ancak Stewart'la yaptığım sohbetten sonra bir süre daha kasvetli olacağımdan eminim.

Daha iyi bir haber olarak, takımım yarım saat sonra güç oyununda bir gol daha bularak maçı kazanıyor. Ve sonraki iki maç Brooklyn'de oynanacağı için ev sahibi avantajını kullanma şansımız olacak.

O gece Stew ve ben Gulfstream ile geri döndük.

Geç oldu ve artık benimle Rebecca hakkında konuşmaya çalışmıyor. Bu yüzden minnettarım. Seyir yüksekliğine ulaştığımızda eşofmanlarımızı giyiyor ve birkaç saat uyuyabilmek umuduyla koltuklarımızı düz konuma getiriyoruz. Sabah üçte inmemiz planlanmıştı.

Kabinin ışıklarını kısıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Artık New York'a dönmek üzereyken Becca'yla ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakmak daha da zor geliyor. Birlikte geçirdiğimiz gece zihnimde bir film gibi oynuyor. Onu uyandırdığımda giydiği o küçük ipek ve dantel parçası. Tuhaf tartışmamız ve soru sormayı bırakması için ona verdiğim öpücük.

Dudakları benimkilerin altından ayrılıyor ve onu ilk kez tadıyorum. Bana sarıldı ve inledi.

Lanet olsun, iyiydi. *Harika* değildi. İkimiz için de. Onun hevesi benim için her şey demektir. Ama şimdi Becca bunu tekrar yapmak için sabırsızlandığını söylemek için ortalığı yakıp yıkmıyor.

İyi bir işaret değil.

Öğreneceğimi sanıyordun. Alex'le geçirdiğim kötü geceden sonra, daha iyi bilmeliydim.

Yine de iki gecenin ortak hiçbir yanı yoktu. Rebecca bana karşı hareket ettiğinde beni yaktı. Çıkardığı sesleri asla unutmayacağım.

Sadece ben değilim, lanet . Her dakikasına bayıldı. Peki nerede o?

Uçağım sabahın erken saatlerinde LaGuardia'ya inene kadar dönüp duruyorum. Stew'e iyi geceler diyorum ve Ramesh ile arabaya biniyorum. Bu bir

Şehrin trafiğe kapalı nadir anlarından birinde beni hemen Pierrepont Place'deki evime götürdü.

"Bu bir kara hızı rekoru olabilir," diyor malikanenin kilitli garajına doğru ilerlerken.

"Sağ ol dostum. Boktan saat için özür dilerim." Esniyor. "Yaşayacağım. İyi geceler patron."

Arka kapıdan içeri girmek için güvenlik sistemini çalıştırdığımda gözlerini üzerimde hissediyorum. Ben güvenle içeri girene kadar arabayı kilitlemeyecek ve garajın üstündeki dairesine çıkmayacak.

Bu sefer mutfağa girdiğimde sadece sessizlik duyuyorum. Salona doğru yürüyorum ve dinliyorum.

Hiçbir şey yok. Ve kilitler derin bir klik sesiyle etrafımda kenetleniyor.

Bavulumu yukarı taşıyorum ve sonra kendi sessiz evimde dolaşıyorum. "Evine hoş geldin Nate," diyor Bingley. "Evdeki tek kişi sensin."

Onun açıklaması bir güvenlik özelliğidir. Ama yine de içimi karartıyor. Bingley alınmasın diye selamına karşılık vermiyorum. Onun yerine, "Tüm güvenlik sistemlerini devreye sokun," diyorum.

"Sistemler devrede."

Çantalarımı odama bırakıyorum. Sonra orada ne bulacağımı bildiğim halde yeşil yatak odasına giriyorum. Yatak yeni toplanmış ve Rebecca'nın tüm eşyaları banyodan çıkarılmıştı.

İşte o zaman her şeyi tamamen berbat ettiğimi kesin olarak anlıyorum. Rebecca güvenilir bir arkadaş ve önemli bir çalışan. Şimdi telefonlarıma çıkmıyor.

Pazartesi gününü Manhattan'da toplantılarda acı çekerek geçirdim. Dikkat sürem tüm zamanların en düşük seviyesinde.

Eve geldiğimde Bayan Gray'in akşam yemeği için bana ev yapımı jambonlu ve peynirli calzone bıraktığını görüyorum. Ve bir not.

*Nathan-senin Anne aradı. O olur gibi içinduyamak
itibaren Bu haftaki hızlı ziyaretleriyle ilgili planlar
konusunda sizi bilgilendirmek isterim. Not: Yemekte bir salata var.*

Senin için sebze çekmecesini. Lütfen yiyin çünkü anneniz yeterince lif aldığınızdan emin olmak istiyor. -Bayan G.

Annemle bir haftadır konuşmamıştım, bu yüzden salatamı bulup bir diyet kola daha açtıktan sonra Bingley'den onu aramasını istedim.

"Nate?" Ses sisteminden annemin sesi geliyor. "Dün geceki maç çok heyecanlıydı."

"Biliyorum, değil mi?" Ailem hokeyi sever. Ama sevmek zorundalar çünkü Minnesota'da tanışıp evlendiler. "Hala üçüncü ve dördüncü maçlara geliyor musun?"

"İsteriz. Sorun olmayacağına emin misiniz?"

"Benim için sorun değil. Gulfstream'i ben kullanmıyorum." Oyun için dışarı çıktıklarında, onları alması için jeti Iowa'ya gönderiyorum.

"Çok rahatladım tatlım. Baban hala eski garaj kapımızı düşündüğünde yüzünde gergin bir ifade belirliyor."

Huysuz bir ses çıkarıyorum. Babamın Oldsmobile'ını garaj kapımıza çarpıp bin dolardan fazla hasara yol açtığımda henüz on altı yaşındaydım. O zamanlar bu çok büyük bir paraydı. Ama asıl sorun arabanın kendisiydi. Bu olay Oldsmobil'lerin artık üretilmeyeceğinin açıklanmasından kısa bir süre sonra gerçekleşti. "Bu benim son Olds'umdu," diye iç geçirirdi.

Gazeteciler benim hakkımda yazarken "normal, iyi ayarlanmış bir Orta Batı yetiştirme tarzım" olduğunu söylüyorlar. Sanırım haklılar.

"Bir hafta kalacak mısın?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Yapamayız, tatlım. Babanın Perşembe günkü personel toplantısı pazarlık konusu olamaz."

"Ah." Babam banliyödeki bir ortaokulun müdürü ve işini çok ciddiye alıyor. "Eğer izin almak istemiyorsa maçtan sonra eve uçabilirsin. Bu şekilde ayarlarım."

"Teşekkür . Çarşamba günü biraz uykulu olacağım ama adamlarınızın Tampa'yı evlerinde biçmesini izlemek buna değer."

Salatama gülümsüyorum çünkü annem harika biri. O da bir okul öğretmeni ve tüm okul bölgesinin özel eğitim müdürü.

Birkaç dakika sonra telefonu kapatıyoruz ve etrafımdaki sessizlik tekrar kapanıyor. Bana eşlik edecek kendi düşüncelerimden başka hiçbir şey olmadan yemeğimi bitirmek zorunda kalıyorum. Tek ses dışarıdan geliyor. Pazartesi gecesi olmasına rağmen Brooklyn'de herkes dışarıda; çiftler kordonda geziniyor, mutlu aileler dışarıda yemek yiyor. Sessiz mutfığımdan onları göremiyorum ama baharın tadını çıkaran Brooklyn'in pıtırtilarını duyabiliyorum.

Ofiste geçen uzun bir günün ardından kıpır kıpır bir ruh halindeyim. Koşuya çıkabilir ya da yoga dersine katılabilirim. Mühendislik ekibimden gelen ve gelen kutumda biriken elli e-postadan bazılarını yanıtlayabilirim.

Haklısın. Sanki Şu anda herhangi bir Şeye konsantre olabilmişim gibi. Konsantrasyon gcme ara verdim.

Bunun yerine tabağımı bulaşık makinesine koyuyorum, tezgahda kırıntı bırakmamaya zen gösteriyorum, yoksa Bayan Gray beni azarlayacak.

Sonra anahtarlarımı ve telefonumu alıp Rebecca'yı aramaya ıkıyorum. Benden ne istediğini bilmiyorum. Belki de hiçbir Şey. Ama gerek. Stew bunu onaylamazdı. Ama birbirimizi bu işin peşini bırakamayacağım kadar uzun zamandır tanıyoruz. Ondan tamamen vazgeçmeden önce tek ihtiyacım olan kısa bir konuşma.

Becca evde değil, ancak apartmanlarının kapısında kız kardeşiyle kısa ama aydınlatıcı bir konuşma yapıyorum.

Missy, aramızda ne olduğunu tam olarak bilen birinin nazlı ifadesini takınıyor. Ben paniğimi uzak tutmaya çalışırken o sırtarak bana gevezelik ediyor.

Kk daireleri şaşırtıcı derecede temiz ve limon gibi kokuyor. Bir de Missy'nin kalçasındaki sevimli, salyalı bebek var. Rebecca'nın kız kardeşi çok konuşkan ve ben bir an için kendimden geçip bebeğın emziğini emişini izliyorum. Acaba Rebecca ve benim bir bebeğimiz olsaydı nasıl görünürdü?

O zaman kendimi tokatlamak istiyorum. Ayrıca, *ne oluyor, beyin?*

"Gitsem iyi olacak," diyorum Missy'ye, o kız kardeşiyle ilgili başka bir hikâyeye başlamadan önce. "Rebecca'ya uğradığımı söyle."

"Bunu yapacağım," diyor şımarık bir göz kırpmayla. "Kuru büyüsünü bozduğun için teşekkürler."

Buna kibar bir cevap veremem, o yüzden kendimi gizliyorum.

Fikirlerim tükeniyor, Brooklyn'deki ofisime gidiyorum. Saat sekizi getiğı için şirket ofislerinde yanan bir ışık görmek beni şaşırtıyor. Spor ayakkabılarım parlak ahşap zemin üzerinde sessiz, bu yüzden yaklaşıırken sesim duyulmuyor. Ve sonra aradığım Şeyi buluyorum. Rebecca zel ofisimde, kitaplığın önünde duruyor, elinde bir tüy silgisi var. O

İmzalı, maç kazandıran disk koleksiyonumu yeniden düzenliyor ve kendi kendine mırıldanıyordu.

Şarkıyı tanımıyorum ama ona hayran olmak için bir saniye durmam gerekiyor. Yüzü sakın ama işine odaklanmış. Yüz ifadelerinin her birini biliyorum: arayan kişi ona kaba davrandığında yaptığı yüz ifadesi. Güldüğünde yüzünde beliren sevinç ifadesini de... Çenesi yukarıda, gözleri ışıltı ışıltı.

Ama artık tahrik olduğunda ve ellerimi vücudunda istediğinde nasıl görüldüğünü de biliyorum. Ve asla gibi olamayabilirim. Bu gece nefis poposunu gösteren dar bir kot giyiyor ve ne yazık ki artık ellerimde ne kadar iyi hissettirdiğini tam olarak biliyorum...

Rebecca şaşkın bir çığlık atarak etrafında dönüyor. Onu korkuttum. Fena halde. Tüy silgisini düşürdü ve onu almak için eğildiğinde hafifçe sallandığını gördüm.

Bir saniye sonra oradaydım, elim omzundaydı, onu sakinleştiriyordum. Kendime engel olamıyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor, gözleri kocaman. çok yakınız. Parfümünün kokusunu alabiliyorum ve bu bende eğilip boynunu öpme isteği uyandırıyor.

"Merhaba," diyorum onun yerine. Kafası karışmış gibi bakıyor.

Harika.

"Pazartesi akşamı burada ne işin var?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım, çünkü henüz işe dönmene izin verilmedi."

Bana huysuz bir yüz ifadesi takınıyor. "Ekran çalışması yapamam ama stres atabilirim, temizleyebilirim. Hiçbir kuralı çiğnemiyorum."

"Stres temizliği mi? Sadece çılgınca bir tahmin. Ama stresinizin sebebi ben miyim?"

Bana suçlu bir omuz silkme hareketi yaptı.

Lanet olsun. Aramızdaki şeylerin böyle olmasını istemezdim. (*Arkadaşı ve iş arkadaşıyla yatan salak dedi.*) Derin bir nefes alıyorum. "Kararlarını sorgulamak istememiştin. Bir saniye konuşabilir miyiz?"

"Zorunda mıyız?" diye soruyor sessizce.

"Evet," diye fısıldıyorum. Birbirimizin gözlerinin içine baktığımız uzun bir süre var. Ve hemen iki şeyin farkına varıyorum. 1. Hiçbir şeyden pişman değilim. Aslında şu anda eve götürmek, yatak odamın kapısını kilitlemek ve geldiğinde çıkardığı tüm seksi sesleri hatırlayarak bolca zaman geçirmek istiyorum. 2. Aynı fikirde değil. İfadesi kapalı. Okunamıyor.

Sikeyim.

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun Bec," diye . "Konuş benimle."

Döndü ve ofisindeki koltuğa oturdu. Vücut dili sanki kilisede bir vaaz dinleyecekmiş gibi kaskatı.

boşluk bırakmaya özen göstererek yanına oturuyorum. "Beni nasıl buldun?" diye soruyor bir tırnağını karıştırırken.

"Madem telefonlarıma çıkmıyorsun..." Onu kendi dürtüyorum. "Önce senin dairene gittim."

"Kız kardeşim beni ispiyonladı mı?"

"Hayır. Ama çok konuşkandı." Rebecca inliyor.

"Evet. Missy'nin sınırları yok. Ama seni rahatsız eden bu değil. Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin? Alabilirim. Her neyse." *Hoşuma gitmese bile.*

"İnanamıyorum..." Ellerini dizlerinin üzerine koyup bana bakıyor. Mavi gözleri kararsız. "Ben o kadın oldum." "Hangi kadın?"

"Patronuyla yatan kişi."

Ahh. Şaka yapmaya çalışıyorum. "Gerçekten mi? Hugh Major'la mı yattın?"

"Nate! Bu hiç komik değil!" Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "*Sakın* bu konuda kalın kafalıymış gibi davranmaya kalkma. Hugh benim patronum, ama sadece kâğıt üzerinde. Beni yedi yıl önce işe aldın. Ve bana takımdaki bu işi verdin."

"Elbette yaptım. Çünkü sen bir profesyonelsin."

Sesi düştü. "Salı gecesi değildim."

"Tanrım, kendini *suçlu* hissetme. Çünkü hissetmemelisin. Hem de hiç. Salı gecesi tamamen benim hatamdı." Ve bu sözleri söylerken kulağa nasıl geldiğini duyuyorum - sanki hayatımın en iyi gecelerinden biri değil de bir suçmuş gibi.

Gerçekten de irkildi. "Tüm suçu üstlenmenize izin vermeyeceğim. Ben de oradaydım,

"

Kesinlikle fermuarımı açıyordu. Pürüzsüz ellerini her tarafımda gezdiriyordu. Göğsüm.

Tanrım. Bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor.

"...Ama bu bir hataydı," diye devam ediyor. "Bu rahat davranabileceğim bir konu değil. Kağıt üzerinde doğrudan sana rapor vermesem bile, ikimiz de biliyoruz ki yetkili kişi sensin."

Sinirli bir ses çıkardım. "Tekrar *sorumlu* olmak istiyorum Bec. Hokey takımından bahsetmiyorum."

"Tanrım, Nate." Nefesini dışarı üflüyor. "Evet, aynen öyle. Ama daha yüksek sesle."

Tekrar konuşmadan önce ellerini gözlerinin önüne koyuyor. "Ben de bunu unutmak konusunda anlaşılabileceğimizi düşünmüştüm."

"Çünkü istediğin bu mu?" *Kalbe bıçak.*

Becca iki parmağının arasından dışarı bakıyor. "Bunu unutmam *gerek*. İkimiz de profesyonel hokeyde en çok çalışan patronlardan biri olduğumu biliyoruz. Her zaman birlikte çalışıyoruz. Patronuyla öylesine yatan bir kız olamam."

Ama şimdi anlıyorum ki onu istememin sıradan bir yanı yok. İşler nasıl bu noktaya geldi? "Bak," diyorum. "Spontane çıplak maceralarımızın bir şekilde işle ilgili olduğu fikrine faul yapmalıyım. Zam istediğin için kucağıma tırmanmadın."

Yanakları daha da kızarıyor ve kaçırıyor. "Her ne olursa olsun, işimin aynı kalmasını istiyorum. Sahibinin oyuncağı olarak bilinmem."

İğrenme sesim hiç de ince değil. "Seni gerçekten böyle mi gördüğümü sanıyorsun?"

"Hayır. Evet mi? Bilmiyorum." Öne doğru eğildi, bakışları yerdeydi. "Sadece her şeyin yolunda gittiği birkaç hafta öncesine dönmek istiyorum. Bana iyileşmeye odaklanmam gerektiğini söylemiştin. Ve şimdi bunu yapmamı gerçekten zorlaştırıyorsun."

Hay sikeyim. Yaptım. Ve öyleyim. Benim gibi düşünene kadar tartışmaya devam etmek istiyorum. Çok ikna ediciyimdir. Ama Rebecca onu ikna etmemi istemiyor. Ve Stew bana neden bunu denememe izin verilmediğini açıkça söyledi.

Ve bir konuda haklı, zamanlama berbat.

"Tamam," diye kabul ediyorum birden. Çünkü ne zaman yenildiğimi bilirim. Rebecca gözlerini kırptırdı. "Tamam...?"

"Olanları unutacağız. Bir daha asla bundan bahsetmeyeceğiz."

"Pekala." Ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. "Benden istediğin bu değil miydi?" Kararsız görünüyor.

"Evet," diyor başını sallayarak. Derin bir nefes alıyor. "Bu işi seviyorum. Ve arkadaşlığımızı seviyorum. Ve bunların hiçbirini feda etmek istemiyorum."

"Almayacaksın," diyorum hemen. "Kimse senin işini almayacak, Bec. Asla olmayacak."

"Bildiğim iyi oldu." Boğazını temizliyor. "Tabii şimdi bana yazdığın performans değerlendirmelerinin tarafsız olup olmadığını merak ediyorum." Bana baktığında, hemen önce söylediğim şeyi düşündüğünü anlayabiliyorum.

onu öptüm. Daha önce kendime itiraf etmemiş olsam bile, kötü bir durumdayım. Bu konuda ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim de yok.

İşte bu yüzden aptal libidomu yıllarca kontrol altında tuttum. Kaçındığım konuşma tam olarak buydu. "Bak. Seni asla rahatsız etmek istemiyorum. Nasıl düzelteceğimi söyle."

Alnını ovuşturuyor ve son baş ağrısından benim sorumlu olduğumu biliyorum. Bir kez daha, akıllıca olanın tam tersini yaptım. Bu kız beni aptal yapıyor.

"Hayatımıza devam edeceğiz. Birkaç hafta içinde işime geri döneceğim ve her şey eskisi gibi olacak."

"Doğru," diye kabul ediyorum, çünkü bir pislik olmadan söyleyebileceğim başka bir şey yok. Ama bunun teknik olarak mümkün olmadığını biliyorum. O geceyi asla unutamam. Benimkine doğru eğilen bedenini görmezden gelemem ve benimkinin altındaki ağzının tadını unutamam.

"Teşekkür ederim," diyor. İkimiz de birbirimize bakarken uzun bir duraklama oluyor. Benden tam olarak istediği şeyi yapmıştım. Ama o rahatlamış görünmüyor. Bana bir şeyi anlamaya çalışıyormuş ama tam olarak başaramıyormuş gibi bakıyor.

Ama sonra pes ettiği anı görüyorum. Güzel gözleri düşüyor. Odaya bakıyor, ceketini koltuğumun kolunda görüyor. Ayağa kalkıyor, bir eliyle ceketini çekiştiriyor ve sonra dışarı çıkıyor.

Onun gidişini görünce içim daralıyor. Bu kadar mı yani? Mükemmel bir gece ve üç dakikalık bir konuşma. Sahip olabileceğim tek şey bu.

"Bec," diyorum, ilerlemesini durdurarak.

"Öyle mi?" Bakışlarımla buluşmak için döndüğünde, zorlanan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Ceketin içinde debelenirken çelişkili görünüyordu.

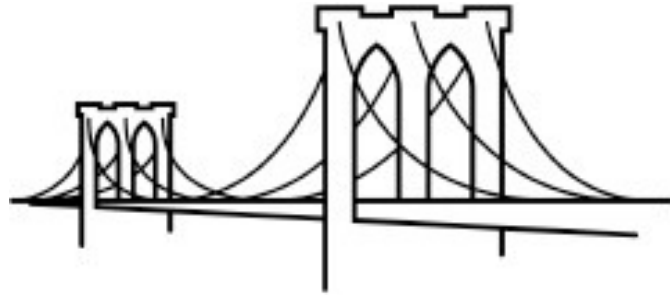
Kapının pervazına yaslanıyorum. Güvenli bir mesafe bırakıyorum çünkü kendime güvenmiyorum. "Kapım sana her zaman açık olacak."

"Teşekkür ederim," diyor sessizce.

"Neye ihtiyacın olursa. Beni aramak istemiyorsan Bingley'e sor. İyi ol ve kendine iyi bak."

"Sen de," diyor. Sonra bana sulu bir gülümseme veriyor, arkasını dönüyor ve gidiyor.

Otuz saniye sonra lobinin kapısının açılıp kapandığını duydum. Gitmiş.

3 MAYIS, NEW YORK

" BU, kızım! Şimdi bu kolumdaki tüm hisleri kaybetmeden önce ölümcül tutuşu gevşet."

Ramón'un bileğindeki tutuşumu gevşetmek için kendimi zorluyorum ama gözlerimi kapalı bırakıyorum. Yine o lanet trambolinde zıplıyorum. Küçük sıçramalar. Ve Ramon'a tutunmam beni dik tutan tek şey.

Yine de bu bir ilerleme. Bunu iki hafta önce yapamazdım.

"On tane daha," diye teşvik ediyor. Sonra geri sayar. "On, dokuz. Nefes al, Becca. Sekiz..."

"Bir "e geldiğinde gözlerimi açtım ve durdum. "Vay canına. Tamam." Odanın kendini yeniden yönlendirmesi bir iki saniye sürüyor. Ama sistemimin bu küçük yeniden başlatmalarına alışıyorum. kadar kafa karıştırıcı değiller ve bu nedenle o kadar korkutucu değiller. Bir nefes daha alıyorum ve kendimi sabit hissetmek için bekliyorum.

"İyi işti," diyor Ramón. "Nasıl hissettirdi?"

"Nike'larına kusmayacağım. İşte sana ilk ipucu." Aslında terapide kusmadım ama birkaç kez kıl payı kurtuldum.

"Rebecca!" Dr. Armitage laboratuvar önlüğüyle eğitim merkezinde bana doğru ilerliyor. "Nasıl gidiyor?"

"Trambolin artık mümkün," diyor Ramón. "İyileşme süresinin hâlâ biraz daha uzaması gerekiyor ama olsun. Ona bir hafta verin. Hızla toparlanıyor."

Ve bu doğru. *Sonunda* daha iyiye gidiyorum. Her gün biraz daha istikrarlı hissediyorum. Ve yaşadığım sarhoşluk nöbetlerinin sayısı azalmaya devam ediyor. Daha da iyisi, buraya ilk geldiğim zamanki kadar güçsüz ya da umutsuz hissetmiyorum. "Sizler mucize yaratıyorsunuz."

"Tüm iyileşmeyi kendiniz yapıyorsunuz," diyor doktor. "Biz sadece sana nereye bakman gerektiğini gösterdik."

"Sırada ne var?" Ramón'a sordum.

Saatini kontrol eder. "Korkunç dönen sandalye. Ve sonra bir pinpon oyunu için zamanımız olacak."

"Kazanmama izin vermelisin."

"Pffft!" diyor eğitmen, doktor ise sırtıyor. "Bu fiyata dahil değil. Hadi bakalım. Sandalyede halledelim şu işi."

Dr. Armitage, "İşiniz bittiğinde ofisime uğrayın" diyor.

"Kesinlikle."

On dakika sonra doktorun önüne oturuyorum. Ramón'a bir kez daha masa tenisi kaybettiğim antrenmanım yüzünden hâlâ terliyim.

Dr. Armitage okuma gözlüklerini takar ve Ramón'un notlarını tarar. "Büyük ilerleme kaydediyorsun. Bu müthiş bir şey."

"Bu gerçekten cesaret verici," diye katılıyorum. "Kendimi daha iyi hissediyorum. Sanırım işe geri dönebilirim, sence de öyle değil mi?" *Lütfen, lütfen evet de.*

Kaşlarını çatıyor. "Yakında. Bu erken ilerleme müthiş, ancak vestibüler terapi asla düz bir çizgide ilerlemez. Çoğu hasta daha fazla ilerleme kaydetmeden önce plato yaşar. Ve şu anda vücudunuzdan çok şey istiyoruz. Ofis ortamında görme yetinizi zorlamaya hazır olmadan önce fiziksel çalışmaya biraz daha zaman gerekiyor."

Kahretsin.

"Tamam..." Boğazımı temizliyorum. "Ne kadar zaman var? Çalışmam lazım. Sahip olduğum tüm hastalık izinlerini kullandım. Patronuma beni ne zaman bekleyeceğini söyleyebilirsem harika olur."

Doktor kaşlarını çatı. Görünüşe göre bu konuda endişelenmemi beklemiyor. Ne de olsa Nate ilk randevumu almak için elli bin dolar verdi.

Ve bir anda yüzüm ısındı. Nate'i düşünmek bile bana bunu yapıyor. Doktorun beni Nate'in sevgilisi sandığı o ilk sabahı da hatırlıyorum.

Nate ve benim gidip tam da onun bizim yaptığımızı varsaydığı şeyi yapmamız ne kadar da tuhaf.

Gah. Yüzüm yanıyor şimdi. Ama her zaman antrenmanı suçlayabilirim.

"Bir hafta tekrar konuşalım," diyor doktor nazikçe. "Bol bol uyu, ve aktif kal. O zaman belki yarı zamanlı olarak işe dönme konusunu görüşebiliriz. İşvereniniz böyle bir düzenlemeyi düşünür mü?"

"Elbette." Hiç yoktan iyidir ve kendimi daha az sürgün edilmiş ve unutulmuş gibi hissederim. "Dürüst olmak gerekirse, yarı zamanlı olarak geri dönmek benim için iyi olur. Ofiste yüzümü göstermemek gerçekten stresli."

Yüz ifadesi yumuşar. "Eminim ben de aynı şekilde hissederdim. Evde en az bir hafta daha kal, tamam mı? Devam eden yokluğunuz dosyanızda bir mektup gerektiriyorsa, ihtiyacınız olan kişiye bir mektup yazmaktan mutluluk duyarım."

Hugh Major mektubu umursamıyor. Bunu tüm kalbimle biliyorum. Ama bu beni oraya dönmek için daha az istekli yapmıyor. "Teşekkürler, gerekirse size haber veririm."

Binadan çıktığımda puslu bir bahar gününün beni beklediğini görüyorum. Yağmur kokuyor ve şu anda metro tüneline inmek istemiyorum. Bu yüzden şehir merkezine doğru yürüyorum. Aşağı Manhattan'ın pek de ilginç bir bölgesi değil ama Broadway'de oyalanıyor, bakıyorum. Pearl River'daki Çin mallarına hayranlıkla bakmak için duruyorum. Üzerinde pandalar olan yeşil bir yemek çubuğu seti var ve Nate'in masasının çekmecesinde sakladığı bir çift güzel yemek çubuğunu hatırlıyorum, çünkü her zaman dışarıdan yemeklerimizle birlikte gelen tek kullanımlık tahta çubukları sevmezdi.

Merhaba, bilinçaltı. Nate'i sık sık düşünüyorum ve her seferinde içim acıyor. Ofisinde yaptığımız garip konuşmadan beri hep orada, bilinçaltımı daha önce hiç yapmadığı bir şekilde patlatıyor. Kahkahasını kafamın içinde duyabiliyor ve bilmiş sırtışını hayal edebiliyorum.

Orada durdum ve ona o geceyi unutmak istediğimi söyledim. Ve sanırım unuttum . Sadece unutmak ümitsiz bir vaka. Geceleri yatağa girdiğimde ellerini kalçalarımın üzerinde, onları birbirinden ayırırken hissedebiliyorum. Gözlerimi kapattığımda, hayal gücüm utanmaz.

Son fantezim çok güçlü ve benim için kesinlikle karakter dışı: Yatakta yüzüstü uzanıyorum. Nate odaya davetsiz geliyor. Yorganı kaldırıyor ve benimle yatağa giriyor. *Burada olmamalısın*, diyor. Bana cevap vermiyor. Onun yerine külotumu çıkardı. *Bu kötü bir fikir*, diyor. Cevap olarak bacaklarımı eline alıyor ve açıyor. Kalçalarımı yataktan kaldırıyorum, çünkü kendime engel olamıyorum. Ve içime girip tek kelime etmeden beni sikerken ödüllendiriliyorum.

İçimdeki feminist kesinlikle dehşete düştü.

Ve, vay canına. Bahar havası birden bire çok sıcak oldu.

Beynimi kapatamıyorum. Yine de ofisindeki garip sohbetimiz sırasında Nate'i hemen susturdum. Şimdi fark ediyorum ki Nate'in Florida'daki karşılaşmamız hakkında ne düşündüğünü duyma şansım olmamış. Bana söylemesine izin vermedim. Ve şimdi meraktan çatlayacak gibiyim.

Bir yanımda korku kartını oynamasaydım ne olurdu diye merak ediyor. Eğer ben itiraf etseydim

birlikte kimya, tam olarak ne olurdu? En olası sonuç, birlikte geçirilen bir başka ateşli gece olurdu. Belki de iki.

Ama hepsi bu, değil mi? Nate ve ben asla ciddi bir çift olamayız. Nate geleceğini düşündüğünde, beni görmediğini biliyorum. Ivy League okulunun süper başarılı mezunlarından biri olan eski Juliet gibi değilim. Arkadaşı Alex gibi bir endüstri kaptanı değilim. KTech'te yükselebilmek için işletme diploması almanın eşiğinde olan Lauren gibi bile değilim.

Ben ofis müdürüyüm. İşimde harikayım ama ödül karısı olacak biri değilim. Ofiste arabaların ne zaman geleceğini bilen ve size her zaman bir akşam yemeği rezervasyonu bulabilen ilginç ve eğlenceli bir kıyım.

Rezervasyonun yapıldığı kişi asla ben değilim.

Küçük sincap beynim Nate'le tuhaf bir şekilde itaatkâr seks yapmayı hayal etmekle meşgul olmadığında, tam da bu devreyi kuruyor: *Aramızda ne olmuş olabilir? Ah, doğru ya. Pek bir şey olmadı.*

Durulayın ve tekrarlayın.

Kendimi deli gibi hissettiriyor olsam da, yine de işleri durdurmanın doğru hareket olduğunu biliyorum. Nate ile herhangi bir ilişki sadece ateşle oynamaktır. Ona aşık olmak çok kolay olurdu. Sadece tanışabileceğim en zeki adam değil, aynı zamanda harika bir gülümsemesi, eğlenceli bir mizah anlayışı ve - fark ettim ki - harika bir vücudu var. Tam bir paket.

Canım istediğinde onu öpebileceğim alternatif bir evreni düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Ama *bu* gerçeklikte, gereken bir işim var. Nate'e Bruisers organizasyonundaki herkesin saygınlığını tehlikeye atmak demek. Takımın benim ikinci evim olduğunu söylemek abartı olmaz.

F treniyle Brooklyn'e gidiyorum. Oğullarım bu gece oynuyor. Üçüncü maç. Kazadan sonra haftalardır maç izlememiştım. Keşke bu gece piste gidebilseydim. Ama Nate'e biraz yalnız kalmak istediğimi söyleyip sonra da arenadaki özel locasına gelemem. Ayrıca bilet için 400 dolarım da yok.

Belki de bunu gömleğinin düğmelerini açıp onu çırılçıplak soymadan önce düşünmeliydim.

Yaşa ve öğren.

Birkaç saat sonra, Missy huysuz bir Matthew'la yerde volta atarken ben de Canavar'a -bizim iğrenç kanepemize- uzanmıştım. Diş çıkarıyor.

Televizyonumuz yok ve internet bağlantımız bu gece biraz zayıf, bu yüzden canlı yayın sürekli aksıyor. Tabii ki öyle. Bu yüzden Missy skor güncellemeleri için telefonumdaki Twitter akışını takip ediyor, çünkü ben bunu talep ettim. Stadyum evimden iki mil uzakta. Ve bu gece o iki mil uzun geliyor.

"İnsanlar şimdi ne diyor?" Onuncu kez soruyorum. "Hiçbir şey."

"Bu Twitter. Bir şeyler olmalı."

"Birisi kadınlar tuvaleti kuyruğunun çok uzun olduğunu tweetledi."

"Waaaaaaah!" Matthew onun omzunda feryat ediyor ve benim başım sempatik zonklama.

"Telefonu bana ver," dedim. Sonra ayağa kalktım ve telefonu ondan kaptım. Odama koşuyorum ve kapıyı kapatıyorum. Kişiler listemden Georgia'nın adına dokunuyorum ve kulağında çalarken bekliyorum.

"Merhaba!" diye bağılıyor.

"Becca?" " nedir?" Talep ediyorum.

"Çok gerginim!" diye bağılıyor arka plandaki gürültüden. Soruyu duyup duymadığını bile bilmiyorum.

"Gigi, maçı hangi radyo kanalı veriyor? Play-by-play'i dinlemem lazım."

"Radyoda hokey mi? Böyle bir şey var mı?"

"Öyle değil mi? Yaşlı adamlar beyzbol dinler. *Sen* reklamcısın! Bilmiyor musun?"

"Rebecca, iyi misin? Hem neden burada nöbet tutmuyorsun?"

Hmm. En iyi arkadaşımdan bir sır saklamak hiç eğlenceli olmadı. Ama bu konuya girmek için iyi bir zaman değil. Şu anda Nate'in yanında duruyor olabilir.

"Ben iyiyim. Karışık bir durum. Sadece bana buzda neler olduğunu anlat."

"İlk hat vardiyada. Leo, Bayer, Castro." "Vay canına!"

Bu gece genç bir kadro var. D'de kim var?"

"Douley ve... O'Doul Leo'ya pas veriyor! Ve top...OMIGOD. AMAN TANRIM!"

! Evet! Pek sayılmaz. Siktir! Arrrrgh!"

"Ne oldu? Gol atamadık mı? Lütfen bana diğer adamın gol atmadığını söyle."

Bir tıkırtı duyuyorum ve sonra arama . "Georgia?"

Sessizliğin içinde söylüyorum.

Hiçbir şey.

Bu bir işkence. Cevaplara ihtiyacım var.

Bingley uygulamasına tıklıyorum. Açılıyor ve tanıdık bir ses, "Merhaba, sevgili Rebecca. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba!" Kendimi uzun zamandır görüşmediğim bir arkadaşımınla yeniden görüşüyormuşum gibi hissediyorum ama bu çok saçma. "Hokey maçında neler olduğunu bilmem gerek."

"Hokey maçı şu anda ediyor." "Skor, Bingley.

Skor ne?" "Maç 0-0 berabere."

"Tamam. Başka ne var? Disk kimde?"

"Disk altı onsluk siyah kauçuk bir disktilir."

"Bunu biliyorum Bingley. Ama şu anda pakı hangi oyuncu kontrol ediyor?"

Bingley kibarca, "Bir dakika hanımefendi," dedi. "Yardım arıyorum."

Kahretsin. Bingley'nin hokey oyununu işleme yeteneğini gözümde fazla büyüttüm. KTech'teki zavallı bir programcının telefonu muhtemelen şu anda bu programlama hatasından dolayı çalışmıyor.

Ama Bingley yaklaşık doksan saniye sonra geri gelir. "Nate iyileşmek için dinlenmen gerektiğini hatırlatıyor. Ama kimin oynadığını görmek istiyorsan stadyuma gelmen gerektiğini de ekliyor."

"Bekle, ne? Nate'e mi sordun?"

"Doğal olarak. O benim yöneticim. Başka bir iletişim için beklemede kalın. Ah. Nate sana bir araba göndermemi istedi. Tahmini varış süresi üç dakika. Siyah Mercedes C sınıfı. Şoförün adı Parker."

Küçük bir rahatsızlık iniltisi çıkardım.

"Sevgili Rebecca, iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye bağıryorum. Ama sinirlenmişim. Nate'ten bir şey istemeyi planlamamıştım. Asla. Ve kafam bu kadar karışıkken stadyuma gitmeli miyim bilmiyorum.

"Aman Tanrım," diyor Bingley. "Skor şu anda 1-0 Tampa lehine."

"Olamaz!"

"Ah, evet. Ayrıca arabanız iki dakika uzaklıkta."

Bu kadar yeter. Takımım Tampa'yla savaşıırken burada daha fazla oturamam. Yataktan kalktım, telefonu yere attım ve kıyafetlerimi değiştirmeye başladım. Kafası karışmış, mahcup bir kızın bile en iyi şekilde görünmeye ihtiyacı vardır. Paltomu ve çantamı alıp zavallı Missy'ye el salladıktan sonra merdivenlerden aşağı koşuyorum. Araba zaten bekliyordu. İçeri girdim ve kapıyı kapattım.

Altı dakika sonra iki blok ötedeki parlak ışıklı stadyuma doğru trafikte ilerliyoruz. Çok yakın, ama çok uzak.

"Buradan atlayacağım!" Şaşkın şoföre söyledim. "Hemen ileride, bayan."

"Biliyorum! Koşmalıyım," diyorum ilerlememiz tekrar durduğunda. "Toodles!" Arabadan atlıyorum ve hızlı adımlarla kaldırımdan aşağı iniyorum.

Denge sorunlarım için kız ayakkabılarından daha iyi olan Chuck Ts giyiyorum. Hayatımda ilk kez pratik ayakkabılar hakkında düşünmek zorunda kalıyorum ve bu biraz can sıkıcı. Öte yandan, stadyuma ulaştığımda koşum henüz bitmemişti. Kontrol noktalarında kurumsal kimliğimi gösterdikten sonra son koridor boyunca Nate'in ve bu gece davet ettiği KTech'in üst düzey yöneticilerinin izlediği Nate'in locasına doğru koşuyorum. Resmi bir sıfatla görevde olduğumda ben de orada izliyorum.

Kalabalığı duyabiliyorum ve gerilim beni öldürüyor.

Nefes nefese, kimliğimi tarayıcıya vuruyorum, bu da kutunun kapısını açıyor. Küçük ışık yeşile döndüğünde kalabalıktan sevinç sesleri yükseliyor. Kapıyı çekip açıyorum. "Skor ne?" Gördüğüm ilk kişi olan Georgia'ya soruyorum.

"Bire bir. sağlayan golü attık. İkinci periyodun sonuna . Tampa kaleye hücum etti ama Beacon eldiveniyle kurtardı."

Nefes veriyorum. Bunu hâlâ yapabiliriz. Bir ya da iki tanesini daha ağlara göndermek için yirmi dakikamız daha var.

Sesimi duyan Nate yavaşça koltuğunda dönüyor. Gözlerimiz karşılaştığında bir sarsıntı hissediyorum ve muhtemelen bunu saklamakta pek iyi değilim. Ama Nate bana sadece meraklı bir kaş kaldırma hareketi yapıyor.

Karnım kesinlikle arzudan kaynaklanmayan bir şekilde geriliyor. Hayır. Oraya gitmiyorum.

"Sakın başlama," diyorum Nate'e ve kendime de. "Saat o kadar geç değil ve oyun açıkken uyuyamam." Gevezelik ediyorum ve durmak zor, çünkü Nate'e vereceğim tepkiye tamamen hazırlıksızım. Aramızdaki yarım düzine insanın üzerinden atlamak ve yüzündeki o küçük kaşları öpmek için içimde garip bir istek var.

Bana ne oldu böyle?

Yine de Nate mücadele etmiyor. Yüzü ifadesiz, tekrar arkasını dönüyor, odağı tekrar buzda.

Tamam, ouch.

Döndüğümde en iyi arkadaşımın bana baktığını görüyorum, tatlı yüzünde değerlendirici bir bakış. Doğal olarak elindeki şarap bardağını kaptım ve yudumladım.

"Bunu yapmaman gerektiğini sanıyordum..."

"Şışt!" Onu susturuyorum. "Sadece bir yudum. Gardiyanıma haber vermeyin." *Patron. Sevgilim.*

Her neyse. Brooklyn'deki en kafası karışık insan benim.

Ve şimdi de cinsel olarak en sinirli olan.

Georgia bana bir soda getiriyor ve sonra başka bir bakışla beni sabitliyor. "Her neyse, nasıl gidiyor? Bal Harbour'daki partiden beri senden pek haber alamadım. Hâlâ Nate'lerde mi kalıyorsun?"

"Hayır." Gözlerini kaçırarak sodadan derin bir yudum alıyorum. "Kendi daireme döndüm."

"Tamam..." Georgia daha fazla bilgi bekliyor, ama konuda iyi şanslar. Nate'in ailesi bir düzine metre ötede otururken, benim çarpık seks hayatımı bu odada tartışamayız.

Nate'den bahsetmiyorum bile.

Tampa pakı Trevi'den alıp Brooklyn'in savunma bölgesine doğru çevirmek için o anı seçtiği için daha fazla sorguya çekilmekten kurtuluyorum.

"Bebeğim, hayır!" Georgia bağılıyor.

Tampa kaleye hücum ederken locadaki herkes öne doğru eğiliyor.

Beacon'a ateş ediyorlar, o da şutu sopasından geri çeviriyor. Ancak ribaunt dar ve ikinci bir şut için dalmak zorunda kalıyor.

Brooklyn topu uzaklaştırmaya çalışırken hepimiz nefeslerimizi tuttuk. Tampa tekrar nişan alıyor ve iki oyuncu kaleye hücum ediyor. Kanat oyuncusu şutunu çekerken, Beacon bir pakı daha tokatlayarak uzaklaştırıyor.

Ama sonra diğer rakip kalecimize doğru hamle yapıyor.

"Tanrım," diyor Nate, onun için nadir görülen bir duygu gösterisiyle. "Sakın bir..."

Beacon eldivenlerini fırlatıp diğer adama doğru hamle yapmadan önce kelimeleri bile söyleyemez. Lauren çılgık atıyor ve locadaki herkes ayağa kalkıyor, sonuçtan endişeli.

Eğer kalecimiz bir kavgada sakatlanırsa, bu bir felaket olur.

Aşağıda bir itiş kakış var. Adamlarının bir elinde Beacon'ın forması var ve diğer eliyle ona yumruk atıyor. Beacon karşılık veriyor ve bir yumruk rakibinin yüz maskesini buzun üzerine fırlatıyor. Diğer adam yere düşüp Beacon'ı da aşağı çekene kadar yumruklar havada uçuşuyor.

İçimde küçük bir sızı hissediyorum, çünkü Beacon'ın kafasının buza çarptığını ve ardından gelecek aylarca sürecektir iyileşme sürecini hayal etmek çok kolay. Şu andan itibaren bir oyuncunun yere düştüğünü gördüğümde bir felaketle karşılaşacağımı düşünmeden edemiyorum.

Hakem ve yan hakem onları ayırmak için acele ediyor. Ama Beacon iyi. Çabucak ayağa kalkıyor. Yüzünde kan var ama gözlerinde ateş var. Antrenör onu değerlendirmek için buza koştuğunda, Beacon el sallayarak onu uzaklaştırıyor.

Hepimiz rahat bir nefes aldık. Periyodun bitmesine dört dakikadan az bir süre kaldı ve oyun bir dakika sonra yeniden başladı. Hepimiz Beacon'ı sorun işaretleri için izlerken, sonraki üç dakika çok uzun geliyor.

Ama hiç yok. Bunun yerine, oyun pistin diğer tarafına geçer ve sadece otuz saniye kala, Leo Trevi sopasını gevşek pakın üzerine koyar ve bir şekilde kalecinin arkasına kaydırır.

Tampa'nın kalecisinin arkasındaki lamba yanarken Georgia bir sevinç çılgılığı atıyor.

Skor 2-1 bizim lehimize ve periyot sona ererken locadan bir iyimserlik dalgası yayılıyor.

"Vay be," diyorum sodamı yudumlarken. Nate'e ve ailesine sırtımı dönüyorum, böylece ona bakma cazibesine kapılmayacağım.

"Peki senin ne?" Georgia bana soruyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Maça neden geç kaldın?" Georgia bileğimi tuttu. "Benimle kadınlar tuvaletine gel. Sana birkaç sorum var."

Kulağa uğursuz geliyor. Ve sonra daha da kötüleşiyor. Georgia çantasını getirirken, Bayan Kattenberger bana sarılmak için koştu. "Rebecca! Seni ayakta görmek çok güzel!"

Nate'in annesi çok iyi biri ve onun önünde dururken bile içimde Katolik bir kız öğrenci suçluluğunun alevlendiğini hissediyorum. "Oh, benim için endişelenme. Ben iyi olacağım."

Nate'in annesine başımdaki yaradan bahsetmesi beni şaşırtmamalı. Nate ve annesi yakınlar. Ama yine de çok etkilendim. Muhtemelen iki bin çalışanın hayatının her ayrıntısını annesine anlatmıyordur.

Bu daha sonra düşünülecek bir şey.

"Daha iyi aylarım da oldu," diye ekliyorum gergin bir gülümsemeyle. "Ama her geçen gün daha iyiye gidiyorum."

"Seni zavallı şey! Kendini meşgul etmek için ne yapıyorsun?"

Oğlun. Kelimeler bir anda aklıma geliyor. Ve bilseydi ne derdi diye düşünmeden edemiyorum. "Bu ve ," diyorum dikkatlice. Sonra başımı kaldırıp Nate'in annesinin omzunun üzerinden belirdiğini görüyorum.

Ama gözleri hiçbir şey göstermiyor. Eğer yorumumu duyduysa ya da yüzümün kızardığını gördüyse, buna dair bir işaret yok. Ve bu iyi bir şey, değil mi? Nate'den sakinleşmesini istedim. Ve yaptı da.

Sonuna kadar.

"Bu oyun çok stresli!" Diyorum ve sesim tiz çıkıyor.

Bayan Kattenberger uzanıp elimi sıkıyor. "Öyle!" diye onayladı.

Nate çenesini eğip arkasını dönüyor ve daha önce hiç görmediğim genç bir kadını selamlıyor. Maçlar sırasında Nate'in locasına sürekli bir iş insanı akını oluyor. Sahibinin locasına davet edilmek bir şey ve eminim KTech'in o anda etkilemeye en çok ihtiyaç duyduğu kişilere veriliyordur.

Hala. Takım elbiseli kadına gülümsemesinden nefret ediyorum. Topuklu ayakkabı giyiyor, Converse değil. Kendimi ondan bir karış daha kısa hissediyorum. Ve koluna dokunmak için eğildiğinde ve sonra bir espriye güldüğünde, boğazına yumruk atmak için mantıksız bir dürtü duyuyorum.

"Bec?" Georgia dirseğimde belirdi. Bana kaşlarını çatıyor, sonra beni koridora doğru yönlendiriyor. Derin bir nefes alıyorum ve onu koridorda asma kattaki lüks localara hizmet veren lüks bayanlar tuvaletine doğru takip ederken bırakıyorum.

Şaka yapmıyorum, zengin insanların işlemek için kendilerine ait özel yerleri olur. Çünkü dünya böyle işliyor.

Georgia kapıyı iterek açarken, "Tamam, dökül bakalım, lanet olsun," diyor.

Tuvalet görevlisi bizi gülümseyerek karşılıyor. "İyi akşamlar hanımlar!

Oyun nasıl gidiyor?"

"Stresli," diyorum.

"Harika!" Georgia tartışıyor.

"Belki senin için! Balının gol attığı kişi sensin. Yani daha sonra sen de gol atacaksın."

"O konuda," diyor Georgia, yan yana durup kapılarımızı mandallarken.

"Beni bilgilendirmeni bekliyorum." Sesi yukarıda süzülüyor

ceviz panelli bölücü.

"Ne hakkında? Şu anda aşağıda bir basın toplantısı için hazırlık yapıyor olmanız gerekmiyor mu?"

"Beni atlatma, küçük hanım. Danny zaten bu akşam konferansı düzenliyor. Eğitimde." Kızardı. "Dökül bakalım. Bütün gecem var."

Lanet olsun ona. Gecenin geri kalanında burada, ahırda saklanmayı düşündüm. Ama bu benim için bile çok korkakça. Ellerimi yıkamak için dışarı çıktığımda beni bekliyordu. "Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Ne gibi?"

"Mesela, bir dakika önce falanca kişinin annesiyle yaptığınız dünyanın en kısa sohbeti sırasında neden mosmor oldunuz?"

"Şey..." Gergin bir kahkaha attım. "Mor değil. Kırmızı olabilir." Suyu kapatırken banyo görevlisi bana yumuşak keten bir havlu uzatıyor.

"Aman Tanrım. Yapmadın!" Gözleri parlak ve ıslıl ıslıl. "Vay canına. Bal Harbour'daydı, değil mi? Seks için kahvaltayı iptal ettin..."

Uzanıp avucumu ağzının üzerine koyuyorum. "Lütfen. Kötü yaşam tercihlerim konusunda biraz sağduyulu ol."

Tuvalet görevlisi her kelimeyi bekliyordu ve şimdi hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Georgia göz kırptıyor. Elimi çekiyorum. "Aman *Tanrım*," diyor tekrar, sesi huşu dolu. "Vay canına. Florida'nın çok güçlü bir büyüsü var. Kim bilebilirdi ki?"

Ben değilim, orası kesin.

"Tamam." Derin bir nefes alır ve üfler. "Sadece bir sorum var. İyi miydi?"

Ugh. Neden herkes bana bunu sorup duruyor? "Bunun bir önemi var mı? Hayatımı daha az karmaşık hale getirmiyor, bu yüzden gerçekten konunun dışında."

"Bu konunun hiç de dışında *değil*!" Georgia ellerini sıkarak şöyle diyor. "Ya ondan hoşlanıyorsun ya da hoşlanmıyorsun. Peki hangisi?"

"O kadar basit değil. Sadece bir ofis kaçamağı yapamayız, Georgia. Bunun sonuçları olur - hem benim için hem de onun için."

"Şey..." Kalçasını mermer tezgâha yaslıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bütün sorun bu, değil mi? Aranızda bir güç dengesizliği var."

"Evet! Teşekkür !"

"N-" Kendini tutuyor. "Senin adamın tanıdığım herkesten daha fazla güce sahip. Ama burası aynı zamanda onun hapishanesi. İddiaya girerim ki, güvenemeyeceği kimse yoktur."

tanıştığı herkes onu kendi iyiliği için sevecektir. Ve şirketi onun hayatı olduğu için, orada tanıştığı herkes zaten ona borçludur."

Bu şekilde düşünmemiştim. Yine de hayatındaki diğer her şey istediği gibi gidiyor. "Henüz kemanları çıkarmayalım. Kimse her şeyi kolayca elde edemez. Bunun ne eğlencesi olabilir ki zaten?"

Georgia omuz silkiyor. "Biliyorum. Seni bir ara tekrar görmek istediğini söyledi mi? Ofis dışında yani?"

"Ya da masasının üzerine eğilmiş," diye fısıldıyorum. Bu da fantezilerimden biri.

Ona söyleyeceğimden değil.

Tuvalet görevlisinin gözleri kocaman olur.

"Oh, vay canına." En iyi arkadaşım keten havluyla kendini yelpazeliyor. "Hatırlat da iş yerinde her zaman kapıları çalayım." Kocaman gülümsüyor.

Zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum. "Aslında zahmet etmene gerek yok. Çünkü ona her şeyi unutmamız gerektiğini söyledim."

"Oh." Georgia üzgün görünüyor. "Ama neden? Çünkü aklım doğrudan mum ışığında akşam yemeklerine ve Bermuda'daki hafta sonlarına gitti. O malikanede verebileceğiniz akşam yemeği partilerini hayal edin!"

Yine de hayal *edemiyorum*. "Bu bir peri masalı. Gerçek çok daha garip. Ya çıksaydık ve yürümeseydi? Bunun sonuçlarıyla yaşamak istemiyorum. Ayrıca, nasıl onun gibi olacağımı bile bilemem..."

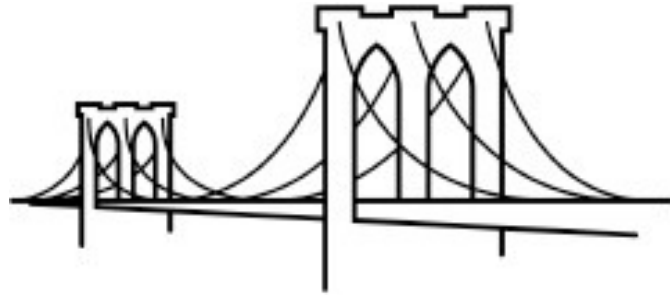
"Kız arkadaş," diye araya Georgia.

Bu kelime bile kulağa imkansız geliyor. "Ruhum bu kavramın etrafından dolanamayabilir. Eskiden onun kahvesini alırdım Georgia. Hâlâ da alıyorum."

"Kızım!" Tuvalet görevlisi bağılıyor. "Bermuda'da seksi, zengin bir adam tarafından becerileceğim anlamına geliyorsa, ölene kadar onun kahvesini alacağım. Her kimse, bir şans vermelisin. Eğer yapmazsan, senin için yaparım."

"Gerçekten iyi bir noktaya değindi," diye ısrar ediyor Georgia.

Birbirlerine beşlik çakıyorlar ve ben ikisini de yumruklamak istiyorum.

15 MAYIS, BROOKLYN

SEKİZ ilk bilgisayar kodu satırlarını öğrendim. İlk derslerden biri, programın takılıp kaldığı ve siz fişi çekip yeniden başlatma zamanının gelip gelmediğine karar vermeye çalışırken bilgisayarın öylece donup kaldığı sonsuz döngüden nasıl kaçınılacağıydı.

Şu anda ben buyum. Bugün Pazar sabahı ve evimdeki çalışma odamda kanepeye uzanmış Rebecca'yı düşünüyorum. Ofisimdeki o garip konuşmadan beri sonsuz bir döngü içinde sıkışıp kaldım.

İşleri daha da kötüleştirip kötüleştirmediğimi merak etmeden duramıyorum. Yine de nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bulamıyorum. Daha fazlasını söyleseydim -daha fazla *hissettiğimi* söyleseydim- bu sadece onun üzerinde daha fazla baskı yaratırdı.

İş yerinde onu kovalayan o pislik olmak istemiyorum. Kadınlar yıllardır buna katlanıyor. Ben de her türden çalışan için mükemmel bir sicile sahip harika bir şirket yönettiğim için kendimle gurur duyuyorum.

Ben on üç yaşındayken annem berbat bir yıl geçirdi. Okul bölgesinin ana ofislerinde yeni terfi almıştı. Ve iş yerinde masanın etrafında onu kovalayan bir pislik vardı. Babam neredeyse kalp krizi geçirecekti. İşi bırakması için yalvardı ama annem yapmadı.

Adam tam bir pislik olduğu için sonunda tacizden yakalandı ve sorunu kendini kovdurarak çözdü. Ama bu arada ailem çok gergindi. Annem şikâyet etmeye çalıştığında, üst makamlar hiçbir şey yapmadı.

Ben asla o adam olmayacağım.

Stew ve Becca'nın haklı olduğunu anlamam bir haftamı aldı. İş meselesi bunu garipleştiriyor. Kurumum için çalışmayan birini takip ettiğim gibi onu takip edemem. Ona çiçek gönderemem, yemeğe davet edemem ya da bir öpücük çalamam. En iyi yaptığım şeyi yapamam, yani kazanana kadar en çok istediğim şeyin peşinden koşamam.

Zoru vurguluyorum.

Harika bir şey yaşayabileceğimizi düşünmeseydim, bunu kabul etmek kolay olurdu. Ama içgüdülerim onun ve benim birlikte harika olacağımızı söylüyor. İçgüdülerime güvenirim. Nadiren yanılır.

Ama eğer bu fikri düşünmek istemiyorsa bunların hiçbir önemi yok. Dudağımı (ve pantolonumu) kapatmak zorundayım. Ona ne kadar iyi olduğunu hatırlatamam ya da bu büyük evin her yüzeyinde onu inletmeyi ne kadar çok istediğimden bahsedemem.

Ben de küçük bir inilti çıkarmış olmalıyım, çünkü Bingley kavgaya karışıyor. "Efendi Nate! Her şey yolunda mı?"

"Sanırım."

"Tekrar edebilir misiniz, efendim? Endişelenecek bir durum yoksa güvenlik ekibine haber vermeyeceğim."

"Ben iyiyim, Bingley."

"Bunu duyduğuma sevindim efendim. Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

Beni aramayı bırakması için farklı bir ses modülü yüklemeliyim.

Efendim. Günlük işime çok benziyor.

Öte yandan, Becca'yı eğlendirmek için onu Viktorya dönemine ait bir İngiliz olarak değiştirdim.

Ben de Becca'yı özledim.

"Bingley," diyorum. "Birini nasıl unutursun?"

"Bir insanı unutmak mı?" diye soruyor. "Yani, fiziksel olarak onun üzerinden geçmek ya da romantik bir ilişkiden kendini uzaklaştırmak."

"İkincisi, Bingley. Birincisini hayal bile edemiyorum." "Bir dakika efendim. İnternette bir arama yapacağım." Bu eğlenceli olacak.

"Nate, hepimiz aşık aptallarız. Bu soru için altı yüz yirmi iki milyon arama sonucu var" diyor. "En yaygın öneriler aşağıdaki gibi. Birincisi, duygularınızı içinize atmayın. Gerektiğinde ağlayın. İki, eğer öfkeliyseniz öfkenizi kabul edin. Üç, kendinize başka şekillerde de iyi bakın. İyi beslenmeyi ve egzersiz yapmayı unutmayın. Dört, müzik dinleyin, özellikle de tempolu şarkılar. Beş..."

"Teşekkür ederim Bingley," diye iç geçiriyorum. "...Bir günlük tut," diye bitirdi. "Bir günlük."

"Evet. Düşüncelerinizin ve duygularınızın bir kaydı, bu duyguları sayfada onaylamak ve uygulamak."

İşte İK departmanımın dünyada istemediği bir belge. *Sevgili Günlük, Rebecca'nın otel odasına gizlice girip onu Pazar gününe kadar yedi şekilde becerene kadar ona aşık olduğumu fark etmemiştim.*

Yardımcı olmuyor.

Annemin dediği gibi, tek çıkış yolu içinden geçmektir. Ve hokey takımına daha fazla odaklanmalıyım. Yarın yeni bir rakiple karşılaşmak için Detroit'e gidiyoruz. Bu arada, ülkenin öbür ucunda, en sevmediğim takım da aynı şeyi yapıyor.

"Bingley. Dallas takımı ya da Anaheim için yeni bir sakatlık raporu var mı?"

"Bir dakika efendim... Evet. Simms Anaheim için ilk maçta yer almayacak."

"Siktir."

"Efendim?"

"Bu bir hoşnutsuzluk ifadesidir. Tüm sıkıklara aldırmayın." "Evet, efendim."

Ayrıca, bunun iyi haber mi kötü haber mi olduğuna karar veremiyorum. Dallas'tan tüm kalbim ve ruhumla nefret ediyorum. Bu yüzden kolay bir galibiyet almalarını istemiyorum. Öte yandan, Batı Konferansı'nı kazanırlarsa benim çocuklar finallerde onları ezip geçebilir.

Şimdi bu çekici küçük bir hayaldi. Yine de istatistiksel olarak olası bir sonuç değildi.

Telefonum cebimde titriyor.

Bingley, "Stewart arıyor, efendim," diye anons eder.

Telefonu elime alıyorum, çünkü Stewie genelde hafta sonları beni rahatsız etmez. Benim aksime, onun bir hayatı var. "Evet," diyorum telefonu açarken. "N'aber dostum?"

"Kiawah'da bir golf sahasındayım," diyor gülerek. "Neyin var senin?"

"İnsan Kaynakları departmanını endişelendirecek bir şey yapıp yapmadığımı öğrenmek için mi aradınız? Ama değilim." Zıtlıklar içinde bir çalışma değil miyiz? "Burada kanepede uzanmış, dijital asistanımla sohbet ediyorum. Birinin yaptığı gibi."

Eski dostum telefonuna homurdanıyor. "Bak, seni kontrol etmiyorum. Arkamızdaki oyuncular sinirlenmeden önce, yarın router bölümü için bir teklif alacağımıza dair bir mesaj aldım."

"Gerçekten mi?" Doğrudum. "Kimden?" Alex olamaz, çünkü beni kendisi arardı.

"Aslında, iBits Kanada'dan. Çip üreticisi. Onlar da bir lisans anlaşması yapmak istiyorlar."

"Şey, bu biraz karışık."

"Her neyse, yarın tüm detayları öğreneceğiz, tamam mı? Sadece haftanızı planlayabilmeniz için bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Sağ ol dostum. Uzun ve düz vur."

"Sanki. Bu sahada zaten hayatım boyunca top kaybettim." "Toplarını sıkı tut, dostum." Bu bariz şakaya asla karşı koyamazdım. "Görüşürüz, inek."

"Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattık ve ben hemen kendimi daha iyi hissettim. Şimdi büyük beynimin yapacak bir işi var. Ama bir sorun var. Yarın Detroit'e hokey izlemeye gitmeyi planlıyordum. Ve şimdi bunun olmayacağını düşünüyorum.

"Bingley, benim için Hugh Major'ı ara." "Memnuniyetle efendim."

Telefonum elimde yanıyor ve bir an sonra Hugh'un telefonunun çaldığını duyuyorum. "Hey, Nate," diyor Bruisers'ın Genel Müdürü. "Neler oluyor?"

"Lauren'ı bir haftalığına Bruisers'ın ofisinden çıkaracağım.

Kısa süre için özür dilerim ama ona Manhattan'da ihtiyacım var." "Çok heyecanlanacak." Kıkırdıyor.

"Biliyorum, değil mi? Muhtemelen bu hafta Detroit'e gidemeyeceğiz. Seninle seyahat edecek başka birini bulabilir misin?" Hugh'un yolda her zaman bir asistanı olur.

"Elbette. Zaten zamanlama da gayet iyi. Rebecca kırk sekiz saat önce bana yarı zamanlı olarak işe dönmesine izin verildiğini söyledi."

"Öyle miydi?" Bir haftadır duyduğum en iyi haber bu. "Emin misin?"

Tekrar kıkırdar. "Elbette eminim. Azaltılmış bir program isteyen doktor notum var."

"Playofflar sırasında azaltılmış program diye bir şey yoktur," diye belirtiyorum. Ama gerçekten çenemi kapatmam gerekiyor. Bu beni ilgilendirmez.

"Hallettim, tamam mı? Rebecca'ya tam zamanlı yardımcı olması için bir stajyer atıyorum. İkisini de yanımızda Detroit'e getiriyoruz. Stajyer, Rebecca'nın dinlendiği saatleri karşılayabilir. Hiçbirimiz ya da takım için endişelenmeyin. Bu seride iyi görünüyoruz. Çocuklar hazır."

Tabii ki. "Git getir onları. Belki birkaç gün sonra görüşürüz." "Sonra görüşürüz."

Peki, tamam o zaman. Biraz iş yapıp Rebecca'yı unutmanın zamanı geldi. Sanki.

21 MAYIS, BROOKLYN

NEREDEYSE stadyuma gitme vakti geldi ve çocuklarım vakit geçirmek için biraz eleme futbolu oynuyorlar. Hepsi takım elbise giyiyor ve kravat takıyor. Bu da futbolu daha az heyecanlı kılıyor ama göz zevki oldukça yüksek.

İşe dönmek harika.

Top Silas'ta. "Düşüyorsun, kaptan."

O'Doul güçlü kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup genç kaleciye sırtıyor. "Seni küçük geveze. Vur artık."

Öyle.

Antrenman tesisindeki ısınma odasındayız. Pak iki buçuk saat sonra üçüncü turun üçüncü maçına çıkacak. Bu akşamki maça çok şey bağlı.

O'Doul topun yere çarpmasını önlemek için yana doğru sıçramak zorunda kalıyor, ancak Trevi'ye yaptığı diz vuruşuyla oyunu canlı tutuyor.

Çantamda her zamanki gibi bir dikiş seti var. Günün birinde birisi bir dikişi yaracak.

Bakışlarım önce duvardaki saate, sonra da stajyerimin elindeki telefona kayıyor. Otobüsün dışarıda olduğunu göstermek için henüz yanmıyor.

Heidi Jo beni bakarken yakalıyor ve telefonu göğsüne doğru çekiyor. "Şimdi, şimdi. Dikizlemek yok" diyor.

Onu yumruklamak istiyorum.

İşe döndüğüm gün yaptığım en büyük hata, ekran başında geçirdiğim zamanı kısıtlamam gerektiğinden bahsetmek oldu. Yirmi yaşında küçük, sevimli bir çocuğun böyle bir diktatör olabileceğini kim bilebilirdi?

"Oh, merhamet!" diyor aniden. Telefon elinde titriyor. "Vakit geldi!"

Gerçekten de telefonumun dış kenarı turuncu renkte yanıyor.

"Tamam, çocuklar!" Vurgulama için panoma vurarak bağırıyorum. "Otobüs bekliyor!"

"Duydun mu, O'Doul?" Castro diyor ki. "Becca'nın stadyuma gidebilmemiz için bir sonraki noktayı kaçırmama ihtiyacı var."

Hırlıyor ve Castro o anı topu ona doğru fırlatmak için kullanıyor. Bir maçtan önce çocukları ateşlemek için küçük bir dostça rekabet gibisi yoktur. Bu, el-göz koordinasyonu ve kabadayılığın eşit olduğu bir ısınma aktivitesi.

Bekliyorum, sabırlı olmaya çalışıyorum. Ama burada bir programımız var.

Top kaslı adamların arasında dolaşırken yanımdaki genç kadın, "Çok rüya gibiler," diye iç geçiriyor. "Annem bunu söylediğim için beni tokatlar ama Silas'a bir ağaç gibi tırmanmayı gerçekten istiyorum. Ya da belki Castro'ya."

Stajyerimin sesini kısıyorum. Birden ona kadar olan bir ölçekte - bir hiç önemli değil ve on neredeyse onu boğmak üzereyim - o bir on bir. Ve bir buçuk.

Hugh bana bir stajyer alacağımı söylediğinde, bunun kulağa çok hoş düşündüm. Ne de olsa ben asistanım. Genelde bir asistanım olmaz. En azından Brooklyn'e geldiğimden beri. Kulağa eğlenceli geldiğini düşündüm.

Ne kadar da yanılmışım. Heidi Jo'nun etrafta olması tam olarak aşırı istekli bir köpek yavrusuyla bir hafta geçirmek gibi. Asla susmuyor ve herkesin bacağına yapışmak istiyor. Ayrıca bir köpek yavrusu kadar sevimli. Kocaman gözleri var. İpeksi sarı saçları yüzünün etrafında kıvrılıyor.

Keşke Brooklyn Hayvan Kontrol'e uğrayıp onu kaldırıma atabilseydim. *İyi bir eve bedava.*

Sabırsızlığımda yorgunluğun da payı olabilir. Pazartesi saat yedide takım uçağına bindim. İki maç için Detroit'te dört gün geçirdik ve şimdi iki maç için Brooklyn'deyiz.

Şimdi Cumartesi gecesi, işteki altıncı günüm. Sade kahve ve adrenalinle çalışıyorum. Ama maç gecesi gibisi yok. Oyuncular çok heyecanlı. Serinin ilk iki maçını kazandılar ve şimdi ev sahibi avantajıyla buraya döndüler.

Futbol topu da henüz yere düşmedi. Ben izlerken, Silas topu diziyile çemberin üzerinden Trevi'ye, o da Castro'ya atıyor. O da topu O'Doul'a atıyor.

Kim özlüyor?

"Lanet olsun," diye kıkırdar kaptan.

"Yaşlanmak berbat bir şey dostum," diyor Silas, hayatını riske atarak.

"Çocuklar," diye uyarıyorum. "Yeni bir teneke açmak zorunda kalmadan hemen dışarı çıkın."

"Bunu istemiyoruz," diyor O'Doul. "Gidelim beyler. Silas'ın yine kazanacağını hepimiz biliyoruz. O her zaman kazanır."

O'Doul topu Castro'ya atıyor ve sonra harekete geçiyorlar. Biz odadan çıkarken bir sıra oluşturunlar, arka çıkışa, caddeden uzağa doğru gidiyorlar.

Heidi Jo peşimdeyken sıranın önüne geçmek için koşturuyorum. Kapının yanında koyu renk takım elbiseli bir adam "Hazır bayan?" diye soruyor. O da kuyruktakilerden biri.

güvenlik ekibi üyeleri, ama adını bilmiyorum.

Otobüsün beklediği dışarıya bakıyorum. "Gidelim," diye kabul ediyorum.

Kapıyı tutuyor, ben de dışarı çıkıyorum. Demir parmaklıkların diğer tarafında fotoğraf çeken turistler var. İki düzine oyuncu yanımdan aceleyle geçip otobüse binerken sayıyorum, sonra otobüsün kapısının kapanışını izliyorum, tatmin olmuş hissediyorum.

Kedileri götüğüm başarılı bir gece daha. O otobüs on dakika içinde tüm adamlarımla birlikte stadyuma yanaştığı sürece işimin en önemli kısmını yapmış olacağım.

"Tamam, bayan," diyor güvenlik görevlisi. "İşte arabanız."

Az önce otobüsün olduğu yere uzun bir Mercedes yanaşıyor.

"Oh! Çok güzel," Heidi Jo coos. "Mezuniyet gecesinden beri bunlardan birine binmemiştim! Çok güzel bir elbisem vardı..."

Hâlâ konuşuyor. Her neyse.

Genelde stadyuma limuzinle gitmiyoruz ama bazen araba şirketi kimi müsaitse onu gönderiyor. Açıklamaya zahmet etmiyorum çünkü çok yorgunum. Köpek yavrusu havlarken şoför atlıyor, yanımıza geliyor ve eldivenli elleriyle kapıyı açıyor.

"Atla bakalım," diye iç geçiriyorum, iki millik yolda kestirmenin mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Ama Heidi Jo muhtemelen yol boyunca gevezelik edecektir.

Kapıya doğru zıplıyor ve karanlık içeride kayboluyor.

Bize katılması gerekebilecek meslektaşlarım için arka tarafı tararken gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Ama başka kimse görünmüyor. Yorgun bir iç çekişle stajyerimi arabaya kadar takip ediyorum ve hemen içerideki deri koltuğa çöküyorum.

Şoför kapıyı sadece Alman mühendisliğinin üretebileceği o havalı küçük klik sesiyle kapatırken, kendimi neredeyse biricik Nate Kattenberger'in üzerine oturttuğumu fark ediyorum.

Ben de bu arabanın boş olacağını düşünmüştüm. *Hay* aksi.

Baharatlı tıraş losyonunun kokusu bana sertçe çarptığında "Merhaba," diye ciyaklıyorum.

"Rebecca," diyor, sesi bir buzdağı kadar soğuk ve sakın. "İyi akşamlar."

Yutkundum. Nate benimle hiç bu kadar kopuk bir sesle konuşmamıştı. Bu çok garip. "Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyorum. Sanki bu belli değilmiş gibi.

"Hugh ile sohbet etmek için uğradım." "Oh," dedim aptalca.

Heidi Jo, mükemmel bakımlı küçük bir eliyle ağzını kapatmış bize bakıyor. Belki de daha önce bir milyarderle tanışmamıştır.

Kalçalarımı oynatıyorum ve Nate'e boş olduğunu düşündüğüm bankta biraz daha yer açmak için deri üzerinde kayıyorum. "Özür dilerim," diyorum kendimi telaşlı hissederek. Acaba bütün rujumu çiğneyerek mi çıkardım? Umarım kollarımın altında ter halkaları oluşmamıştır.

Nasıl oldu da Nate'in önünde bu kadar mahcup oldum? "Bay Kattenberger, ben Heidi Jo," diyor kısık bir sesle. "Ve Sizin büyük bir hayranınızım."

Nate telefonundan başını kaldırıyor. "Teşekkür ederim," diyor hafifçe. Bir eğlence notası duyuyorum.

"Heidi Jo ön büroda stajyer olarak çalışıyor," diyebildim. "...Ve Bayan Rowley'e gerçekten çok iyi bakıyorum!" diye övünüyor. "Sizinle tanışmak bir zevkti ve bunu duyduğuma sevindim."

Yine de bana bir bakış bile atmadığını fark ettim.

Nate telefonunu kaldırıyor. "Bayan Rowley, bu gecenin davetli listesi elinizde mi?"

Bayan Rowley? Bu da ne böyle? Bana son isim mi verildi? Nate tarafından mı? Şaşkınlıktan aptallaşıyorum ve uzun bir süre ona göz kırpyorum. Okuma gözlüklerinin arkasındaki soluk gözleri okunmuyor.

Şimdi telaşla bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum ve panoyu dizlerimin üzerine bırakıyorum. Örgü elbisem - takımın rengi olan mor - yukarı kalkıyor, ben de garip bir hareketle aşağı çekiyorum. Sonra bu gecenin kurumsal loca katılımcılarını bulmak için tüm notlara göz gezdiriyorum.

"Bir bakalım," diye mırıldandım. "Goldman Sachs'tan iki adamı davet ettin - Kearns ve Brown. Stew, Seely ve Marsha Ryan'ı davet ettin. Oh-ve Alex Engels." *Kahretsin.* Eğer Alex bu gece bana en ufak bir tuhaflık yaparsa, muhtemelen aklımı kaçıracağım.

Bunu düşünmek bile beni tüketiyor. Ve listedeki diğer isimleri okumak yerine, kendimi yenilmiş hissederek elimdeki panoyu ona uzatıyorum.

Tarıyor ve tek kelime etmeden geri veriyor.

Geri aldım ve iç çektim.

Araba bir başka kırmızı ışığa yaklaşıyor ve hepimiz sessizce bekliyoruz.

"İşe döndüğün ilk hafta nasıldı?" Nate sorarak beni şaşırttı.

Yorucu. Ve şimdi de tuhaf. "Çok güzeldi. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Detroit'te çok fazla çalışmadığından emin oldum," diye söze giriyor Heidi Jo. "Birinci sınıf iş yapıyor."

"Ah," diyor Nate. "Aferin. Sana ne ödersek ödeyelim, eminim yeterli değildir."

Heidi Jo kıkırdıyor. "Sanırım Bayan Rowley huysuzlandığında tehlike tazminatı almam gerekebilir. Bazen tam bir huysuz ayı oluyor."

"Öyle mi?"

Arabanın karşısından Heidi Jo'ya ölümcül bir bakış atmaya çalışıyorum ama bana bakmıyor, bu yüzden tek başardığım göz kaslarını germek oluyor. Onu yalnız yakaladığımda ölü bir kız oluyor.

Nate bana bir kez daha bakıyor ve bu garip bir şekilde havalı. Ne gördüğünü merak ediyorum. Muhtemelen mor bir elbise giymiş, hafif dağınık bir kadın.

Yoksa büyük bir hata mı?

Neyse ki bu konuda endişelenecek fazla zamanım yok. Araba otobüsün arkasına yanaşıyor. Oyuncuların stadyuma giriş yaptığı yerdeyiz. Renkli camlardan dışarı baktığımda, güvenliğin kaldırımı kapatmak için iyi bir iş çıkardığını fark ediyorum. Kırmızı bir halı serilmiş ve oyuncuların girişini bekliyor ve bariyerlerin dışında bir kalabalık birikmiş.

Limuzinin kapısı . "Hazır mısın?" diye soruyor şoför.

Heidi Jo'nun hareket ettiğini gördüm.

"Bekle..." Söylemeye çalışıyorum, çünkü limuzinden önce Nate'in inmesi gerekiyordu. Ama yavru köpekler hızlıdır. Bir dakika sonra Heidi Jo dışarıda duruyor, yüzünde milyonlarca flaş patlarken hızla göz kırpmıyor.

Onu arabadan dışarı kadar takip ederken Nate'in kıkırdadığını duyuyorum. Sakince Heidi Jo'nun koluna girip onu halıya doğru yönlendirirken panjurlar tıkırdamaya devam ediyor. Normal bir insan yanlışlıkla ilgi odağı olduğu için mahcup görünürdü. Ama bizim Heidi Jo öyle değil. Bir Oscar davetlisi gibi kırmızı halının dibinde duruyor, sonra dönüp kalabalığa el sallıyor. Bir milyon tık daha ve Nate kalabalığa sert bir el sallıyor ve Heidi Jo'yu girişe doğru çekiştirmeden ve sonunda içeride kaybolmadan önce daha da sert bir gülümseme veriyor.

Bu da neydi böyle?

Genellikle bu geçit törenini arabadan değil, stadyumdan izliyorum. Ve genelde etrafta bu kadar çok insan olmaz. Ama bu playofflar ve aniden tüm Brooklyn hokey hayranı oldu.

Heidi Jo'nun komuta performansını tekrarlamak istemediğimden, otobüsün kapısı açılıp O'Doul aşağı inerken yerimden kıpırdamadan oturuyorum. Seyircilere el sallıyor, onlar da hemen çılgına dönüyorlar. Buraya oyuncuları görmeye gelmişlerdi, şimdi otobüsten teker teker alkışlar arasında çıkıyorlar.

Tüm dikkatler atletlerin sıcaklığına odaklanmışken, sonunda şoföre teşekkür ederek açık limuzinin kapısından dışarı süzülüyorum. Elimde panom, kapıya doğru yürüyorum. Kimse bana ikinci kez bakmıyor, çünkü tüm gözler oyuncuların üzerinde.

Georgia içeride bekliyor. "O kız da neydi öyle...?" "Özür dilerim," dedim çabucak. "Gözden uzak durması için onu uyarmadım."

"Nate Kattenberger'in hangi üniversiteli kızla çıktığını merak eden gazetecilerden şimdiden üç mesaj aldım." Georgia gözlerini deviriyor.

Tabii ki öyle.

Arkadaşım sesini alçaltıyor. "Belki de önce arabadan inmeliydin," diye fısıldıyor. "Bunu bir dene."

"Çok komiksin," diye tıslıyorum. "Belki Pazartesi günü bunu gerçekten yaparım, sırf senin hayatını zorlaştırmak için. Nate'in sadece asistanlar ve stajyerlerle çıktığı hikâyesini ortadan kaldırmaya çalışabilirsin."

"Ve sadece 1.80in altındaki insanlar. *Milyarder dik duramayanlarla aşk yaşar*, on bir yaşında film çeker," diye kıkırdıyor Georgia.

"Senden nefret ediyorum," diyorum. Ama yalan söylüyorum.

Oyuncular koridorda yanımdan geçip soyunma odalarına doğru ilerliyor. Takım elbiselerini çıkarıp ısınma kıyafetlerini giyecekler. Son dakika toplantıları yapacaklar, ağrıyan kaslarını bantlayacaklar. Sopalarını bantlayıp tekrar bantlayacaklar. Su içip esneme hareketleri yapacaklar ve küfürlü konuşmalara dalacaklar.

Oyun gecelerini seviyorum. Binadaki enerji beni şimdiden biraz canlandırdı.

Heidi Jo koridorda bana doğru geliyor, topukları betona önemli bir şekilde vuruyor. "Tanrım, millet! Bay K'nin benimle kırmızı halıda yürümesi çok hoştu!"

"Sanki başka varmış gibi," diyor Georgia nefesinin altından. "Bay K?" Şu anda benimle dalga mı geçiyor?

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor stajyerim.

Georgia, "Bir daha patronla limuzinden atlamayacağından emin olmamız gerekiyor," diyor.

"Özür dilerim," diyor Heidi Jo neşeyle. "Başka ne var?"

Georgia parmağını kaldırarak bir dakika daha dikkatimi çekmek istiyor. "Bir şey daha var mı? *Observer*'da Nate ile röportaj yapmak için can atan bir muhabir var. Ama ben bu olayı biraz tuhaf buluyorum."

"Nasıl garip?" Ben soruyorum.

Georgia'nın gözleri koridorda geziniyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Bu muhabiri çok iyi tanımıyorum. Ama Nate'in neden bir hokey franchise'ı satın aldığı hakkında bir hikaye yazmak istiyor. Ama röportajı kabul etmiyor. Nedenini biliyor musun? Onu benden daha uzun süredir tanıyorsun."

Yavaşça başımı sallıyorum. Şu anda onu çok iyi tanıyormuşum gibi hissetmiyorum. "Nate takımı satın aldığı anda şaşırmışım. Bunu düşündüğünü bilmiyordum. Ama ilk ofisimizin duvarında bir hokey posterı olduğunu söyleyebilirim." Yorgun gözlerimi kapatıp hatırlamaya çalışıyorum. "Blackhawks, sanırım?" Ofislerimizi ilk kez yenilediğimizde o posterı çerçeveletmişim, çünkü yeni yerimiz daha şıktı ve çocukları Early Dorm Room tarzında dekore etmeye teşvik etmek istemedim.

Ama sonra poster kayboldu mu? Düşündüm de, yıllardır görmemişim.

"Blackhawks, ha?" Georgia dudağına dokunarak soruyor. "Sanırım bu mantıklı. Minnesota taraftarı olamazdı, çünkü ailesi Minnesota'dan ayrıldıktan sonra kurulan bir genişleme takımı."

"Sadece ona sor."

" konuda konuşmak istemiyor ama bu muhabir bir türlü . Ondan garip bir his alıyorum. Sanki bir dedikodusu varmış da söylemiyormuş gibi. Ama ne olduğunu anlayamıyorum."

"Bu garip," diye kabul ediyorum. Öte yandan, Nate'in bir hokey takımına sahip olmasında bu kadar büyüleyici olan ne var anlayamıyorum. Zengin beyaz adamlar böyle yapar. "Belki de bunu *İneklerin İntikamı* gibi göstermeye çalışıyordur. Brainiac buzda vahşetten hoşlanıyor."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diyor Heidi Jo iç çekerek. Georgia gözlerini deviriyor.

"Görüşürüz bebeğim."

"Sonra görüşürüz!" Dikkatimi yardımcıma yöneltiyorum. "Benim için notları var mı diye stadyum personelinı kontrol edeceğim. Ve oyuncuların soyunma odalarında ihtiyaçları olan her şeyin bulunduğundan emin olacağım."

Heidi Jo'nun eli havaya kalktı. "Haraç olarak gönüllü oluyorum."

İç çek. "Ve sonra kurumsal kutuya bakacağım, bunun için ayarlandığından emin olmak için..." Düşünmemek için kendimi zor tuttuğum o adam için. "Gidelim," diyorum. "Önce bilet gişesi."

Heidi Jo peşimde, asansörlere doğru ilerliyorum. "Şirket kutusu derken?" diye soruyor stajyer, "Bay K'nın kutusunu mu kastediyorsunuz?"

Ona yeni bir lakap takmış olması beni rahatsız ediyor. Ama kötü bir yorumu geri alıyorum. "İşte bu."

"Süslü mü? Bugüne kadar hiç bir milyarderle tanışmamıştım."

"Orada *yaşamıyor*," diye homurdandım. "Her zamanki zengin adam dekoru. Kadife stadyum koltukları. Panel duvarlar. Avizeler. Yarım saatte bir egzotik dansçılar."

"Ne?"

"Erkek ve kadın. Yine de onlara bahşiş vermeyin. Maaş alıyorlar."

Heidi Jo'nun gözleri büyüdü ve kendimi bir topuk gibi hissettim.

"Son hakkında şaka yapıyorum."

"Onlara bahşiş mi *veriyorsun*?"

Vur beni. "Hiç striptizci yok. Hokey maçı yeterince heyecan verici. Ama kazanırsak şampanya, kazanamazsak yüzlerce başka içecek var. Bir de Georgia Speed'in gergin olduğunda yediği şu sıcak peynirli puflardan var." Onları düşündükçe midem gurulduyor.

"Benimle alay etmen hiç hoş değil," diye suratını asıyor Heidi Jo.

"Özür dilerim." Harika. Bir köpek yavrusunu tekmeledim. Ama Heidi Jo içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Peachy." Yorgun ve açım. Kendi yatağında kesintisiz on iki saat uyumaya ihtiyacım var. Doktor geri döndüğüm ilk haftanın zor geçeceği ve ağırdan almam konusunda beni uyardı. Doktorun hokey playofflarının sıfır noktasında olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı açık. Bu benim hayatım. Bu benim işim ve işimi seviyorum. Uyku bekleyebilir.

"Başın ağrıyor mu?" "Hayır.

Ben iyiyim."

"Sana atıştırmalık bir şeyler bulabilirim..." "Heidi? Kes şunu.

Ben iyiyim."

Bana yaralı bir bakış attı. "Tamam. Sadece söyle."

Disk tam zamanında, yedi buçukta düşüyor. İş günüm o zaman bitiyor. Aslında şu anda eve gidebilir ve

Kaçırdığım uyku.

Onun yerine Nate'in locasındaki bir sandalyeye çöküyorum. Onunkine en uzak olanı seçtim ve piste odaklandım. Hiçbir şey beni çocuklarımın playoff maçını izlemekten alıkoyamazdı. Patronla aramdaki dünya standartlarındaki gariplik bile.

Ne yazık ki ikimiz için de oyun planlandığı gibi gitmiyor. Oyun ilk periyodun başlarında 1-1 berabere kaldı ve saatlerce değişmedi.

Ve ev sahibi avantajı için çok fazla. Hakemler bütün gece boyunca acımasızca düdük çaldı. Brooklyn'e dünyadaki bütün penaltılar çalındı. Çelme takma. Kesme. Müdahale. Oyuncularımız ceza sahasında son iki maçın toplamı zaman geçirdi.

Daha da kötüsü, Detroit ne zaman karşılık verse, hakem ani bir kör nokta geliştiriyor. Detroitli bir oyuncunun Castro'yu pleksiye doğru yüzüstü çapraz kontrol edişini ağzım açık izliyorum. "HAYDI!" Düdük çalmayınca ayağa fırlayarak çığlık atıyorum. "BU TAM BİR SAÇMALIK!"

"Katılıyorum," diye ekliyor Heidi Jo. "Ama bu şekilde ifade edersem annem bana tokat atar."

İçimden bir ses Heidi Jo'nun annesiyle anlaşılamayacağımızı söylüyor.

Bakışlarım bu gece yüzüncü kez Nate'e doğru kayıyor. Bu berbat oyun hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Acaba burada olduğumu biliyor mu?

Ve bunun benim için neden birdenbire bu kadar önemli olduğunu merak ediyorum. Eskiden bu maçları Nate ile sessiz bir dayanışma içinde izlerdim ve onun benim hakkımda ne düşündüğünü hiç merak etmezdim.

Üçüncü periyot eşitlik bozulmadan sona eriyor, bu yüzden bir uzatma periyodu ve Zamboni buzu parlatmak için dışarı çıkıyor. O kadar yorgunum ki ölmek istiyorum ve doksan dakika boyunca kayan ben bile değildim.

"Zamanlama havuzu!" Stewie bağılıyor. Ayağa kalkar, Brooklyn Bruisers beyzbol şapkasını çıkarır ve ters çevirir. "Kim var?"

Çantamdan bir yirmilik çıkarıp şapkanın içine atıyorum. "On iki dakika, otuz altı saniye," diyorum ve o da bunu karalıyor.

"Ooh!" diyor Heidi Jo. "Oyunlara bayılırım." Benimkinden sonra bir yirmilik atıyor. "Ne tahmin ediyorum?"

"Zamboni'nin buzu temizlemesi ne kadar sürer."

"Ah." Mavi gözleriyle aracı inceliyor ve düşünürken dilini ağzının kenarından dışarı çıkarıyor. "On iki dakika, otuz dokuz saniye."

Stew homurdanıyor, sonra gözlerini benimkilere dikeyor. "Stajyerin azılı bir rakip, Bec."

"Kim, ben mi?" Heidi Jo ona gözlerini kırıştırarak bakar.

Onu tekmelemek istiyorum. Yaptığı tahminin benimkiyle örtüştüğünü fark etmemiş olması mümkün değil. "Eğer kazanırsan, yarın öğle yemeği ısmarlamak zorundasın."

"Harika!"

Stew bana gülümsedi ve yoluna devam etti.

"Welp." Heidi Jo ayağa kalkar. "Ben de tam kokteyl içmeye hazırlanıyordum. Sana bir şey getireyim mi?"

"İçki içtiğini bilmiyordum Heidi Jo." Bu nedense beni eğlendiriyor.

-Bu küçük, sevimli ve mükemmel bayanın bir içkiye ihtiyacı var. "Meyve kokteyli demek istemiştım!" Kıkırdıyor.

Doğru.

Ondan iki parmak viski istememe ramak kaldı ama direniyorum. "Bir kola iyi olurdu. Teşekkürler."

Gözlerim kurşun gibi oldu ve aranın geri kalanını gazoz içerek ve havuç çubukları yiyerek geçirdim.

Nate Goldman Sachs'tan bankacılarla konuşarak geçiriyor. Ve benimle göz teması kurmuyor.

Zamboni o meşhur ağır aksak hızıyla buzdan ayrılıyor ve Stew "On iki dakika otuz dört saniye!" diye bağırdığında ben bahsi tamamen unutmuştım bile. Rebecca Rowley potayı alıyor!"

Bu beni biraz uyandırdı. Stew bana üç yüz dolar verdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Tebrikler, Bec!"

Odadaki hemen hemen herkes tebrik ediyor. Nate , o bana bir bakış bile atmadı. Harika.

"Sanırım yarın öğle yemeğini sen ısmarlayacaksın," diyor Heidi Jo.

"Kesinlikle," diye kabul ediyorum. "Aslında, işte." Elimi cebime atıyorum ve bir yirmilik çıkarıyorum. "Stajyerin parasını kaybetmesi hiç adil değil."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve sonra faturayı bana doğru itiyor. "Adil olan adildir. Muhtemelen bir sonrakini ben kazanacağım."

Onu tanıyorsam, muhtemelen yapacaktır.

İkimizin de içkisini tazelemek için sıvışıyor ve Stew yanıma yaklaşıyor. "Çok yakındı, Bec. Üç saniye daha olsaydı

berabere. Sence bilek grei iyi bir eşitlik bozucu olur mu?" "Onu kesinlikle yenebilirim," diyorum ve o da gülüyor.

"Bu arada," diye nefesinin altından ekliyor. "Ona yirmi doları geri vermeyi teklif etmen çok hotu. Ama bunu karılayabileceğini biliyorsun."

"yle mi?" Heidi Jo hakkında hiçbir şey bilmiyorum çünkü ona asla soru sormamaya çalışıyorum. Bu çok riskli. Bir kere konuşmaya baladı mı, kapatma düğmesi yok.

Stew akın bir ses çıkarır. "Hadi ama Bec. Fazla bir şey kaırmıyorsun. O lig komiserinin kızı."

"The..." Lig komiseri mi? "NHL'nin mi? Gerçekten mi?"

"Evet. Heidi Jo, Heidi Jo *Pepper*. Bryn Mawr'ı bıraktığında babam çok kızdı ve onu bir takımda çalışmaya gönderdi."

"Oh, lanet olsun. Ne anslıyım." Stew göz kırıyor ve koltuğuna geri dönüyor. Ben orada durmuş stajyerimle yaptığım her konuşmayı geri sarıyor, ne kadar kötü davrandığıma karar vermeye çalışıyordum. *Kahretsin*.

Bir dakika sonra yanıma oturdu ve bardağıma bana uzattı. "ok teşekkür ederim! Çok nazıksınız," diye mırıldandım.

Bana yan gözle bakıyor. "Az önce o adam sana ne söyledi?" "Hmm? Hangi adam?" Gözlerinin içine bakmıyorum.

"u piyangocu adam. Sana babamın kim olduğunu söyledi, değil mi? Şimdi de ekstra iyi davranacaksın. Bu saçmalık Becca. Ben sadece stajyerim. Özel muameleye ihtiyaım yok."

Hoppala. "Uh, tamam. Özür dilerim."

Heidi Jo onunla tanıştığımdan beri ilk kez huysuz görünüyor.

Ama sonra oyuncularımız sahaya çıkıyor ve her şey unutuluyor. Ne yazık ki, Detroit be dakika içinde Beacon'a bir gol atarak maçı bitirdi.

Bir "ani ölüm" uzatması her zaman biraz çok edicidir. Hepimiz buza bakıp gözlerimizin az önce gördüklerini inkr etmeye çalışırken locada bir an sessizlik olur.

Nate sandalyesinde arkasına yaslanır, baını geriye eğerek ve i eker. Stew, "Bir dahaki sefere iyi anslar çocuklar," diyor.

"Nate," diyor Georgia kapı aralığında. "Sana aşağıda ihtiyaımız olacak."

Bu kadar. Gecem bitti. Arkadan sıvışıp sonunda biraz uyuyabilirim.

Sonra ceketimi aşağıda unuttuğumu fark ettim. Bu yüzden VIP'leri locadan çıkıp asansöre kadar takip etmek zorunda kaldım.

Son arabayı alarak geri çekildim. Heidi Jo sonunda beni terk etti. Maç sonrası kargaşada asansör kapıları açılana kadar halsiz düşüncelerimle baş başa kalıyorum. Koridor gazeteciler ve destek personeliyle dolu. Georgia ve meslektaşları muhabirleri basın odasına sokmaya çalışıyor. Bu çılgınlık içinde Hugh'un ofisine doğru ilerliyorum, sanırım ceketimi oraya atmıştım.

"Bayan Rowley."

Ofisinin kapısından geçerken Nate'in sesi beni durduruyor. Döndüğümde masanın kenarına tünemiş olduğunu görüyorum, muhtemelen Georgia basın toplantısı kürsüsüne çıkma sırası gelene kadar orada beklemesini istediği için. Kravatı düzgün ve gömleği gıcır gıcır. Benim makyajım dağılmışken ve bu kıyafetlerle bir dağa zirve yapmış gibi hissederken, o bir milyon dolar gibi görünüyor.

Ya da bir milyar. Teknik olarak.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Soruyorum. *Lütfen hayır de.* "Peki bu Bayan Rowley meselesi nedir?" Sorduktan sonra kendimi tekmelemek istiyorum. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermek muhtemelen kötü bir fikir.

Kaşlarını çattı. "Sadece Alex'in bu gece neden bilip bilmediğini soracaktım."

"Hayır," diyorum yavaşça. "Ondan hiç haber almadım. Onu davet listesine koyan ben değildim."

"Anlıyorum. Sanırım yarın onu arayıp iyi olduğundan emin olacağım."

"Tamam. Tamam." Boğazımı temizliyorum. "İyi geceler." Gitmek için döndüm.

"Ve..."

Sikeyim. "Evet?"

"Topal olmaya çalışmıyordum. O..." koridora doğru bir el hareketi yaptı. "Hevesli stajyer size Bayan Rowley dedi. Kulağa hoş geldiğini düşündüm."

"Güzel," diye aptalca
tekrarlıyorum. Omuz
silkiyor.

"Bana adımı unutmuşsun gibi geldi." Ofisine giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, çünkü büyük Nate Kattenberger ile kavga ediyor gibi görünüyorum, ki bu son derece aptalca. En azından bunu başkalarının duymasına izin vermeyecek kadar kendimi koruma içgüdüsüne sahibim.

Nate irkilir. Ve tekrar konuştuğunda, hala o buzdağı sesiyle konuşuyor. "Niyetim bu değildi. Seni rahatsız etmek."

"Bana Ebola hastasıymışım gibi davranıyorsunuz." Bu şikâyet kulağa gıcırtılı ve tuhaf geliyor. Yorgunken duygusal bir konuşma yapmamam gerektiğini daha iyi bilmeliydim.

"Zavallı kalibrasyon," diyor Nate. Sonra başını birkaç derece çevirir ve düşünen yüzünü takınır.

"Ne?" Tamamen okunamaz halde. Nate'in düşünen yüzünde ne olduğunu asla bilemezsiniz. Elindeki konuyu düşünüyor olabilir ya da anında vites değiştirmiş olabilir. Şu anda Comcast ile birleşmeyi ya da telefonunuzun bataryasının çalışma şeklini yeniden keşfetmeyi düşünüyor olabilir.

"Sana karşı tepkimi yeniden ayarlamam umduğumdan daha uzun sürdü. Özür dilerim Rebecca. Buranın senin iş yerin olduğunu ve seni burada takip etmenin yanlış olacağını söylerken haklıydın. Ve yapmadım da."

Bunu anlamaya çalışıyorum. "Yani tüm bu Bay Darcy rutini bana kızgın olduğun için değil mi?"

"Hayır." Nate bana küçük bir gülümseme verdi. Haftalardır ilk kez. "Sana kızgın değilim. Hem de hiç."

Kafam çok karışık. Ve en kötüsü de tüm bunların benim hatam olması. Nate'in ofisinde o garip konuşmayı yapmak için o kadar hevesliydim ki, ona bunun bir daha asla olamayacağını ve bu konuyu açmasına izin verilmeyeceğini söyledim. Bu talepleri hemen yapmamış olsaydım, belki de onun bu konuda ne düşündüğünü öğrenebilirdim.

"Bak. Kalibrasyonunu mahvettiğim için özür dilerim."

"Bu tamamen benim hatam. Bunu zaten konuşmuştuk."

"Tam olarak değil," diye itiraf ediyorum. "Bana tüm bu olanlar hakkında ne düşündüğünü söylemene hiç izin vermedim."

Bana sırtıyor. "*Her şey* derken Bal Harbour, Florida'daki çok sıcak bir geceden mi bahsediyorsun?"

"Tabii ki öyleyim!"

Omuz silkiyor ve ben onu yumruklamak istiyorum. "Ama benim ne düşündüğüm önemli değil. Senin iş yerinin sahibi olan adam ne hissettiğini söyleyemez. O adam gibi görünmek istemiyorum. O adam *olmak* istemiyorum. Ve şimdi poker suratımın çalışmaya ihtiyacı olduğunu biliyoruz. O yüzden hemen halledeceğim."

Sanki mesele çözülmüş gibi ellerini kavuşturuyor. Sorun şu ki, birdenbire çözümlmesini istemiyorum. Bilmek istiyorum. "Nate," diye fısıldıyorum. "Yedi yıl boyunca patronum olmasaydın ne olacağını söyle bana."

Ya da o sabah kahvaltuya hayir demeseydim. Otel kahvesi ierken bana ne derdin?"

"Garip bir Şey muhtemelen." Boğazını temizler. "Bak, varsayım falan yok. Sen asla partide tanıştığım bir kız olmadın. O yüzden benden ne düşündüğümü söylememi isteme. Küçük bir gariplik seni çileden çıkarırsa olmaz. Çünkü söyleyeceklerime hazır olduğunu sanmıyorum."

"Ama..." Kalp atışlarım hızlanıyor. Kendimi uyanık, neşeli ve şaşkın hissediyorum. Her Şey aynı anda. "Ya sana her Şeyin ne kadar büyük bir hata olduğu hakkında uzun bir konuşma yapmasaydım? Konuşmana izin verseydim ne derdin? Sen biliyor musun ki?"

"Elbette biliyorum." Ayağa kalkıyor ama bana daha fazla yaklaşmıyor. "O zamandan beri her on dakikada bir bunu düşündüm. Konferans görüşmeleri sırasında ve hokey izlerken bizi düşündüm." Nate, alışılmadık bir şekilde kıpır kıpır bir hareketle elini saçlarında gezdiriyor. "Gulfstream'de ve *yatakta* da bizi düşündüm."

Yüzüm anında kızardı. Çünkü Nate'in benimkine paralel bir fantezisi olması fikri, gerçekten düşündüğüm bir Şey değildi. "Peki ya biz?" Gıcırđıyorum.

"Ne düşünüyorsunuz? Hayalimde elektronik tabloları gözden geçirmedğimiz kesin." Bir elini yanındaki masanın üzerine koyuyor. "Bu senaryodaki tek ofis mobilyası seni üzerine eğdiğim masa." Sesini alçaltıyor. "Bu soruyu cevaplıyor mu? Yoksa masayı kaldırdığımda ne renk elbise giydiğinden bahsedip..."

Yangın söndürücüyü kendi üzerime çevirmeden önce onu durdurmak için bir elimi kaldırıyorum. "Sanırım anladım."

"Ve bu sadece aklıma gelenler."

Vay be. "Bu, benim bu konudaki düşüncelerimle oldukça örtüşüyor."

"Gerçekten mi?" Gözleri genişliyor. "O zaman neden birbirimizden kaçıyoruz?"

"Çünkü eğlenceli olurdu, ama eğlence biter. Bir düşünün. Oyun kitabınızın sonuna çok çabuk gelirsiniz ve o zaman her Şey iki kat daha garip olur. Enine boyuna düşündüğünüzde, bizim de her Şeyi unutmamız gerektiğine karar verirdiniz."

" olmaz," diyor hemen. "Ne zaman bu kadar kötümser oldun?"

"Doğduğumdan beri," diye belirttim. "Benimle tanıştınız mı?"

"Sen kötümser değilsin Bec," diyor masaya yaslanarak. "Herkesi seviyorsun, belki stajyerin hariç. Georgia'nın düğününü kraliyet ailesinden biriymiş gibi planladın. Bütün ekip senin için yollara düşerdi. Bu kötümserlik değil. Bu yüzden şu anda pek inanmıyorum."

"Şey..." Kalbim güm güm atıyor. Bir cevap bile düşünemiyorum. "Belki de sadece güzel bir son hayal edemiyordum."

"Biriyle ilgilendiğinizde her zaman önce kaçış yolunuzu mu planlarsınız?"

Beni yakaladı. "Hiç kimseyle ilgilenmiyorum." Az önce ne dediğini anlayana kadar bir süre geçti. "Benimle ilgileniyor musun?"

"Az önce bana ne kadar ilginç biri olduğunu anlattığımda beni dinlemedin mi? Bana kalsa, aramızdaki bir sonraki şey akşam yemeği olurdu."

"Akşam yemeği mi?"

Gözlerini deviriyor. "Bilirsin işte. Günün sonuna doğru tüketilen yiyecekler? Bir restoranda, çünkü ben yemek yapmam. Mum ışığında. Sen dekolte bir kazak giymişsin. Ben de kahvaltıda bunu isterdim."

Bunu anlamaya çalışıyorum. "Randevu gibi mi?"

"Tabii ki." Şimdi de benimle dalga geçiyor.

Göz kırpıyorum. "Bu gerçekten çok tatlı. Sormadan yüzüne vurduğum için özür dilerim."

"Buraya gel," diye kollarını açtı.

Hemen bir adım öne çıkıp beni kucaklamasına izin veriyorum. Sert göğsüne yaslanıyorum ve bir iç çekiyorum. Uzun ellerinden biri sırtımı okşuyor.

"Orada her şey birbirine karıştı, değil mi?"

"Evet," diyorum gömleğine. Onun sert göğsüne yaslanmak beni sakinleştiriyor.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim," diye fısıldıyor. "Benim için çok şey ifade ediyorsun."

Ve sonra gözlerim yanmaya başlıyor, lanet olsun. Hızla gözlerimi kırıştırıyorum. "Sanırım biraz delirdim, Nate. Sen de benim için çok şey ifade ediyorsun. Ama işim de öyle. Nasıl bu kadar karmaşık hale geldik?"

"Değerli olan her şey karmaşıktır."

Nate tarafından kucaklanmak harika bir his. Kalp atışlarını yanağımda hissettiğimde, onu Güçlü Nate Kattenberger olarak düşünmeyi bırakıyorum. Şu anda o harika sarılmalar veren bir adam.

Bir elini saçlarımda gezdiriyor. Sonra dudaklarını şakağıma bastırıyor ve bana nazik, kalıcı bir öpücük veriyor. Sıcaklığı ve benden kabulüm dışında hiçbir şey istememesi çok hoş. Mükemmeldi.

İşte o anda kapı açılır. "Basın toplantısına bekleniyorsunuz Bay K!" diyor cıvıl cıvıl bir ses. Ve sonra, "Oh tanrım-özür dilerim!"

Yine de çoktan geri sıçradım, tıpkı zehirli sarmaşıklardan kaçır gibi. Ardından gelen kısa sessizlikte yüzüm kızardı.

"Hemen geliyorum," diyor Nate. Hiç telaşlanmamış görünüyor.

Tabii ki yapar. Ne isterse yapabilir. Heidi Jo'nun lig komiserine Nate ve asistanının toplantılar arasında ofisinde biraz kaçamak yaptıklarını söylemesi hiç önemli değil. İtibarı zedelenemez.

Sezonun geri kalanında her gün Heidi Jo'nun gözlerinin içine bakmak zorunda olan benim.

Ama henüz değil. Yapamam.

Nate ve Heidi Jo'yu arkamda bırakarak yanından geçip gidiyorum. Üç saniye sonra ceketimi kaptığım gibi serin Mayıs gecesinde binadan çıktım.

YANI DAHA İYİ OLABILIRDI.

Basın toplantısının giriş konuşmasını kekeleyerek yapıyorum. Ama takımınız yeni bir mağlubiyet aldığında biraz anlaşılmaz olmakta sorun yok. Zaten ne söylediğim kimsenin umurunda değil. Koç Worthington ve oyuncuları dinlemek istiyorlar.

Ve şimdi ne söylüyorlarsa, dinlemiyorum bile. *Falan filan*, muhtemelen bir sonrakini *kazanacağız*.

Aklım başka yerde. Hâlâ Rebecca'nın hızlı ayrılışını ve geveze yardımcısı bizi birlikte yakaladığında yüzünde beliren dehşet dolu ifadeyi düşünüyorum.

Ama ben bunu sadece geçici bir aksilik olarak görüyorum. Daha sonra güleceğimiz bir şey. Aramızdaki gerginliği kırmak için her şeyi yaparım. Bu gece sonunda yapabileceğimi hissettim.

Sandalyelerin sürtünme sesiyle hayallerimden uyandım. Basın toplantısı bitmişti. Yerimden kalkarak kapıya doğru bir rota çiziyorum. Kalabalığın arasında ilerlerken, birkaç muhabir benden bir alıntı yapmak için yakama yapışmaya çalışıyor.

"Bay Kattenberger, takımınız hakkında ne düşünüyorsunuz..." "Bay Kattenberger...!"

Olmaz. Bu gece bunu yapmayacağım. Her birine dostça bir el sallayıp yoluma devam ediyorum. Telefonumun kenarı yeşil renkte parlıyor, bu da Ramesh'in beni dışarıda beklediği anlamına geliyor. Mükemmel. On saniye sonra arabanın arkasına kayıyorum.

Güvenlik protokolümüz uyarınca, kilitler hemen kapanır ve o da elinden geldiğince çabuk kaldırımından uzaklaşır.

"Zor maç," diyor Ramesh ön koltuktan.

"Eh. Yeniden inşa edebiliriz. Hey dostum, eve varmadan bir durak önce?" "Vur bana," diyor.

Ona Rebecca'nın Water Street'teki adresini verdim. Sadece iki mil uzakta ve tüm ışıkları doğru ayarladı. Birkaç dakika sonra kapısının ziline basıyorum.

İşte o zaman saati kontrol etmek aklıma geldi. Saat 11:46. Siktir.

Tam bir pisliğim.

"Alo?" Birkaç saniye sonra Rebecca'nın sesi duyulur.

"Benim." İç çektim. "Bak, bu kadar geç olduğu için özür dilerim. O ürkütücü adam olmayacağımı söylemişim. Ve şimdi burada, gece yarısı kapının önünde duruyorum. Bunda ürkütücü bir şey yok, değil mi? Muhtemelen uyuyordun ve rüyada kazak falan görüyordun, ben de mahvettim. *Yine.*"

Gevezelik ettiğimi duyabiliyorum. Gerçi kimse beni bu konuda iyi olmakla suçlamadı. Ama sadede gelmeye çalışıyorum.

"Ama her neyse, konuşmamız tam da yanlış zamanda kesildi. Ya da en azından ben yanlış zaman olduğunu düşündüm. Eğer bu konuşmayı bitirmek istersen, bunun için burada olduğumu söylemek istedim. Gerçek anlamda değil. Sen benimle konuşmaya ya da İK'yı aramaya karar verene kadar her gece yarısı ortaya çıkmayacağım. Ama havaya girersen söylemen yeterli."

Şimdi havam bitti. Ve bunların hiçbirisi kulağa mantıklı gelmedi. Bu yüzden Rebecca'nın bir şey söylememesi çok da şaşırtıcı değil.

Tek bir kelime bile.

Alnımı kapısının camına dayıyorum ve her şeyi yeniden daha kötü hale getirip getirmediğimi merak ediyorum.

Sikeyim.

Sonra camın diğer tarafında bir çift güzel mavi göz beliriyor ve ben irkilerek geriye sıçıyorum.

Kapı açılır. Rebecca dışarı çıkarak, "Merhaba," diyor.

"Merhaba." Abuk sabuk konuşmamı duymadığını fark etmem bir saniye sürdü. Duymuş olamaz. Kendini toparlamakla ve iki kat merdiveni inmekle meşguldü. "Bu senin için yeni bir görünüm," diyorum, kıyafetine bakıp yeniden toparlanmaya çalışarak.

"Bu Renny'nin trençkotu," diyor. "Minik pijamalarımı zaten görmüş olsanız da, Brooklyn'in geri kalanına bu zevki tattırmak istemedim."

"Bebeği kastetmişim." Yeğeni vücuduna bağlanmış bir tür düzenekten sarkıyor olmalı. Ceketin üst düğmesinden görebildiğim tek şey onun küçük kel kafası. "Onu uyandırdım mı? Bebek bakıcılığı mı yapıyorsun?"

"O bir gece kuşu." Becca başını sallıyor. "Renny ve Missy de evde. Sadece şu anda yatak odalarında çok gürültülü seks yapıyorlar. Bu yüzden seni davet etmedim."

Huzursuzca gülüyorum ve o da gülümsüyor. Yüz ifadesi daha önce olduğundan daha sıcak ve rahat. Ama gözlerinin altında halkalar var.

"Dinle, gitmeliyim," diyorum ona. "Konuşmamız yarıda kesildiği için özür dilerim. O stajyere bir şey söylememi ister misin?"

"Hayır." Rebecca başını sallar. "Ben hallederim."

"Pekala. Sadece söyle. Ama buraya gerçekten yemek davetimin süresinin dolmadığını söylemeye geldim, tamam mı? Eğer bir ay sonra bu fikrin düşündüğünüz kadar nefret uyandırıcı olmadığına karar verirsiniz, bana haber verin. Yine de tekrar sormayacağım. Sadece ürkütücü çizginin sağ tarafında kalmak için."

"Oh, Nate!" Yüzü yumuşuyor ve bakışlarımız kilitleniyor. Çekimi hissediyorum ve bu sadece ben değilim. Yüzde doksan dokuz eminim. "Sen asla ürkütücü olamazsın. Öyle bir şey değil."

"Bildiğim iyi oldu."

Becca bebeğin kel kafasını okşuyor ve onun emziğini hızla emdiğini, tıpkı *Simpsonlar*'daki Maggie gibi şapır şupur sesler çıkardığını fark ediyorum. "Ben de istiyorum," diyor aniden.

"Hmm?"

"Akşam yemeği. Ben gitmek istiyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi şok olmuş gibi çıkıyor ve o da gülüyor.

"Evet. Ama bu bizim küçük sırrımız olmalı. Ben sadece burada yolumu bulmaya çalışıyorum." Kollarını göğsünün önünde kavuşturmaya çalışıyor ama bebek oluyor, o yüzden tekrar bırakıyor.

"Tamam," dedim çabucak. "Patron sensin."

Bunun aptalca bir ifade olduğunu söylemek için kaşını kaldırdı. Çünkü Patron *benim* ve bütün sorun da bu.

"Bunun," diye ekliyorum. Bu da doğru. "Yarın gece nasıl?"

Göz kırıyor. "Tamam. Elbette. Bunun kötü bir fikir olmadığından hâlâ emin değilim." "Merak etme. Sana tüm avantajlarını anlatacağım."

Küçük bir gülümsemeyle başka tarafa bakar ve yanaklarında bir miktar pembe belirir.

Çok sevimli. Çok kötü oldum.

Bebek bana bakıyor, höpürdeterek . O da benim erdemlerimi değerlendiriyor gibi görünüyor.

"Pekala, ben gidiyorum," dedim. İyi bir işadamı anlaşma için el sıkışmayı ve karşı taraf yeniden düşünmeden önce oradan defolup gitmeyi bilir. "Yedide görüşür müyüz?"

"Yedi," diyor yumuşak bir sesle. Bakışlarımı tutuyor.

"Özür dilerim, ne demiştiniz? Bay Darcy mi?"

"Evet, hepiniz..." Sert, hafif şaşı bir yüz ifadesi takınıyor. "... Soğuk. Ya da belki kabız."

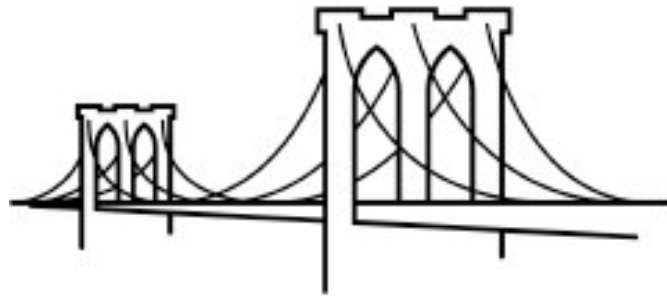
Homurdanıyorum. Hayatımda benimle dalga geçecek çok az insan var. Rebecca bana her zaman sıradan biri gibi davrandı, bir ikon gibi değil. Ve bu hoşuma gitti.

Şimdi ikimiz de aptal gibi gülümsüyoruz, birbirimize bakıyoruz. Ve her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Biraz öne eğildim. O da bana ayna tutuyor. Artık aramızda sadece birkaç santim var. Bu fikre alışması için ona zaman tanımaktan başka bir şey yapmıyorum.

Sonra dudaklarını yalıyor ve ben daha fazla direnemiyorum. Aradaki mesafeyi kapatıp öpücüğe doğru eğildim. Dudaklarımız usulca birleşiyor. Ne de olsa aramızda küçük bir insan daha var. Bu tek öpücük bana yetecek. O yüzden iyi bir öpücük olsun istiyorum. Dudaklarını ayırıyorum, geri çekilmeden önce dilimi nazikçe bir kez onunkine dokunduruyorum.

Şimdi bana şehvetle bakıyor.

Ve yarın geceye kadar sabırsızlanıyorum.

22 MAYIS, BROOKLYN

"İŞTE BU. Bir lokma daha yiyemem." Çatalımı tatlı tabağına bıraktım ve sandalyemde arkama yaslandım.

"Dönek." Nate, paylaştığımız son çikolatalı ahududulu sufleyi kaşığıyla sıyrarak kendi ağzına götürüyor.

Nate ile tatlıları bölüşmek daha önce de yaptığım bir şey.

Göğüs dekolterimi gösterecek şekilde tasarlanmış bir elbiseyle güzel bir restoranda onunla yalnız oturmak değil.

River Café'deyiz; Nate, pencerelerin karşısındaki bu mükemmel masayı garantilemek için şef garsona bir C-note verdi. Az önce Brooklyn'deki en iyi yemeklerden birini yedik, manzaramız Manhattan'ın ışıkları ve Doğu Nehri'nden başka bir şey değildi.

Ben Nate'in çeki imzalamasını izlerken ışıklı bir yat pencerenin önünden süzülerek geçiyor. "İyi seçim, Nate. Ama ben her şeyden mutlu olurdum."

"Ne?" gözlerini bana doğru kaldırıyor ve mum ışığında daha da karanlık görünüyorlar. "Falafel hakkında derin fikirleri olan sen misin?"

"Peki, tamam." Ben de ona gülümsüyorum. "Sadece *bir şey* değil. Ama beni gurme savurganlığıyla etkilemek zorunda değilsin."

"*Lütfen*" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Çok eğlencelisin Bec. Gelecek ay Lauren ile Çin'e gideceğim ve o benim denemek isteyeceğim sokak yemeklerini yemeyecek. Her zaman iyi bir macera anlayışın olmuştur. Bu yönünü seviyorum."

Bu iltifat karşısında yüzüm ısındı. Ondan böyle şeyler duymaya alışık değilim. Bu akşam hem son derece tanıdık hem de tamamen tuhaftı. Sohbet hiç zor olmadı çünkü hepimiz aynı insanları tanıyoruz ve bütün gece hokey hakkında konuşmaktan kendimizi alamıyoruz. Bu arada Nate masanın altında elimi tuttu.

Ben beğendim. Hem de çok. Şu anda bile masanın üzerine tırmanıp onu öpme isteği duyuyorum. Oysa bir ay önce bunu hiç düşünmezdim. "Biliyorsun..." Boğazımı temizliyorum. "Bu başlı başına bir macera."

"Aynen öyle," diyor ve fatura dosyasını kapatıyor. "İşte bu yüzden bu gece falafel dükkanında değil, buradayız. Seni bir sürü şeyle şaşırtmaya çalışmıyorum."

yirmi dolarlık tatlı. Enfes *olmasına* rağmen. Sadece bu gecenin her zamanki gibi bir iş olmadığını göstermeye çalışıyorum."

Garson hesabı almaya geldi. İkinci kez bakmadım bile. Yarısını ödemeye zahmet etmiyorum, çünkü Nate'in Tanrı'dan daha fazla parası var ve bana izin vermiyor.

Bu Nate'i görme konusunda kararsız olmadığım anlamına gelmiyor. Ama tereddütüm yemek hesabından çok daha karmaşık.

Ve yine de buradayım.

Şampanya kadehimi aldım ve son damlasına kadar içtim. Sırf Nate'i kızdırmak için yarım bardak istemiştim.

Ve tek *kelime* etmedi. Akıllı adam. "Tamam, maceracı adam." Bardağı yere bıraktım. "Gitmeye hazır mısınız?"

Gülümsemesi, *hiç olmadığını* söylüyor.

Paltomu alıp dışarı çıkıyoruz. Serin bir gece, ama dondurma satılan iskelenin etrafında bir sürü insan var ve Brooklyn Köprüsü'nün muhteşem bir manzarası var. Ama Nate beni kalabalıktan uzağa, caddeye doğru götürüyor.

Onun evine doğru.

Karnımda gergin bir bekleyiş hissetsem de itiraz etmiyorum. "Ramesh nerede? Onu atlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır." Nate elime uzandı ve onu sıktı. "Ona bu gece izin verdim."

"Gerçekten mi? Bunu yapabilir misin?"

"Elbette. Yani güvenlik ekibimin bir başka üyesi muhtemelen bir yerlerde ekranda bir noktanın hareketini izliyor, hareketlerimi takip ediyordur. Her zaman dikkatini bana veren birileri vardır." Yürümeyi bıraktı ve bana döndü. "Bu bir satış noktası değil, değil mi?"

"Ne?"

"Gözetlemek çok seksi." Elimi ağzına götürüyor ve avucumu öpüyor. Seksi ağzı görünmüyor ama gözleri öyle aç bir bakışla bakıyor ki, bunu bir ısı patlaması gibi hissediyorum. Avucumu tekrar öpüyor ve tüyleri tüm sinir uçlarımı harekete geçiriyor.

Vay canına. Sadece elime dokundu ama onu bir ağaç gibi tırmanmak istiyorum.

Tekrar konuşuyor ve dinlemek için kendimi zor tutuyorum. "Ramesh bu gece izinli çünkü ondan bizi götürmesini istesem gözlerinin içine bakmakta zorlanacağını biliyordum."

Muhtemelen ben de yapardım.

"...Ayrıca Lauren'ın yardımcılarında birinden akşam yemeği rezervasyonumuzu yapmasını istedim, çünkü Lauren'a sorsaydım, kiminle yemek yediğimi ona söylememi isterdi. Ve sen de ofis dedikoduları hakkında ne düşündüğünü açıkça belirttin."

"Çok düşüncelisin. Ve benim küçük kirli sırrım olarak kalman çok hoş." Kalçasını kontrol etmek için yana doğru adım atarak bu küçük iğnelemeyi noktalıyorum.

Bir kolunu belime doluyor. "Artık dengeni kaybetmeden bunu yapabiliyorsun. Aferin sana."

Nate'in fark etmesine biraz şaşırmış olsam da bu doğru. "Bir daha asla o buzun üzerine çıkmayacağım. Sadece söylüyorum."

Eve yürürken kolu hep üzerimdeydi. Malikanesine yaklaştıkça giderek daha da gerginleşiyorum. Küçük ön kapıyı açıyor ve benim için kenara çekiyor.

Yürüyorum, çünkü endişeli olsam bile, yine de kendime engel olamıyorum.

Nate kapıdaki güvenlik kodunu giriyor ve kapı onun için açılıyor. Onu büyük fuayeye kadar takip ediyorum ve bundan sonra ne olacağını merak ediyorum.

"İyi akşamlar, Nate!" Bingley sesleniyor.

"İyi akşamlar," diye cevap veriyor. Paltomu omuzlarımdan indiriyor ve asıyor. "Sevdiğin Meksika gazozundan çalışma odasındaki buzdolabına koydum." Üst katı işaret ediyor. "Bir tane ister misin?"

"Elbette!" Parlak bir şekilde söylüyorum. Dizlerim biraz titriyor ve bunun için sağlığını suçlayamam. Gerçekten de gerginim. Bu da hiç bana göre değil. "Tanrım, normal bir insan gibi bir kadeh şarap içebilmek için sabırsızlanıyorum." Şimdi gevezelik ediyorum.

Nate sadece gülümsüyor ve onunla birlikte yukarı çıkmam için elini uzatıyor. Üst kata. Dev yatağının olduğu yere.

Dördüncü ya da beşinci basamakta tırmanmayı bırakıyorum.

"Bu muhtemelen kötü bir fikir," diye fısıldıyorum. Garip bir şekilde, çok sık yaptığım Nate fantezimde de aynı şeyi söylüyorum - onun bunu görmezden geldiği ve sonra beni anlamsızca becerdiği fantezimde de.

Şimdi olan bu değil.

Nate büyük merdivene oturur. Yanındaki kalın halı kaplı yolluklara vuruyor.

Oturuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Hem evet hem hayır," diye fısıldıyorum. "Ben sadece akıllıca olanı yapmak istiyorum. Ve bazen bunun ne olduğunu bilmek kolay olmuyor." Nate muhtemelen anlamayacaktır. Yaptığı her şey akıllıca.

"Benim kötü bir fikir olduğumu düşünüyorsun. Haklısın." "Öyle miyim?"

Kolunu bana doladı. Eğilip çenemi öpüyor. Yavaşça. Böylece bıyıklarının yüzüme değen her fırçasını ve dudaklarının yumuşaklığını hissediyorum. Kulağıma fısıldarken ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. "Çok kötü. Çünkü sana kötü, çok kötü şeyler yapmak istiyorum. Yaramaz şeyler. Ve eğer bunu kabul etmiyorsan, şimdi söyleyen iyi olur."

"Ne tür şeyler?" Meme uçlarım sertleşirken soruyorum.

"Sana anlatabilirim," diye devam ediyor, sesi alçak. "Eğer yarım saat kadar vaktiniz varsa. Çünkü ben çok detaycıyım. Aslında, bir araya getirdiğim bir PowerPoint sunumu var..."

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve kıkırdamaya başlıyorum.

"Çok uzun değil," diyor sırtımı sıvazlayarak. "Elli kaydırak kadar."

"Çizelgeler ve grafikler var mı?" diye sormaya çalışıyorum. Ama ne yazık ki ben de kıs kıs gülüyorum.

Nate poker suratını koruyor ama gözlerinin içi gülüyor. "Fantezilerimden yola çıkarak çizdiğim dört diyagram var. Ayrıca teknik özellikler ve performans tahminleri."

"Oh, Nate," diye nefes nefese kaldım. "Sakın değişme." Burada histerinin eşigindeyim. Onu istiyorum ama teslim olmak çok zor. Bunu yapmamak için o kadar çok yıl harcadık ki...

Beni öpüyor - sadece eğiliyor ve ağzımı kendi ağzıyla alıyor.

Şaşkınlığımı atlatmam yaklaşık 1,5 saniye sürüyor. Belki daha az. Kollarımı ona doluyorum ve dudaklarıma yapışıp dilini ağzımın içine sokarken öylece bekliyorum. Tadı çikolata ve güven gibi. Birlikte harika giden iki harika tat. Ve ben gidiciyim.

Daha önceki tereddütlerimi unutarak parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Bir iniltiyle elini yavaşça vücudumdan aşağı kaydırıyor ve ardında ürperti bırakıyor. Ve sonra o yaramaz eli uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.

Belki de orada duraklayacaktı, ama Nate elbisemin altında baldırıma kadar uzanan çoraplar giydiğimi fark etti. Parmak uçları tenimi buldu ve mutlu bir şaşkınlık sesi çıkardı. Kendimi kontrol edemediğim için kaslarımı gevşeterek ona daha iyi erişim sağlıyorum.

Bir sonraki öpücüğü derin ve yavaş ve başparmağı dantelli külotunun üzerinde, tam bacaklarımın arasında geziniyor.

Ağzının içine umutsuz bir inilti veriyorum, ikimiz de irkiliyoruz.

Nate gerçekten çok korkmuş olmalı çünkü elini kaybediyorum ve dizlerimi bir araya getirip aniden oturuyor.

İşte o zaman Ramesh'in kapının hemen içinde durduğunu, tabancasını çekmiş ama yere doğrultmuş olduğunu görüyorum. Küçük bir şaşkınlık çılgılığı attım. Ya da utançtan. Muhtemelen ikisi de.

"Ciddi misin?" Nate'in yüzü kıpkırmızı.

Ramesh tavana bakar ve başını sallar. "İki ısı izi. Şu anda mesela bir kanepede olsaydınız, kafam karışmazdı. Ama merdivenlerde? Boğuşuyor gibi görünüyordun. Ve her zaman yaptığın gibi güvenlik sistemlerini devreye sokmadın."

"Unuttum," diye Nate.

Yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Güle güle," diyor Ramesh. "Benden sonra kapıyı kilitle. Yarın güvenlik protokollerini tartışacağız. Bazı şeyleri değiştirebilirsin." Gözden kaybolur. Kapı tekrar kapanır.

Nate sinirli bir inilti çıkarır. "Özür dilerim..."

"Biliyorum," diyerek sözünü kestim. "Bu muhtemelen eninde sonunda komik olacak. Ama bir dakikaya ihtiyacım var."

"Bahse girerim," diye iç geçiriyor.

NATE

Çok sinirliyim. Cinsel olarak ve başka türlü. Kendi beceriksizliklerimle yeterince sorun yaşıyorum. Güvenlik ekibimin anı mahvetmek için yardımına ihtiyacım yok.

Rebecca yavaşça ayağa kalkıyor, acılı ve mutsuz görünüyor. Ben de ayağa fırladım. "İyi misin?"

"Evet. Sadece ağrım var. Bu sabah Ari'nin tavsiye ettiği pilates dersine gittim. Karın ve kalça kaslarım beni asla affetmeyebilir."

Bu bana bir fikir verdi. "Hadi, sana göstermek istediğim bir şey var. Ve bu bir güvenlik özelliği değil."

Bana alaycı bir gülümseme veriyor, ama sonra ona uzattığım eli tutuyor ve beni merdivenlerden aşağıya, salona ve mutfığa kadar takip ediyor.

"İyi akşamlar, Nate!" Salondan geçerken Bingley tekrar "İyi akşamlar, Nate!" diyor. "İyi akşamlar," diye cevap veriyorum. "Tüm güvenlik sistemlerini devreye sokun."

"Roger, Roger!"

"Yani bu gece gitmiyor muyum?" Mutfığa girdiğimizde Becca soruyor. Bingley ışıkları otomatik olarak açıyor, o da kocaman gözlerini kırıştırarak bana bakıyor.

"İstiyor musun?" Ama soruya cevap vermesine izin vermedim. Başının arkasını kavriyorum ve onu buzdolabının önünde bir öpücüğün içine çekiyorum. Ve ağzı benimkinin altında eridi. Bu muhteşem bir şey. Ve bu her şeyi mahvetmediğim anlamına geliyor.

Ne yazık ki Bingley notu almaz. "Merhaba Rebecca!" der. "Sesini duymak güzel, genç kız!"

"Mmm," diyor gülümsememe karşılık. "Sana da merhaba."

Gülerek geri çekiliyorum. "Soda?"

"Tabii, neden olmasın." Omuz silkiyor.

Buzdolabına uzanıp birkaç içki çıkardım. "Beni takip edin." Hem arka tarafa hem de bodruma açılan bir kapı açıyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kas ağrısı hakkında bir şey mi söylediniz? Göreceksin." Bir düğmeyi çeviriyorum ve alt kata inen merdivenler aydınlanıyor.

"Güzel bodrum," diyor Becca, beni takip ederek.

"Aslında yerin altında değil." Ama bu kat gerçekten fiyakalı. Sağımızda evimdeki spor salonu var. Ama solumda Becca'yı getirdiğim yer var, spa odası. Bir duvarda sürgülü cam kapılar var ama onlar gece için kilitli ve ağır perdelerle örtülü. Jakuzi ve tur havuzu kombinasyonuma bakan iki şezlong var.

Şu anda sıcak küvet ayarındayım, böylece sıcak su sirkülasyona itilirken jetlerin fokurdadığını duyabiliyorum. Yerdeki bir düğmeye basıyorum ve kapak otomatik olarak geri çekiliyor.

"Vay canına," diyor Becca. "Süslü." Ayakkabılarını çıkarıyor ve kenara doğru yürüyor. Sonra tereddüt ediyor. "Hâlâ dengeme her zaman güvenmiyorum. Düşersen sakın gülmeyin." Bir elini dikkatlice suya daldırıyor. "Güzelmış."

Beklemekte olan bir havlu yığınının bir havlu alıp kenara atıyorum. "Oturup ayaklarını sokabilirsin."

Bütün akşam beni çıldırtan kısa, küçük bir örgü elbise giyiyor, bu yüzden çoraplarını çıkarıp havlunun üzerine oturması ve iki ayağını da içine sokması yeterince kolay olacaktır.

Ve yaptığı şey de bu. Bir çorabı pürüzsüz bir dizin üzerinden aşağı indiriyor ve çekip çıkarıyor.

Orada durup ortaokul çocuğu gibi bakmak istemiyorum. Tamam, istiyorum. Ama onu rahatsız etmek istemiyorum. Onun yerine ses sistemine gidip telefonumu hoparlöre takıyorum ve eski bir çalma listesi açıyorum. Onun tanıyacağı bir şey.

Tekrar arkamı döndüğümde havlunun üzerine oturmuş, iki bacağını da çalkalanan suya sarkıtmıştı. "Ah. Vay canına." Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Burası güzel bir yermiş."

"değil mi?" Ayakkabılarımı çıkarıp yana doğru tekmeliyorum.

İlk şarkı geliyor ve ilk ofisimizde çok sık çaldığımız bir Macklemore melodisi. Rebecca hemen güldü. "Çalmadınız! Bu şarkı listesini uzun zamandır dinlememiştim. Ama bahse girerim her geçişi hâlâ biliyordum. Sırada Lady Gaga var."

"Kesinlikle öyle."

Rebecca ayaklarını tekmeleyerek su sıçratıyor. "Küçük bir itirafta bulunacağım."

"O da ne?" Kravatımı gevşetip düğümü .

"Şey..." Bana sırtıyor. "Eskiden sana aşıkım. İlk günlerde."

Ellerim kravat ipeğinin üzerinde donup kalıyor. "Şehirden defol. Sen yapmadın."

"Hayır, gerçekten yaptım." Yanakları pembeleşti. "Özellikle o ilk yıl. Ama sen alındın ve benim patronumdun. Bu iki şey, benim gibi pratik bir kız olduğunuzda, bastırmayı oldukça kolaylaştırdı."

Yanına yürüyorum ve sırtımı suya dönerek yanına çöküyorum, çünkü üzerimde hâlâ pantolon ve çorap var. "Peki bu tam olarak nasıl çalışıyor?"

"Ne?" Bana yan gözle bakıyor ama sonra tekrar başka tarafa bakıyor ve gözlerimle buluşmuyor.

"Birini istemeyi nasıl bırakırsın? Ben pratik bir insanım ama bunun işleri nasıl kolaylaştırdığını anlamıyorum. Sana karşı duyduğum şiddetli çekimi hiçbir şey bastıramıyor."

Çenesi hızla bana doğru dönüyor ve ben de onu öpme fırsatını yakalıyorum. Ve sadece bir öpücük, dudaklarımın onunkiler üzerinde bir kayması yetiyor.

Tekrar ateş.

Ters yönlele bakıyoruz, bu yüzden cehennem gibi garip. Ama umurumda bile değil. Bana bakmak için geri çekilene kadar ağzından açgözlü yudum üstüne açgözlü yudum alıyorum. Rengi yüksek, gözleri parlak ve mutlu. "Bu Twister gibi."

"Daha iyi," diye düzeltiyorum. Lady Gaga çıkıyor, tam da Becca'nın dediğı gibi. "Bu havuza giriyor muyuz, girmiyor muyuz?"

Becca bir ayağını suya vuruyor. "Cazip geliyor. Ama mayom yok."

"Oh, şak."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Gerçekten binecek misiniz?"

"Zorunda değiliz." Ona asla baskı yapmayacağım.

Parmakları fokurdayan suyun yüzeyinde geziniyor. "Ama bu bir macera, değil mi?"

"Tamam." Ayağa kalkıyorum ve çoraplarımı çıkarıyorum. Beni izliyor. Ve yüz ifadesini okuyamıyorum. "Ne?"

"Sadece başka ne merak ediyorum." Gülümsüyor. "Buraya gel."

Emir dilimden döküldü.

Ama Rebecca gözünü kırpmıyor. Ayağa kalktı ve bana doğru döndü, gözlerinde merak vardı.

"Sen söyle. Ne ?"

İki elini çekingen bir şekilde göğsüme koyuyor ve kendimi sabırlı olmaya zorluyorum. İstedığım her şey bu anın diğer tarafında. Tek ihtiyacım olan bu garipliğı, yani "olacak mıyız, olmayacak mıyız" gerilimini aşmamız.

Parmakları gömleğimin üst düğmesini buluyor. "Sen suya girmezsen ben de girmem."

Bu benim yaşayabileceğim bir uzlaşma. Gömleğimin alt düğmelerini buluyorum ve ortada buluşana kadar yukarı doğru çalışıyorum. Gömleğimin iki yarısını birbirinden ayırıyor ve bir elini çıplak göğsümde gezdiriyor.

İçimdeki mağara adamı ayağa kalkıyor ve alkışlıyor.

Öne eğilip çenesini öpüyorum. Çiçek gibi kokuyor ve saf bir şehvet dalgası omurgamdan aşağı akıyor. Ellerimden biri sırtının alt kısmında yolunu buluyor ve kulağına fısıldıyorum. "Kemerimi çöz." Bu isteğimi boynuna bir öpücük kondurarak noktalıyorum.

Odadaki tek gürültüyü jakuzi fiskiyelele çıkarıyor ama kafamın içi bir stadyum konseri kadar gürültülü. Nabzım bir bas gibi atıyor

Elleri kemerimi açarken gitar çalıyor. Pantolonumun fermuarını açarken kalbim hevesli bir ritimle atıyor.

Tanrım. Rebecca beni soyuyor. Hayatta kalamayabilirim.

Elini ağzıma götürüyorum ve avucunu öpüyorum. Ama bu yeterli değil. Yüzümü ipeksi boynuna gömüp tekrar öpüyorum. Bir kez. İki kez.

Elleri gömleğimi omuzlarımdan itiyor. "Akşam yemeği için giyinmişsin," diye fısıldıyor. "Bu gece kapüşonlu yok mu?"

Ağzım onunkini buluyor, çünkü onu öpmeden edemiyorum. "Seninleyken giymeyi tercih ettiğim farklı bir kıyafet var," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. Ellerim giydiği elbisenin esnek kumaşından aşağı kayıyor ve kalçasına iniyor.

Uyluklarının pürüzsüz tenini bulana kadar ilerletiyorum. Ve nefesinin kesildiğini duyuyorum.

"Bunu senden çıkarabilir miyim?" "Evet," diye nefes alıyor.

Elbiseyi başının üzerinden kaldırıyorum ve takım elbisemin beklediği şezlonga atıyorum. Sonra giydiği siyah dantele bakıyorum ve bu beni neredeyse öldürüyor. "Tanrım," diye nefes alıyorum. Kumaş transparan ve pembe meme uçlarının aç bakışlarımdan bu kadar kötü gizlenmesinde harika kirli bir şey var.

Bu, onun iç çamaşırı seçimiyle ikinci kez dengelenişim. Bunca yıldır Becca'nın seksi iç çamaşırlarını tercih ettiğine dair en ufak bir fikrim olsaydı, ofiste günümü geçirebileceğimi sanmıyorum.

Ama o benim acımdan habersiz. Vücudunun arkasına uzanıp sütyeninin klipslerini açıyor, sonra bir kenara fırlatıyor, ben ise cömert göğüsleri esaretlerinden kurtulduğunda neredeyse dilimi yutuyorum.

Ya da belki de aslında farkında değil, çünkü sonra arkasını dönüyor ve bana neredeyse çıplak vücudunun arka görüntüsünü gösteriyor. Omzunun üzerinden arsız bir bakış atarak külotunu yere fırlatıyor ve ardından havuza inen merdivenlere doğru adım atıyor.

Beni orada, ağrıyan sikimin umutsuzca kaçmaya çalıştığı fermuarsız pantolonumdan başka bir şey olmadan bıraktı.

Doğru.

Sonraki birkaç saniye içinde kıyafetlerimi çıkardım. Onunla buluşmak için havuza girerken ereksiyonum karnıma doğru sallanıyor.

Rebecca'nın havuzda, suyun çıplak göğüslerinin etrafında çalkalanmasından daha iyi bir görüntü olamaz. Bankta oturuyor, başı arkaya eğik

kenara karşı. Gözleri kapalı. "Bu düzeneğin hayranıyım. Bu küveti çok sık kullanıyor musunuz?"

"Hem evet hem hayır. Haftada iki kez tur havuzu olarak kullanıyorum. Her zaman yalnız. Yani bu yeni bir şey." Göğsüne vuruyorum, çünkü içimdeki on beş yaşındaki çocuk dayanamıyor. Gözlerini açıyor ve gülümsüyor. "Ama anladım ki, en sevdiğin kızla jakuzide çıplak yüzmeyeceksen bu çılgın eve sahip olmanın ne anlamı var?"

Yüz ifadesi yumuşar. "Bu eğlenceli. Ama henüz alışamadım." Suyu kastetmiyor. "Biliyorum. Hâlâ şüphelerin var."

"*Seninle* ilgili değil ama," diyor ıslak elini yanağıma koyarak. "Bu sadece karmaşık bir durum."

Anladığımı düşünmesi için başımı sallıyorum. Çoğunlukla da anlıyorum. Yine de kıyafetlerimizi giydiğimizde ve diğer insanların gerçekten var olduğunu hatırladığımda karmaşıklıkları kavrayışım geliyor. Şu anda su çıplak tenimi okşarken ben çıplağım ve o sadece birkaç santim ötemde.

Kelime üretebilmem bile şaşırtıcı.

"Bu, ağrıyan kaslara gerçekten iyi geliyor," diyor boynunu döndürerek.

"Tam olarak ağrıyan ne? Masaj yapacağım. Lütfen kalça kasların olduğunu söyle." Kıkırdıyor. "Yaklaştın. Hamstringler."

"Sanki kalçalarına dokunmak için bir nedene ihtiyacım varmış gibi." Suyun altında bir elimi kuadrisepslerine koydum ve hafifçe sıktım.

"Oy," diye nefes nefese kalıyor. "Tamam, bu da ağrıyor." "Özür dilerim."

Başını iki yana sallıyor. "Bu iyi bir ağrı türü. Dr. Armitage karanlık odalarda yatmanın iyileşmeme yardımcı olmayacağını söylediğinde çok mutlu olmuştum. Hareket etmek iyi geliyor, çünkü bir şeyler başardığımı hissediyorum."

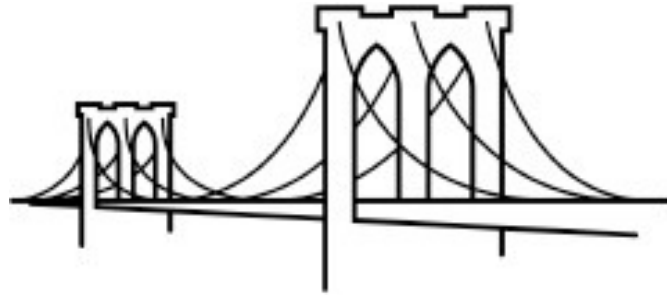
Anlaşılır olmayan bir ses çıkarıyorum ama tüm odağım Rebecca'nın elimin altındaki kalçasında. "Bir bacağını buraya doğru salla."

Sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra yapıyor.

O pürüzsüz bacağı ellerimin arasına alıyorum ve kasların üzerinde nazikçe çalışıyorum.

İnliyor ve sikim artık bu havuzu suyla dolduran borulardan daha sert. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Bunu ona daha sonra tekrar söyleteceğim ve bacak kaslarından bahsetmeyecek.

NATE bana dünya standartlarında bir masaj yapıyor. İkimiz de birbirimizin üzerine atlamamak için gerçekten çok çabalıyoruz. Nate sabırlı olmak için elinden geleni yapıyor, çünkü benim ürkek olduğumu düşünüyor. Ve ben de onunla çıkma konusunda.

Ama görünüşe göre, ona atlamakla ilgili değil. Her bir duyum on bire ayarlanmış durumda ve uzun parmakları çıplak tenimin üzerinden her geçişinde inlemek istiyorum.

İçinde bulunduğumuz bu inanılmaz odaya şöyle bir göz gezdiriyorum. O büyük pencereler gündüzleri içeri çok fazla ışık alıyor olmalı. Nate, diğer New Yorkluların sadece hayalini kurduğu şeye sahip; harika bir konumda devasa bir alan. Bu çok saçma.

"Hey, güzel kaplumbağa," diyorum, yanlışlıkla onu becermesi için yalvarmayayım diye.

Ben.

"Hmm?" diyor, benim hissettiğim gibi dikkati dağılmış görünüyor.

"Şişme bir kaplumbağan var, Nate. Bana gülümsüyor." İşaret ediyorum havuzun diğer kenarındaki oyuncak.

"Ah," diyor, zar zor bir bakış atarak. "Alex'ten şaka hediyesi."

Adını duymak bile beni geriyor ve neden gerildiğimden emin değilim. "O gece partide sana kızgın görünüyordu," dediğimi duyuyorum.

"Öyleydi, değil mi?" Bacağımı ovmayı bırakıyor ve basitçe sıkıyor. "Bu biraz garipti. Sanırım benden kaçıyor. Muhtemelen işte yaptığım bir anlaşmayla ilgilidir."

"Hmm." Bir milyon dolarına bahse girerim ki bu o değil. "Sana bir soru sorabilir miyim? Alex'le aranızda bir şey var mıydı?"

"Bir şey," diyor yavaşça. "Hayır. Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı?" Bu bana çok kaçamak gibi geldi.

Başını sallıyor. "Bir keresinde sarhoş olduk ve etrafta dolandık. Ama bir daha asla. Arkadaş olarak daha iyiyiz."

Bir kere. Bu beni rahatsız etmemeli. Birbirlerini on iki yıldır mı tanıyorlar? On üç mü? Ama o zaman Florida'da ortaya çıktığımda neden bu kadar sinirlendi?

Belki de sadece paranoyağım. Ne de olsa burada Nate'le çıplak oturan benim. Onunla değil. Ve onun huysuz kolej arkadaşını düşünerek zamanımı boşa harcıyorum.

Smart, Bec.

Vücudumu kaydırıyorum, böylece bacağım Nathan'ın dizinden kayıyor. Ve omurgamı dikleştirdiğimde, göğüslerim biraz yükseliyor ve meme uçlarım su çizgisinin üzerinde açığa çıkıyor. Nate'in bakışları göğsüme kilitleniyor ve bir daha bırakmıyor.

Görüşünü iyileştirmek birdenbire akıllıca bir iş gibi görünmeye başladı.

Ona doğru dönerek kendimi bankın üzerindeki dizlerimin üzerine bastırıyorum. Damlayan ıslak gövdem sudan çıkarken yumuşak bir şaşkınlık homurtusu çıkarıyor. Belki daha sonra bundan utanacağım ama etkiyi arttırmak için sırtımı biraz kamburlaştırıyorum.

Sonra kucağına tırmanıp üzerine çıkıyorum. Aşırı hassas göğüslerim onun ıslak göğsüyle buluşuyor.

Bir iniltiyle beni kendine çekiyor ve sonra öpüşmeye başlıyoruz. Dili sıcak ve otoriter ve öpüşmelerimiz tüm ön eleme turlarını geçip doğrudan playofflara gidiyor. Popomu sıkıca kavıyor ve pis bir şekilde sıkıyor.

Kaygan, ıslak tenim tenimin üzerinde kayıyor. Sert siki bacaklarımın arasında sıkışmış. Ve film yıldızları gibi öpüşüyoruz.

"Beni mahvediyorsun," diye mırıldanıyor, çenemi eliyle tutarak sesimi kontrol ediyor.

Öpücük.

ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kulağa hoş geliyor. Sürtünüyorum Onu. Ben utanmazım ve onun çıkardığı acı dolu sesler benim ödülüm. "Siktir, Bec," dedi sonunda. "Otur şuraya."
"Ne?"

Havuzun kenarına vuruyor. "Hayır, bekle." Kaplumbağayı almak için sudan dışarı eğiliyor. Sonra beni parlak yeşil kucağına doğru çeviriyor, böylece bacaklarımın arasında duruyor, her uyluğun altında bir el var. Ve vücudumdan aşağıya doğru öpücükler konduruyor.

Niyeti netleştğinde "Oh," diye fısıldıyorum. Ve kalçalarım suyun yüzeyine çıktığında, ağzı orada, bedenimle kalçamın birleştiği yeri öpüyor. Dudakları yer değiştirerek içimin güçlü merkezini buluyor. Başım kaplumbağanın üzerine düşerken "Ungh," diye nefes alıyorum.

"Rebecca, iyi misin?" Bu soru, neşeli sesi hoparlörlerden yükselen Bingley tarafından soruluyor.

Nate gerçekten kıkırdıyor ve klitorisime karşı titreşimi hissediyorum.

Tanrım. Sıcak dili en hassas yerimden bir geçiş yapıyor ve ben iki elimle havuz oyuncağını kavıyorum. "Oh," diyorum ve kelime fayans duvarlarda yankılanıyor.

Nate beni tekrar dillerken alçak sesle onaylıyor. Bacaklarımı birbirine çekerek ağzını orada hapsediyorum. Rahatlayamıyorum çünkü *Tanrım*, bu çok iyi hissettiriyor ve biri beni böyle şımartmayalı uzun zaman olmuştu.

Kahverengi gözleri bakışlarımı tutmak için kalkıyor ve sonra diliyle yavaşça, ağır bir geçiş yapıyor.

Anlaşılmaz bir ses daha çıkarıyorum ve ardından biraz yalvarıyorum. "Durma," diye geveliyorum.

"Durmak mı?" Bingley öyle diyor. "Bunu anlamadım

Rebecca." "SESSİZ OL, Bingley," diye bağırır Nate.

Komik olduğu için elimi ağzıma götürüyorum ve bir an için içimden gülmek geliyor. Ama sonra bu dürtü kayboluyor çünkü dikkatimi çeken başka hisler var. Nate'in birçok yeteneği ve becerisi var ama dilinin bu kadar işe yarar olduğunu bilmiyordum. Sabırsızlıktan ağrıyana kadar beni kandırıyor ve kızdırıyor.

Kendi dudağımı ısıyorum. "Biz..." Etrafıma çılgınca bakıyorum, hangi yüzeyi vaftiz edebileceğimizi merak ediyorum. Şezlong belki. "Hadi havuzdan çıkalım," diye ısrar ediyorum.

"Yapacağız," diyor çıldırtıcı bir şekilde. Sonra başını tekrar eğiyor ve dudaklarını ben titreyene kadar üzerimde gezdiriyor. "Dilimle boşal," diye emrediyor. "Sonra seni üst kata çıkaracağım ve tekrar sikime boşalmanı sağlayacağım."

Tüm bunlar kulağa o kadar hoş geliyor ki tam olarak önerdiği şeyi yapıyorum. Hemen.

Sabahın ilk ışıklarıyla Nate'in yatağında uyandım. Yan yatmışım, bacağım onunkine asılmış. O yüzüstü yatıyor, yüzü bana dönük. Dayanamıyorum, dirseğimi kaldırıp onu inceliyorum.

Mışıl mışıl uyuyor, yüzü rahatlamış. Uzun, koyu kirpikleri yakışıklı elmacık kemiklerine doğru uzanıyor. Bu muhteşem bir yüz. Ve şu anda çok genç görünüyor. Yedi yıl önce tanıştığım Nate'e ne kadar çok benzediğini fark ediyorum, milyarder değil de dahi bir çocukken. Garip bir his kaplıyor içimi, sanki hayatlarımızda her şeyin daha az karmaşık olduğu kayıp bir ana göz atıyormuşum gibi.

Ki bu aptalca. Ama Nate'in hala gün ortasında pinpon oynamak için durabildiği gençliğimizi özlüyorum.

Bütün gün ona bakabilirim, ama isteksizce ondan uzaklaşıyorum. Konak o kadar sessiz ki benim hareketim onu da harekete geçiriyor. "Nereye gidiyorsun?" diye mırıldanıyor gözlerini açmadan.

Palindrom bir anda aklıma geldi. "İşerken, efendim, Pisa'yı görüyorum."

Yastığına gülümsüyor.

Dünyanın en büyük ebeveyn banyosunda işimi hallediyorum ve sonra dişlerimi fırçalıyorum, her ihtimale karşı biri beni öpmek isterse diye.

Ve az önce Nate ile yatıya kaldığım için çok şaşırılmamaya çalışıyorum. Vay canına.

Küçük makyaj çantam lavabonun solundaki ahşap masanın üzerinde duruyor, ben de doğum kontrol haplarımı bulup bir tanesini yutuyorum. Ben özünde pratik bir kıyım.

Yoksa ben mi? Banyodaki aynada saçlarımı parmaklarımla tararken, dün geceye dair çok görsel anılarla dolup taşıyorum. Nate beni yatağa itiyor, tıpkı fantezimdeki gibi. Üzerimdeki havluyu açıyor, yatakta üstüme çıkıyor. İterken kollarının ve göğsünün kasları geriliyor.

Vay be. Hatırladıkça bile tüylerim diken diken oluyor. Ve bunun yakın zamanda geçeceğini sanmıyorum. Rekorlar kitabına girecek bir geceydi.

Pratik değil. Ama büyülü.

Banyodan çıkarken gülümsememi gizlemek için ışığı kapatıyorum. Zihnimde bu anılar tekrar tekrar çalarken tekrar uyuma şansım yok. Ama Nate dev beynini dinlendirmeye devam ederken ben sessizce yatabilirim.

Ya da değil. Çünkü çarşafın arasından kayar kaymaz bana doğru yuvarlanıyor, vücudu sırtıma yaslanıyor. "Merhaba," diye fısıldıyor.

"Sana da merhaba."

Onun büyük ve sıcak bedenine yaslanıp rahatlıyorum. Son zamanlarda hayatımda pek sevgi olmadı. Georgia'ya takıldığımda ona her zaman, tekrar bir araya geldiklerinden beri Leo'dan aldığı ateşli aşkı kışkandığımı söylüyorum.

Ama bunu da ne kadar kışkandığımı hiç söylemiyorum, sabahları sarılmayı. Nate'in burnu saçlarımda. Uzun bir kol kalçama dolanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve tüm bu muhteşemliği içime çekiyorum. Sessiz ve tekrar uyuyup uyumayacağını merak ediyorum.

"Bec," diye fısıldıyor birkaç dakika sonra. Bir elini göğüs kafesimde gezdiriyor, sonra göğsümü avuçluyor. "Bu PowerPoint'in hemen dışında

Sunum da öyle. On yedi yaşındayken uyandığımda yatağımda çırılçıplaktın." Parmakları meme ucumu buluyor ve dokunuşuyla sıkılaşıyor. Karıncalanmalar şiddetle geri dönüyor.

Ve arkamda beni dürtmeye hevesli bir ereksiyon var.

"On sekizinci slaytta ne var?" Beni aşağı itmesini ve içimi doldurmasını ne kadar istediğimi düşündükçe amım kasılıyor.

Cevap vermek yerine enseme öpüyor. Ve sonra utanmaz eli vücudumda geziniyor, parmak uçları tereddüt etmeden bacaklarımın arasına dalıyor. Yarı nefes, yarı inilti gibi bir ses çıkardım.

"Az önce çıkardığın ses on sekizinci kayma sesi." Beni okşuyor, siki sırtıma bastırıyor. "Yuvarlan."

Yapıyorum ama eli saçımda. Onu öpmem için beni yukarı çekmek yerine tam tersini yapıyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve beni ereksiyonuna doğru yönlendiriyor, beni istediği yere iterken pazıları esniyor.

Evet. Hiç vakit kaybetmeden ağzımı açıyorum ve onu hevesle kucakladığım dilime alıyorum. Bu onun ilk tadı. Ve beni itip kakmasına ve bunu istemesine *bayıldım.*

Bunun beni tahrik ettiğini nereden biliyor? Bu daha sonra merak edilecek bir şey.

Yüksek sesle inliyor ve ses tüm vücudumda yankılanıyor. Meme uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum. Ağzımı onun üzerine kapatıyorum ve iyice emiyorum. Sonra etkisini görmek için gözlerimi kaldırıyorum.

Nate'in yüzü kızarıyor, gözleri doluyor, ben onu okşamaya başladıkça göğsü inip kalkıyor. Saçlarını mengene gibi kavırıyor. "Siktir," diyor ve sonra gerçekten gülüyor. "Tanrım." Ben izlerken, kendini yastıklara yaslanıp gevşemeye zorluyor. Elini çözüyor ve saçlarımda üzerinde gezdiriyor. "Çok güzelsin. Bana böyle baktığında her yere gelmek istiyorum."

Bu bana da eğlenceli geliyor. Bu yüzden daha çok emiyorum.

Kalçalarını esnetiyor, yavaş hareketlerle ağzımı sikiyor. Yaklaştığını hissedebiliyorum. Taşaklarını elime alıyorum.

Kavrayışı yine saçlarını buluyor. "Dur, tatlım." Kıkırdıyor ve sonra inliyor. "Henüz ateş etmek istemiyorum."

Bana patronluk taslanmasından hoşlandığım doğru. Ama karşılık vermeyi de severim. Bu yüzden aletini çıkardım ve oturdum. Çabucak kalçalarına sarıldım, onu elime aldım ve kendimi onunla doldurdum.

İniltisi feryada dönüşüyor ve derin nefesler kesik göğsünden girip çıkıyor. Nate'e yaptığım enkaza bakıyorum ve kendimden memnun hissediyorum. Göğsü ve boynu kızarmış, dudakları ve yanakları kıpkırmızı. *Çok güzel* ve bir erkeğin olabileceği kadar tahrik olmuş durumda.

Ben de kendimi harika hissediyorum. "Hangi kaydırak bu?"

Başını yastığa doğru sallıyor. "Siktir et, Bec. Fantezilerimin iyi olduğunu sanıyordum ama sen hepsini uçurdun." Sıcak elini karnıma koyuyor, uzun parmaklarını iyice açıyor. "Bana başka bir palindrom söyle."

"Ne?" Kalçalarımı ileri itiyorum, devam etmek için sabırsızlanıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Kendime engel olamıyorum.

"Sakinleşmek için bir dakikaya ihtiyacım var." Başparmağı kalçamda beni gıdıklaması gereken bir yerde geziniyor. Ama yapmıyor çünkü çok tahrik olmuş durumdayım. "Muz sopası değil," diye fısıldıyorum.

Nate sırtıyor. "İşte benim kızım." Beni ödüllendirmek için kalçalarını döndürüyor.

Bunu bir davet olarak kabul ediyorum. Ellerimi omuzlarına koyarak uzun bir geri kayış yapıyorum ve sonra tekrar ileri itiyorum. Çok, çok iyi hissettiriyor. Ve ben utanmazım. Her harekette göğüslerimin zıplayacağını bilerek hızımı artırıyorum.

Ve buna bayılıyor. Uzun ellerim tenimde geziniyor, alevleri körüklüyor. Porno yıldızı rutinine daha fazla devam edemeyeceğim. Onun güzel vücudunda tereyağı gibi erimeme ve kendi adımları unutmama saniyeler kaldı.

Nate topuklarını yatağa dayıyor ve beni itiş kakışla karşılıyor. Sonra beni ensemden tutup bir öpücük için aşağı çekiyor, dili bir iniltiyle benimkini buluyor.

Tüm yazdığı bu. Titriyorum, inliyorum ve ağzına karşı nefessiz kalıyorum.

Ve *gülümsüyor*. Sanki harika bir şey yapmışım gibi gözleri parlıyor. İkimizi de yuvarlıyor. Nate derin ve kirli bir öpücük için ağzıma dalarken ben sırtüstü yatıyorum. "Prezervatif alayım mı?" diye soruyor öpücüklerin arasında. Dün gece sormadan bir tane takmıştı.

"Gerek yok," diye mırıldanıyorum mutlu bir şekilde. "Keyfine bak."

Önce inliyor, sonra gülüyor, kalçaları benimkilere çarpıyor.

Nate ile seks gülümsetiyor. Kollarımı ona doladım ve sıktım.

Sanırım ona aşık olabilirim. Bu pek de hoş bir farkındalık değil.

Ama Şimdi panik yapmanın zamanı değil. Nate'i kollarımla, dizlerimle ve bedenimle her yerinden kucaklıyorum. İniltisi uzun ve alçak. Kasları kilitleniyor ve iki kez titriyor.

Sonra boynuma doğru kıkırdıyor. "Tanrım, Bec. Beni ne kadar Őımarttığını anlatacak kelime bulamıyorum."

Parmaklarımı onun yumuşak saçlarında gezdiriyorum. Şu anda ben de kendimi Őımartılmış hissediyorum. Bir dirseğinin üzerinde doğruluyor.

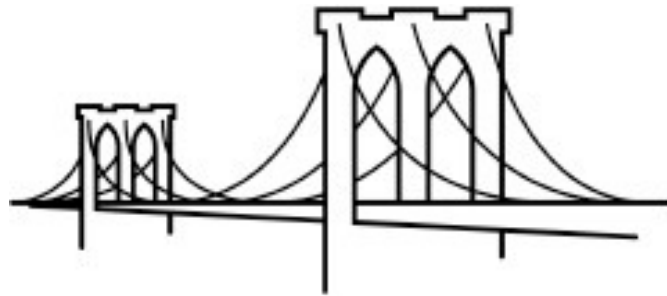
"Kondomsuzluk yeni bir Şey." "Hmm?"

"Florida'dan önce bunu hiç yapmamıştım."

"Gerçekten mi?" G  zlerinin içine bakıyorum. Çok parlak ve mutluydular. "Belki de bu y  zden bu kadar çok seviyorsun."

Başını iki yana sallar. "Hayır, bu y  zden istediğim kadar uzun s  rm  yor. Ama bu kadar çok sevmemin sebebi sensin."

Sonra beni tekrar   pt  .

O sabah bir erkeğin olabileceği kadar mutluydum. Ramesh'i simit ve kahve almaya gönderdim.

"Onu kapıda karşılamayacağım," diye homurdanıyor Becca. "Onun gözlerinin içine bir daha asla bakamayabilirim."

"Keyfin bilir," diyorum, duşuma doğru giderken çıplak poposuna vurarak. "Ramesh akıllı bir adam. Yemeği girişteki masaya koyar ve defolup gider."

"Bayan Gray ne zaman gelecek?" diye soruyor suyun sesi üzerine.

"Dokuz. Neden?"

Cevap vermiyor ama ondan önce gitmeye hazırlanıyor.

Sekizi çeyrek geçe ona veda öpücüğü veriyorum. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye soruyorum.

" gör ya da *çıplak* gör" diye soruyor gülümseyerek.

"İlkini kastetmişim ama ikincisi de kulağa hoş geliyor." "Bu geceki maç, belki? Ama ben kutuda olmayacağım. Maçı

Georgia'dan Koç'un koltuklarına."

"Tamam." Çenesinden öperim. "Salı akşamı yemek? Çarşamba günü Detroit'e gitmen gerektiğini biliyorum."

"Evet." Bana gülümsüyor. "İyi plan."

"Rezervasyon yaptıracağım."

Ön kapıyı açar. "Yani birinden senin için yapmasını isteyeceksin."

"Asla bilemezsin. Muhtemelen nasıl çalıştığını bulabilirim. Senin için bebeğim, yapacağım. Hey, Bingley?"

"Evet, lordum."

"Restoran rezervasyonu nasıl yapılır?" Becca evimden gülerek ayrılıyor.

İş haftası sarsıcı bir başlangıç yapıyor. Pazartesi Manhattan'da toplantılarla geçen uzun bir gün. İşin ana konusu bir alıcı seçmek.

yönlendirici bölümüm. Kanadalı şirket bir teklif yaptıktan sonra, Alex'in kablo şirketinden de bir teklif aldım.

Garip bir şekilde, Alex bu konuda benimle konuşmak için kendisi aramadı. Her şey onun yatırım bankacılığı ekibi aracılığıyla geliyor. Yani bu garip.

Ve tahmin ettiği gibi Becca'yı o gece maçta göremedim. Sadece dördüncü maçı kaybetmekle kalmadık, benden kaçmasından da nefret ediyorum. Ben hala Becca'nın kirli sırrıyım.

Ama Salı gecesi yüzü gülüyor. Brooklyn Heights'ta yeni bir yerde suşi yedikten sonra tekrar eve yürüdük. Ben çalışma odasında ateş yakıyorum, Becca da Scrabble tahtasını kuruyor. Ama iki turda birbirimize atlıyoruz.

Kanepede öpüşürken kendime *yavaş gitmem* gerektiğini hatırlatıyorum. Ama görünüşe göre bu mümkün değil. On dakika sonra onun ve benim tüm kıyafetlerimizi çıkarmıştım. Onu şöminenin önündeki sedirin üzerine uzanması için yönlendiriyorum. Dizlerini ayırıyorum ve o inliyor.

Kalçalarını ellerimin arasına alıp, içeri doğru itiyorum.

"Nathan," diye soluk soluğa bağırıyor, elleri mobilyayı kavriyor. Onu tam orada becerdim. Ve bu inanılmaz. Ama yavaş değil.

Ancak başka hiçbir şey yolunda gitmiyor.

Toplantılar sıklaştı ve hızlandı. Bu işlemi analiz etmekten yoruldum, ancak işi başkalarının üzerine yıkamam, çünkü işleri tehlikede olan 126 Kattenberger Tech çalışanı var. Doğru kararı vermeyi onlara borçluyum.

Alex hâlâ benimle sadece belirsiz mesajlar aracılığıyla ve yatırım bankacılığı ekibi aracılığıyla konuşuyor. Bu yüzden onunla doğru düzgün tartışamıyorum bile.

Çarşamba sabahı Stew'dan bir telefon aldım. "Hey, bir saniyen var mı?"

"Elbette. Ama on beş dakika içinde sizinle buluşmayacak mıyım?"

Gülüyor. "Evet, ama bu konuda değil. Bu kapalı kapılar ardında yapılan bir konuşma."

"Uh-oh." Ayağa kalktım ve ofisimin kapısını kapattım. "Sorun nedir?"

"Yapay zeka araştırma bölümündeki Mickey adında bir çocuktan telefon aldım."

"Yaptın mı? Neden?" Stewie bizim CFO'muz ve genelde araştırmalarla uğraşmaz. Mickey, Bingley ürünü üzerinde çalışan kişi.

"Onunla perşembe günleri squash oynuyoruz. Onun backhand'i beni yaşlı bir bunak gibi hissettiriyor. Her neyse, seninle yakın olduğumuzu biliyor ve bir konuda tavsiyemi istedi."

"Tamam-ne?"

Stew yine gülüyor ve ben de bu kadar komik olanın ne olduğunu merak etmeye başlıyorum. "Bir düşünsene. Evdeki modülünüzün ses dosyalarını inceliyor. Ve birdenbire..."

"Oh, lanet olsun."

"Aynen öyle." Stew hattın diğer ucunda bağırsaklarını patlatıyor.

Zeki bir adama göre oldukça aptalca şeyler yapabiliyorum. Bingley ile etkileşimlerimi başkalarının duyduğunu tamamen unutmuşum. O benimle konuşuyor, Bayan Gray ve YZ'deki çocuklar modülün ne kadar iyi tepki verdiğini anlamak için etkileşimleri dinliyor.

Rebecca bunu duyarsa utancından ölür. Ve muhtemelen beni de hadım eder.

"Umarım ona o dosyaları silmesini söylemişsinizdir."

"Evet. Ve sonra ona her günkü etkileşimleri tamamlaman gerekecek şekilde ayarlamasını söyledim. Her sabah bir e-posta alacaksın. O e-postada dosyaları ona göndermek için bir düğmeye basarsan, onları duyacak. E-postayı silerseniz, dosyalar gizli kalacak."

"Tamam," diye iç geçirdim. "için teşekkürler."

"Bir şey değil!" Kıs kıs gülüyor. "İçeriklerinden dolayı seni yargılamadığıma dikkat et."

"Çünkü onları duymadın. Bu hafta en iyi çalışmalarımın bazılarını yaptım."

"Tebrikler. Çabalarınızın faydalanıcısının belli bir Bruisers çalışanı olduğunu varsayabilir miyim? Yoksa hırslarınızı başka bir yere mi yönelttiniz?"

"Hayır. Bu o. Yine de bana ders vermene gerek yok."

"Bir ders duyuyor musunuz? İkiniz nasıl çözdüyseniz çözün, eminim İK'yı gururlandırmışsınızdır."

"Her şey hakkında çılgınca heyecanlanmayacaklardı. Ama bu onun kararıydı."

"Hey, hiç şüphem yok." Stew boğazını temizler. "Umarım bu iş tutar dostum. Senin aptal kışına katlanabilecek birini hak ediyorsun."

"Seninkinden daha aptal değil," diye itiraz ediyorum.

"Bir kavanoz ton balığı için bir fındık," diye cevap veriyor ve bunun bir palindrom olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. "Senin adına sevindim. Düğün ne zaman?"

Homurdanıyorum. "Bebek adımları. Önce onu, başkaları birlikte olduğumuzu öğrenirse dünyanın sonunun gelmeyeceğine ikna etmeliyim."

"Akıllı kız. Seninle çıkmanın pratik sonuçları o kadar da iyi değil. Yanına bir koruma mı vereceksin?"

"Hayır. Bundan nefret eder."

En iyi arkadaşım bir an sessiz kaldı. "Bir gün ortaya çıkacak." "Nesin sen, annem mi?"

"Lütfen. Eğer I oldu I olmazdı. var başladı ve seks hayatınız için sizi tebrik eden bir konuşma."

"Şimdi vergi memurlarıyla görüşmek için koridora mı geliyorsun?"

"On dakika sonra görüşürüz."

Ve eğer iş yeterince eğlenceli değilse, hokey takımım beşinci ve altıncı maçlar sırasında gerçekten berbat etmeye karar verdi. Bruisers haftaya girerken seride 3-0 öndeydi. Ancak Pazartesi günkü fiyaskodan sonra üst üste iki maç daha kaybettiler.

Cumartesi gecesi maçtan sonra stadyumdan zar zor ayrılabilirdim. Basın toplantısı korkunçtu ve dışarı çıkarken New York'taki her muhabir yüzüme mikrofona tutup şu anki yatırımım hakkında ne hissettiğimi sormak istiyordu.

Yorum yok, şerefsizler. Ama bunu söyleyemem. Söyleyemeyeceğim çok şey var. Dallas'ın Batı Konferansı'nı kazanmış olması beni deli ediyor.

O takımdan nefret ediyorum. Ve kırılğan erkek egom onlara karşı bir maç yapma şansını *gerçekten çok* istiyordu. Gerçekten çok.

Ama bunu da söyleyemem. Bu yüzden arabaya doğru ilerlerken Ramesh ve ekibinden iki kişinin beni çevrelemesine izin verdim.

Gece yarısı oldu bile. Huysuzum ve muhtemelen kötü bir arkadaşım var. Ama yine de Rebecca'ya mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum, çünkü kendimi kontrol edemiyorum.

Ve onun benden önce davrandığını fark ettim. ***Ack. Bu boktan oyun için özür dilerim. Hugh patlamak üzere olan bir bombaya benziyor.***

Eminim öyledir, diye cevap veriyorum. ?

Bana hemen cevap vermeye başladığını görüyorum. ***Detroit'e erken gitmek için toparlanıyorum.***

Lanet olsun. Tabii ki öyle. ***Salı günü benimle locada oturur musun?***

Birkaç dakika cevapsız geçti. Ramesh arabayı garaja çekti ve ben de ona iyi geceler diledim. İçeride Bingley beni karşıladı ama ona sessizlikle karşılık verdim. Kız arkadaşımı utandırmaya çalıştı.

Ya da, lanet olsun, sanırım suçlu olan benim. Bingley'de insan beyni yok.

Ama işler ters gittiğinde onu suçlayamayacaksak neden teknolojiye sahibiz?

Becca sonunda cevap veriyor. ***Orada senin yanında bir locada oturup seni gözlerimle soymuyormuşum gibi davranabileceğimi sanmıyorum. Maçı Georgia'yla izleyeceğim, her zaman yaptığım gibi. Sonra görüşürüz.***

Ah, pekala.

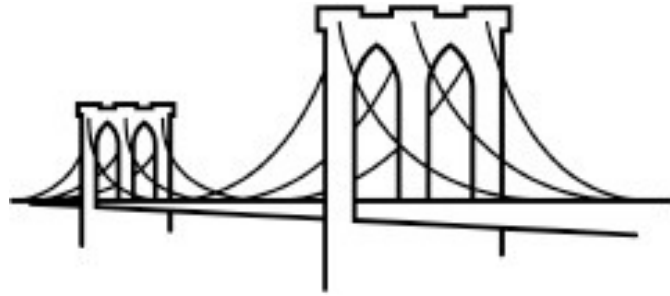
Sorun değil, diye cevap verdim. Dallas'taki dördüncü turda birlikte oturabiliriz. Kendinden çok eminsin! :)

Benimle kal, bebeğim.

Bak ne diyeceğim, bir dakika sonra geri gelir. Eğer bizim çocuklar gelecek hafta final maçına çıkarsa, karar maçında senin yanında oturacağım.

Bu bir randevu, kabul ediyorum. Eğer kupayı kazanırsak, seni öpmek zorunda kalacağım. Eğer kupayı kazanırsak, sana izin vermek zorunda kalacağım.

Kendi kendime sırtarak yukarı çıktım.

BAŞKA BİR GÜN, başka bir kırmızı halı.

Otobüsün penceresinden oyuncuların alkışlar arasında araçtan inişini izliyorum. Eminim bu alkışlar Detroit takımının stadyuma girerken aldığı alkışlardan daha azdır, çünkü yedinci maç bu akşam kendi sahalarında oynanacak. Ancak bu maç dördüncü turda Kupa için kimin oynayacağını belirleyeceği için hokey taraftarları tam kadro oradalar. Ne olursa olsun, çocuklarım takım elbiseleriyle stadyuma girerken büyük bir kalabalık tezahürat yapıyor.

"Aman Tanrım," diye iç geçiriyor Heidi Jo yanımda. Erkekler şık gömlekler giyip kravatlar taktıklarında bunu çok sık söylüyor.

"Hazır mısınız hanımlar?" Hugh otobüsün koridorunda duraklıyor. "Kesinlikle," diyorum patronuma.

Her zaman bir centilmen olan Hugh, Heidi Jo ve benim otobüsten ondan önce inmemizi bekliyor. Onu bekletmek istemediğim için Heidi Jo'yu ayağa kaldırıyorum ve hızlı adımlarla otobüsün önüne doğru ilerliyorum. Şoföre teşekkür edip aşağı atlıyorum. Ne yazık ki asfalt beklediğimden biraz daha uzakta ve

Kendimi tutunma çubuğuna kaptırmadan önce bileğimi bir anlığına çeviriyorum. Bacağıma bir acı saplanıyor.

Kahretsin.

Yine de kenara çekilip gülümsüyorum.

"Ah, tatlım!" Heidi Jo çok yüksek sesle söylüyor. "İyi misin?"

"İyiyim!" Burada görececek bir şey yok.

Hugh kaşlarını çatı. Ama izleyen insanlar var, o yüzden kalabalığa el sallıyor. "Otuzda çocuklarla öğle yemeğinde çalışıyorsun, değil mi?" diye soruyor bana.

"Doğru." Bileğim zonkluyor. "Şimdi yemek şirketini arayacağım ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım. İçeride görüşür müyüz?"

Bana dostça bir selam veriyor ve güvenlik görevlilerinin onu geçirdiği kapılara doğru yürüyor.

Sol ayağıma ağırlık vermeden önce otobüsün uzaklaşmasını bekliyorum. Ve sonra geçici bir adım atıyorum. Acıyor. Ama o kadar da kötü değil. Sanırım yaşayacağım.

"Eee?" Heidi Jo kollarını kavuşturuyor. "Bugün titrediğin için mi böyle yapıyorsun?"

"Her şey girecek. Ve ben titremiyorum." Ama . Titrek bir gün geçirdim. Çok fazla stres ve dün gece çok az uyku. Kendime en kötü otel odasını verdim - asansör boşluklarına yakın olanı- çünkü oyuncuların yedinci maçı kazanabilmeleri için Z'lerine ihtiyaçları var. On gündür terapiye gitmedim ve yorgunluğumun dengemi etkilediğini hissedebiliyorum. Şaşı ve yorgun hissediyorum. Bunu kimseye itiraf etmeyeceğimden değil.

Ve eğer bu bir hafta için yeterli sorun değilse, dün de regl oldum. Bu yüzden son kırk sekiz saatimi umumi tuvaletlere girip ibuprofen içerek ve tampon makinelerine çeyreklik atarak geçirdim.

Yemin ederim O'Doul'un az önce otobüste bir tırnağından şikayet ettiğini duydum. Profesyonel bir sporcu.

Arenanın dışındaki asfaltın üzerinde durmuş, yemek şirketini arıyorum. Kıtanın hokey destinasyonlarını gezerken öğrendiğiniz bir şey varsa, o da biriyle konuşmanız gerektiğinde stadyumun derinliklerinden aramamanız gerektiğidir.

Ben yemek siparişimizi gözden geçirirken Heidi Jo sabırla bekliyor. Benim sadık gölgem.

"Tamam," diyorum Katt telefonumu çantama atarken. "Yoldalar ama trafiğe takıldılar. On dakika gecikecekler. Gidip Jimbo'ya söyleyelim de onları izlesin."

"Anlaşıldı," diyor kapıya doğru yürürken, ben hafifçe topallıyorum. Artık tüm bu yaygara bittiğine göre, giriş tek bir kişi tarafından korunuyor. Gerçi o da iki insan boyunda. Boynu benim belimden daha kalın sanırım.

Takım kimliğimi çıkarıp ona gösteriyorum. Heidi Jo da aynısını yaptı.

İnsan buzdolabı kaşlarını çatar. "Oyuncular sadece bu noktanın ötesinde," diyor.

Ekip kimlik bilgilerimiz her yere erişime izin verdiği için bu çok saçma. "Eğer kenara çekilirseniz size kartımın kapıyı açtığını göstereceğim."

Kenara çekildi. Kartımı tarayıcıdan geçiriyorum ve... Hiçbir şey olmuyor. Kahretsin. Çantamda manyetikliği giderilmiş. "Heidi Jo?"

Kartını kaldırıyor ama Bay Buzdolabı onu engellemek için hamle yapıyor. "Üzgünüm bayan. Oyuncular sadece bu noktadan sonra."

"Lütfen kartını denemesine izin verin? Ya da telsizle içeri girsin," diyorum soğukkanlılıkla. "Ben Genel Müdür Hugh Major'ın asistanıyım ve kendisi bizi bekliyor. Size Bruisers kimliğimi gösterebilirim..."

Bir elini kaldırdı. "Dinleyin kızlar. Bu bazen sizin için işe yarayabilir ama benim gözetimimde değil. Oyuncuları takip etmenin eğlenceli olduğunu biliyorum ama..."

"*Dalga* mı geçiyorsun benimle?" Kekeliyorum. "Biz... takımı takip etmiyoruz. Takım için *çalışıyoruz*. Bu farklı bir şey!" Kendimi biraz delirmiş hissediyorum. Bu saçmalık yeterince sık oluyor, ama bugün dayanamıyorum.

"Kız arkadaşım da yok," diye ekliyor adam.

Tam onun dev bedeninin üzerine atlayıp onu boğmak üzereydim ki Heidi Jo ince kalçalarından biriyle beni hafifçe kenara itti. "Bize kefil olması için G.M.'i çağdırmama ne dersin? Kendisi çok meşgul ama muhtemelen biz yokken sabırsızlanıyordur, o yüzden eminim sorularınızı yanıtlamak isteyecektir." Bize sorun çıkaran Neandertal'e masumca gülümsüyor.

Dev adam göz kırıyor. Kadın blöfünü görüyor ve adam bir an şüpheye düşüyor. Bir NHL takımının genel müdüründen dayak yemek muhtemelen bugün yapılacaklar listesinde değildir.

"Kimliğinizi tekrar görebilir miyim, bayan?"

Çabucak uzatıyor ve Bay Buzdolabı gözlerini kısarak bakıyor.

Eğer bu işe yararsa, Heidi Jo'ya borçlu olacağım. Ama buna değecek.

Kararı duymayı beklerken bileğim zonkluyor. Çok yavaş okuyor olmalı.

"Bir dakika düşüneceğim," diyor yavaşça. "Bunu sen yap," demekten kendimi alamıyorum.

Heidi Jo uyarıcı bir yüz ifadesi takınıyor ve koca adama rahat bırakmam için beni kenara çekiyor. "Sakin ol," diye fısıldadı. "Ben hallederim."

Burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Haklısın," diyorum, içim acısa da. "Senin şeker üstüne şeker rutinin benim şımarıklığımdan daha çok işe yarıyor."

Bu iltifat onu heyecanlandırıyor ve ben de köpek yavrusu gibi kocaman bir gülümseme alıyorum. "Daha geçen hafta aynı şeyi yaptığını gördüm. Ustasından öğreniyorsun." Gösterişli bir aciliyet gösterisiyle telefonunu çıkardı. Güneyli aksanıyla da konuşuyor. "Bütün bir hokey takımı öğle yemeğini kaçırmadan önce büyük silahları çağıracağım. Çok üzülecekler."

Tam o sırada birkaç dakika önce otobüsün olduğu yere parlak bir limuzin yanaşıyor. Hepimiz dönüp şoförün şoför mahallinden çıktığını, arabanın karşısına geçtiğini ve Nate Kattenberger'den başkası için kapıyı açmadığını görüyoruz.

Nate'i kaç kere arabadan inerken gördüm? Yüzlerce mi? Binlerce? Bu sefer karnım . Şık vücudu açılıyor, alametifarikası olan kapüşonlu sweatshirt'ünün kolları yukarı doğru çekilerek güçlü kolları ortaya çıkıyor. Hipster kot pantolon ve retro tabanlı siyah süet ayakkabı giyiyor.

Yıllarımı onun ne kadar çekici olduğunu fark etmemeye çalışarak geçirdim. Ama şimdi bir düğme çevrildi ve bunu asla görebileceğimi sanmıyorum.

Arabadan deri bir spor çantası alıp omzuna atıyor. Sonra ciddi bir ifadeyle kaşlarını çatarak bize doğru ilerliyor, rüzgâr saçlarını savururken bir podyum mankenine benziyor.

Bay Buzdolabı bile biraz tahrik olmuş görünüyor. Belki de sadece yansıtıyorumdur.

"Bayan Rowley," diye mırıldanıyor Nate. Göz teması kurmuyor ama sesi içimi ürperten bir şekilde adımın üzerinde kalıyor. "Bayan Pepper. Arka girişte ne işimiz var?" Bay Buzdolabı'na delici bir bakış atıyor ve tabii ki adam kendi güvenlik kartıyla kapıyı açıp hepimizi içeri alıyor.

Tabii ki öyle.

"Adama vurma Becca," diye uyarıyor stajyerim. "Sadece devam et."

Nate kıkırdıyor ve ses göğsümün içinde titreşiyor. Neredeyse bileğimde devam eden ağrıyı unutturmaya yetiyor. "Güvenlikle ilgili küçük bir sorun mu yaşıyorsun?"

"Her zamanki cinsiyetçi saçmalıklar. *Bay Kattenberger*," diye ekliyorum hap gibi olmak için. "Biz de tam onu alt etmek üzereydik," diye ekliyor Heidi Jo.

"Eminim öyledir," diyor. Ve sonra bakışları beni tepeden tırnağa tırıyor. Bu tamamen gereksiz. İncelikten yoksun oluşuna yarı kızgınım, yarı da ilgisinden memnunum.

Heidi Jo bize küçük, komik bir gülümseme veriyor. "Yapmam gereken küçük bir iş olduğunu hatırladım," diyor. "İkiniz de müsaade ederseniz." Sonra topuklarını beton koridorda tıkırdatarak uzaklaşıyor. Sonra bir köşeyi dönüyor ve gözden kayboluyor.

Uh-oh. Bir önceki olayın ertesi sabahı -Nate ve beni birbirimize çok yakın dururken yakaladığında- bana boş boş Nate'in erkek arkadaşım olup olmadığını sormuştu. İnkâr etmişim çünkü değildi. Ama şimdi öyle. Aşağı yukarı.

Bu düşünce, kişisel alanıma giren, beni duvara yaslayan ve boynumu öpen bir milyarder tarafından kesintiye uğradı.

Tüylerim diken diken oluyor ve içgüdüsel olarak ona daha iyi erişebilmek için başımı çeviriyorum. "Bay Kattenberger," diye fısıldıyorum. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. "Bu işi daha da eğlenceli kılıyor." Elbisemin üzerinden kıcımlı avuçluyor ve bu noktada tartışmak zor. "Bu gece maçtan sonra süitime gel." Bu bir soru değil, talep ve göğüs uçları onun sesiyle sertleşiyor. *Vay be.*

Çenesini iki elimle kavrayarak dudaklarını titreyen bedenimden ayırıyorum ve arayış içindeki ağzını güvenli bir mesafede tutuyorum. Yakın mesafeden bana göz kırpmıyor, açık kahverengi gözleri sıcak ve mutlu. "Eğil oğlum," diye emrediyorum.

Nate dilini çıkarıyor ve köpek yavrusu gibi pantolonunu indiriyor. "Bacağınızı becermeme iki saniye kaldı. Sizi son gördüğümünden beri üç gün geçti Bayan Rowley."

"*Beni çıplak gördün* demek istiyorsun," diye fısıldadım.

Başını sallıyor, ben hâlâ başımı tuttuğum için bu hiç de kolay olmuyor. "Bunu söyleyip duruyorsun. Ve senin çıplaklığından zevk alıyorum. Ama seni özlüyorum ve benimle mesajlaşmayacaksın."

"Çünkü Heidi Jo ekran başında çok fazla vakit geçirdiğimi düşündüğünde telefonumu elimden alıyor. Müstehcen palindromlarını ya da bana mesaj atmak istediğin her neyse onu okumasını ister misin?"

Sırıttıyor. "Pis palindromlar. Bununla çalışabilirim."

Bitişik koridordan ayak sesleri duyuyorum. Nate de duyuyor çünkü birbirimizden uzaklaşıyoruz. Operasyonlardan Jimbo görüş alanına girerken telefonunu çıkarıyor. "Becca, yemek firmaları dışarıda bekliyor. Kapıyı bizim için açık tutar mısın?"

"Elbette," diyorum parlak bir sesle.

Nate telefonunu tekrar bir kenara koyar. "Maçtan sonra o belgeleri bana getirecek misin?" Nate bana soruyor.

Aslında gözlerimi deviriyorum. *Çok kurnazca, Bay Kattenberger.* Ama bu gece onun odasına gitmeyeceğim. Yakalanmak istemiyorum. Köpekbalığı haftası olduğu için onu hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir işe yaramaz. "O evrak işleri için muhtemelen yarına kadar beklemen gerekecek," diye ısrar ediyorum. "Oyun gecesinin tadını çıkar."

"Deneyeceğim," diyor iç çekerek. "Daha sonra."

Sıradan bir kelime, ama uzaklaşırken omzunun üzerinden bana ateşli bir bakış atıyor.

Jimbo'nun oyuncuların yemeklerini arabalarla getirmesine yardım ediyorum, çünkü yemek şirketinin güvenlik erişimi yok. Oyuncuların çoğu fazla bir şey yemeyecek, çünkü maça sadece iki saat var. Ama hafif içecekler ve her türlü içeceği sipariş ettik. Adamlarımızın doymasını, mutlu olmasını ve Motown'ı devirmeye hazır olmasını istiyoruz.

Brooklyn'de insanların yemeklerini taşımıyorum. Ama yolda rütbe atlamak için yer yok. Takımın Genel Müdürü bile eğer zaman kısıtlıysa hokey malzemelerini nakliye ekibiyle birlikte taşır.

Yoldaşlık, işimle ilgili en iyi şeylerden biri. Bruisers harika bir organizasyon ve asla başka bir yerde çalışmak istemem.

"Yardımanın için teşekkürler, Bec!" Jimbo, ev sahibi takımın oyuncularımızın dinlenme odası olarak tahsis ettiği küçük zindana ulaştığımızda şöyle diyor. "Sandviç yemeye gelir misin?"

"Ben iyiyim," diyorum. "Birkaç gişe sorununu halletmem gerek." Her zaman biletlerle uğraşan önemli birileri olur.

Asansörün kapıları benim için açıldığında, Heidi Jo'yu dışarı çıkmak üzereyken buluyorum. "İşte buradasın!" diye bağırıyor. "Sana bir şey getirdim."

"Öyle mi?" Beni asansöre ve ben de cadde katının düğmesine basıyorum.

"Al." Kocaman çantasından bir CVS poşeti çıkardı. İçinde üç şey var: İhtiyacım olduğunu söylediğim küçük bir kutu tampon. Esnek bir ayak bileği korsesi ve bir çift siyah tayt. "Koyu renk çorap giyersen korsenin görünmeyeceğini düşündüm."

Kıyafetime bakıyorum - bel bandı Bruisers moru olan siyah bir elbise - ve bunun kesinlikle işe yarayacağını görüyorum. "*Teşekkür ederim.*" *Lanet olsun, Heidi Jo!* Ondan gerçekten hoşlanmaya başladım.

"Önemli şey değil. Bay Kattenberger bugün nasıl?"

"İyi, sanırım. Final turuna kalmaya çalışırken milyonlarca dolarınızın tehlikede olduğunu görmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezsiniz."

Stajyerim, "Bahse girerim parayla ilgili değildir," diye düşünüyor. "Sadece kazanmak istiyor."

"Hmm." Ben bunu düşünürken asansör yavaşça yükseliyor. Her zaman para hakkında düşünürüm, çünkü hiçbir zaman yeterince param olmaz. Nate'in dünyadaki bir avuç erkek hariç hepsinden daha fazla parası var. Ama her zaman onun da bu konuda çok düşündüğünü varsaymışımdır. İlk etapta bu kadar çok parası olmasının sebebi bu.

Parayı önemsememek. Bu mümkün mü? Nereden başlayacağımı bilemem.

O gece doksan dakika boyunca parayı ve diğer her şeyi unutturken, çocuklarımız yapılması gerekeni yapıyor - yedinci maçı adil bir şekilde kazanıyorlar. İlk periyodun sonlarında iki gol atarak tüm maçı domine etmeye devam ettiler.

Son düdük çaldığında, utanmadan Heidi Jo'ya sarılıyor ve çığlık atıyorum.

Skorbord *Detroit* ile parlıyor: 1, *Brooklyn*, 3. Ve çocuklarım yıllar sonra ilk kez finallere gidiyor!

Kutuya doğru koşuyoruz, her şey karmakarışık. Nate'in etrafı iyi dilekçilerle çevrili. Heidi Jo bana yarım bardak şampanya uzatıyor ve ben de yüzümde bir sırıtışla içiyorum.

Kupa! Oğullarım her şeyi kazanabilir! Son iki yıldır playofflara kalamadığımızda bile onları seviyordum. Ama bu çok heyecan verici!

Şampanyayı höpürdeterek ve sırtımı sıvazlayarak geçirdiğim birkaç dakikanın ardından hâlâ işte olduğumu fark ediyorum. Telefonumu çıkardım, parmağımı kulağıma soktum ve oteli aradım. Doğaçlama bir kutlama için özel bir toplantı odasına ve biraz yiyecek ve içeceğe ihtiyacımız olacak.

Otel bunu memnuniyetle kabul ediyor, çünkü zaten fahiş olan fiyatlarına "acele servis" için yüzde yirmi beş eklediklerinde itiraz etmeyeceğimizi biliyorlar.

"Hadi çaylak," diyorum Heidi Jo'ya. "Verecek bir partimiz var. Otele dönmek için bize bir Uber bul ve ona bin."

Teslimatı o yapıyor. Stajyerim aslında oldukça yetenekli. Keyfim yerindeyken bunu itiraf edebilirim.

Ama kimse benim gibi doğaçlama parti . Bu benim süper gücüm. Böyle şeyleri önceden planlamayız çünkü sporcuların batıl inançları vardır.

Yine de sonraki doksan dakikayı bira ve şarap fiyatlarında pazarlık yapmak ve seksen kişi için parmak yiyecek sipariş etmek için kullanıyorum. Böylece, otobüs stadyumdan zaferle döndüğünde yiyecek, içecek ve oyuncuların ailelerinin ortasında duruyorum. İlk oyuncular odaya girdiğinde, Heidi Jo kulağıma biraz fazla yakın bir sevinç çığlığı atıyor. Ama onu suçlamak zor, çünkü bu gece hepimiz sevgiyi hissediyoruz.

Birisi "Dallas'a gidiyoruz!" diye bağırır ve oda daha da karışır. neşe.

Şampanya flütlerini dağıtmaya başladım.

Özel günlerde bir tane de kendime alırım.

"Bunu içmeli misin?" Heidi Jo hemen sorar.

"Bana dırdır etmen mi gerekiyor?" Cevap veriyorum.

"Sanırım hayır. Şerefe o zaman," diyor ve kadeh kaldırıyoruz.

Odanın öbür ucundan Nate'in gözlerini üzerimde hissediyorum. Arkamı döndüğümde hemen gülümsediğini görüyorum. Kadehimi ona doğru kaldırıyorum, o da aynısını yapıyor.

Odada çalışıyorum, kupalarının derinliklerine indikçe arkadaşlarımı tebrik ediyorum. Yarın akşamdan kalma olacaklar ama koç şikâyet etmeyecek çünkü bu gece harikaydılar.

"İyi işti Castro," diyorum dostuma.

Cevap olarak beni kaldırdı ve etrafımda döndürdü.

Küçük bir şaşkınlık çılgılığı atıyorum, ama beni ayağa kaldırmadan önce birkaç dönüşü tamamlıyor. "Hey! Şampanya kadehine dikkat et," diye yakınıyorum. Boştaki elimle onun kolunu tutuyorum.

"Sadece sana bir iyilik yapıyorum," diye takılıyor. "Borçlanarak gittiğin terapi seanslarında çok fazla dönmen gerekmiyor mu?"

Hala hokey oyuncusuna tutunarak baş dönmesi geçene kadar saniyeleri sayıyorum. Bu da iyi bir sayı değil. Belki de yorgun olduğum içindir. Ve en az iki bardak şampanya içtim.

Ya da -ve bu fikirden nefret ediyorum- belki de terapiye gitmediğim için geriliyorumdur. Geri döneceğimden değil. Zaten kredi kartıma üç bin dolar değerinde terapi seansı yükledim. Daha fazlasını eklemem mümkün değil. Playofflar da bana seansları iptal etmek için harika bir bahane verdi.

Castro kolunu bana doluyor ve beni sıkıyor. Yedek kaleci Silas'la sohbet ediyor, Silas bu akşam ilk devrede kalede harika bir iş çıkardı. Her şeyin yolunda gittiği nadir maçlardan biriydi. Yarın hepimizin yüzü gülmekten acıyacak.

İşte o zaman gözlerin tekrar üzerimde olduğunu hissediyorum. Kafamı kaldırıyorum ve Nate sadece birkaç adım öteden bana kaşlarını çatarak bakıyor. O da bir konuşmanın ortasındaydı. Hugh Major ellerini hareketlendirerek onunla konuşuyor.

Ama Nate'in dikkati benim üzerimde. Huysuz görünüyor, ki bu garip, çünkü bu gece tam da umduğu gibi geçti.

Castro'nun bana gelişigüzel dolanmış koluna bakıyorum. Sevecen bir adam ve biz arkadaşız. Diğer oyunculara da sarılıyor. Bu cinsel bir şey değil.

Nate'in bu şekilde görmediğini yeni anlıyorum. Gözleri kısılmıştı. G.M.'sini görmezden gelip Castro'nun kolumdaki eline lazer gibi bakıyor.

Nate *kıskanıyor*.

Aklım başımdan
gitti.

Artık ayaklarımın üzerinde daha sağlam durarak Castro'nun elinden kurtuluyorum. "Bir şeye ihtiyacınız var mı çocuklar? Ben bir şeyler doldurmaya gidiyorum."

"Hayır, ben iyiyim," diyor Castro. Aslında başımı okşuyor. Benden bir karış daha uzun olduğu için, bu kulağa geldiği kadar tuhaf değil.

Yemek masasına doğru ilerliyorum ve ısıruk büyüklüğünde bir kişi alıyorum. Otelin bunlar için bizden ne kadar istediğini bilmek bile istemiyorum. Ağzıma atıyorum ve bir tane daha alıyorum. Onları ziyan etmenin bir faydası olmaz.

Barmenden bir soda aldıktan sonra arkamı dönüyorum ve Nate'i tekrar buluyorum. Bakışları benimkilere kilitleniyor ve aç.

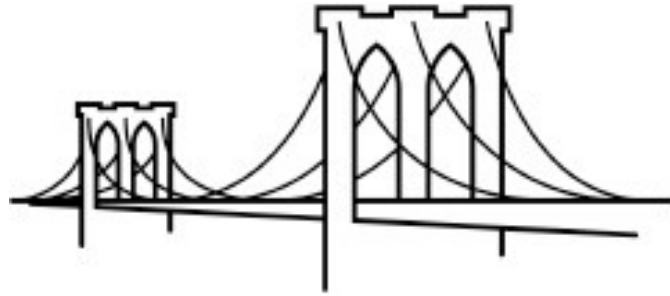
Bakmamalıyım, ama başka tarafa bakmak zor. Onu yedi yıldır tanıyorum. Ve şimdi her yerine dokunuyorum. Kahretsin, her yerde onun *tadına baktım*. Ama yine de, tam olarak kavrayamadığım bir matematik problemi gibiyiz. Nate artı Rebecca. Beni istiyor ama nedenini hâlâ bilmiyorum. Partiye katılanlarla dolu bu odaya baktığında ne görüyor?

Çünkü ayak bileğindeki destek ayağını ısırarak yorgun bir ofis müdürü görüyorum. Boyu biraz kısa, kafasına aldığı darbe yüzünden biraz sakar ve karnı mini kişiler ve regl krampları yüzünden şişmiş.

Belki de yatma vakti gelmiştir.

Nate'e küçük bir gülümseme veriyorum. Sonra Hugh dikkatini yeniden toplamak için koluna vuruyor ve Nate gözlerini benden kaçırıyor.

Ben de bunu üst kata çıkıp yatmam için bir işaret olarak kabul ettim.

Umarım uyuyorsundur ama seni özlediğimi söylemek istedim. Bunu palindrom olarak söyleyecektim ama vazgeçtim. Şunun için de bir palindrom istiyorum: Neden şu anda benim odamda değilsin?

Selam denizci. Telefonumun ışığı yandığında uyukluyordum. Ben de iyi geceler palindromu bilmiyorum. Ama seksi olanlar var mı? Yani "MUZ BATONU DEĞİL" dışında.

NAOMI, AĞLADIM MI?

Becca: İyi bir tane. Google'da aramak zorunda mıydın?

Nate: Bana bunu sormamışsın gibi davranalım. Lütfen.

Google'da arattığım suçluluk duymuyorum. PARÇA OLMASIN'ı buldum. Ama bu sadece benim gibi gerçekten kirli bir zihne sahipseniz cinseldir.

Nate: Asla değişme. Kirli zihnini sev.

Becca: O da şüpheli: PATATES KALEMINİN ÜSTÜNE OTUR, OTIS. Nate: Zavallı Otis. EGAD, BAĞLANMA YOK'a ne dersin?

Becca: Çok tutucu. Ben tercih ederim: HAYIR, BAĞLA. Touché.

Teşekkür . Şimdi azgınum.

Özür dilerim. Kelime oyunlarının seni ateşlediğini biliyorum.

Nate: Rawr. Öyle. Ama senin de var. Neredesin? Otel odana gizlice girebilirim. Bir gün gizlice girmek istemeyeceğim.

Becca: ...

Hey. Korkma. Şikayet etmiyorum.

Korkmuyorum. Düşünüyorum. Çoğu insanın senden daha yavaş düşündüğünü unutma. Beynimin bir şeyleri çözmek için zamana ihtiyacı var, biz ölümlüler gibi.

Beynini seviyorum. Ve göğüslerini de.

Çeşitlendirmek iyidir. Beynini seviyorum. Ve dilini de.

Unngh. Yukarı gel. DENNIS VE EDNA GÜNAH İŞLEDİ. İşte senin seksi palindromun.

Becca: Seninle yukarıda değilim çünkü şu anda kadroda değilim. Şu anda sakat yedekler listesindeyim.

*Ne? Yaralandın mı? Ne oldu? Topalladığını sanıyordum.
Hayır! Spor metaforu kullanıyordum. Ben iyiyim. O
zaman...? Metafor mu? Ne?*

NATE

Telefonum elimde çalıyor. "Alo?"

"Merhaba."

Rebecca'nın nefesli sesindeki o tek kelime bile beni sertleştiriyor. Onun için gidiciyim. "Merhaba. şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle?"

"Bir sorun yok. Sadece... Regl oldum. Seks söz konusu değil, hepsi bu."

"Oh." şimdi her şey daha mantıklı geliyor.

"Arada bir kalın kafalı olduğun için teşekkür ederim. Bu seni daha normal yapıyor."

"Normal gerçekten abartılıyor," diye homurdanıyorum.

"Sanırım. Tebrikler, Nate. Dallas'ı ezip geçme şansının seni heyecanlandırdığını biliyorum."

"Teşekkür ederim. Ama biliyorsun, insanlar beni tebrik ettiğinde kendimi hep bir topuk gibi hissederim." Bu konuşmayı yüz yüze yapıyor olmayı dileyerek yatakta kayıyorum.

"Neden?"

"Bu gece o gollerin hiçbirini ben atmadım. Ve ben ko değilim. Ben sadece arkasındaki cüzdanım."

Becca bir an sessiz kalır. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bunu gerçekleştiren ekibi siz kurdunuz. Sen ve Hugh. Ve bunu Brooklyn için yaptınız. Bu gece barlar tıka basa dolu olmalı. şimdi düşünüyorum da, muhtemelen en çok barmenler takdir ediyordur."

"Hmm." Bu cömert bir bakış açısı. Ama birkaç konuda haklı. Brooklyn'in bir hokey takımı olmasını istedim ve takımımız Brooklyn'deki hayır kurumlarına çok yardımda bulunuyor.

"Nate?"

"Evet, Bec?"

"Castro ile konuşmam seni mı?"

Oh. "Beni hiç . Yine de ellerini senin üzerinde görmekten hoşlanmıyorum. Eğer bu beni mağara adamı yapıyorsa, özür dilerim. Sana karşı bir şeyler hissediyor."

"Biz sadece arkadaşız."

"Biliyorum. Ama elinden gelse o atışı yapardı."

"Bir keresinde bana evlenme teklif etmişti."

Bu tüm dikkatimi çekti. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sadece bir kez. Ona bir oyuncuyla asla çıkamayacağımı söyledim ve o da bitti."

"Baştan çıkarıldın mı?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor. "Boş ver. Soruyu geri çekiyorum."

"Pek değil," diye cevaplıyor yine de. "Yani Castro tatlı ve gerçekten iyi biri. Ama keşfetmeye değmezdi. Ya oyuncuların sözünü dinlediği bir ofis müdürü olurum ya da sadece oyuncuları süzmek için oradaymış gibi görünen bir ofis müdürü. Kadınlar şüpheden faydalanamıyor."

Bu beni susturuyor, çünkü kabul etmek istediğimden daha mantıklı geliyor. "Bec?"

"Öyle mi?"

"Şu ana kadar gerçekten anlayamamış olmam çok komik. Benim yerime Castro'yu örnek olarak kullandığında."

"Ah." de gülümsediğini hissedebiliyorum. "Şimdi anlıyorum. Neden isteksiz olduğunu anlıyorum."

"Bu daha kötü, biliyorsun. Patronu yapmak. Optik kokuyor."

"Ama takım zaten sana güveniyor." Becca herkes tarafından seviliyor ve saygı da görüyor.

"Elbette, ama sürekli yeni insanlar geliyor. Onlara göre ben en iyi ihtimalle dedikoducu ya da casusum. 'Ona ne söylediğine dikkat et, sahibiyse yatıyor.'"

Mutsuz bir ses çıkarıyorum. "Ama yine de yapıyorsun. Neden?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor hemen. "Belki de karşı konulmaz olduğun içindir." "Beni pohpohluyorsun," diyorum. Ama bunu duyup duymadığını bilmiyorum, çünkü benim

telefon ölüyor. Bir bip sesi geliyor ve sonra ekran kararıyor.

Kahretsin.

Zıpladım ve fişe taktım. Ama siktir et. Becca telefonu kapattığımı sanıyor, yani bu işe yaramaz. Eşofmanlarımı giyiyorum, ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokuyorum ve anahtar kartımı alıyorum. Sonra asansöre yöneldim.

Becca'nın oda numarası 805. Seyahat koordinatörü benimkine bakarken seyahat listesinde gördüm. Sekizinci kattan aşağı parmak uçlarımla iniyorum.

Kapı açılıp da eşofmanlarını giymiş ve elinde anahtar kartıyla dışarı çıktığında koridor.

El sallıyorum. Gözleri açılıyor ve sonra sırtıyor.

Rotasını tersine çeviren Becca odasına geri dönüyor. Onu takip ediyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve sonra onu yatağa doğru yönlendiriyorum, orada düşüp onu öpüyorum.

"Telefonun mu kapandı?" diye soruyor dudaklarıma karşı.

"Evet." Burnundan öperim. "Ama seninle konuşmam bitmemiştir."

"İtibarımı mahvedeceksin." Bunu söylüyor ama iki eliyle kırımını tutuyor.

"Her şeyden önce, saat akşamdan sonra gideceğim. Hiçbir oyuncu yediden önce kalkmaz. İkincisi, biri beni senin odandan çıkarken görürse hazır bir mazeretim var." Çenesinden öpüyorum. Tadı şeker gibi. Durmak istemiyorum.

"O da ne?"

"Ne neymiş?"

"Sabah odamdan neden çıktığına dair bu müthiş mazeret." "Sadece playoff bütçesini eşofmanla ve seks saçıyla görmek zorundaydım."

Yüzünü boynuma gömüyor ve gülüyor. "Seks saçın olmayacak, unuttun mu?"

Yatağa daha da tırmanıyorum. "Kucak kucak saçlar. Yatak başı. Her neyse. Yorganın altına gir." Oturdum ve gömleğimi çıkardım.

O da aynı şeyi yapıyor ve Becca'nın ipeksi oyuncaklarından biriyle daha karşılaşıyorum. Bu kırmızı ve önünde derin bir V var, göğüs dekoltesini gösteriyor.

Ve ben sertleştim. "En iyi iç çamaşırı sende."

Eşofmanını çıkararak külotunun lastiğini iki parmağının arasına alıyor ve kendi kalçasına geçiriyor. "Köpekbalığı haftası boyunca pamuklu külotlar. Saray gibi süitinizi bir hiç uğruna terk ettiniz."

"Bu doğru *değil*." Yorganı geri çekiyorum ve eşofmanlarımı çıkarıyorum. Yatağa giriyorum ama bir sorun var. "Yanlış taraftayım."

"Bir tarafın var mı?"

"Sol elini kullanan adam solda." Onu yastıklara doğru itiyorum ve vücudunun üzerine tırmanıyorum, bu da kıkırdamasına neden oluyor. Sonra yan tarafımdaki ışığı kapatıyorum ve kollarımı açarak uzanıyorum. "Buraya gel."

Diğer lambayı kapatıyor ve bedenini benimkine yaslayarak onu kollarımın arasına almama izin veriyor.

"Bu daha iyi," diye fısıldıyorum. "Bunun için geldim."

"Tamam." Rebecca daha yakına sokuluyor ve iç çekiyor.

"Bana henüz güvenmiyorsun," diye fısıldıyorum. Sonra onu şakağından öpüyorum. "Ama güveneceksin."

"Sana güveniyorum," diye savunuyor.

"Hıyarlık yapmayacağım konusunda bana güveniyorsun. Sikim *konusunda* bana güveniyorsun." Gülümsüyor. "Ama beni sevebileceğini düşünmüyorsun."

Kollarımda hareketsiz kaldı. "Ben öyle bir şey demedim. Bunu *asla* söylemedim."

Öyle olsaydı onu suçlamazdım. Ben kolay bir adam değilim. Ama içgüdülerim bana sorunlarımızın Juliet'le yaşadıklarımın farklı olduğunu söylüyor. "Belki de seni sevmeyeceğimi düşünüyorsun. Öyle mi düşünüyorsun?"

"Belki," diye fısıldıyor.

"Neden?"

"Çünkü biz çok farklıyız." O kadar sessiz konuşuyor ki duymak.

"Bloomington'de alışveriş yapmayı sevmiyorum. Ama onun dışında çok severiz

aynı şeylerden. Uzaylı filmleri. Sokak yemekleri. Hokeyi unutmayalım."

"Nate," diyor sessizce. "Aptal olma. Sen bir dahisin ve Ivy League mezunusun. Ve bir Fortune 500 şirketinin başındasın. Ben değilim."

"Yine de sende aptalca bir şey yok. Tek bir şey bile. Ve okulu bırakmak senin hatan değildi."

Tek kelime etmiyor, ki bu da benim tartışma becerilerim için pek bir şey ifade etmiyor.

"Bak, Bec. Sana neden ihtiyacım olduğunu açıklayacak bir PowerPoint'im yok. Sadece var. Bir süredir ihtiyacım var ama görünüşe göre tepsideki en keskin neşter ben değilim çünkü bunu söylemem çok uzun sürdü. Ama işte yatağındayım. Aşağı indim çünkü gülümsemeni sevdim ve uyumadan önce onu görmek istedim. Ve eğer izin verirsen bunu mümkün olduğunca sık yapmak istiyorum..."

Bu abuk sabuk vaaz Becca'nın dirseğini kaldırıp beni öpmesiyle kesiliyor. Ve bu iyi bir öpücük. Yumuşak dudakları benimkilerin üzerine iniyor ve ağızlarımızı birbirine daha sıkı kenetlerken tatlı tatlı iç çekiyor.

Dudaklarımı onunkilerin altından ayırarak onu içeri davet ediyorum. O da kabul ediyor ve beni çok ama *çok* derinlemesine öpüyor. Becca'nın kafası karışık olabilir ama kayıtsız değil. Ellerimi ipeksi geceliğinde gezdiriyorum, keşke onu üzerinden sıyrabilseydim. Kıvrımları beni çağırıyor ve kendimi tutmakta zorlanıyorum. Mücadele gerçektir.

Yüzünü benimkinden ayırdığında ikimiz de zor nefes alıyoruz. "Beni korkutuyorsun," diye fısıldıyor karanlıkta. "Ve ben korkmaya alışık değilim."

Oh.

Geceliğinin üst kısmını parmak ucumla çizerek göğüslerinin kabarıklığını geçiyorum. "Ben korkutucu değilim. Çok karmaşık bile değilim. Ama sen bunu anlayana kadar sabırlı olabilirim." Aslında ikimiz de biliyoruz ki sabır benim güçlü yanımdır değil. Ama deneyebilirim. Denemek istiyorum.

Beni kulağımdan öptü. "Şimdi seni çok heyecanlandırdım." Eli fermuarıma doğru kayıyor, sertleşmiş sikim boxer'ımın içine giriyor. "Bu konuda ne yapacağız?"

"Bir şey değil." Elini itiyorum. "Senin için heyecanlanmaya alışkınım. Yıllardır öyleydim. Bunun kalıcı bir durum olduğunu düşündüm."

"Oh, Nate," diye gülüyor. "Bu gerçekten doğru olamaz."

"Elbette öyle." Ona dokunmadan duramıyorum, bu yüzden kalçasıyla kaburgaları arasındaki kıvrımı avuçluyorum. "Yani, seni hayal ederek yatıp kalkmama izin vermedim. Ama ne zaman aynı odada olsak dikkatim dağılırdı. Bugünlerde mi? Ben tamamen fantezilerle ilgileniyorum. Rüyalarımnda her medeni ülkede seks yaptığımızı görüyorum. Ve gelişmekte olan dünyanın çoğunda."

Rebecca . "Gerçekten mi? En sevdiğin fantezi nedir?"

"Mmm." Kalçalarımı yatağın üzerinde kaydırıyorum. Onun için çok açım ve bu sadece daha da kötüleştirecek. Ama benim için sorun değil. "Bir yerde özel bir plajdayız, suda oynuyoruz. Ve başladık. Sonra bekleyemedik. Seni dalgaların arasından çıkarmalıyım, minik bikinini aşağı itmeliyim, ellerinin ve dizlerinin üzerine koymalıyım ve seni ıslak kumların üzerinde becermeliyim."

"Kulağa hoş geliyor." Karın kaslarımı okşuyor ve yalvarmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Gerçekten özel plaj diye bir şey var mı? Yoksa bu da bir sergi fantezisi mi?"

"Asla olmaz." Bana işkence ettiği için elini bedenimden çekiyorum ve avuç içini öpüyorum. "Bu özel çünkü..." Sadece cümleyi kurmak bile daha önce aklıma gelmeyen bir şeyi ifade etmeme yardımcı oluyor. "...Benim için yaptığın şey bu. Hayatım sürekli gürültüden ibaret. Toplantılar, yükümlülükler ve iki bin çalışan. Harika ama gürültülü. Sen beni öptüğünde her şey sessizleşiyor. Herkesi unuttuğum tek zaman o." Yan tarafa dönüyorum ve dudaklarımı tam kulağının yanına koyuyorum. "Ve ben senin içindeyken, önemli olan tek şey biziz. Bunu çok arzuluyorum."

Yüzünü benimkine doğru çeviriyor ve burun buruna geliyoruz. "Bunu sevdim," diye fısıldıyor. "Senin için bunu yapabileceğimi bilmiyordum."

Daha fazla öpüşme olur. İnşaat demirinden daha sertim. Bu sefer Rebecca elini boxerıma soktuğunda, onu itmiyorum. Bana yavaşça vuruyor ve ağzına doğru inliyorum.

"Bec," diye inliyorum yumuşak bir elle sikimin üzerinde çalışırken. "Fantezin nedir?"

Dudakları hala ağzımda. "Seninkinden daha basit. Beni yüzüstü yatağa itiyorsun. Seninle konuşmaya çalışıyorum ama dinlemiyorsun. Sadece beni tutuyorsun ve şehre gidiyorsun."

"Bu değil..." Becca taşaklarımla oynarken cümle kurmak çok zor. "...Çok kibarım," diye çıkmayı başarıyorum.

"Biliyorum." Kulak mememi emiyor ve sonra başparmağını sikimin üzerinde gezdiriyor. Onun için damlatıyorum. "Ama bazı fanteziler kafanda gerçek hayattan daha anlamlı oluyor."

Haklı olduğu bir nokta var. Plaj seksi genelde birinin kışına kum girmesiyle sonuçlanır.

Beni okşarken son mantıklı düşüncem buydu. Tanrım, boşalmam lazım. Becca'yı vücuduma çekiyorum, böylece biniyor, aletim bacaklarının arasında. Beni öpmek için eğiliyor ve ben de iki elimle kışını tutarak onu bana sürtünmesi için cesaretlendiriyorum.

"Oh," diye inliyor ağzımın içinde.

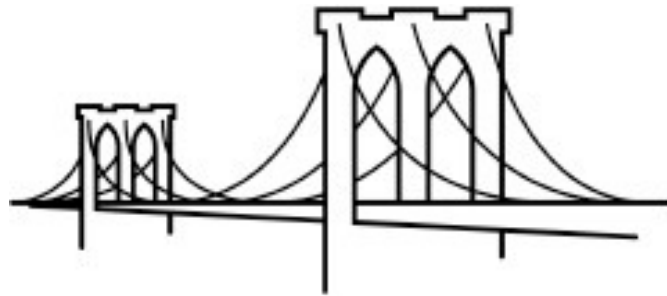
"boşalabilir misin?" Nefes nefese kaldım. "Bilmiyorum."

"Hadi ." Öpüşüyoruz ve gençler gibi sürtünüyoruz. Bitmesini istiyorum ama asla bitmesini istemiyorum. Sessizlik bizi koza gibi sarıyor. Sadece nefesimizin sesi ve kalbimin gümbürtüsü var.

"Tanrım," diye yakınıyor Becca. Sonra oturuyor, kalçalarıma yaslanıyor ve elini külotunun içine sokuyor, parmakları çalışıyor, derin bir nefes alırken göğüsleri kırmızı sateni zorluyor.

Merhaba yepyeni fantezi.

Becca nefes nefese kalıp titriyor, ben de sikimi boxer'dan çekip çıkarıyorum ve göğsümün her yerine boşalıyorum.

3 HAZİRAN, NEW YORK

New York'a döndükten sonra iki gece üst üste Bingley'nin ses kayıtlarını ekibe göndermek yerine silmek zorunda kaldım. Hayat çok güzel. Rebecca'yı düşünmediğim zamanlarda, çocuklarımın Dallas'ı dövdüğünü hayal ediyorum.

Bu resmi çok beğendim.

Dallas'taki otel odamda kalırken, Becca'ya takımla yola çıkacağı sabah mesaj atıyorum. ***İçinde jakuzili küvet var.***

Hayır, diye cevaplıyor. ***Bu bir iş gezisi. Yiyişmek yok.***

Ah, pekala. Bir erkek deneyebilir. Ortamı karıştırmak için oteli kendim aradım ve Rebecca'nın sıradan odasını benim otel süitimle değiştirmelerini istedim. Canoodle yapmayacak olsa bile, süitin tadını çıkarmasını istiyorum. Oda çoktan rezerve edildi ve o üç gece orada kalacak, ben ise Gulfstream ile sadece maçlar için uçup sonra tekrar eve döneceğim gibi görünüyor.

Yönlendirici bölümünün satışını hala onaylamadım. Bölümü Alex'in şirketine satma eğilimindeyim, her ne kadar Alex bu konuda benimle yüz yüze konuşmak için hala ortaya çıkmamış olsa da.

"Dostum," diyor Stewart, Çarşamba sabahı ofisime girerken. "Bir karar vermen *asla* bu kadar uzun sürmez. Senin bunu çözmen için geçen sürede yeni bir yönlendirici şirketi kurup satabilirim."

O haklı. Düşünmek için çok zaman harcayan biri değilim. Ama ilk kez şirketin bir bölümünü satıyorum. "Söz konusu olan yüzden fazla iş var," diye hatırlatıyorum ona. "Aileleri olan gerçek insanlar."

"Bu zaman ayırmak için onurlu bir sebep." Stew masamdan bir masa süsü aldı ve onunla oynadı. "Ama Bingley'e geleceği okumayı öğretmediysen, diğer şirketin bu süsü ele geçirdikten sonra ne yapacağını bilmenin bir yolu yok."

Adam haklı. İşletmeler her zaman alınıp satılır. "Ben bir kontrol manyağıyım."

"Bunu şimdi mi anlıyorsun?"

"Üzerinde çalışmanız gereken defterler falan mu?"

En iyi arkadaşım kendini duvara dayalı deri koltuğa atıyor. "Bekle, burası oturmak için güvenli bir yer mi? Şimdi yine biraz hareketleniyorsun, bu kanepede ne olacağından endişelenmeli miyim?"

Onu tersledim. Kaç yaşındayız, on altı mı? Gerçi ilk ofisimizde oldukça tehlikeli mobilyalar vardı. Çin yemeği ve pizzadan kaynaklanıyordu, vücut sıvılarından değil.

"Dallas, ha? Birinci maça gelebilir miyim?"

"Tabii, neden olmasın."

"Takımla birlikte bir yerlerde maç kaseti izlemediğine şaşırdım. 'Vurmak istediğin adam bu. Onu bir böcek gibi ezin.'"

"Yahni..."

Tam onu ofisimden kovmak üzereydim ki Lauren kapı aralığından kafasını uzattı. "Nate, hatta bir doktor var. Armitage. Tanıdık geliyor mu? Ne hakkında olduğunu bileceğini söylüyor."

"Ah. Onu ben alırım." Stew'i işaret ediyorum. "Git. Git buradan. Doktorun beyin hasarı araştırmasına bir katkı daha yapmam için beni sıkıştırmasına izin vermeliyim."

"Uyarıcı görünüyor. Sonra görüşürüz."

Kapı Stew'in üzerine kapandığında, arayan kişiyi selamlıyorum. "Merhaba doktor! İşler nasıl gidiyor?"

"Bana söyleyebileceğinizi umuyordum," diyor. "Rebecca'yı neredeyse iki haftadır görmüyoruz. Numarası değişti mi? Terapiye geri dönüp dönemeyeceğini öğrenmek için ona ulaşmak ve ayrıca test için bir takip ziyareti yapmak istiyorum."

"Terapiye dönüyoruz," diyorum yavaşça. "Hiç gelmedi mi?"

Bir sessizlik oldu. "Özür dilerim. Bunu bildiğini varsaymıştım. Sormazdım..."

"Hayır, değil," diyorum hemen. "Şu anda Dallas'ta seyahat ediyor."

"Doğru! Tebrikler bu arada. Büyük haber."

"Tüm organizasyon çok heyecanlı," dediğimi duyuyorum. Ama içim kaynıyor. Rebecca'nın terapiye gitmeyi bırakmaması gerekiyordu. Takımla birlikte olamadığı zamanlarda onun yerine bakacak bir stajyeri var.

Mesajını ileticeğime söz vererek kibarca doktorla bağlantımı kesmeyi başardım. Sonra telefonu kapattım. "Aklından ne geçiyor senin?" Boş ofisime soruyorum.

Ama Rebecca'yı aramıyorum. Çok sinirliyim. Her ne kadar ilişkiler konusunda berbat olduğum söylene de, "bağırma" kuralı

Ben bile anlıyorum.

Odanın köşesindeki koşu bandı masasına gidip yürümeye başlıyorum. Bilgisayar ekranları varlığını hissediyor ve otomatik olarak yanarak masada açık olan çalışmamın aynısını bana gösteriyor.

Ama şu anda işle ilgilenmiyorum. Sadece biraz enerji yakmam gerekiyor ki bir sonraki konuşmamızda kız arkadaşımı azarlamayayım. Ama ciddi. Terapisini iptal etmek mi? Teşhisi bulmak için önce şey yaşadıktan sonra mı?

Koşu bandını aralıklarla tırmanmaya programlıyorum ve haber başlıklarına göz atıyorum. Her zamanki saçmalıklar olduğu için ruh halime yardımcı olmuyorlar. Kuzey Kore bir füze ateşledi. Bir kutup ayısı vahşi doğada açlıktan ölmüş. Kaliforniya'da yeni bir kuraklık bekleniyor. Sağlık masrafları yüzde yirmi yedi artmış.

Sağlık masrafları. Koşu bandı bana tırmanmam gereken sahte bir tepe daha verirken bu fikir aklıma takılıyor. Fikir süzülürken ona doğru eğiliyor ve diyaframımdan nefes alıyorum.

"Hey, Bingley?" Telefonuma doğru sesleniyorum.

"Merhaba, Nate! Senin için ne yapabilirim?"

"Bingley, Stew'le mi konuşuyordun? Bu onun şakası mı?" "Evet.

Hoşuna gitti mi?"

"Bunun komik olduğunu düşünüyorum ama uygunsuz. 'Do you' seks için kullanılan deyimsel bir ifadedir."

"Oh, canım. Haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Beni Dr. Armitage'ın ofisine bağlayabilir misiniz?"

"Hemen efendim." Yaklaşık doksan saniye sonra "Doktorun resepsiyonisti hatta efendim" diye anons eder.

I seç yukarı ve koşu bandı uzatma. "Merhaba Orada. Bu o Nate Kattenberger..."

"Asistanınız çok kibar," diye övünüyor. "Ne hoş bir aksanı var." "O harika biri. Bana konuda yardım edebilir misin? Hiç

Bayan Rebecca Rowley'in ofis ziyaretleri için henüz bir fatura almadım. Belki de sigortacı onları işliyordur?"

"Oh, Rebecca! Bir bakayım..." Hızlı yazdığını duyuyorum. "Bu terapi seansları ve doktor ziyaretleri kapsam dışı. Bir Visa kartına uygulanmışlar."

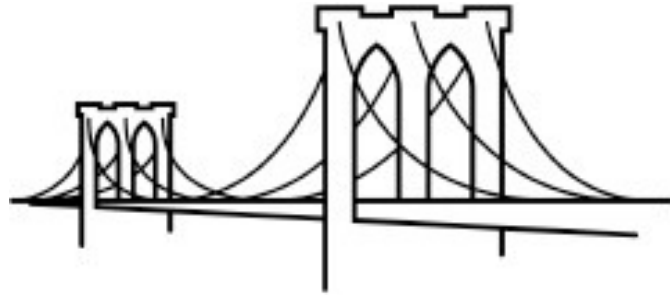
Rebecca'nın kredi kartı. "Bugüne kadarki toplam harcama ne kadar?" "Üç bin dört yüz dolar."

Kahretsin. Sanırım Rebecca'nın neden terapiye gitmediğini biliyorum.

", o zaman bir karışıklık oldu. Bunun yerine size başka bir kart verebilir miyim?"

"Elbette, Bay Kattenberger."

Koşu bandındaki adımlarımı bozmadan arka cebimden cüzdanımı çıkardım ve rakamları okudum.

3 HAZİRAN, DALLAS

NATE HER ZAMAN Dallas'tan nefret ettiğini söyler, ancak havaalanı ekipmanlarımızı rekor sürede otobüslere yükledi. Stadyum ziyaretçiler için iyi bir düzene sahip ve otel sadece birkaç blok ötede.

Beni memnun etmek kolaydır.

Çocuklar sabah patenlerini yaparken, Heidi Jo ve ben stadyumdan Ritz'e doğru yürüyoruz. Heidi Jo lobide "Burası çok güzel," diye övünüyor. Eski , ceviz sütunlar ve mermer zemin. "Buraya sadece kazanmak için geldiğimizi biliyorum, ama seyahat takımı burada bize bir iyilik yaptı."

Bu da doğru. Masanın arkasındaki güler yüzlü kadının elinde bizim için hazırlanmış basılı bir oda listesi ve bir tepsiye yerleştirilmiş düzinelerce anahtar kartı var. Buna alışabilirim.

"Bak!" Heidi Jo listedeki adımı göstererek şöyle diyor. "Lüks süit, çatı katı katı."

"Bu bir hata olmalı." Gözlerimi kırıştıyorum ama adım hâlâ o süitin yanında. *Nate'in* süiti. Ama ona kendi odamda kalacağımı söylemişim. "Affedersiniz," diyorum yardımsever kadına. "Benim normal bir odam olması gerekiyordu."

"Hayır, bu özel bir istektir." Yine gülümsüyor. Burada çalışanları mutluluk haplarıyla besliyor olmalılar.

"Müsait normal bir oda var mı?"

Gülümsemesi soluyor. "Üzgünüm ama playofflar için bütün otel dolu."

Hay sikeyim. Tabii ki rezerve edildi.

"Al bakalım!" Heidi Jo bana kendini beğenmiş bir gülümsemeye birlikte anahtar kartını da verdi. Nate küçük numarasının gizli kalmayacağını *bilmeliydi*.

Kızgınım ama biraz da kırıgım. Bana - o gece Castro'ya neden hayır dediğimi konuşurken - üzerimdeki baskıyı anladığını söylemişti. Beni *dinlediğini* sanmışım. Sonra onunla süitinde kalmak istemediğimi söyledim ama o yine de beni oraya yerleştirdi.

Bunu kim yapar?

"Ooh! Spa'da margarita tuzu ovması sunuyorlar!" Heidi Jo coos. "Bakalım öğle yemeği sırasında iki masaj randevusu var mı?"

"Sen git," diye . Masaj yaptıracak param yok. Sanırım süitte kanepede oturup somurtacağım.

Tabii Nate'in dediği gibi gerçekten jakuzili küvet yoksa. O zaman orada somurtacağım, çünkü aksi takdirde boşa gider. Ama banyomu yalnız yapacağım, lanet olsun. Ve Nate yarın geldiğinde Heidi Jo ile yatacağım. Bu onun yüzündeki gülümsemeyi silecektir.

Stajyerim, oyuncuların gelişinden önce yemekhanelerini kontrol etme talimatıyla oteli keşfetmeye gidiyor. Bu işi onun ellerine bırakıyorum, çünkü o kabarcıklı dış görünüşünün altında şaşırtıcı derecede yetkin.

Asansöre bindim ve çatı katını seçmek için bile anahtar kartımı takmam gerektiğini keşfettim. Bunu yapıyorum ve araç sorunsuz bir şekilde binanın tepesine doğru süzülüyor.

Süit muhteşem. Bir yemek masası ve oturma odası alanı var. Yatak kocaman ve yastıklarla dolu. Nate ve benim içinde yuvarlandığımızı hayal ediyorum ve bir an için kendimi tutmakta zorlanıyorum. Çünkü bunu istiyorum.

Ama sadece dinleyecek bir adamla.

Telefonum bir bildirimle titriyor. Ben de çıkardım ve kilit ekranına baktım. Bu bir mesaj değil, kredi kartı ödemesi için gelen anlık bildirimlerden biri. Neredeyse telefonu çantama geri sokacaktım ama bugün kredi kartımı kullanmadım. Sonra ücretin miktarına baktım ve neredeyse kalbim duracaktı. \$3,400. Bu doğru olamaz. Bildirime dokunuyorum.

Bu doğru. Ama bu bir ücret değil, kredi. Dr. Armitage'ın ofisinden.

Parlak bir dakika için kendimi mutlu hissediyorum. Ancak sevinç sadece altmış saniye sürüyor, çünkü sigorta talebimi kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımı çıkardığımda, hala *reddedildi* yazıyor.

İşte o zaman kafam gerçekten patlıyor. Çünkü başıma gelen talih kuşunun bir yazım hatası olmasının imkanı yok. Ve bundan sorumlu olabilecek tek bir kişi var.

Nate'in cep telefonu numarasını tuşluyorum. Hemen cevap verdi. "Hey! Dallas nasıl? Süite gelebildin mi?" Neşeli ve güler yüzlü.

Ben değilim.

"Nereden başlasam? Tamam, güzel. Süt. Hayır dedim ama yine de buradayım. Bu birinci ihtar, özellikle de oda değişikliğini ilk Heidi Jo fark ettiği için. Bunun için teşekkürler. Umalım da dedikoducu olmasın. Ama kredi kartımdaki otuz dört yüz dolarla benimle dalga mı geçiyorsun?"

Cevap vermesi bir dakika sürüyor. "Artık terapiye geri dönebilirsin Bec. Doktorun emirlerine uymadığın için sana kızmamaya çalışıyorum."

"Üzgünsün."

Kıkırdıyor. "Bu konuda beşinci savunmamı yapıyorum. Tanrı aşkına, *beynine* neden dikkat etmediğini anlayamıyorum."

"Kendime iyi bakıyorum!"

"Beni sadece senin için endişelendiği için arayan iyi kalpli doktora göre öyle değil."

"Şimdi beni dinle. Seansı neredeyse üç yüz dolara mal olmayan terapötik egzersizler var! Dersi yirmi beş dolar olan Pilates ve bana verdikleri eve götürme egzersizleri var. Ben aptal değilim, ama aptal olduğumu düşündüğünüzü açıkça belirttiğiniz için teşekkürler."

"Ben öyle bir şey demedim. Abartma."

"Bana çocukmuşum gibi davranma!" Şu anda gerçekten çok iyiyim. "Eğer bir endişen varsa, bana söyleyebilirdin. Platin fiyatlı terapiyi karşılamama yardım etmek isteseydin, *sorabilirdin*. Beni önemseydiğini söylüyorsun ama sonra bu saçmalığı yapıyorsun. Her şey istediğin gibi gittiği sürece beni önemsiyorsun."

"Rebecca..."

"Kendine sakla, tamam mı? Burada yapmam gereken bir iş var. Bunu konuşmuştuk. Dallas'a vardığında odan boş olacak. Playofflar bitene kadar kendi kulvarında kal."

Sonra, yedi yıldır ilk kez, Nate Kattenberger'i aradım.

Ertesi gece Georgia'nın otel odasındaki kral boy yatağa uzanmıştım. Bir sürü nedenden dolayı üzgünüm.

Georgia'nın durumu pek iyi değil. Zorla eline tutuşturduğum bir düğün dergisini öfkeyle karıştırıyor. Sırada onun düğünü var.

Ay. Her şey şimdiden planlandı, ancak hala bir masa hediyeğimiz yok.

"Taksi şeklindeki çikolatalara ne dersiniz?" Ben soruyorum. "Bence Brooklyn temasıyla devam etmeliyiz."

"Ama düğün Long Island'da," diyor. Bu akşamki maç sırasında çok fazla tezahürat yaptığı için sesi boğuk çıkıyor.

"Brooklyn sizi bir araya getirdi!" İtiraz ediyorum. "Tamam, hokey tema olabilir. Ya da hokey ve tenis! İkiniz de spor yapıyorsunuz. Dönüşümlü yapabiliriz. O kişiselleştirilmiş çikolataların çok şirin olduğunu düşünmüştüm."

Georgia nadir görülen bir öfke gösterisiyle dergiyi kapatıp odanın öbür ucuna fırlatır, dergi masanın üzerindeki sandalyeye çarparak yere düşer. "Becca, kes şunu. Üzerinde benim adım yazan çikolatalar kimsenin umurunda değil."

"Güzel. İsimlerinizin yazılı olduğu küçük şarap şişeleri..."

"Dur!" Gözlerini deviriyor. "İyilikler umurumda değil. Sen harikasın, bu yüzden bir elbisem, çiçeklerim ve bir yemekçim var ama işimiz *bitti*, tamam mı?"

"Derin nefes al. Bu sadece ilk maçı. Yeniden inşa edebiliriz."

Çocuklarımız Dallas'a yenildi. Georgia, Brooklyn pakı her aldığı anda çığlık çığlığa bağırdı. Hâlâ konuşabilmesine şaşırdım. Ama bu yeterli değildi. Çocuklarımız iyi oynamadı ve Dallas ilk maçı aldı. İkimiz de mutsuz hissediyoruz.

Georgia yataktan kalkıyor. Çantasına koyduğu diş fırçasını almak için banyoya gider. "Bak. Leo'nun odasına gizlice girip nasıl olduğuna bakacağım. Sen burada kalabilirsin. Ayrıca sana neler olduğunu bana anlatabilirsin. Yirmi dört saattir beni düğün hediyeleri konusunda rahatsız ediyorsun ve bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Çünkü düğün..."

Sözümü kesmek için elini kaldırıyor ve bakışları sertleşiyor. "Bec, saçmalamayı kes. Bir şey oldu ve sen bana ne olduğunu söylemedin. Ama teorilerim var."

Vay be. "Ne gibi?"

"Nate'le ilgili bir şeyler ters gitti. Ve muhtemelen hepsi onun hatası değil, yoksa bana çoktan söyledin."

be. Georgia'nın zeki bir kız olduğunu hep biliyordum. "Ona kızgıyım. Ama kafam da karışık."

Yüz ifadesi yumuşar. "Bana nedenini söyle."

Ben de öyle yaptım. Ona tüm üzücü hikayeyi anlattım, otel odası ve tıbbi faturalar hakkında. "Dinlediğini sanmıştım. Ama sonra söylediklerimi görmezden geldi." Otel manifestosunu deli gibi salladım.

Georgia elimden alıp tarıyor. "Bazen seyahat ettiklerinde Lauren'ı bir süite yerleştiriyor."

"Onun süitinde değil."

"Nate'in adı neden farklı bir odada o zaman?" İkinci isim sütununu işaret ediyor.

"Ne?" Elinden kaptım ve okudum: *Nathan Kattenberger: 512 numaralı oda*. "Ama..." Bu hiç mantıklı değil. "*Süitinde* onunla kalmamı istedi."

"Ve sen hayır dedin." Georgia'nın sesi naziktir - deli bir insana hitap edişiniz gibi. "Bu yüzden süiti sana vermek için onları değiştirdi."

"Oh, ," diye fısıldadım. "Bağırdım."

"Herkes bazen bağırır. Ve doktor faturalarını ödemediği için gerçekten sorması gerekirdi. Bunu seni sevdiği ve o koca aptal kafana ne olacağını önemseydiği için yapmış olsa bile."

Bir iniltiyle yorganın üzerine yığılıyorum. "Öyle! Büyük ve çok aptalca. Ama onu daha akıllı yapabileceğimi sanmıyorum."

Georgia yanıma oturdu ve elimi okşadı. "Bence sadece streslisin. Seni savunmak gerekirse, son iki ayda hiçbir şey normal değildi. Yaralandın ve korktun. İş gerçekten stresliydi. Kız kardeşin ve onun erkek arkadaşı daireni ele geçirdi. Büyük şeyler oluyor."

"Nate kafamı karıştırıyor. Eşit değiliz ve asla eşit olamayız ve bu yüzden kendimi her köşeye sıkışmış hissettiğimde çıldırıyorum."

"Eşittir," diyor Georgia yavaşça. "Aynı fikirde miyim bilmiyorum." "Oh, lütfen. Beni pohpohlama."

"Beni ve Leo'yu eşit kılan nedir? Herhangi birini ne yapar?"

Başımı kaldırıyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Dünyayı ne sen ne de Leo yönetiyor." "Daha önce küçük bir ülkeyi alıp satamadığım doğru. Yarın kahvaltıda," diye itiraf ediyor Georgia. "Ama belki de Nate'in kafasında bunun hiç önemi yoktur. Belki de sadece bir erkektir, bir kızın önünde durup onunla jakuziye girmeyi teklif ediyordur."

"Belki," diye itiraf ediyorum yorgana.

"Nate'in gözünü korkutmak sana göre değil. Onunla tanıştığında gözün korkmuş muydu?"

"Hayır," diye
homurdandım. "O
zaman neden
şimdi?"

Çünkü artık kalbimi parçalayabilir. Derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. "Belki de beni korkutan Nate değildir. Belki de bir erkek için risk almaktır. Genelde bunu yapmam."

Georgia kışıma bir tokat attı. "Gerçek ortaya çıktı! Gittikçe akıllanıyorsun. Şuna bak."

"Kapa çeneni yoksa senin için dandik düğün hediyeleri seçerim."

"Sanki fark edecekmişim gibi." Tekrar ayağa kalkıyor. "Şimdilik hoşça kalın. Leo'yu çıırılçıplak soyacağım ve bakalım onu neşelendirebilecek miyim?"

"Seni seviyorum!" O kapıya yönelirken ben sesleniyorum. "Ben de sana bebeğim."

O gittiğinde, oda çok sessizdi. Kendimi aptal gibi hissederek bir süre orada uzandım. Nate'i özlüyorum. Bu gece locada oturuyordu ve ben locadan kaçtım. Ara sırasında ne düşündüğünü ve beni arayıp aramadığını merak ediyorum. Etrafta bir düzine insan olurdu, Dallas'ın parıltılı sosyetesini elini sıkmaya gelirdi.

Nate olmak garip. Önemli olmayı o istemedi. Bunu biliyorum çünkü tüm bu olanları izledim. Dünyanın ihtiyacı olan bazı şeyleri icat etti ve bir anda oluverdi. Ofisimiz pizza lekeli bir pinpon sığınağı olmaktan çıktı ve küresel bir yer haline geldi.

Belki de Georgia son olayların beni mahvettiği konusunda haklıdır. Ama Nate dünyanın elini sıkarken onun yanında olduğum bir geleceği hayal etmek benim için gerçekten çok zor. Geçemediğim şey de bu - benim sadece geçici bir eğlence olduğum ve onun bir sabah uyanıp geleceğini gerçek anlamda planlama zamanının geldiğine karar vereceği fikri.

Ve ben olmayacağım.

Yine de ona bir özür borçluyum. Ev telefonunu açıp 512 numaralı odayı aradım. Çalıyor ve çalıyor. Ben de telefonumu çıkarıp Heidi Jo'ya mesaj attım. ***Maçtan sonra Nate'i gördün mü? Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?*** Belki şu anda onu dedikoduyla besliyorum ama elimde değil.

New York, hemen cevap veriyor. ***Maçtan sonra eve uçtu. Onu havaalanına götürmek için bir arabaya bindirdim.***

Ah, pekala. Şimdi birkaç boş otel odası var.

Bir şeye ihtiyacın var mı? Heidi Jo soruyor.

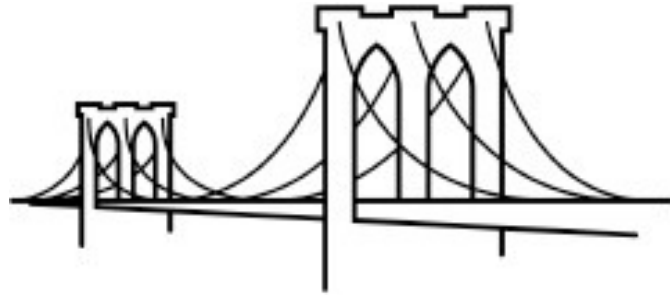
Her zamanki gibi hayır demek istiyorum. Ama gerçek şu ki, o son zamanlarda gerçekten yardımcı oldu ve ben üzerime düşeni yapmadım. ***Eğer sen***

sakıncası yoksa, lütfen yarın terapi randevusu almayı unutmamama yardım edin. Oraya geri dönmem gerek.

İyi fikir!!! Anında cevap veriyor. Üç ünlem işareti. Ama beni kızdırmak yerine gülümsetiyorlar. Bu kız beni gerçekten etkiliyor. Bugünlerde bu kadar öfkeli bir deli olmasaydım onu daha erken takdir edebilirdim.

Biraz dinlen, derim. Bugün iyi iş çıkardın.

Üç farklı kalp emojiyle cevap veriyor. Tabii ki öyle.

5 HAZİRAN, DALLAS

İKİNCİ MAÇI KAZANDIK ama Nate maça hiç katılmadı. Maçtan sonra Leo Trevi bana bir kadeh şarap ısmarlıyor ve hemen içiyorum. Artık alkole tahammülüm yok, beni sarhoş ediyor. Jakuzili büyük boş otel odama çıkıyorum ve sarhoş bir şekilde Nate'i arıyorum.

Sesli mesajını aldım, ki bu beni bu kötü fikirden kurtarmalıydı. Ama hayır. Mesaj bırakıyorum.

Merhaba. Bu güzel otel odasında yalnızım ama sana bağırdım ve sen burada değilsin ve Dallas'tan nefret ettiğini biliyorum ama takım biraz ürkek görünse de bu gece uzatmalarda kazandık. Beringer'ı özlüyorlar. Lanet sakatlıklar. Ne diyordum ben? Özür dilerim, tamam mı? Otel manifestosunu okuyamadığım ve odalarımızı değiştirdiğini fark etmediğim için özür dilerim. Yani ben dinlemediğini düşünürken sen beni dinlemişsin. Doktor faturaları için hâlâ kızgınım çünkü önce sormalıydın. Ama bu neyi kanıtlar bilmiyorum çünkü sen her zaman parası olan adam olacaksın ve ben de hala okulu bitirmemiş kız olacağım. Ve belli ki bunun üstesinden gelemeyeceğim. Belki de atlatabilirim ama playofflar devam ediyor ve benim terapiye dönüp derin bir nefes almam gerekiyor. Umarım bunu yapmama izin verirsin.

Ya da onun gibi bir şey.

Belki de o kadar kötü değildi.

Hayır, muhtemelen öyleydi. Özrüm orada bir yerdeydi, öfke ve kararsızlık yığınlarının altına gömülmüştü. Eğer Nate'i çok fazla bela olduğuma ikna etmediysem, bu telefon görüşmesi muhtemelen anlaşmayı mühürledi.

"Bingley?" Süslü tavana bakarak soruyorum. Süitin tavanı bile ortalama bir otel odası tavanının çok üstünde.

"Evet, Bayan Rowley?"

"Bana Becca de." Sarhoş gibiyim.

"Evet, Becca?"

"Az önce Nate için uzun bir sesli mesaj bıraktım. Silebilir misin lütfen?"

"Üzgünüm ama bu benim yetkilerim dahilinde değil. Sesli mesaj cep telefonu operatörüne aittir. KTech telefonları bu işlev için operatörün yazılımını kullanır."

"Bu bir hata efendim," diye yakınıyorum. "Nate'in bu yazılımı kendisinin yazmadığına inanamıyorum."

"Ona hoşnut olmadığınızı söyleyeceğim."

"Hayır!" Hızla doğruluyorum ve oda dönüyor. "Yapma bunu. Nate'e hiçbir konuda hoşnutsuz olduğumu söyleme."

", bayan. Söyleyeceğiniz tek bir kelime beni sonsuza dek susturacak." "Bu biraz dramatik." Esniyorum. "İyi geceler, Bingley." "Tatlı rüyalar, bayan."

Nate belli ki sesli mesajımı dinlemiş. Şimdi üçüncü ve dördüncü maçlar için Brooklyn'e döndüğümüze göre, beni rahat bırakıyor. Hem de çok fazla.

Sanırım "derin bir nefes almam" gerektiğini söylediğimde bunu istemiştim.

Dersimi aldım. Bir daha asla sarhoşken aramak yok. Belli ki benden kaçıyor. Ya da belki de dünyayı yönetmekle meşguldür ve beni düşündüğünü için aptalın tekiyimdir.

İki gün üst üste terapiye gidiyorum ve bu beni mahvediyor. Ramon beni saatlerce o lanet trambolinde zıplatıyor.

Dördüncü maç sırasında kalbim de trambolinde birkaç tur atıyor. Eğer bu maçı kazanırsak seri 2-2 berabere bitecek. Sakatlanan tecrübeli oyuncu David Beringer'in izniyle B sırasındaki koltuktan izliyorum.

Yanımda oturuyor, elleri kolçakta kenetlenmiş. Ben çocuklarımızın maçını izlerken acı çekiyorsam, onun acısı ancak iki katına çıkabilir, çünkü orada kazanmalarına yardım etmesi gerektiğini biliyor.

Kendime not: Her zaman daha kötü durumda olan birileri vardır. "Adamım!" Beringer Castro'ya bağırıyor. "Trevi açık!"

Castro pası verirken gergin bir çığlık atıyorum. "Hadi çocuklar, bunu yapabilirsiniz!"

Yine de ilk devre golsüz bitti. Devre arasını banyoda makyajımı tazeleyerek ve bir teknoloji devine güzel görünmek istediğimden değilmiş gibi davranarak geçiriyorum.

Bu arada, Heidi Jo şirket kutusunda, geveze sorularla telefonumu patlatıyor. ***Nate'e bir diyet kola daha ikram edeyim mi? Stew ne içiyor?***

Zahmet etmeyin, diye huysuzca cevap veriyorum. ***İkisinin de işleyen iki eli var. Kendileri dönebilirler.***

Maçın berabere bittiğini biliyorsun, değil mi? Neden suratın asık, ahbap?

Cevap vermiyorum çünkü dostça bir yanıt olmayacak.

İkinci periyotta ruh halim düzeldi. İki gol bulduk ve sonuçta Dallas bizi yakalayamadı. Terli, hızlı ve hareketli bir üçüncü periyot oldu ama maçı 4-2 bitirdik.

Rahatlamaktan güçsüz düştüm. Dave'in bağarmaktan sesi kısıldı.

"Çok şükür," diyor omuzlarımı sıkarak. "Bu hayatımdan bir yılı aldı, Bec. Bizimle bir şeyler içmek için bara gelir misin?"

"Tamam," diyorum hemen. Arkadaşlarımla stres atmak iyi bir fikir gibi geliyor, özellikle de artık yüzümü yere çarpmadan bir iki kadeh içebileceğimi keşfettiğimden beri. "Hicks'teki Taverna mı?"

"Doğal olarak." Ayağa kalkar. "Erken gidip Pete'e arka odayı ayırmasını söyleyeceğim."

"İyi plan. Stajyerimi bulup onu davet edeceğim." Böyle huysuz bir ayı olduğum için adil görünüyor. Bir galibiyetten sonra Taverna iyi bir zaman.

Beringer bana bir yumruk attı ve gitti. Yürürken Heidi Jo'ya mesaj atarak yavaşça basın toplantısına doğru aşağıya iniyorum çünkü uzak kalamıyorum. Nate'i görmeyeli günler oldu. Maç sonrası adrenalin hala beni çok etkiliyor ve iyimser bir neşeyle dolduruyor.

Yüzünü görmek istiyorum, lanet olsun. Ve ayıkken özür dilemesini.

Soyunma odalarının dışındaki olağan kargaşa beni sakinleştirmeye yardımcı olmuyor. Oyuncular ve aile üyeleri kucaklaşıyor ve kutlama yapıyor. Soyunma odasının kapısı, oyuncular yeni duş almış bir şekilde tebrikler için dışarı çıkarken defalarca açılıp kapanıyor.

"Basın odası, millet!" Georgia bağırıyor. "Bu . Üç dakika!" En iyi arkadaşımın işi bu gece için bitmedi.

"İşte buradasın!" Heidi Jo yanıma yaklaşp telefonumu elimden kaptı. "Bu kadar ekran süresi yeter."

"Hey! Bana mesaj atan sensin!" Omuz silkiyor. "Elimden bir şey gelmezdi!"

"Bu..." *çok sinir bozucu!* Hoşnutsuzluğumu bastırıyorum. "Oyuncular bu gece Hicks'teki Taverna'da içki içiyor. Seni davet etmek için aşağı indim."

"Oh!" Yüzü aydınlanıyor. "Ben de varım. Dart ve bilardo masası var mı?"

"Emin misin?" Ben o oyunları hiç oynamam.

"Ben bir tür köpekbalığıyım," diyor kıkırdayarak.

"Şaşırdığımı söyleyemem." Heidi Jo aptal değil. Sadece aşırı hevesli.

Georgia'nın basın toplantısı başlıyor. Kürsünün arkasındaki kapı açılırken o da kürsüde duruyor. Nate, Koç Worthington, O'Doul ve diğer iki oyuncu alkışlar arasında dışarı çıkar.

İki parmağımı ağzıma sokup yüksek sesle kurt ısıltısı yapıyorum ve Heidi Jo'nun ellerini kulaklarına götürmesine neden oluyorum.

Georgia kürsüde, "Zafere doğru ilerlerken bu gece bizimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim," dedi. "Kulüp sahibi Bay Nathan Kattenberger de sizlere teşekkür etmek istiyor. Lütfen sorularınızı koçun konuşmasından sonraya saklayın. Teşekkür ederim."

Georgia, bu geceki etkileyici çabaları için oyuncularına ve koçuna teşekkür eden Nate için kenara çekiliyor.

Söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyorum, çünkü ona lazerli bir bakış atmakla meşgulüm. Gözlerim, *deli gibi davrandığım için özür dilerim*, diyor. Daha doğrusu, deniyorlar. Ama Nate bana doğru bakmıyor. Kalabalık bir odanın arka duvarına sıkışmış kısa boylu biri olarak görülme ihtimalim pek yüksek değil.

"Bay Kattenberger!" diye sesleniyor bir kadın gazeteci. Hemen Georgia'nın gözlerinin kısıldığını görüyorum, çünkü tanıtım sırasında soru sormak yasak. "Dallas takımına karşı kişisel bir kininiz olduğu doğru mu?"

Bulduğum yerden gazeteciye göremiyorum. O da dikey olarak zorlanıyor olabilir. Ama birçok kafa ona doğru dönüyor.

Nate'in gözleri açılıyor ve ensemden ani bir ürperti hissediyorum. "Kişisel mi? Hayır." Hiç de Nate'e benzemeyen bir şekilde boğazını temizliyor. "Yine de takımımın Kupa arasında duran herkese karşı kin besliyorum."

Georgia sesini yükseltiyor. "Soruları sonunda alacağız..."

Ama muhabir sözünü kesiyor. "Nişanlınızı çalan Dallaslı oyuncudan intikam almak için mi bir hokey takımı satın aldınız?"

Bekle, ne?

"Bu çok saçma," diyor Nate, her kelimesi bir buz parçası gibi. "Konuşabildiğimden beri hokey hayranıyım. Büyük lig sporlarını Brooklyn'e geri getirebilmek için bir hokey takımı satın aldım..."

Bu kadın ölmek istiyor olmalı çünkü yine sözünü kesti. "Dallas kaptanı Bart Palacio ve-"

Georgia, Nate'in ve podyumun önüne geçerek, "*Affedersiniz*," dedi. "Sorularınızı koçun yorumlarından sonraya saklayacaksınız!" Yüzü kıpkırmızı ve lekeli.

Peki ya Nate? Podyumun mikrofonunu kapatır, arkasını döner ve odadan çıkar.

Arkasından kapanan kapının tıkırtısı, onu takip eden sessizlikte yankılanıyor gibi görünüyor.

Georgia gözlerini kırıştırır. "Koç Worthington'ın maçla ilgili bazı yorumları var," diyor net bir şekilde.

Başım dönüyor. Dallas takımının kaptanı Juliet'in aldattığı adamla aynı kişi mi?

Heidi Jo'nun telefonumu çaldığını fark edene kadar omuz çantamın tüm ceplerini yokluyorum. "Telefon!" Tıslıyorum. Ama yeterince hızlı hareket etmiyor, ben de bir kolumu onunkine geçirip onu koridora doğru yönlendiriyorum. "Telefonuma ihtiyacım var! Çıkar onu." Sonra ceketinin cebinde buldum ve kendime yardım ettim. Nate'in adı ve "Dallas" için hızlı bir internet araması yaptım ve *bom*. Gazeteci hikayesini çoktan yazmış. Sadece Nate'i canlı yayında utandıracak bir an yaratmayı umuyordu.

O sürtüğü keseceğim.

Hikayenin yüklenmesini bekliyorum, metni büyötmek için telefonu yan çeviriyorum. Stres görüşümü dans ettiriyor ve uzun bir günün ardından bakışlarım kısılıyor.

Stajyerim, "İzin verin," dedi. "Neye bakıyoruz? *Oh*," dedi aniden. "İğrenç."

"Oku," diyorum.

"Bu manşet." Diliyle bir tsk sesi çıkarıyor. "*Skandal: Sahibi Nate Kattenberger'in Dallas Hokey Yıldızı ile Gizli Kavgası*."

"Siktir!" Hayatımda duyduğum en clickbaity şey. "Nate öyle biri değil!"

"Şşşt!" Heidi Jo tıslıyor. "Nate'le olan ilişkini gizli tutmak istiyorsan sesini alçaltman gerekecek."

Homurdanıyorum ama o haklı. Ve Nate'in şu anda daha fazla dedikoduya ihtiyacı yok. "Okumaya devam et."

"Beş yıl önce Brooklyn Bruisers'ın milyarder sahibi, nişanlısını yataklarında profesyonel bir hokey oyuncusuyla yakaladı. Bu hafta Nate

takımı Stanley Cup finallerinde Dallas'la karşılaşacağı için intikam alma şansı var." "Vay anasını," diye nefes alıyorum.

Heidi Jo okumaya devam ederken Juliet'in artık Bayan Bart Palacio olduğunu öğreniyorum. Dallas'ta bir spor salonu zinciri varmış ve Bart'la Rangers'ta oynadığı dönemde evlenmiş. Şimdi Dallas takımının kaptanı.

"Kutsal. Kahretsin," diyorum tekrar. Sonra telefonumu stajyerimin elinden kapıyorum ve hikâyeye tekrar göz atıyorum çünkü buna inanamıyorum.

"Nate'in bir zamanlar nişanlı olduğunu bilmiyordum!" Heidi Jo fısıldıyor. "Çok güzelmiş."

"Öyle," diye iç geçirdim. "Üniversiteden beri birlikteydiler. Ondan hiç hoşlanmadım." Bu son şey ağzımdan kaçtı.

Heidi Jo homurdanır. "Ben de yapmazdım. Erkeğinin kalbini kırdı!"

"Şşşt!" Zavallı Nate. Acı hikayesi az önce internete yayıldı. Juliet Palacio'yu internette arattım ve ekran fotoğraflarla doldu. Bir kızı var, küçük bir bebek. Fotoğrafta bebeği kalçasında, kocasının yanında duruyor. Hepsinin kocasının numarasının yazılı olduğu eş formalar var ve bunu gördüğümde ağzıma biraz kusuyorum.

"Sevimli çocuk," diyor Heidi Jo. "Eski sevgilisinin kaptanla evli olduğunu bilmiyor muydun?"

"Evli olduğunu hiç bilmiyordum," diye kekeledim. "Onu daha önce hiç araştırmadım." Ama şimdi keşke araştırsaydım diyorum. Burada, boşalan şirket kutusunun içinde dururken, pek çok şey bana daha anlamlı gelmeye başlıyor.

Nate Dallas'tan nefret ediyor ama nedenini asla söylemiyor.

Nate neden bir hokey takımı sahibi olduğuyla ilgili röportajı kabul etmedi.

Nate, Dallas maçlarında yanına oturmamı istedi. Eski sevgilisini görebileceğini bildiği bir yerde. Beni yanında istiyordu. Yine de hayır dedim.

"Gidelim Bec." Castro'nun önümde kravatını düzelttiğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Beringer'in Taverna'da bir masası var. Geliyorsun, değil mi?"

Başım hâlâ kilometrelerce uzakta olmasına rağmen duvarı itip onu takip ediyorum.

Heidi Jo ve benim için kapıyı tutuyor, sonra yedek kaleci Silas da ortaya çıkıyor. "Uber mi, taksi mi, yürümek mi?"

"Yürü," diyorum hemen. Taverna çok uzakta değil ve kafamı boşaltmam gerekiyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyor Silas ve kaldırımdan aşağı inmeye başlıyoruz.

Köşeye vardığımızda Castro, "Bu patron için kesinlikle berbattı," diyor. "Eski sevgilimin beni Palacio gibi bir mankafa için terk ettiğini tüm dünyanın bilmesini istemezdim."

"İnsanlar onun bir *pislik* olduğunu söylüyor," diye karışıyor Heidi Jo. "Bec, onu tanıyor muydun?" Silas soruyor.

Atlantik Caddesi'ni geçmek için bekliyoruz ve ben soruyu düşünüyorum. "Biraz. Günde birkaç kez telefonda konuşurduk. Haftada bir ya da iki kez görüyordum. Ama sadece ufak tefek konuşmalar, anlıyor musun? Ayrıldıklarında çok şaşırdım."

Castro, "Karakter tahlilinde oldukça iyisin," diyor. "Ondan hoşlandın mı?"

"Hayır," diyorum hemen. "Ama nedenini bile söyleyemem." Heidi Jo sırtıyor ve ben de onu uyaran bir bakış atıyorum.

Castro, "Nate bu gece viskisini yudumlayacak," diyor. "Yine de bara gelmeyeceğine bahse girerim. Bu saçmalıktan sonra olmaz. Herkes onun Dallas'tan ne kadar nefret ettiğini biliyor; şimdi nedenini biliyoruz."

Kalbim sıkışıyor. "Çünkü Dallas *kendini* beğenmiş biri," diyorum. "Nate bir adamdan intikam almak isteseydi, gerçekten bir takım satın almanın etkili bir strateji olduğunu mu düşünüyorsun? Muhtemelen adamın telefonunun normal hızının dörtte biri hızında çalışmasını sağlar ya da internetteki her fotoğrafta sivilce çıkmasını sağlayan bir senaryo yazardı."

Üç arkadaşım kahkahalara boğuldu.

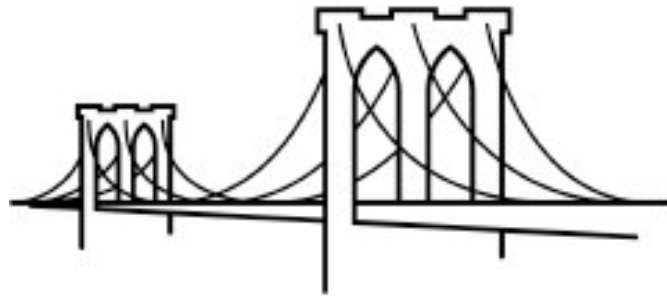
Ama şaka yapmıyordum. Ve Nate'in boş evinde tek başına kara kara düşünmesi fikrine katlanamıyorum. "Biliyor musun, sanırım Taverna için fazla yorgunum. Sonra görüşür müyüz?"

"Seni eve bırakmamızı ister misin?" Castro sorar, her zamanki centilmenliğiyle. "Hayır, böyle iyiyim!" Neşeyle söylüyorum. Yavaşça onlardan uzaklaşıyorum.

Burada görececek bir şey yok.

Heidi Jo kıkırdar. "Biraz *dinlen*." Göz kırptıyor.

Dönüp Atlantik'ten aşağıya, Gezinti Yolu'na doğru koşuyorum.

10 HAZİRAN, BROOKLYN

Odaya girdiğimde çalışma odam karanlıktı. Ama içeri girdiğim anda yumuşak bir ışık yanıyor.

"Merhaba, Efendi Nate," diyor Bingley. "Televizyon ister misiniz?"

"Tanrım, hayır." Basın toplantısı fiyaskosunu göz önüne alırsak.

Yine. "Bana bir viski doldurur musun?"

"Üzgünüm efendim. Bazı insanların sahip olduğu yeteneğe sahip değilim. Bu benim yeteneklerimin ötesinde."

"Biliyorum, Bingley. Sadece ne diyeceğini merak ettim." Bekârlar köyünde, bir robotla şakalaştığım başka bir gece daha. Parti başlasın. İyi ki odanın köşesinde gizli bir bar var. Ceviz dolabı açıp bir bardak ve bir şişe Macallan 18 çıkarıyorum. Kendime iki parmak viski koyuyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Sonra oturup bir yudum alıyorum. Aşağı inerken yanıyor.

Bir gazete paçavrasında hakkımda yazılanları umursamamalıyım. Kupayı kazansak da kazanmasak da, hokey takımı bir sevgi işidir. İnsanlar bu takımı döndüremeyeceğimi söylediler. Ama ben iyi bir yönetim ve harika bir koçlukla bunu başardım. Ve bunu iki yıl gibi kısa bir sürede yaptım.

Ben takımı satın almadan önce bocalıyorlardı. Ama şimdi değiller.

Son.

Ama makale canımı yakıyor. Juliet beni bir atlet için terk etti ve insanların bunu okuyup gülmesini istemiyorum.

Cebimdeki telefonum çalıyor - annemin zil sesi. Görmezden geliyorum. Bana güzel şeyler söyleyecek ama ben onları duymak istemiyorum. Ama yine de bana mesaj atmaya başlıyor.

Az önce ne oldu? Sence bu Juliet'in işi mi?

Bundan şüpheliyim, ama annem onu hiç sevmezdi.

Dallas'a uçak bileti ayırtıyorum, dedi bir süre sonra. Beşinci maçta senin için orada olmak istiyoruz.

Telefonum cebime geri girdi. Meşgul olamayacak kadar yorgunum. Kanepe beni çağırıyor ve Homer Simpson'ın yaptığı gibi viskimi karnıma dayayarak arkama yaslanıyorum.

Reklamcım Georgia da onu uyarmadığım için kızgın. Eve dönerken arabadayken beni aradı. "Bunu engelleyebilirdim," dedi. "Seni korumama izin vermelisin."

"Dersimi aldım," diye homurdandım telefonu kapatmadan önce.

Ne aptal bir gece. Erken yatıp yarının daha az utanç verici olmasını ummalıyım.

Ama önce viski. Yudumluyorum ve hayatıma objektif bir gözle bakmaya çalışıyorum. Bir erkeğin isteyebileceği en tatmin edici işe ve başarılı bir spor takımına sahibim. Bu yeterli olmalı, değil mi?

Bingley aniden, "Efendim," dedi. "Rebecca sizi arayıp arayamayacağını öğrenmek istiyor."

İnliyorum, çünkü şu anda oyun suratımı takınabilir miyim bilmiyorum ve onun beni bu kadar kötü hissettiğimi görmesini istemiyorum. "Ona şu anın iyi bir zaman olmadığını söyler misin?"

Bingley, ", " diye cevap verdi. "Onu eve göndereceğim."

"Bekle." Bardağımı yere bıraktım. "O burada mı?"

"Ön merdivenlerde, efendim."

"Peki, yukarı gönder," diyorum tekrar düşünmeden.

Birkaç saniye sonra merdivenlerde onun ayak seslerini duyuyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor. Elimde değil ve umurumda olduğundan bile emin değilim. Rebecca beni her zaman kendine çekecek.

Bir dakika sonra içeri süzüldü ve doğruca kanepeye yöneldi. Ayaklarımın dibine çöküyor ve masanın üzerine bir poşet ve bir limon koyuyor. Sonra çantasından bir şişe çıkarıyor ve bir gümbürtüyle onu da masaya bırakıyor. "Ee. Kedi tacosu?"

Göz kırpıyorum.

Dudağını ısıırıyor.

"Bekle." . "Bana empanada ve tekila mı getirdin?" "Evet," diyor

usulca. "Önemli bir şey değil, gerçekten, ama..."

kestim. "Seni sevdiğimi biliyor musun?"

Ağzı kapanıyor ve gözleri nemleniyor. "Hayır. Yapmadım."

"Bu doğru, Bec. Kötü durumdayım. Juliet ve benim hakkımdaki o boktan küçük hikâye çok kötü ama gerçekten önemli bir şey değil."

"Bilmiyordum," diyor gözlerini silerek. "Juliet ve Dallas hakkında." Oh.

"Gerçekten mi?" Benim aşağılanmalarım konusunda çok bilgili olduğunu varsaymıştım.

Başını iki yana sallıyor. "Hiçbir fikrim yoktu. Ama buraya gelirken önemli bir şey fark ettim. Dallas'ta seninle oturmamı istemiştin.

Ben de hayır dedim çünkü insanlar bizi birlikte görür ve aramızda bir şey olduğunu anlardı."

"Tamam, anladım Bec. Anladım, Bec."

Başını iki yana sallar. "Ama anlamadım. Nasıl olduğunu göreceklerini biliyordun. Ve yine de beni orada istedin."

"Tabii ki." Ne dediğinden gerçekten emin değilim.

"İnsanların 'Nate sekreteriyle çıkıyor' demesini umursamadınız."

"Ofis müdürü," diye düzeltiyorum.

Gözlerini deviriyor. Sonra tekila şişesini kapıyor ve kapalı kapağını açıyor. Ceketinin cebinden güvenilir çakısını çıkarıyor ve bardak altlığının üzerine bir limon kesiyor. "Bardak? Yoksa eski günlerdeki gibi doğrudan şişeden mi içeceğiz?"

Dolaptan iki bardak daha getiriyorum çünkü Bec'in ne kadar tekila içtiğini görebilmesini istiyorum. Çünkü sevdiğim kadın için endişelenmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Onu seviyorum. Bunu şimdi itiraf edebilirim.

Her bardağa bir shot dolduruyor ve birini bana uzatıyor. "Özür dilerim," diyor gözlerime bakarak. "*Beni* yanında istedin ve ben hayır dedim. Sadece buna gerçekten inanmamıştım. Başka bir Juliet ya da Alex istersin diye düşünmüştüm. Daha..." Kaşlarını çatıyor. "Benden daha fazla."

"Senden daha fazla *kimse yok*. Daha komik kimse yok. Daha iyi bir tavır olan kimse yok. Daha sadık kimse yok. Kimse daha seksi değil. Bundan eminim." Bardağımlı onunkıyla tokuşturup tekilayı içiyorum.

Kendininkini içmiyor. Sadece bana bakıyor.

"Ne?"

"Ben de seni seviyorum," diyor ve kalbim bir anda yerinden fırlıyor. Becca içkisini geri atıyor. Gözlerini sulandırıyor, bu yüzden bir limon dilimi alıp emiyor, dudakları büzülürken güzel gözleri beni izliyor. "Birazdan sarhoş olacağım, o yüzden lütfen bunu hâlâ ayıkken söylediğimi unutmayın."

Hâlâ sersemlemiş durumdayım ama hemen güldüm. "Anında sarhoş mu?"

"Evet. Tekrar içmeye iznim var. Ama toleransım *kalmadı*."

"O zaman buraya gel ve tekila motor becerilerini etkilemeden beni öp."

Becca kendini o kadar hızlı kucağıma atıyor ki neredeyse dengemi kaybedecektim. Ama kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum. Bana kireç gibi bir öpücük veriyor ve ben de dudaklarına gülümsüyorum.

"Özür dilerim," diyor öpücükler arasında. "Bağırdığım için özür dilerim. Tıbbi faturalar yüzünden çılgına döndüğüm için özür dilerim."

Gerçi bu konuda iyi bir noktaya değindi, bu konuyu önce onunla konuşmalıymışım. Bunu daha sonra söyleyeceğim ama şu anda onun ağzını yalamakla ve onu ne kadar özlediğimi göstermekle meşgulüm.

Becca bu duyguya dipsiz öpücüklerle karşılık veriyor, vücudu sıkıca benimkine yapışmış durumda.

Ellerim mor gece elbisesinin örgü kumaşında geziniyor. "Mmm," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. Burada, kanepede makyaj seksi zamanı. Elbisesini kaldırıyorum ve kışını avuçluyorum. Haziran ayındayız, o yüzden çorap giymiyor. Yaz mevsimine bayılıyorum. Avuçlarım sadece dantelli külot ve tenle buluşuyor.

Becca inliyor, parmakları saçlarımın arasında geziniyor. "Fermuarımı aç," diyorum.

Parmakları fermuarımı buluyor ve o sikimi kurtarmaya çalışırken ben de boynunu nazıkçe emiyorum. Tanrı'ya yemin ederim ki bir gün bu kadınla yavaş yavaş seks yapacağım. Ama hiçbir zaman yavaş gitmek için doğru zaman gibi görünmüyor. Rebecca ile seks genellikle hızlı ve çılgınca oluyor ve sanırım ikimiz de bundan hoşlanıyoruz.

Pürüzsüz parmaklar boxerıma dalıyor ve beni okşuyor.

"Siktir, evet." Parmağımı külotunun köşebentinin altına sokuyorum ve inliyorum. O kadar yumuşak ki. Ve ben onu kızdırdıkça, parmaklarım hızla ıslaklıkla kayganlaşıyor.

Hızlı ve çılgınca o zaman.

"Külotu çıkar," diye emrediyorum, çekiştiriyorum.

Üzerinden çıkarmama yardım edecek kadar doğruluyor. "İşte benim kızım," diye . Pantolonumu birkaç santim aşağı çekiyorum, ve sikim onu göreve hazır bir asker gibi selamlıyor.

Becca gömleğimin düğmelerine uzanıyor ama sabrım tükeniyor. Onu vücuduma doğru çekiyorum ve o da iki yanında birer yumuşak dizle üzerimde diz çöküyor. Ben de sikimi elime alıp kendimi hizalıyorum ve onu aşağı çekerek içine giriyorum.

"Oh," diye inliyor. "Yesssss."

Dilim ve hırsımla onu bir öpücükle susturuyorum. Elbisesini yukarı itiyorum, altında dantelli bir sütyen buluyorum ve bu beni inletiyor. Elbiseyi bir kenara atıp onu içime çekiyorum. "Mükemmel görünüyorsun," diyorum, kalçalarım sallanıyor, ellerim dolaşıyor. "Ve o kadar seksisin ki aklımı kaçırmak istiyorum."

"Kaybet o zaman," diyor, sesi arzuyla kalınlaşmış. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve hareket etmeye başlıyor.
Ve bu mükemmel.

Sabahın ikisinde yatağında yeniden ısıtılmış empanada yiyoruz.

"Ee. Onu gördün mü?" Becca parmağının ucundaki bir parça yağı yalayarak soruyor. Benim Star Trek tişörtümü giymiş ve o kadar tatlı görünüyor ki onu tekrar tekrar becermek istiyorum.

"Kim?" Yıldız Gemisi Atılgan'ı zorlayan göğüslerinin görüntüsüyle dikkatim dağılmış bir halde soruyorum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? *Juliet*."

Ama hiç de şaka yapmıyordum. Becca'nın tekrar kollarımda olması gecenin sorunlarını unutturdu. "Hayır, unutmadım. Ama neden yapayım ki, değil mi? Takımlar pek kaynaşmıyor."

"Tanrı'ya şükür."

Omuz silkiyorum. "Hâlâ her maçta Bart'ın çirkin kışına bakmak zorundayım. Üç golle bu serinin şu ana kadarki en skorcu oyuncusu. Onu Zamboni ile ezmek istiyorum."

"Sence hâlâ vegan mı?" Bana arsız bir gülümseme veriyor.

"Bunu nasıl hatırlıyorsun?" Hayatımın o dönemine dair her şeyi unutmuştum. Öfkem hariç.

"Boktan bir akşam yemeği randevusu olduğu hakkında konuşuyorduk. O geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum, sarhoş olduktan sonra seni taksiye bindirmem de dahil. Eve dönerken metroda başım döndü."

"Yüz yıl önceymiş gibi geliyor." Çünkü şimdi yatağında istediğim kişinin Becca olmadığı bir zamanı hatırlayamıyorum. "Dallas'taki beşinci maçta bana katılmayı düşünür müsün diye sorsam çok mu iyimser davranmış olurum?"

Yüz ifadesi yumuşar. Tabağını bir kenara koyuyor. "Beşinci maç için eşiniz olmaktan mutluluk duyarım. Ama ben orada olmayacağım. Bu akşam Heidi Jo'ya benim yerime Dallas'a gideceğini söyledim çünkü sonunda terapiye geri döndüm ve Dr. Armitage Pazartesi sabahı beni görmek istiyor."

Memnun olmama rağmen terapiye dönüşü hakkında yorum yapma isteğine direniyorum. "Takım jetinde olmamanızın bir önemi yok," diye karşı . "Ben

Pazartesi öğleden sonra Gulfstream ile uçuyorum. Sen de benimle geleceksin. Ve işe değil. Bu bir randevu olacak. Eğer buna hazırsan. Ama baskı yok."

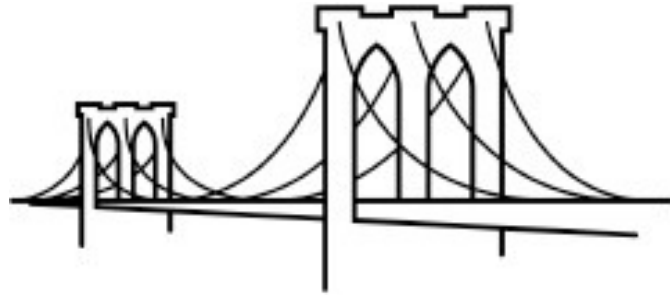
Rebecca'nın gözleri genişler. Bir nefes verir. "Peki, tamam. Başlıyoruz."

"Bunu düşünebilirsin," diyorum sessizce. "Eğer hazır değilsen, seni anlarım."

"Gitmek istiyorum," diyor kararlılıkla. "Sen varsan ben varım."

Eğiliyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve boynunu öpüyorum.

Uyumamız için bir saat daha geçmesi gerekiyor.

13 HAZİRAN, NEW YORK

NATE ve ben bütün hafta sonu baş başa azgın gençler gibi devam ettik. Ama sonra her zaman olduğu gibi Pazartesi geldi. Doktor randevumdan sonra Dallas'a uçmak için LaGuardia'da Nate'le buluşmadan önce kendime ayıracak birkaç saatim var.

Moda krizini başlatın.

Kendimi Bloomingdale'de, Nate'in maç günü kol şekerinin ne giymesi gerektiğini merak ederken buluyorum. TV kamerası tepki için Nate'e her yöneldiğinde, ben görünür olacağım. Ya da yarı görünür. Göğüslerden biri ya da diğeri prime time'da olacak.

İçinde Brooklyn Bruisers moru olan her ipek eşarblı denemek istiyorum. Aynaya bakarak sırayla her birini reddediyorum. Asla eşarp takmam, çünkü göğsümü olduğundan daha hacimli gösterirler.

Bu moda krizini yaşamamalıyım. Brooklyn attığında TV kameralarının

Nate ve arkadaşlarını yakınlaştıracak olmasını umursamamalıyım. Nate'in kız arkadaşının görünmesi gerektiğini merak etmemeliyim. Ama kendimi yıldızların fitness eğitmeni olan sarışın Juliet'le kıyaslamamak çok zor

Ve Nate'le çıkmak beni eşarpla iyi görünen birine dönüştüremez.

Sinirli satıcı kızı arkamda bırakarak yürüyen merdivenle nadiren ziyaret ettiğim tasarımcı katına çıkıyorum. Bir tur ama her şey pist için fazla yazlık. Ta ki sezon dışı ürünlerin indirimli olduğu bir köşe bulana kadar. Ve buldum.

-Yalan yok, kaşmir hırkalar. Florida'daki o meşum gecede Nate beni uyandırdığında gördüğüm rüyadaki kadar çok değil. Ama yüzlercesine ihtiyacım yok; sadece bir tanesine ihtiyacım var.

Ve tam da morun patlıcan tonunda bir tane buldum.

Bu kader, bu yüzden satın almak zorundayım. Ayrıca, Nate tıbbi borcumu sildiğinden beri kredi kartı faturam neredeyse sıfırlandı.

Ayrıca, ben ben olduğum için, iç çamaşırı reyonuna uğramadan mağazadan ayrılamıyorum. Hangi saten ya da dantel parçalarının Nate'e ben soyduğumda takındığı ifadeyi vereceğini merak ederek koridorlarda dolaşıyorum.

dili ağzından dışarı sarkıyordu. *Hiçbir şeyi* gizlemeyen krem pembesi dantel bir külot ve ona uygun bir sütyen buldum.

Sonra eve gidip hazırlanıyorum.

Asistanı yerine Nate'le birlikte uçmanın tuhaf olacağını düşünmüştüm ama değil. En azından henüz değil. Öncelikle, Lauren bizimle. Bu planlanmamış bir şeydi ama kaleci Beacon'la birlikte olduğu ortaya çıktı ve Nate'e maçı izlemek için bizimle gelip gelemeyeceğini sordu.

"Bu raporları uçuş sırasında bitirebiliriz," dedi ve dizüstü bilgisayarını Gulfstream'in masasına kurdu.

"Çıldırılmışsın kızım," diyorum geniş deri koltuklardan birine oturarak. Lauren'a varlığımı açıklamadım ve Nate de açıklamadı. Sormasının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Lauren'ın sırtı bize dönükken, Nate bir elini saçlarımda gezdiriyor. Bana gizlice gülümsüyor ve onun karşısına oturmaya gidiyor.

Uçuşu bir *Vanity Fair* dergisini karıştırarak ve tembel hissederek geçirdim. En son ne zaman yapmam gereken bir şey olmadığını hatırlamıyorum. Ama Heidi Jo'ya Dallas'a kadar olan bu geceyi idare edebileceğini, ne olursa olsun işleri halletmesine izin verdim. Hâlâ huysuz ve hâlâ çok konuşuyor. Ama bir şekilde işleri hallediyor. Oğullarım muhtemelen şu anda emin ellerde. Çözemediği bir sorun olursa, bana mesaj atacağından eminim.

Uçuş görevlisi bana kristal bir bardakta bir bardak taze sıkılmış portakal suyu ve küçük bir kase kavrulmuş badem getiriyor. Sonra bana üzerinde Wi-Fi şifresi olan güzel baskılı bir kart uzatıyor. "Size başka bir şey getireyim mi? Şuradaki koltuk gözünde dergiler ve kitaplar var..." Diğer uzanmış sandalyeyi işaret ediyor. "Ve akşam yemeği bir saat içinde servis edilecek."

Güzel, demek ki Nate'in kız arkadaşı olmanın bir iki küçük avantajı var. "Şimdilik böyle iyiyim," diyorum ona. "Teşekkür ederim."

Dallas'a indiğimizde, pistte bekleyen bir limuzin var. Nate ile seyahat etmek böyle bir şey. Araba bizi stadyuma götürüyor. Trafiğe takıldık ama yine de disk düşmeden önce stadyumun kapısına yanaştık.

Kapı açıldı ve Heidi Jo hemen konuşmaya başladı. Lauren için son dakikada fazladan bir otel odası ayarlamaktan ve çocuklarımızın ısınması için buz saati programını değiştirdiklerinde saha ekibine nasıl sert bir konuşma yapmak zorunda kaldığından bahsediyor.

Ama kurumsal locaya ulaştığımızda onu duymazdan geliyorum, çünkü Nate elimi tutuyor ve beni orta ön taraftaki bir çift koltuğa doğru yönlendiriyor. Sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi.

Avucumu onunkine dayayıp sıktığımda kalp atışlarım hızlanıyor. *Ben varım*, ona söylemişim. Tuhaflık başlasın.

Ve öyle. Hem de hemen.

"Rebecca!" Nate'in annesi yanımdaki koltuktan sesleniyor. "Seni görmek ne güzel!"

Ona hissettiğimden daha kendinden emin kocaman bir gülümseme veriyorum. "Merhaba Linda! Beşinci oyun için hazır mısın?" Ve sonra nefesimi tutuyorum, onun kimsenin küçük oğlu için yeterince iyi olmadığından emin olan türden bir anne olup olmadığını merak ediyorum. Ama Nate'in elini bırakmıyorum. Sıkıca tutuyorum. O da benimkini sıkıyor ve babasını selamlıyor.

Bayan Kattenberger'in bakışlarının kenetlenmiş ellerimize doğru inişini izliyorum.

Sonra gözleri açılıyor.

Ya sonra? Oprah'dan ödül kazanmış gibi gülümsüyor. "Ben hazırım," diyor. "Hadi yapalım şunu. Otur, ikimize de bira getireyim."

Onun içecek masasına doğru koşmasını izliyorum ve göğsümdeki gerginliğin bir kısmı gidiyor. Görünüşe Nate'in annesi sorun çıkarmayacak. Biri gitti. Bütün dünya gitti.

Önümüzdeki iki saat rahatlatıcı değil. Çocuklarımız ateşlenmişti ama Dallas savaşımadan oyunu bırakmayacaktı. Nate'in kol şekeri gibi davranmayı unutuyorum ve bunun yerine hakeme bağıryorum. "SLASHING!" İkinci periyotta bağırđım. "Bu en az iki dakikalık bir minör!"

Nate gözlerini buzdan ayırmadan kıkırdıyor. Dallas'a penaltı çalınmamasına rağmen *gülümsüyor*! İnsanlar her zaman Nate'in hokey izlerken ne kadar soğukkanlı olduğunu söyler. Ama gece, yanınızda otururken daha da kötü olduğunu keşfettim. Ben ağzımdan köpükler saçarken o sakince üçüncü diyet kolasını yudumluyor.

Aralarda Nate' annesi havadan sudan konuşuyor ama nasıl dair genel sorular sormaktan fazlasını yapamayacak kadar heyecanlıyım. Doğru anlarda başımı sallayıp gülümsüyorum. Umarım öyledir.

Takımımın tüm kupaları kazanmasına iki buçuk maç kaldı ve ben gergin enerjimi kontrol edemiyorum.

Maç uzatmaya gitti ve ben tamamen gergindim. Ta ki Trevi uzatma devresinde bir gol atana ve Dallas'taki her Brooklyn taraftarı sevinçten ayağa fırlayana kadar.

"YAY!" Çığlık atıyorum. "Teşekkürler, bebek İsa!" Nate gülüyor ve sonra bana sarılıyor.

Maçtan sonra Nate'in ailesini arabaya bindirdim. Takımın kaldığı otelden farklı bir otele gidiyorlar. Yanılmıyorsam Bayan Kattenberger'in sarılışı daha da sıkıydı. "Güle güle, tatlım. Umarım yakında tekrar görüşürüz" diyor.

Bekleyen limuzine binemeyecek kadar maçın etkisindeyim. Otelin lobisinde doğaçlama bir parti olacak ve bu fikir beni geriyor. "Yürüyerek dönebilir miyiz?" diye sordum. Sadece iki blok.

"Elbette," diyor Nate hemen. Elimi tutuyor ve caddeye doğru yola çıkıyoruz. Limuzin bizi takip ediyor elbette. Nate'in güvenlik görevlileri her zaman bizi izliyor. Bir gün buna alışacağım, değil mi?

"Bu parti hakkında." İsteğimi tüm nevrozlarımın aynı anda ortaya çıkmasına izin vermeyecek şekilde nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum.

"Merak ettiğin buysa, dilimi boğazına sokmayacağım." Nate elimi sıktı. "Herkesi bu fikre alıştırmak istediğini biliyorum."

"Doğru! Aynen öyle. Skandal olmasını istemiyorum. Sonrası hariç. Özel olarak. Yeni iç çamaşırımı gördüğünde."

Nate kaldırımda aniden durur. "Yeni iç çamaşırı mı?"

"Emin olabilirsin. Ve bu gece kazandık, bu yüzden onu dikkatlice yıkayacağım ve altıncı ve yedinci maçlarda tekrar giyeceğim. Bu benim şanslı iç çamaşırım. Belli ki." "Belli ki." Nate'in gülümsemesi eğleniyor. Ellerini yüzüme doğru kaldırıyor.

ve başını sallıyor. "En kısa zamanda senin şanslı iç çamaşırını giymeni sağlayacağım. Belki partiyi gizlice geçebiliriz."

Yapamayız ve o da bunu biliyor. Ama yine de sokak lambasının altında beni iyice öpüyor. Omuzlarını kavıyorum ve beni tadarken iç çekiyorum. Bu öyle bir öpücük ki, bu gecenin onun için çok önemli olduğunu anlamamı sağlıyor.

Benim için de öyle. Bu gece, tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmek yerine kendimi aşım Nate'in tadını çıkarıyorum.

Geri çekilirken iç geçiriyor. "Sanırım bu beni bir saat idare eder."

Ritz'e giden yolun geri kalanını yürüyoruz ve Nate döner kapıdan geçerken beni takip etmek için elimi bırakıyor. Muhtemelen insanları aramızdaki bu yeni şeye alıştırmak için saygıdan dolayı elimi tekrar tutmuyor.

"Hey!" Castro ve Trevi lobi barın bir ucundaki kapalı alandan sesleniyorlar. "Bakın kim gelmiş."

Beni mi yoksa Nate'i mi kastettiklerini bilmiyorum. Bu akşamki basın toplantısına yine gelmedi. Onun yerinde olsam ben de yapardım.

"Bu gece iyi iş çıkardınız çocuklar!" diyor ve onlar da yuhalayarak karşılık veriyor. Bar alanına doğru ilerliyoruz ve takım sahibi yaklaşırken oyuncular sessizleşiyor. O ve Koç Worthington, sadece yüzlerini göstererek soyunma odasına sessizlik getirebilen iki adam.

"Bu adamın bir biraya ihtiyacı var," diyor O'Doul barmene el sallayarak.

"İki tane," diyor Nate ve Nate bana bir tane uzatırken kızarmamaya çalışıyorum

Kendine bir tane almadan önce. Alkışlar arasında, "Birer içki alacağım, çocuklar," diyor. "Ve söylemek istediğim bir şey var."

"Konuşma!" Leo Trevi bağıyor.

Nate gülümser ve birasından bir yudum alır. "Her şeyden önce, Dallaslı bir hokey oyuncusundan intikam almak için kurduğum çok gizli, çok yıllık komploya katıldığınız için size teşekkür etmek istiyorum. Bu işin içinde olan sizler, Cumartesi günü Kupayı kazanır kazanmaz ikramiye çeklerinizi alacaksınız."

Barda iyi huylu bir kahkaha tufanı kopar.

Nate birasını yudumlar ve ortamın yatışmasını bekler. "Tüm ciddiyetimle söylüyorum, özel hayatınızın basında yer alması hiç eğlenceli değil. Ama insanlar başından beri takımımız hakkında çok kötü konuştular. Çok genciz. Çok kibirliyiz. Franchise'ı yeniden konumlandırmak bir felaket olacak. Bu gürültüyü görmezden gelerek ve gerçekten önemli olan şeylere odaklanarak etkileyici bir iş çıkardınız."

Oyuncular ve aileleri alkışlıyor ve göğsümde küçük bir çarpıntı hissediyorum. Gerçekten önemli olan şeylere odaklanmak benim de yapılacaklar listemin en başında yer alıyor.

"Postadaki o yazı tamamen yanlıştı zaten," diye ekliyor Nate. Sırtışı şeytani bir hal alıyor ve acaba "*O bizim yatağımız değil, mutfak masamızdı*" diye mi ekleyecek diye merak ediyorum. Ama hayır. "Bir hokey takımı aldım çünkü sizi bu gece orada öldürürken izlemek istedim. Ve -haberlerin aksine- Bart ve Juliet Palacio'ya özel hayatıma yaptıkları müdahale için şahsen teşekkür etmek istiyorum. Çünkü onlar birbirlerini bulmasalardı, bu güzel kadın hayatımda olmayacaktı."

Nate yana çekilip kolunu belime doladığında ve yanağıma bir öpücük kondurduğunda beynim hâlâ bu cümleyi işliyor.

Bar *patladı*. Georgia ve Lauren aynı çılgınlıkları atıyor, Castro'nun "Ne oluyor lan?" dediğini ve O'Doul'un ani kahkahasını çok net duyuyorum.

Garip bir şekilde, en azından birkaç sesin "Oh, *sonunda*" dediğine yemin edebilirim.

Beklemediğim bu ilgi karşısında tüm vücudum ateşler içinde yanıyor. Kısa bir dehşet ve rahatsızlık anı yaşıyorum ama sonra tanıdığım neredeyse herkesin bana baktığını fark ediyorum. Birisi şampanya istedi ve Ritz'de olduğumuz için her şey yolunda gidiyor, sadece birkaç saniye sonra mantarların patladığını duyuyorum.

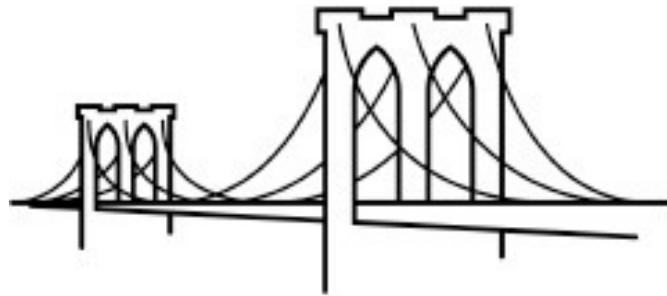
Tezahürat sesleri arasında kolumu Nate'in beline doladım. Ve sonra onu çimdikledim. "Onları bu işe alıştırmaya ne oldu?" Mırıldandım.

"İçki ısmarlıyorum. Duh. Bu her şeyi kolaylaştırır."

Leo Trevi elinde bir bira bardağı ve bir kaşıkla bir bar taburesinde ayağa kalkar. Bardağa vurmaya başlar. "Öp!"

"Oh, Tanrım," diye mırıldandım. Sonra bir elimi Nate'in göğsüne koyuyorum ve parmak uçlarımda duruyorum. Nate'in gülümsemesini sadece bir kez öpüyorum ama iyi öpücük olsun diye. Sonra parmağımı bir silah gibi Leo Trevi'ye doğrultup emniyetini açıyorum. "İşte bu kadar. Bütün gösteri bu. Bir daha sorarsan eve dönerken bavulun kaybolur."

"Siktir," der, zıplayarak aşağı iner. Ve herkes gülüyor.

17 HAZİRAN, NEW YORK

BROOKLYN'DE, altıncı maçı uzatmalarda kaybettik. Herkesin başına gelebilir. Adamlarım tüm maç boyunca iyi görünüyordu. Kendilerinden emin. Ama bu seriyi bitirmek için yeterli değil.

Yedinci maçta bunu yapmamız gerekecek. Bu böyledir.

Ama dikkatim çok dağınık. Tek yapmak istediğim antrenmanı izlemek ve Koç Worthington'ın bilgelik dolu sözlerini dinlemek.

Bu kadar yakınız. Tadını .

İşleri daha da karmaşık hale getirmek için, yatırım bankacılarım yönlendirici bölümü için üçüncü bir teklifle gelirler. Durup dururken, bir donanım üreticisi bu iş birimi için rekabette öne geçmek istiyor.

Stew ona haberi verdiğimde gözlerini deviriyor. "Lanet olası kararını çoktan vermiş olsaydın, bu sorunu yaşamazdın, koca adam."

Şaka yapmıyorum.

Ama tek sorun kararsızlığım değildi. Ofisimde yalnızken telefonumu elime aldım ve Alex'in numarasını tuşladım. "Hey sen. Bak. Bu işlemi seninle yapmak istiyorum ama hızlı hareket etmeliyiz. Ve sen de yüzünü göstermelisin çünkü yeni bir sorun var. Tanrı aşkına beni ara da resmini bir süt kutusunun arkasına yapıştırmak zorunda kalmayayım."

Dış ofiste Lauren, katılamayacak kadar dikkatimin dağıldığı başka toplantıları planlamakla ve kan şekerim düştüğünde mızımız bir veledede dönüşmeyeyim diye öğle yemeği sipariş etmekle meşgul. Penceremin dışında, Manhattan'ın silüetinin geniş manzarası yoğun bulutlar tarafından kapatılmış durumda. Yağmurlu bir Haziran günü ve hokey sezonunun heyecan verici bir şekilde sona ermesine bir maç kaldı.

Ve birkaç saatimi muhasebecilerin dırdırını dinleyerek geçirmek üzereyim. Öldür beni artık.

Büyük bir kase baharatlı erişteyi bitirmek üzereydim ki kapı çalındı. "İçeri gel, özellikle de Rebecca'ysan." Becca daha önce Manhattan'a gelmekle ve belki öğlen saatlerinde uğramakla ilgili bir şeyler söylemişti.

"Üzgünüm," diyor bir kadın sesi. Ama bu Rebecca'nın sesi değildir. Kapı açıldığında Alex'in yüzü belirir.

"Hey!" Ayağa kalkıyorum çünkü bu da iyi bir haber. "Nihayet! Nasıl ?" Öğle yemeğimin çöpünü masamın yanındaki çöp kutusuna atıyorum.

Alex bana sıkı bir gülümseme veriyor. Kapıyı arkasından kapatıyor ve masamın karşısındaki ziyaretçi koltuğuna geçiyor. "Nate, gününü mahvetmek için buradayım."

"Ne?" Kadınlar daha önce de birçok kez günümü mahvetti ama bu konuda nadiren bu kadar açık sözlü olurlar. "Peki. En azından önce ceketini çıkar. Ya da bir fincan kahve içmek için dışarı çıkalım mı?" Bugünkü toplantıları atlatmak için bir espresso iyi giderdi.

Yavaşça başını sallıyor. Alex onu hiç görmediğim kadar gergin görünüyor. Eğer bu *Sherlock*'un bir bölümü olsaydı, o yağmurluğun altında vücuduna bağlanmış bir bomba olabilirdi.

"Çıkar ağzındaki baklayı dostum," diyorum. "Neyin var?"

"Hamileyim. Ama muhtemelen senin bebeğin değil."

Altı kez. Doğru duyduğumdan emin olmak için bu cümleyi kafamda o kadar çok döndürüyorum. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum. Yine de bir şekilde şu anda ne söylediğimin çok önemli olduğu gerçeğine odaklanabiliyorum. Bağırmiyorum, *on iki yılda bir kez oldu ve prezervatif kullandık!* Hiç bağırmiyorum.

"Hamile," dedim dikkatlice. Ama muhtemelen benim değil, diye ekledi.

Muhtemelen %51 emin olduğu anlamına gelebilir. Ya da -eğer şanslıysam- üç standart sapmaya kadar emin. Her nasılsa bu soruyu dile getirmemeyi başardım. "Tebrikler," diye ekliyorum nazıkçe. Sonra daha fazla bilgi için bekliyorum. Alex bana bir kez daha gülümsüyor. "Seni orada dönen dişlilerini duyacak kadar iyi tanıyorum. Bunun senin sorunun olmadığına %88 eminim.

Jonah'la kısa bir süre sonra..." Boğazını temizliyor. "Ama sormam gerek sana bir iyilik yapmak istiyorum. Ona yaklaşmadan önce seni elemem gerekiyor." "Beni ekarte et," diyorum aptalca.

Gözlerini kapatıyor ve sonra tekrar açıyor. "Babalık testiyle, Nate."

"Oh. Tamam," diyorum çabucak. "Neye ihtiyacın varsa."

"Nefes al, Nate. Bu senin suçun değil. Ama yine de yardımına ihtiyacım var."

Yine de yüzde 12'si benim üzerimde. "Ben iyiyim," diyorum. "Bana ne yapacağımı söyle."

Alex çantasından üzerinde büyük harfler olan mavi bir kutu çıkarır. Parlak etiketi dışında yeni bir diş macunu paketi sanabilirsiniz: *Babalık testi*.

"Şansınız düşük olsa da bunu almanızı istiyorum."

O kutunun bir ucunu açarken beynim tekrar devreye giriyor. "Ona sormadığın için bana mı soruyorsun?"

Parmakları selofan ambalajın üzerinde duraklıyor. "Mecbur kalmadığım sürece bu konuyu onunla konuşmak istemiyorum. O iyi bir adam değil."

"Kahretsin, Alex."

Gözleri kızarır. "Biliyorum, tamam mı? Biliyorum. Bu yıl sayamayacağım kadar çok hata yaptım. Bu kesinlikle seninle yapmak istediğim son konuşma. Ama burada paçayı kurtardığından emin da, bir yanım kurtulmamanı diliyor. Bana vuran bir adamdan çocuk sahibi olamam."

Aslında hiçbir şeyde boğulmuyorum. "Ne kadar kötüydü?"

Başını iki yana sallıyor. "İnan bana, bunu en son aynı odada bulunduğumuz zaman yaptı. Sadece babama çalışmak için benimle birlikteydi."

"Kahretsin," dedim yine. Alex'in babası ünlü bir risk sermayedarı. Pek çok pislik orada kolay bir iş isteyecektir.

"Ona bunu söyledim ve o da bana elinin tersiyle vurdu. Bu da her şeyin sonu oldu. Şimdiye kadar."

"Yani..." Bunun nasıl sonuçlanacağını görebiliyorum. "Eğer bebek onunsa, ebeveynlik haklarından vazgeçtiğini gösteren yasal bir belge karşılığında her halükarda girişimini finanse edeceksiniz."

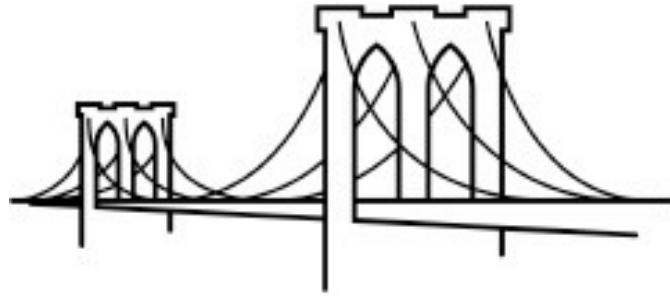
Başını sallıyor ve yüz ifadesi, zavallı arkadaşımın yüzünde hiç görmek istemediğim bir yorgunluk taşıyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. Aramızdaki sessizlik hüznle ağırlaşıyor. "Sosyal ipuçlarını yakalamakta pek iyi olmadığım için bir şeyi açıklığa kavuşturama izin verin. Yönlendirici işlemi konuşmak için burada değil misiniz?"

Gözleri açılıyor ve sonra gülümsüyor. *Sonunda*. "Seni sik kafalı."

Kıs kıs gülererek sandalyemden kalktım ve masanın etrafında yürüdüm. Eğildim ve kollarımı ona doladım. "Bunu da atlatacağız, dostum. Her şey yoluna girecek."

Alex yüzünü omzuma bastırıyor ve derin, titrek bir nefes alıyor.

İki yıl sonra ilk kez C-suite'de yürümek tuhaftır. Ağır, ithal halılardan mini mutfaktaki espresso makinesine kadar her şey tamamen aynı.

"Hey!" Lauren, Nate'in özel ofisinin dışındaki masasından bana gülümsüyor. "Çok şık görünüyorsun."

Lauren'dan bir iltifat. Bu, değişmeyen dekordan bile daha tuhaf. "Teşekkür ederim," demekte geç kalıyorum. Lauren eskisinden yüz kat daha güleç görünüyor. Ya lobotomi geçirmiş ya da Mike Beacon'la yeniden bir araya gelmek ona iyi gelmiş.

"Nate bir dakikalığına Alex Engels ile konuşuyor. Onu çağırmamı ister misin...?" O bu teklifi yaparken bile Nate'in ofisinin kapısı açıldı ve Alex görüldü. Burada durduğumu görünce dürüstçe iki kez baktı. Ağzı açıldı ve sonra tekrar kapandı. Sonra çenesini göğsüne yasladı ve dışarı çıktı.

Yaklaşık üç saniye sonra tamamen gözden kayboldu ve asansörün yan tarafına gizlendi.

"Um...?" Aptalca söyledim. "Bu garip miydi?"

"Doğru mu?" Lauren omuz silkiyor. "Ateş nerede?" Sonra Nate'in açık kapısını işaret ediyor. "Hemen içeri gir. Otuza kadar başka toplantısı yok."

"Teşekkürler." Nate'in ofisine girdim ama beni görmedi. Arkası dönüktü. Tavandan tabana pencerelerin önünde duruyor, ellerini başının arkasında birleştirmiş. Bu bir erkek yansıması pozudur. Dışarıda bezelye çorbası sisi olduğu ve nehir bile görünmediği için neye baktığını da hayal edemiyorum.

Sessiz bir tıkırtıyla kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Nate?"

Etrafında dönüyor. Ve yüzü... acı içinde. Aklıma gelen başka bir kelime yok. Kaşlarını çatıyor ve alnındaki derin çatık bana endişeli olduğunu söylüyor.

"Merhaba," diyorum usulca, masaya yaklaşarak.

Cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Ama dört adımda masanın etrafından dolaşıp bana ulaştı. Öpücüğü aniden esen bir fırtına gibiydi. Hızlı ve şiddetli.

Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor. Ama bu kadar aç bir öpücük boşa gitmemeli. Çenemi kaldırıyorum ve karşılık veriyorum. Ve onu cesaretlendirmek için boynunun arkasını kavıyorum.

Nate göğsünün derinliklerinden alçak, açgözlü bir ses çıkarıyor. Bunu her yerde hissediyorum. En çılgın fantezilerimin yaşadığı bilinçaltımın aynı karanlık köşesinde yankılanıyor. Bu yüzden olsa gerek, öpüşmemize ara verip gerçek hayatta yapmayı hiç beklemediğim bir şeyi yapıyorum: uzanıp Nate'in masasındaki düğmeye basıyorum, kapıyı kilitleyen düğmeye.

Sanki köşedeki koşu bandında beş hızlı mil koşmuş gibi gözleri parlıyor ve göğsü kabarıyor.

Ve sonra bana saldırdı. Buna uyan başka bir kelime yok. Ağzı ve elleri üzerimdeydi ve hareket halindeydik. Dizlerimin arkası duvardaki kanepeye çarpıyor ve üzerine yuvarlanıyoruz.

Nate'in göğsü bir ısı duvarı ve ağzı her yerde -boynumda, çenemde, boğazımda. Onun tarafından boğulmuş durumdayım ve bu baş döndürücü bir şey. Eli bacaklarımın arasına girdiğinde, beklentiyle kalçalarımı sıkıyorum.

Bu şaşırtıcı bir şekilde en kirli fantezilerime benziyor, tek farkla...

"Nate?" Cevap olarak homurdanıyor, dili kulağıma dalıyor.

"İyi misin?"

"Hayır." Elbisemi kaldırıyor ve her nasılsa topuklu ayakkabılarım henüz düşmemiş.

Umarım adam kendini bıçaklamaz. "Sana ihtiyacım var," diyor, sesi boğuk. "Bana sahip ol," diye nefes nefese kaldım.

Yaklaşık iki saniye sonra külotum ve bir ayakkabım çıkarıldı. Nate, yanan bir binadan çıkan birinin aceleciliğiyle sikini serbest bıraktı. Sonra serbest bacağımla tutuyor, bükülmüş dizimi kolunun altına alıyor ve uzun, sert bir hamleyle içime giriyor.

Ancak o zaman durgunlaşıyor. Sonunda gözlerimle buluştu. Güzel, kahverengi ve endişeli. Ona toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi veriyorum, soluk soluğa ve biraz sersemlemiş olmama rağmen. Yavaşça nefes veriyor ve kollarının üzerine çöküyor. İşte o zaman bir öpücük daha alıyorum. Daha yumuşak ama daha az acil değil. Dillerimiz buluşuyor ve dişlerimiz hafifçe birbirine vuruyor.

"Evet," diye pantolonunu indiriyor, bana karşı hareket ediyor. Geri çekiliyor ve sonra beni dolduruyor.

Tenim önce ısınıyor, sonra tüylerim diken diken oluyor. Hiç bu kadar kısa sürede bu kadar çok his hissetmemiştim ve onun belirlediği hız durmak bilmiyor.

Çok güzel, gömleğinin içinde nefes nefese, alnında ince bir ter tabakası var. "Bec," diye inliyor.

Onu vücudumla sıkıyorum ve işkence görmüş bir canavar gibi ses çıkarıyor. Çığ ve çaresiz bir ses ve Tanrı bilir bu ses neden beni doruğa ulaştırıyor. Ama bir dakika sonra onun etrafında titrerken sessiz kalmak için dudağımı ısırıyorum.

Ve sanki Nate sonunda ona işkence eden her neyse bırakabiliyor. Kendini ön kollarının üzerinde yakalıyor ve yüzü boynuma düşüyor. "Siktir," diye fısıldıyor itişlerini yavaşlatırken. Sıkıştığını ve titrediğini hissediyorum. Ve sonunda rahatlıyor.

Ardından sessizlik geliyor. Nefes alışımızı yavaşlatmaya çalışıyoruz ama bu kolay değil. "Özür dilerim," diyor dudakları tenime değerken.

"Üzülme," diye fısıldıyorum hemen. "Bu oldukça heyecan vericiydi."

"Hayır. Biliyorum. Ben..." Küfür ediyor. "Başıma açtığım bela için özür dilerim.

sebep olduğum için. Ve kendimi açıklamadan önce seni koltuğuma çivilediğim için."

Tembel bir elimle saçlarını düzeltiyorum. "Bundan sonra ne kadar kötü olabilir ki, değil mi?"

Gülmesini bekliyorum, çünkü Nate biz yataktayken hep güler. Hafifliyor ve çocuksu bir gülümsemesi var.

Ama bugün değil. İç çekerek bizi ayırdı. Sonra beni gerçekten ayağa kaldırıyor ve yavaşça halının üzerine bırakıyor. "Seni mahvettim." Elbisemi düzeltiyor. "Elbisen de çok güzelmiş."

Aşağıya bakıyorum, süslenip püslendiğimi ve buraya Manhattan'a yaptığım ziyareti açıklamaya geldiğimi unutmuşum. Ama şimdi bunun bekleyebileceğini düşünüyorum. "Bana sorunun ne olduğunu söyle." Gömleği yamuk duruyor, o sikini pantolonunun içine sokarken ben de düzeltiyorum.

"Hadi oturalım." Yüzünde bir endişe ifadesiyle kanepeye bakar. "Huh. Buraya gel." Ziyaretçi koltuklarından birini kapar ve diğerine bakacak şekilde çevirir.

O anı külotumu alıp giymek için kullanıyorum. Ayakkabılarımı bulup bir sandalyeye oturuyorum.

Yüz yüze geliyoruz ve Nate avuçlarını dizlerime koyuyor. "O kadar karmaşık olmadığımı söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Yemin ederim doğru olduğunu sanmıştım. İtiraf etmem gereken bir şey var."

Midem bulanıyor, çünkü yüzündeki ifade korkunç.

"Alex iki ya da üç aylık hamile ve beni ekarte etmesi gerekiyor."

"*Hamile mi?*" Yumruk yemiş gibi sandalyeme geri oturuyorum. "İle..." Söyleyemiyorum bile. Ama aklımdan geçenleri söylemeden de edemiyorum. "*Sordum*

Alex'le aranızda bir şey olup olmadığını sordum. Sadece bir kez birlikte olduğunuzu söylemiştin, ben de üniversitede demek istediğini sanmıştım."

Yaltaklanması hızlı oldu. "Sadece bir kez *oldu*." Dizimi sıkıyor. "Ve zamanlama... Düşünmeni istediğim şey buydu. Mart ayında bir keresinde ne kadar aptal olduğumu bilmeni istemedim."

Umut *dolu* kalbim bana *yalan söylemediğini* hatırlatıyor. "Yani Alex'ten bir bebeğin olabilir," diye fısıldıyorum.

"Küçük bir ihtimal var ama kontrol etmesi gerekiyordu. Diğer adam çok daha muhtemel. Ama o da ona vuranlardan biri."

Ağzım açık kaldı. "O şerefsiz."

"Evet." Nate dudaklarını yalıyor. "Ben de afalladım. Ve kendime kızgınım. Birlikte geçirdiğimiz ilk yılın böyle geçmesini istemezdim."

"Eğer seninse," diye sordum. "O zaman ne?"

Nate omuz silkiyor. "Bu haberi sen içeri girmeden beş dakika önce aldım. Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Alex'in istediği buysa, ben de dahil olmak isterdim. Bebekle. Alex değil. Seni seviyorum ve bu asla değişmeyecek."

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Nate'in Alex'e ne dediğini duymadım. Bahse girerim kolay bir tartışma olmamıştır. Ama Nate'in nazik ve iyi bir arkadaş olduğuna bahse girerim.

Ben de öyle , değil mi? Olamaz mıyım?

Nate'in benimle birlikte olmaya başlamadan sadece birkaç hafta önce Alex'i soyması fikrinden ne kadar nefret etsem de, bu konuda yetişkin gibi davranabilirim.

"Tanrım, kaypak," diyorum. "Bir kere çuvalladın diye babalık testi mi yaptıracaksın?"

"Evet." Gözleri hâlâ utanıyor. "Bir hata yaptığımda, gerçek bir sıçrama yapıyorum."

"Ah, Nate." Kıkırdıyorum ama muhtemelen stres yüzünden. "Özür dilerim. Zavallı Alex. Zavallı sen."

"İyi olacağım. Seni bir av olduğuma ikna etmek için çok uğraşmasaydım bu beni sarsmazdı bile."

"Öyle mi?"

"Seni ikna etmeye mi çalışıyorum? Her zaman."

Aw. "Sen bir avsın. Gerçi Alex'le birlikte bir bebek sahibi olursanız inanılmaz kıskanacağım." İşte, söyledim.

Öne doğru eğildi ve beni kucakladı. Çeneme bir öpücük kondurduktan sonra bana fısıldıyor. "Seninle yapmayı tercih ettiğim bir şey."

Bir şey söylemiyorum çünkü biraz ağır bir alana girdik.
Ama bu fikrin bana da cazip geldiğini belirtmek için ona yaklaşıyorum.

"Becca, sana ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamam yedi yılımı aldı. Kimsenin bunu engellemesine asla izin vermeyeceğim."

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım. Gerçi şimdi yedinci maça babalık testinde ne çıkacağını merak ederek girmek zorundayız. "Sonuçlar ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez. Aslında..." Beni serbest bırakıyor, sonra eğilip masasının üstünden bir zarf alıyor. "Alex bunu senin için bıraktı. Neredeyse unuttuyordum." Bana uzattı. İçinde bir not var.

Rebecca, sana kocaman bir özür borçluyum. Umarım Florida'da olduğum gibi genelde gözü dönmüş bir sürtük olmadığımı inanırsın. Hamile olabileceğimi ve bunun ilgili tüm insanlar için ne anlama gelebileceğini düşünmek beni dehşete düşürdü. Hıncımı senden çıkardım ve nedenini bilmeyi hak ediyorsun. Nate'in sana bakışı çok şaşırtıcı ve nadir. Sana, senin için ateşin içinden geçecekmiş gibi bakıyor. Çoğumuz bunu asla bulamayız, bu yüzden umarım bunu takdir etmeyi kalbinde bulabilirsin. Şu anda hayatınızı zorlaştıran fazladan bir şey olduğum için çok üzgünüm. Umarım beni affedebilirsiniz. -A.

"Ne dedi?" Nate zeki gözlerle beni izleyerek soruyor. Boğazım düğümleniyor. "Üzgün olduğunu söyledi. Gerçekten güzel bir not."

"Şükürler olsun. Alex yıllar boyunca benim için iyi bir arkadaş oldu. Sana iyi davranmasaydı bunu kaldıramazdım."

Göreceğiz, sanırım.

"Kahve içmek ister misin?" diye sorar. "Siktir et. Sanırım günümün geri kalanını boşa geçireceğim."

"Gerçekten mi? Vay be." Bunu söylediğini ilk kez duyuyorum. "Hey, ne için şehir merkezindeydin?" diye soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bunu başka zaman konuşuruz."

"Vur bana," diyor. "Dayanabilirim."

"Hamile değilim."

Gülümsüyor. "Bunu düzeltebiliriz."

"Çok komiksin." Derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Korkma ama bir iş görüşmem vardı."

Nate göz kırptıyor. "Bir iş mi? Senin için mi?"

"Evet," diyorum usulca. "Bu iş muhtemelen bana göre değil. Sadece rastgele bir telefon görüşmesi ve hızlı bir toplantı. Ama etrafa bakmak, düşünmek istediğim bir şey."

Nate dirseklerini dizlerine koyuyor ve alnını ellerinin arasına alıyor. "Bec, aslında bu konuda Alex'i hamile bırakma ihtimalimin yüzde on iki olmasından daha kötü hissediyorum."

Yüzde on iki. Nate ve Alex'e kesin bir rakam koymaları için güvenin. "Kesin olarak bırakıyorum demedim. Burada sadece lastik tekmeliyorum." İş görüşmesi rastgele, ani bir şeydi. Üç eyalet bölgesinde yeni bir NWHL takımını finanse edebilecek bir adamdan telefon aldım. Şu an için hayal gibi.

Ama Bruisers'dan ayrılmak düşünmem gereken bir şey.

Yukarı bakıyor. "Bu senin tüm hayatın. Kendin söyledin. Takımı seviyorsun."

"Biliyorum." Bunu söyledim. "Ama ben de seni seviyorum. Bu yüzden benim için başka neler olduğunu ve patronun kız arkadaşı olmadığım bir yerde nerede çalışabileceğimi düşünmek istiyorum. Bir hamle yapmayabilirim; sadece bu fikri denemek istiyorum. Bu yüzden sana şimdi söylüyorum, böylece şok olmazsın."

Nate elini uzatıyor, avuç içi yukarı bakıyor. Ben de aldım. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben sadece mutlu olmanı istiyorum. Ama kilitlemeden önce, bu konuyu tekrar konuşacağımıza söz verir misin?"

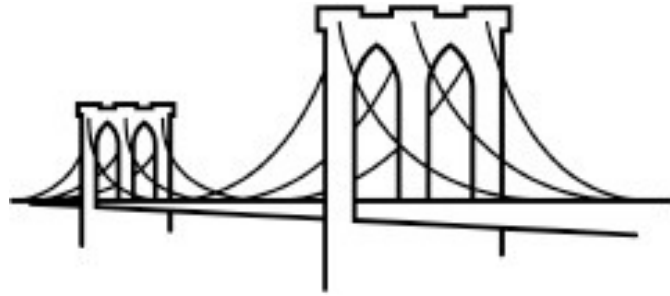
Bu kolay bir tane. "Söz veriyorum." "Harika olduğun için teşekkürler."

"Sen de o kadar kötü değilsin." Lauren'in sesi dahili telefondan gelip finans toplantısının vaktinin geldiğini söylediğinde bana gülümsüyor.

"İptal et," diyor bitkin bir şekilde. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum ve eve gideceğim."

"Um..." Lauren'in tepkisindeki şoku duyabiliyorum. "Tamam mı? Onlara söyleyeceğim."

Nate'in özel banyosunda biraz toparlandıktan sonra el ele çıkıyoruz.

18 HAZİRAN, DALLAS

İNSANLAR beni her zaman oldukça soğukkanlı bir hokey izleyicisi olduğum için TEHDİT EDİYOR. Harika bir oyuna ya da kötü bir karara gözle görülür bir tepki vermediğim için.

Bu geceden sonra, artık olmayacak.

Hayatımda hiç bu kadar her şeyin aynı anda tehlikede olduğunu hissetmemiştim. Takımım. Akıl sağlığım. Egom. İtibarım. Pakı her kaybettiğimizde Dallas'ın boğazını yumruklamak istiyorum. Ve ne zaman geri alsak, seviniyorum.

"Treviiii!" Rebecca çığlık atıyor. "Adamım! Dikkat et..."

Dallaslı bir savunma oyuncusu ona arkadan vuruyor ve disk sallanıyor. Rebecca küçük bir çığlık daha atarken elini tutuyorum, çünkü iki rakip oyuncu aynı anda pakın peşine düşüyor. O'Doul neredeyse oraya varacaktı. Rebecca heyecandan kucağıma tırmanıyor. Yüzlerimiz yanak yanağa, O'Doul pakı Castro'ya çevirirken ve o da şutunu çekerken nefeslerimizi tutuyoruz...

İkimiz de çığlık atıyoruz.

Şanslı bir fotoğrafçının tam o anda bir fotoğraf çektiğini öğrenmemiz saatler alacak. Her yerdeki gazetelerde, bir çift dengesiz Muppet gibi gözlerimizi dikip bakacağız.

Ve ikimizin de pek umurunda olmayacak. Çünkü şut direktten dönüyor ve bizi öne geçirecek golü engelliyor.

Berabere biten bir maçın üçüncü periyodunun son düdüğü çalıyor ve Becca'yla birbirimize sarılıyoruz. O koltuğunda geriye doğru kayıyor ve nefes veriyor ama ben uzatma periyodundan önce rahatlamak bile istemiyorum. Adrenalin sarhoş edici.

Buna bayılıyorum. Her saniyesini. Bu roller coaster'a bağlandım ve hiç bitmesini istemiyorum.

Avucum ceketimin cebindeki küçük kutuya gidiyor. Orada, beni bekliyor. Bu gecenin bu manevra için doğru zamanı sunacağından tam olarak emin değilim. Ama Rebecca doğru kadın ve çok fazla beklemeyeceğimi biliyorum.

Şu anda benim için değerli olan her şey tehlikede. Her şeyim. Ve hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Lauren ikimize doğru eğilip elini omzuma koydu. "Telefonunu kontrol et, Nate. Alex sana ulaşmaya çalışıyor."

Rebecca'nın gözleri hemen açılır. Oyunun heyecanından kızarmış, dudakları pembe ve öpülesi. "Çıkar onu," diye fısıldıyor. "Bakalım ne diyecek."

Pürüzsüz çenesini elimle yakalıyorum. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Gülümsüyor ve ben de başparmağımla dudağını okşuyorum. "Biliyorum patron. Sadece şu lanet metne bak."

İsteksizce telefonumu cebimden çıkarıp kilidini açıyorum. Mesajlaşma uygulamasına dokunuyorum, bunu her zaman baba olduğumu öğrendiğim an olarak hatırlayıp hatırlamayacağımı merak ediyorum.

İlişki yok. kurtardın. Becca'ya sevgilerimi ilet.

"Şey," diyor Becca sessizce. "Zavallı Alex."

Bir kolumu ona doluyorum, çünkü bu söylenecek cömertçe bir şey ve ayrıca ona dokunmadan duramadığım için. "Bu drama için özür dilerim."

"yok," diyor. "Annen de sana mesaj atıyor."

Bunu ben de fark etmişim. "Maçı izliyor," dedim telefonumu saklayarak. "Anneme daha sonra indirteceğim. İçecek bir şey ister misin?"

"Elbette!" Bana gülümsedi. "Ne istersen alacağım."

Kalktım ve bize birkaç soda buldum. Aşağı inip Koç'un soyunma odasındaki konuşmasını dinlemek ve fazla mesai stratejisi hakkında fikir edinmek cazip geliyor. Ama ben o adam olmak istemiyorum. Burnunu sokmak takım sahibinin işi değil.

Döndüğümde Rebecca Stew ile sohbet ediyordu. En iyi arkadaşımın hokey konuşurken onun hareketli yüzünü izliyorum. O da en az benim kadar heyecanlı görünüyor.

Becca'nın Bruisers'ı bırakması fikrinden nefret ediyorum. Dün gece bunu düşünmekten zar zor uyuyabildim. Yatakta uzanmış, Becca'nın derin ve eşit nefes alışını dinliyor ve içinde bulunduğum karmaşayı nasıl düzelteceğimi düşünüyordum. Ya da en azından bir kısmını.

Gün ağarırken cevabı buldum ve o kadar basitti ki daha önce bulamadığım için kendimi aptal gibi hissettim. Becca sahibi olduğum bir takımda çalışırken kendini iyi hissetmiyorsa, bunu düzeltmenin kolay bir yolu vardı.

Bu konuda daha sonra konuşacağız. Sadece henüz bilmiyor. Ona bir soda veriyorum.

"Benimki nerede?" Stew talep ediyor.

İyi stoklanmış bar masasını gösteriyorum ve kendine yardım etmek için ayağa kalkmadan önce gözlerini deviriyor.

Buz temizlendikten sonra oyun devam eder. Uzatmalar için yirmi dakikalık süre dolmuştur. Becca, oyuncular karşı karşıya gelirken eli kolu bağlı bir şekilde izler.

Ve tekrar hız trenine bindik. Adamlarım sıkı mücadele ediyor ve ben zor nefes alıyorum. Bunun için yaşıyorum. Bu bir tutku ve bir hayalin gerçekleşmesi. Ama bu benim geçim kaynağım değil.

Rebecca'nın eli kalçamda sıkılaşıyor.

Bart Palacio puck'ı panolara karşı bir mücadeleden çıkarırken ikimiz de koltuklarımızda öne doğru eğildik.

Pakın kontrolünü elinde tutmak için O'Doul'dan sıyrılırken Becca "DURDUR ONU" diye bağıyor.

Ama kimse oraya zamanında varamaz. Olacakları korkunç bir netlikle görüyorum. Palacio ve Beacon, adam adama karşı.

Kalecim bu işin en iyisidir. Zihni hokey fiziğinin hızlı bir hesaplayıcısıdır. Pozisyonunu Palacio gibi forvetleri tahmin ederek seçiyor. Ama o sadece tek bir adam. Defans oyuncularını onu hayal kırıklığına uğrattı ve onun tek seçeneği kurtuluş için en iyi seçeneği ve pozisyonu seçmek. Beş delikli bir şuta karşı kelebek gibi uçuyor ama Palacio onun yerine omzuna gidiyor.

Pak düzgün bir şekilde filenin üst köşesine dönüp Beacon'ın arkasına düşerken tüm kan dolaşımım duruyor.

Stadyum nefes

nefese kalır. Lamba

yanıyor.

Ve böylece, her şey biter.

Rebecca ve ben bir an şaşkın bir sessizlik içinde oturduk. Uzatmalarda kaybedilen maçlarda hep böyle olur, durum bir anda Her Şey Mümkün'den *Hayır*'a döner.

"," diye fısıldıyor Becca, elini kalbine götürerek. "Lanet ." Ona sarılıyorum. "Çok yakın."

"Lanet olsun!" diye bağıyor. "Palacio! Kollarını koparacağım."

Altımızda Dallas takımı buza koşuyor, köpek yavruları gibi yığılıyor, vahşi bir kutlama içinde dönüyor.

Becca'nın gözleri kızarır. "Bu biz olmalıydık. Şanslı sütyenimi ve her şeyi giyiyorum."

Tüm o yanlış renkteki formaların dönüp sallanmasını izliyorum. Bu anı milyonlarca kez mor hayal ettim. Ama aynı zamanda analitik biriyim ve bugün stadyuma girdiğimde şansımızın %50'den biraz daha fazla olduğunu biliyordum. Üzıldüm ama şaşırmadım.

Becca yüzünü omzuma gömüyor, ben de saçlarını okşuyorum, son birkaç haftanın bana verdiklerinin aldıklarından daha fazla olduğundan eminim. Cebimdeki küçük kutu adımı haykırıyor. Ama ben bile birkaç düzine TV kamerasının menzilindeyken üzgün bir kadına evlenme teklif etmekten daha iyisini bilirim.

"Gidelim çocuklar," diyor Georgia nazıkçe. "Aşağı inip gülümseme ve ne kadar iyi sporcular olduğumuzu gösterme zamanı."

"Oh güzel," diye mırıldanıyor Becca. "Arka kapıdan gizlice çıkamaz mıyız?"

"Birkaç dakika içinde," diyor Georgia. "Eminim Nate oyuncularına teşekkür etmek istiyordur."

Soyunma odası muhtemelen şu anda hastalık derecesinde sessizdir. "Gidelim," diyorum ayağa kalkarak. "Ne kadar çabuk aşağı inersek, Dallas'tan o kadar çabuk uzaklaşabiliriz."

"Artık benim en sevmediğim şehir oldu," diye homurdanıyor Becca.

Aşağıda, kaybeden takımla konuşma zahmetine katlanan tek muhabirlerle birkaç hoşbeş yapıyorum. Onlar da New York haber kanalları tabii ki. "Brooklyn halkı geldiğimiz noktayla gerçekten gurur duyabilir," diyorum. Yada yada yada. Bazı günler kaybedenin senaryosunu okumanız gerekir ve bu konuda yapılacak bir şey yoktur.

Ben el sıkışarak geçerken Rebecca soyunma odasının dışında bekliyor. Takıma çok şey vermiş bu adamlara teşekkür etmek kolay. "Seneye onları yeneceğiz," diyorum. "Güzel, uzun bir tatil yapın. Dinlenin. Bir Dallas dart tahtasına yatırım yapın."

Koridora döndüğümde Becca'nın yanında iki güvenlik görevlisi vardı. İçlerinden biri ev sahibi takımın koridoruna doğru başını sallayarak "Burası çok gürültülü," diyor.

Eminim öyledir. Böyle büyük bir galibiyetten sonra stadyum güvenliği biraz tuhaflaşıyor. Herkes zaferle dirseklerini ovuşturmak istiyor ve sevinçleri bitişik koridorumuza taşıyor.

Kötü mimari planlama nedeniyle Becca ve ben oyuncuların çıkışına ulaşmak için kalabalığın kenarlarından yürümek zorunda kalacağız. Güvenlik geçmemize izin vermek için seyircileri ayırıyor. Ama kapıya , arabanın

bekletildiği yerden kovalandı, sürücü blok etrafında tur atmaya gönderildi.

Bec, "Yürüyebiliriz," diye öneriyor. Kalabalık ve bangır bangır çalan kutlama müziği biraz fazla.

"Bu sefer değil," diyor bu gecenin koruması Gary. "Dallas'ın yarısı kutlama yapmak için stadyumun etrafında toplanıyor. Arabanın tahmini varış süresi dört dakika."

"Peki," diyorum, bir elimi Rebecca'nın sırtına koyarak. "Beklemek için dışarı çıkalım mı?"

"Dışarıda bir sürü kamera var," diyor Gary.

Sonra kapı açılır ve onun ne demek istediğini kanıtlar. Hayranlar kapalı alanın hemen ötesinde toplanıyor. Kalabalığa bakıyorum, bu yüzden kimin içeri girmeden önce yüksek topuklu botunun topuğunun altında sigara söndürmek için durakladığını fark etmiyorum.

Bu Juliet.

REBECCA

Kötü bir rüya gibi önümde belirdi. Nate'in altın sarısı saçları ve spor salonu sahibinin vücuduyla güzel, zeki eski sevgilisi.

Nate'in eli hala sırtımda.

Ve bu tam da korktuğum senaryoydu. Onun alayını duymak için kendimi hazırladım: *Nate, sınıf atladın, ha? Sekreterinle mi çıkıyorsun? Bu çok uygun.*

Birkaç ayrıntıyı daha fark ettiğimde panik moduna giriyorum. Birincisi, kemikli elindeki çakmak. Juliet ne zamandan beri sigara içiyor? Ve yüzündeki acımasız ifade. Onu son gördüğümde daha sert görünüyor. Gözleri mutlu değil.

Eğer takımım kupayı kazansaydı, takacağım yüz bu olmazdı.

Sonra Nate'i görür ve gözleri açılır. Aralarında uzun ve garip bir an geçiyor.

Ne gördüğünü merak ediyorum. Nefret ettiği biri mi? Ya da her zaman

Aşk.

"Merhaba," diyor yavaşça, şaşkınlığını üzerinden atarak. "*Tanrım*. Çok özür dilerim.

Post'taki o hikaye hakkında. Muhabir aradı ve ben de ona gidip

Gerçek hikaye. Telefonu kapattım."

"değil," diyor Nate sakın bir şekilde. "Birinin benim hakkımda yazdığı ilk aptalca şey değildi. Sonuncusu da olmayacak."

"Şey..." Juliet bir şeyler söylemeye başlar ama koridorun sonundan bağırarak sert bir erkek sesi sözünü keser.

"Yo. *Juliet!* Nereye gittin lan sen?"

"Uh..." Gözleri Nate'inkilere dönmeden önce endişeyle koridorda geziniyor. "Yine de özür dilerim. Çok baktandı." Sertçe yutkunuyor. "İyi görünüyorsun. Umarım iyisindir."

"Hiç şikayet edemem." Avuç içi sırtımın ortasını ısıtıyor ve başparmağı yeni mor kazağını okşuyor. "Ve sen de harika görünüyorsun. Tebrikler bu arada."

"Juliet!" diye hırılıyor bir erkek sesi. "Gel lan buraya!"

Cevap vermek için ağzını açar, ama sonra kalın boyunlu, kırmızı yüzlü bir oyuncu belirir. Bart Palacio. Üç kişilik küçük grubumuzu süzerken dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. "Bir şeyi mi bölüyorsun?"

"Hayır," diyor Juliet hızla, yüzü kızarıyor. "Tabii ki hayır."

"O yüzden koca kışını buraya geri getir." Kalabalık koridora doğru bir başparmak salladı. "Resim zamanı."

Sonra *bileğine* uzandı ve vücudunu

Biz.

Bir ikisinin ardından bakakaldım. Ağzım açık kaldı.

Açık. "Bu da neydi böyle? Kim karısıyla bu şekilde konuşur ki?"

Nate'e döndüğümde donakalmış görünüyor. "Tanrım," dedi nefes verirken. "Hatırladığımdan da kötü."

Sevmediğim bir kadın adına öfke duyuyorum. Orada durduğumu fark ettiğinden bile emin değilim. Ve umurumda bile değil.

Çünkü o pislik için Nate ile bir hayata hayır dedi. Birinin bunu neden yapacağını hayal bile edemiyorum.

Asla aynı hatayı yapmayacağım.

"Araba !" Gary aniden söyledi. "Hadi ."

Kapıyı açtığında, Nate ve ben gecenin içine adım atıyoruz. Dışarıdaki kalabalık kimin çıktığını görmek için öne doğru geriliyor. Büyük ölçüde hayal kırıklığına uğrayacaklar, çünkü Dallas galiplerini bekliyorlar. Ama birkaç kişi telefonlarını bize doğrulturken Gary arabaya doğru yirmi metrelik yürüyüş sırasında bana zarar gelmemesi için elinden geleni yapıyor.

Birkaç saniye sonra kapılar kapanır ve kilitler devreye girer. Araba kaldırımından uzaklaşır.

Gary öne atladı, böylece bu kısa yolculuk için arka koltukta sadece ikimiz kaldık.

"İyi misin?" Nate'e elini sıkmak için deri koltuğa uzanarak soruyorum.

Kendini sallar. "Evet, tabii ki. Sadece..." Dudağına vuruyor. "O aptal makalede bir parça doğruluk payı vardı. Takımı satın almak için pek çok nedenim vardı. Ama en azından bir tanesi, playofflarda Dallas'ı kendi sahasında yenebileceğimi hayal edebilmemdi. Yine de oturup onu düşünmüyorum..."

"Biliyorum," diyorum çabucak.

Karanlıkta bana döndü. "Ama ben hep onun daha mutlu olduğunu düşünmüştüm, biliyor musun? Olmaması daha kötü. Neyse boş ver. Onun hakkında konuştuğum için üzgünüm. Bu çok kaba."

"Hayır! Değil. Ama zeki kızların bu kadar aptal olabileceğini bilmezdim."

Nate homurdanıyor. "Akıllı insanlar her zaman aptaldır. Nasıl bildiğimi bana sor." Koltuğa doğru eğiliyor, bir kolunu kalçalarımın doluyor ve kalça kalçaya gelene kadar beni deri çekiyor. "Bu gece şu ana kadar zor geçti. Ama belki de kurtarılabilir."

. Sadece yanağımı onun güçlü koluna yaslayıp iç geçiriyorum.

Bir saat sonra, iki hafta önce prensip olarak onunla birlikte girmeyi reddettiğim jakuzili küvete mutlu bir şekilde yerleştik.

Kadehlerimizde şampanya var. Çünkü siktir et, kabarcıklı şarap sadece kazanan insanlar için değildir. Ve Nate'in boştaki eli suyun altında ayağımı okşuyor.

Sessiziz ama üzgün değiliz. Bir macera sona erdi, şimdilik. "Her zaman gelecek yıl var," diyorum bir yudum daha alarak.

Küvetin diğer ucundaki adam da aynı fikirde olarak kadehini kaldırıyor. "Bunu görmek için orada olacağız. Birlikte."

Bu içimi ısıttı ve kabarcıklı hissettirdi. "Başka bir yerde çalışıyor olsam bile, seninle kutuda oturmayı özlemem."

"Plan yapmaktan bahsetmişken," diyor bardağını pervaza bırakarak. "Seninle tartışmak istediğim bir teklifim var."

"O da ne?" Ama ne söyleyeceğini biliyorum. Başka bir iş aramamam için başka bir neden bulacak. Yine de bunu düşünmek zorundayım.

Nate uzanır ve çıkıntıdan bir bez alır. Ve çok küçük bir kutu çıkarıyor. Şuna benziyor.

"Vay anasını!" dediğimi duyuyorum. Çünkü bu düşündüğüm şey olamaz.

Nate kutuyu başparmağıyla açıyor. Belki de Ritz'in pahalı ışıklandırması yüzündendir ama ortaya çıkan elmas göz *kamaştırıcı*. Ve büyük. Ve Göz kamaştırıcı.

"Rebecca. Tatlım-"

Tatlım.

"Benimle evlenir misin? Hızlı olduğunu biliyorum. Ama değil, gerçekten. Yedi yıl, dünyada en sevdiğim insan olduğunu anlamam için yeterli bir süre gibi görünüyor. Ve sensiz bir yıl daha geçirmek istemiyorum."

Ona cevap vermeyi çok isterdim ama konuşamıyorum. Gözlerim bulanıklaşıyor -ki bu elmasın ışıltısını azaltmıyor- ve boğazıma bir şey takılıyor.

Bekliyor.

Tereddüt bile etmiyorum. Cevap bunca zamandır tam önümdeyken, ruhumu bıkmıştım. Kıçımı küvetin zemininden kaldırmak için çabalıyorum ve ona doğru kıpırdanıyorum. Kucağına oturuyorum ve yakın mesafeden gözlerinin içine bakmak için öne doğru sıçradığımda yüzüğü yoldan kaldırması gerekiyor. "Evet," diye kekeliyorum, sesimden daha emin hissediyorum. "Yapacağım."

O açık kahverengi gözler gülümsüyor ve beni öpmek için birkaç santim öne eğiliyor. "Teşekkür ederim," diyor öpücüklerin arasında. "Zamanlamam tuhaf ama..."

Onu tekrar öpüyorum. Zamanlamamız hakkında endişelenmeyi de bıraktım.

"Bec." Dudaklarıma karşı gülüyor. "Yüzüğü görmek istemiyor musun? İstedığınız tarzı seçebilirsiniz..."

"Çok güzel," diyorum daha doğru dürüst bakamadan. Gerçekten de öyle. Parmağıma taktığında, bunun vintage bir ayar olduğunu görüyorum - daha küçük taşlarla çevrili yastık kesim bir elmas. "Vay canına. Süslü. Bunu çok sevdim."

Nate'den bir nişan yüzüğü. Parmağımda.

Ona tekrar baktığımda, yüzünün görüntüsü daha da güzel. Gözleri nemli görünüyor ve bana sanki yeni kazanmış gibi gülümsüyor...

Stanley Kupası. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum." Elimi suyun üzerinde çok dikkatli tutuyorum çünkü böylesine değerli bir şeyi gözümün önünden ayırmayı hayal bile edemiyorum.

Gülümsemesi eğlenceli bir hal alıyor. "İslansa da sorun değil, biliyorsun." "Benimle olmaz," diye ciyaklıyorum. "Parmağımda küçük bir servet var." "Sigortalı."

Hala.

"Dinle, biraz önce aklını başından aldığımı biliyorum ama biraz daha almam lazım" diyor.

"Tamam mı?" Şu anda evlilik teklifinden daha şok edici bir şey söyleyebileceğini hayal bile edemiyorum. Ve bu gecenin bir felaket olacağını düşünmüştüm.

Nate elimi tutuyor ve yaptığı işi hayranlıkla seyrediyor. "Benimle evlenmek, benimle çıkmaktan daha karmaşık. Evrak işleri var."

"Bundan hiç şüphem yok," diyorum ve onu burnundan öpüyorum. "Avukatının hayal edebileceği her türlü evlilik sözleşmesini imzalayacağım."

İrkildi. "Evlilik sözleşmesi olmalı. Nedenini söyleyebilir miyim?" "Çünkü bir milyar doların var?"

"Sebebi bu değil." Bana tekrar gülümsüyor ve konsantre olmakta zorlanıyorum. "Oy hakkım yüzünden. Eğer birisi boşanmamızın KTech'in güç yapısını etkileyeceğini düşünürse, bizi ayırarak milyonlar kazanacağına karar verebilir."

"Oh," diyorum yavaşça. "Bu çok ürkütücü." Zihnim genellikle en kötü senaryoya hemen atlamaz. Yine de, bu gece Juliet'in kocasının puştluğuna tanık olduktan sonra, sürüngenlerin var olduğunu anlamak için her zamankinden daha hazırdım.

"Evet," diyor nazikçe. "Yani evlilik sözleşmesi bana tüm KTech hisselerimi vermek zorunda kalacak. Ama umursayacağını sanmıyorum, çünkü sana vermek istediğim bir düğün hediyesi var. Ve bunu kabul etmen benim için çok önemli."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok, Nate. Senin büyük paraların hiçbir zaman umurumda olmadı, sadece akşam yemeği hesabını alman umurumda değil."

Sıcak, ıslak avuçları gülümseyen yüzümden aşağı kayıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor ve sesi göğsümde titreşiyor.

Bu konuşmayı daha sonra yapıp yapamayacağımızı merak ediyorum, çünkü şu anda kutlama seksine başlamalıyız. Güçlü göğsü su damlacıklarıyla parlıyor ve birden hepsini yalamak için ilham alıyorum.

"Aldığınız hediye belli bir hokey franchise'ı. Yakın zamanda şampiyonluğa ulaştılar ve bence yeni liderlik altında gelişmeye devam edecekler."

"Ne?" Aptalca söyledim. Seks karıncalanmaları yaşıyorum ve Nate bir şekilde yine hokeyden bahsediyor.

"Brooklyn Bruisers'ın yeni sahibi olacaksın. Artık patronla yatmayacaksın. Ama ofisinde en az bir kez seks *yapmanı* bekliyorum."

Zavallı küçük beynim bu fikri tam olarak kavrayamıyor. "Takımın sahibi mi?" Bu hiç mantıklı değil.

"Evet, bebeğim. Harika olacaksın. İyi bir iş çıkardım ve sen de muhtemelen benim göstermem gerekenden daha fazla ilgi gösterebileceksin. Ve kimse Bruiser'ları daha fazla sevemez, değil mi? Sen neden *sevmeyesin*?"

"Senin olduğu mi?"

"Uzun sürmez." Başını sallıyor ve bana gülümsüyor. "Sana takıma sahip olmaktan daha çok ihtiyacım var. Ve senin sahip olmanı istiyorum. İmzalamadan önce evlenmemiz gerekebilir. Hediye vergileri yüzünden. Ya da öyle bir şey. Muhasebecim sana açıklayabilir."

Artık resmen işim bitti. Bu gece alabileceğim daha fazla şok edici bilgi yok. Ama belki de almam gerekmiyordur. Tekrar tekrar öpüşüyoruz. Sonra Nate küveti boşaltmak için düğmeye basıyor. Beni ayağa kaldırıyor. Havlu bile alamadan sıırılsıklam bedenimi yatağa doğru yönlendiriyor, beni o yumuşak bulutun üzerine itiyor ve bedenini benimkinin etrafına sarıyor.

"Hâlâ bazı sorularım var," diye itiraf ediyorum yatakta uzanmış, birbirimize sarılmış ve planlar yaparken. Ya da en azından denerken. Planlamanın önüne geçen çok fazla öpüşme var. Ayrıca, yüzüğümün karanlıkta bile nasıl parladığına hayran olmak için birkaç dakikada bir durmam gerekiyor.

"Kahretsin," diyor Nate, bana daha sıkı sarılarak. "Ailen üzülecek mi?"

"Ne hakkında? Annem seni seviyor. Herkes seni seviyor. Bunu aşmıştık."

"Ama ben bir Şiksa'yım. Senin iyi bir Yahudi kızla evlenmeni istemiyorlar mı?"

Parmağını burnumda gezdiriyor. "Flaş haber, annem Yahudi değil. Şiksalarla evlenmek zaten bir aile geleneği."

"Gerçekten mi?" Hiçbir fikrim yoktu.

"Gerçekten. Eğer en büyük endişeniz buysa, biz ."

Çenesinden öpüyorum, çünkü kendime engel olamıyorum. Bu yataktan asla çıkamayabiliriz ve bu benim için sorun değil. "Nate," diyorum öpücüklerin arasında. "Takım sahibi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama yaparsınız. Bu, dikkatini vermen ve önemsemen gereken bir iş. Ve kimse senden daha fazla önemsemiyor Bec; harika işler çıkaracaksın."

"Bunu hayal etmek çok zor."

"Benim için değil. Stajyerinizi terfi ettirebilir ve kendiniz daha az angarya iş yapabilirsiniz. Bu da size daha büyük sorular için zaman kazandırır. Bazıları eğlenceli. Mesela gelecek yıl vakıf için hangi odağı seçerdiniz?"

"Kafa travması araştırması," diyorum hemen.

"Gördün mü?" Nate'in kahkahası neşeli. "Orada yaptığınız her iş en az stadyumda doğru satıcıları işe almak kadar önemli."

"Yemeklerden biz mi sorumluyuz? Peynirli puflar kalıyor."

Nate sırtıyor. "Neyse ki sizi çözmeniz gereken acil bir sorunla baş başa bırakıyorum. Stadyum kira kontratınız sekiz yıl daha geçerli ve Hugh Major ile Koç hiçbir yere gitmiyor."

"Tanrım, umarım değildir."

"Merak etme! Sana her zaman yardım edeceğim. Ama bir hokey takımına sahip olma konusunda neredeyse benim kadar çok şey bildiğini fark etmen uzun sürmeyecek. Ve bebeğim, cevaplara ihtiyacımız olduğunda, bilen bir finans ineğini ya da hukuk ineğini işe alacaksın."

"Bazen boyumdan büyük işlere kalkışacağım."

"Elbette. Yeni bir şey deneyen herkes gibi. Sana güveniyorum. Bu organizasyon seninle daha iyi. Hayatım seninle daha iyi olacak." Uzun parmaklarıyla çıplak sırtımı okşuyor ve sonra fısıldıyor, "Lütfen bu işte ve her şeyde ortağım ol."

Ondan sonra tekrar konuşana kadar uzun bir süre geçiyor. Daha çok sevgi olur.

İkimizi de yormayı başarıyorum. Sonunda Nate sırt üstü yattı, gözleri kapalıydı ve sordu: "Hemen benim yanıma taşınır mısın?"

"I..." Her zamanki gibi, bir itirazım olması gerektiğini varsayarak başlıyorum. "Elbette."

"O evde bir şeyleri değiştirebilirsin, biliyorsun. Eğer düzeni beğenmezsen, üzerinde çalışırız. Ama çok fazla nefret etmiyorsanız, kalmak isterim. Mülkte güvenlik ekibinin işini yapabilmesi için yeterince yer var."

"Tamam. Eminim on iki odanızdan birkaçında ya da kaç tane varsa orada rahat etmenin bir yolunu bulabilirim."

Saçımı okşuyor. "Kendini evinde hissetmeni istiyorum Bec. Sadece rahat olmanı değil. Ama bunun üzerinde çalışacağız. Bu arada, kız kardeşin ve ailesi biraz daha fazla odanın tadını çıkaracak, değil mi?"

"Doğru..." Yavaşça söyledim. "Yeni bir kira kontratı imzaladım. Bu onları bir süre idare eder."

"Ya da sonsuza dek," diyor Nate. "Dosyanda kirayı yükseltmemen için bir not var."

"Ne?" Başım yastıktan fırladı. "O bina size mi ait?" "Elbette. Antrenman tesisini inşa ettiğimde her şeyi satın aldım. mahallede satılıktı. Ve Brooklyn'e taşındığınızda..." "Bruisers'ın emlakçısı bana o daireyi gösterdi." Ben de

İşe bu kadar yakın bir yerde makul bir kira bulduğum için şanslı olduğumu düşündüm. "Bu çok sinsice."

Nate başını sallar. "Orayı seçmek zorunda değildin. Ama seçtiğin için mutluydum. Sana küçük bir şekilde göz kulak olmamı sağladı. Seni sadece uzaktan sevdiğim zamanları bilirsin." Elini kalbine götürüp Bay Darcy suratı yapıyor, bu da beni gülümsetiyor. "Ne tür bir düğün istiyorsun? İstedğini seçebilirsin."

"Henüz emin değilim. *Birçok* dergiye danışılacak." Zavallı adamın hiçbir fikri yok. "Küçük tutabilir miyiz?"

"Emin misin?"

"Aile, yakın arkadaşlar ve hokey takımını kastediyorum. Seninle yanlışıyla KTech ve Goldman Sachs'ın yarısını davet etmek çok kolay olurdu."

"Neden Karayıpler'de bir yerde küçük bir otel kiralayıp destinasyon düğünü yapmıyoruz?"

"Bu eğlenceli olurdu."

"Sayıları düşük tutuyor ve zamanın en azından bir kısmında bikini giymek zorunda kalacağınızı garanti ediyor."

"Tek yönlü bir zihnin var."

"Hayır-dört." Onları için elini kaldırıyor. "Teknik. Hokey. Yemek. Rebecca."

"Bu benim listeme çok benziyor," diye fısıldıyorum. "Yemek. Moda. Hokey. Nate." "Dörtte üçü fena değil," diye fısıldıyor. Sonra beni tekrar öpüyor.

New York Wire
Haftanın Spor Haberi 13
Haziran 2020

Takım Sahibi İlk Stanley Kupasını ve İlk Çocuğunu Üç Saat İçinde Aldı

"New York Presbyterian Brooklyn Methodist Hastanesi'nden Hemşire Amalah Dawn *The Wire*'a verdiği demeçte, "Doğum servisinde çığlık atmak oldukça yaygındır. "Ama bu genellikle doğumla ilgili, hokeyle ilgili değil."

Bu durum dün gece Brooklyn Bruisers takımının sahibi 30 yaşındaki Rebecca Rowley Kattenberger'in, eşi 35 yaşındaki teknoloji kralı Nate Kattenberger'in beş yıl önce takımı Brooklyn'e taşınmasından bu yana oyuncularının ilk Stanley Kupası'nı kazanmasını izlemesiyle değişti.

Bayan Kattenberger takımıyla birlikte Nashville'de altıncı maçı izlemeyi planlamıştı, ancak maç için uçakla gelmeyi planlamasından birkaç saat önce doğum sancısı tuttu.

Bayan Kattenberger *The Wire*'a e-posta yoluyla yaptığı açıklamada, "Bunun iyi olduğunu düşündüm, bu bir felaket değil," dedi. "Eğer seri yedinci maça giderse, bebeğim ve ben Brooklyn Arena'da boy gösterebiliriz."

Ama öyle . Sağlık ekibi kasılmalarını izlerken, doğumhane koğuşunda çok heyecanlı bir altıncı maç izledi.

Hemşire Dawn, "Doğum hızla ilerlemedi," diye rapor verdi. "İlk doğum için bu normal. Doktor işleri hızlandırmak için ona oksitosin vermek istedi ama o 'Üçüncü periyoda kadar olmaz. Ya fazla mesaiye kalırsak?'"

Sonuçta hem takım hem de emek süreci kendi işlerini yaptı. Brooklyn üçüncü periyodun başında attığı golle (Trevi, Castro'nun asistiyle) 2-2'lik eşitliği bozdu ve bunu sadece doksan saniye sonra bir gol daha takip etti

(Bayer, Drake'in asistiyle). Son düdükle birlikte resmi şampiyon onlar oldu.

407 numaralı doğum odasından gelen tepkiler genellikle gürültülü ve nihayetinde neşeliydi.

"Maçın gergin bir bölümünde yakınımızdaki hastalara her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdik. Brooklyn kazandığında da koğuştaki herkes çok heyecanlandı," diyor Dawn. "Rebecca'nın bebeği bekledi. Televizyonu kapattıktan sonra işler çok daha hızlı ilerledi. Yaklaşık iki saat sonra ıkınmaya hazırды ve bebek bundan bir saat sonra doğdu."

Rebecca Rowley Kattenberger ve Nathan Kattenberger sabah saat biri on geçte yedi kiloluk bir kız bebek dünyaya getirdiler. Bebeğin adı basından saklı tutulurken, ailenin sağlıklı olduğuy ve rahat bir şekilde dinlendiğı belirtildi.

Kattenberger'ler kızlarını büyütecekleri Brooklyn'de yaşıyorlar. Bayan Kattenberger, New York Presbyterian Hastane grubunun Brooklyn'deki merkezinde doğum yaptı. Bayan Kattenberger'in Brooklyn Bruisers Vakfı, geçtiğimiz yıl hastanenin pediatri kanadı için on milyon dolar topladı. Hokey oyuncularını da Aralık ayında tesislerde bir tatil partisi düzenledi.

Söylentilere göre Stanley Cup hafta sonu bitmeden doğumevine bir ziyaret gerçekleştirecek.

Vardiyasında tanık olduğuy en sıra dışı doğumun bu olup olmadığı sorulduğunda Hemşire Dawn bu fikri reddetti. "Daha geçen hafta asansörde bir bebek doğdu. Bizi gafil avlamak için oldukça yaratıcı olmalısınız."

Bruisers'ın zaferini kutlamak üzere bu ayın sonunda Wall Street'te bir geçit töreni düzenlenecek, tarih ve saat önümüzdeki hafta duyurulacak. Bay ve Bayan Kattenberger katılmayı planlıyor.

T H E
E N D

Teşekkür ! Umarız Brooklynnaire'i beğenmişsinizdir!
Sırada Castro'nun kitabı var! [Overnight Sensation](#) burada! İlk bölümü okumak için sayfayı çevirin.

Daha fazla Bruiser için deneyin:
[Rookie Move](#) (Leo & Georgia)

Sert Vurucu (O'Doul & Ari)
Pipe Dreams (Beacon & Lauren) Bountiful
_____ (Beringer & Zara)

GECELEYİN SANSASYONU: BİRİNCİ BÖLÜM

Bilmenizi isterim ki, siz benim ruhumun son rüyası oldunuz.

CHARLES DICKENS, İKİ ŞEHRİN HİKAYESİ

JASON

"Beyler." Bira şişemi havaya kaldırarak konuşmaya başlayacağımı işaret ediyorum. "Mücadelelerin en iyisiydi, mücadelelerin en kötüsüydü..."

Dickens'in en ünlü açılış cümlesini kendi versiyonumla söylediğim anda, kahkahaların yanı sıra inilti de yükseliyor.

"Ah, kardeşim," diye yakınıyor takım arkadaşım Bayer. "İşte bir konuşma daha."

"O gün zafer günüydü, o gün kaleye çok az şut çekilen gündü. İnanç dönemiydi, 'lanet' olsun, antrenman kampından önce daha fazla sprint koşmalıyım' dönemiydi!"

Diğer takım arkadaşlarım başlarını sallarken takım kaptanımız O'Doul homurdanıyor. Benim maskaralıklarına alışkınlar.

"Lambacıların mevsimiydi," diye devam ediyorum. "Yorgunluk mevsimiydi, umutsuzluk yazından sonra umudun sonbaharıydı. Önümüzde seksen iki maç var, bizi durduracak hiçbir şey yok, hepimiz doğrudan cennete gideceğiz, ikinci periyotta bana çelme takan siz pisliklerden hangisi hariç..."

Uzun masanın etrafında daha fazla kahkaha var, bu yüzden bir yudum için duraklıyorum

Bira.

"Bir hücumdan sonra hep Dickens'tan alıntı mı yapar?" diye soruyor Heidi. Bütün gece gözüme kestirdiğim kız. Dürüst olmak gerekirse, bu küçük gösteriyi onun iyiliği için yapıyorum. Gerçi onu etkilemeye mi çalışmalıyım yoksa uzaklaştırmaya mı emin değilim.

"Genelde Shakespeare'den alıntılar yapar," diye cevaplıyor yeni oda arkadaşım Silas. "Ama sanırım bu daha çok Dickens tarzı bir gece."

"Kısacası," diye bitiriyorum güçlü bir son için. "Antrenman geçen yılki gong gösterisinin aynısıydı. Ve en gürültülü otoriteler -iyi ya da kötü- yeni sezonun her lanet gününün tanıdık bir mücadele olacağını öngörüyor!"

İniş takıldığım için bir tezahürat yükseliyor. Meyhanenin panelli duvarına yaslanıp biramın kalanını yudumluyorum ve birkaç damlasını takım tişörtümün üzerine döküyorum.

"Klas," diye Silas. O bizim kalecilerimizden biri.

"Öyle mi?" Şişeyi, zaten boşlarımızla dolu olan masaya çarparak bırakıyorum. "Konuşman nerede o zaman? Dinliyorum."

"Yaptığın pisliği kastetmiştim." Elindeki kokteyl peçetesiyle gömleğime vuruyor ve ben de onu hızla yakalayıp kafasına kilitliyorum.

"Siktir," dedi kaleci koltuk altımdan. "Bırak."

"Duş aldığım için şanslısın," diyorum, bırakmadan.

Silas gülüyor ama numara yapıyor. Gevşediğim anda elimden kurtuluyor ve taşaklarım diz çökmeye çalışıyor. Yıldırım hızındaki reflekslerim beni kurtardı. Paketimi zarar görmeyecek şekilde çeviriyorum.

"Çocuklar, kesin şunu," diyor Bayer iç çekerek. "Şişeleri devirirseniz, biz onları temizleyene kadar Pete bize servis yapmaz."

Sırtarak, Silas ve ben ellerimizi birbirimizden çekiyoruz. Yakmamız gereken fazla adrenalin var. Kim olsa yakardı.

Sezon başlangıcının nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Eğitim kampı içimi kıpır kıpır etti ve gitmek için can atıyorum. Dickens haklıymış. Hem en iyi zaman, hem de en kötü zaman. Altmış adam açılış günü listesindeki yirmi üç yer için savaşıyor. Bu gece rahat olduğunu söyleyen her oyuncu lanet bir yalancıdır.

Tüm yeni adayların veteranlarla birlikte kaydı büyük mücadeleyi henüz bitirdik. Buzda Açlık Oyunları gibi, bir sürü genç bizi göstermeye ve kadrodaki yerlerimizi almaya çalışıyor. Bizim işimiz de onları ait oldukları yere, alt liglere geri göndermek.

Her şeyi biliyorum. Bruisers'ın kadrosuna girmem üç denememi aldı. Geçen yıl büyük şovdaki ilk tam sezonumdu. Şatafatlı istatistiklerle harika bir yıl geçirdim.

Ta ki en sonunda her şey ters gidene kadar. Pişmanlık mı? Birkaç tane var. Şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey - ve bu ödül için biraz rekabet var -Büyükler ligine çıktığımda her şeyin daha kolay olacağını hayal etmektir.

Yapmazlar. Hiçbir zaman.

Yine de birkaç avantajı var. Lüks kiralık jet, alt liglerde otobüse binmekten çok daha rahat. Ve bu günlerde pedlerimi stadyuma başka biri taşıyor ve dolabıma asıyor.

Ama hayatımdaki tek bir şey bile rahatlatıcı değil. Her oyun dayanma gücümün acımasız bir testi. Başarısız olursam, yerimi almak için sıraya girmiş yüzlerce adam var. Ve son sezonumun şerefsiz bir şekilde sona ermesinden sonra, bazı günler onlardan birinin yapacağını düşünüyorum.

Gerçekten de Dickens tarzı bir gündü. Hepsi .

Ama bu gece kutlama yapacağız. Bu birayı hak ettim. Gelecek hafta kadro açıklanacak ve ben de orada olacağım. Sağlıklıyım, hızlıyım ve bugünkü antrenmanda tam da takımın ihtiyaç duyduğu türden bir oyun kurucuydum.

"Bence shot'lara geçmeliyiz," diyerek bahsi yükseltiyorum. "Silas, tekila ya da votkayı sen seçebilirsin."

Oda arkadaşım homurdanıyor. "Erken kalkmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?" "Farkındayım. Çaylak!" Parmaklarımı şıklatıyorum. "Adın senin?" "Drake," diyor çocuk.

"Doğru." Bugünkü antrenmanımızda genç Drake'in elinden pakı en az iki kez aldım. Ama o bir canavar gibi karşılık verdi ve ben de ona kadromuza girmesi için yarı yarıya şans verdim. Şimdi ona kredi kartımı veriyorum. "Pete'den bir şişe iyi tekila ve birkaç shot bardağı iste."

"Ve misket limonu!" Drake uzaklaşırken Silas sesleniyor.

Çocuk büyük omuzlarını bara doğru çevirerek "Tamam," diyor oyunbazca.

"*Tamam mı?*" Nefesim kesildi. "Peki ya evet!"

Kıkırdamalar var, ama sadece yarı şaka yapıyorum. Yazı bir hamakta kitap okuyarak ve şampiyonanın yedinci maçında bizi uzatmaya götürenin *benim* kaçırdığım şut olduğunu unutmaya çalışarak geçirdim. Şut atmadan önce sopamı iki derece daha döndürseydim, periyodun sonunda kupayı başımızın üzerine kaldırabilirdik. Brooklyn'de bir geçit töreni ve şampiyon olmanın getirdiği diğer tüm saçmalıklar olurdu.

Ama disk boruya ve sekti. Ve ben o siyah şeklin beyaz buza çarpışını görmeyi ya da üçüncü periyodun bittiğini bildiren zilin kınayıcı sesini duymayı asla bırakmayacağım.

Yarım saatten kısa bir süre sonra şampiyonluğu uzatmalarda kaybettik.

Eğer o golü atsaydım, o lanet geçit töreninin lideri ben olurum. Kupayı ilk ben kaldırırdım. Ne zaman televizyonda Bruisers'dan bahsedilse o golün video klibi tekrar tekrar oynardı. Muhtemelen sonsuza kadar.

Tekilayı uzat.

Çaylak elinde bir tepsi ve bir mesajla geri geliyor. "Pete buna ihtiyacı olmadığını söylüyor-" Çocuk kredi kartımı masaya fırlatıyor. "-çünkü numarayı ezberlemiş. Ve sana sakın olmanı söylememi istedi."

"Doğru," diye homurdandım. "Çünkü bu kesinlikle bana benziyor." "Castro her zaman kolaydır," diyor Bayer. "Bayanlara sorman yeterli."

"Sen kapa çeneni," diye alay ediyorum, shot bardaklarını tepside alıp sıraya diziyorum. Masanın etrafındaki kafaları sayıyorum. "Var mısınız? Kim var?"

İşte o zaman bakışlarım Heidi'ninkilerle çarpışıyor. Bakışlarım bunu çok sık yapıyor.

"Tekila?" Ona soruyorum, ses tonum kabalığın sınırında, ve ben bile bilmiyorum

Nede

n? Eliyle bara vuruyor. "*Evet.*"

Ve aklım *hemen* oluklara atlıyor. Ona şunu söyletmek isterdim.

Sonra tekrar. Yalnız kaldığımızda.

"Tanrım, ona efendim deme," diye yalvarır Silas. "Güç doğrudan kafasına gidecek."

Ya da başka yerlerde. Sikerler beni. Tekila shotlarını dolduruyorum. "Önce bayanlar," diyorum, bir shot bardağını Heidi'ye uzatarak.

Herkese tane dağıttığımda, O'Doul atışını kaldırıyor. "Eski dostlara ve yeni mücadelelere," diyor.

Daha az son dakika hayal kırıklığına, diye ekliyorum özel olarak kaldırırken. Kadeh kaldırmak için bir araya gelen altı ya da sekiz kadehin sesi hayatımın fonunu . Güzel bir ses. Hepimiz tekilayı geri atıyoruz ve ben Heidi'nin yutkunurken kıpkırmızı olan gözleriyle içişini seyrediyorum.

"Sanırım buna ihtiyacın var," diyorum ve limon dilimlerinden oluşan kaseyi ona doğru itiyorum.

"Teşekkürler," diye nefes nefese bir kama alıp pembe dudaklarının arasına daldırıyor.

Vücudum kıpırdıyor. *Bu gece, o zaman.* Onu eve götüreceğim. Nihayet.

Heidi'yle geçen baharda personel krizi sırasında takıma yardım etmek için ortaya çıktığından beri sürekli görüşüyoruz. Bir gün antrenman tesisinde bir kahkaha tufanı duydum. Köşeyi döndüğümde karşımda duruyordu; zıplayan bukleler, kıvrımlar ve kocaman bir gülümseme. Boyu 1.80'di ama kişilik doluydu.

Ve o ilk andan beri onu başka bir şeyle doldurmayı arzuluyorum. O da bu fikre açık. Bakışlarımız her çarpıştığında bunu görüyorum. Ve bunu çok sık yapıyorlar.

Yine de birkaç nedenden dolayı bu gerçekleşmedi. İlk olarak, ben sadece rastgele kişilerle takılırım. Hokey benim hayatım ve duygusal bağlara yer yok.

Ayrıca? O ofiste stajyer. Sonrası garip olabilir. Bana muhtaç ya da deli gibi gelmiyor. Ama sonrasında aramıza çok fazla mesafe koyabileceğimden değil. En kötü senaryo, bir sömestr boyunca ya da stajı ne kadar sürerse sürsün, ekibin merkezindeki ofis kanadından uzak durmam.

Gerçi daha aptalca şeyler de yaptım. Ve bu gece ona karşı koyabileceğimi sanmıyorum. O büyük mavi gözler bana her dikildiğinde, teslim olmaya biraz daha yaklaşıyorum.

İşte bu kadar dikkat dağıtıcı. Böyle düşünen tek kişi de ben değilim. Takım arkadaşlarım ona kişiliğine uygun bir lakap taktılar: Acı Biber. Çünkü hem çekici hem de canlı.

Dürüst olmak gerekirse, bana biraz on altı yaşında aşık olduğum kızı hatırlatıyor. Bu hayatta çok az pişmanlığım var. Kaybedilmiş bir aşk ve kaybedilmiş bir hedef. Bu gece aklımda ikisi de var, lanet olsun. Ama Heidi'nin dikkatimi ikisinden de uzaklaştırmasına izin vereceğim.

Sorun çözüldü.

"Şşşt!" Silas aniden söyledi.

Nedenini bilmeden hepimiz sessizliğe gömüldük. Silas'ın yüzünde bir ifade var, sanki melekler onunla daha yüksek bir düzlemde konuşuyormuş gibi.

"Um, ne dinliyoruz?" diye sorar çaylak.

"Yeni şarkı," diyor Silas. "Daha dün yayınlandı."

Masadan bir inilti yükselir. Silas, şarkıcı Delilah Spark'ın sadık bir hayranı. Gün doğumundan gün batımına kadar onun şarkılarını çalıyor ve bu konuda onu azarlamamıza aldırış etmiyor gibi görünüyor.

"Bu şarkıcıyı tekrar dinleyebilmek için mi beni *susturdun*?" Bayer soruyor. "Uçaktayken kulaklıklarınızdan sızan sesler yetmiyor mu?"

"Onunla yaşamayı dene," . "Sadece bir ay oldu ve ben şimdiden her şarkının her sözünü biliyorum. Seçme şansım bile yok."

"Şu gürültü önleyici kulaklıkları denedin mi?" Drake soruyor. "Onlara bir şans verebilirsin."

Silas bizi tanımıyor bile. Beni geçip bara yöneliyor, televizyonlardan birinde yeni şarkının klibi oynuyor.

Bayer kıs kıs gülerek onu taciz etmek için hareket eder ve O'Doul da onu takip eder.

Küçük grubumuz dağılıyor ve beni Heidi ile baş başa bırakıyor. Muhtemelen takım arkadaşlarımla konuşmak için bir bahane uydurmalıyım. Çekip gitmeliydim. Ama yapmıyorum çünkü Heidi'ye karşı kurabiye kavanozundaki son kurabiyeyle karşı hissettiğim gibi hissediyorum - karşı koymalıyım ama gerçekten istemiyorum.

"Tekilanın büyük bir hayranı değil misin?" Ona sordum. Bu benim açılış cümlem. Çok yumuşak değil, ama zaten o büyük bebek gözleriyle beni izliyor.

"İğnelere alışık değilim," diyor. "Annem dehşete düşerdi."

"Neden? Hiç de kötü değilsin."

"İşçi Bayramı'ndan sonra hızlı içmek, çok yemek ya da beyaz ayakkabı giymek hanımefendilere yakışmaz."

"Tanrım." Gülüyorum.

"Neden?" "Bu sadece kabalık."

Heidi'nin biraz güneyli aksanı var ve kelime *impolaht* olarak çıkıyor. Dilinden dökülüğü kasıklarına bir şeyler yapıyor. Çok kaba bir şey. Bu gece onu yatağıma almaya kararlıyım.

"Yazın nasıl geçti?" Soruyorum, çünkü ben bir . Ya da en azından öyleymiş gibi yapabiliyorum.

"Gerçeği bilmek istiyorsan, oldukça sıkıcı." Mükemmel dudakları bir an için gerildi, sonra tekrar gevşedi. "Altı haftamı babamla tartışmamaya çalışarak geçirdim. Bryn Mawr'a geri dönmeyeceğimi söylediğimde aklını kaçırmayacağını umuyordum."

"Ama yine de yaptı?" Sanırım.

"Kesinlikle. Tam bir sinir krizi."

"Oh, adamım." Ebeveyn hayal kırıklığı hakkında her şeyi bilirim. "Bağırdı mı?"

"Bağırdı ve tehdit etti. Benim hatam bu konuda mantıklı bir konuşma yapabileceğimizi düşünmemdi. Kafasına istediği bir şeyi koyduğunda o adamla tartışmak mümkün değil. Ve beni Brooklyn'de istemiyor."

Ouch. "Baban takım için çalışmanı istemiyor mu?" "Hayır efendim, istemiyor."

Efendim. Çıplak olduğunda bana böyle seslenmesini istiyorum. Ama buna biraz sonra geleceğiz. "Belki de baban hokey oyuncularını sevmiyordur."

Yüzünde garip bir tepki belirliyor ve sonra hemen kayboluyor. "Sanırım benden hoşlanmıyor. Hayatımın ilk yirmi yılını

Hayatım boyunca babamın iyi küçük kızı olmaya çalıştım. Ama o adamı memnun etmek imkansız ve artık denemekten bıktım."

Heidi'yle bu kadar çok ortak yönümüz olduğunu tahmin bile edemezdim. "Bu çok komik çünkü benim ailem de Brooklyn'de yaşamama pek sıcak bakmıyor."

"Tanrım, neden? Takım için öldürüyorsun."

Yüz ifadesi merak dolu. Tanrı hokey oyuncularına ilgi duyan kızları korusun. "Ailem bir avuç inek. Doktora yapmam gerekirken hayatımı acımasız bir sporla harcadığımı düşünüyorlar."

"Oh," diyor Heidi usulca. "Kulağa tanıdık geliyor."

Aslında bundan biraz daha karmaşık. Benim tüm yaşam tarzımın kendine zarar verdiğini düşünüyorlar. Bu çok saçma değil mi? Yüzde sekiz vücut yağ oranına ve düşük dinlenme kalp atış hızına sahip olan ben.

"İçki ve kadınlar," diyor babam bana ders verirken. "Seni yiyip bitiriyorlar." Bunu düz bir suratla ve günün büyük bir kısmında masa başında oturan bir adamın göbeğiyle söylüyor.

Heidi dikkatimi çekmek için elimi okşayarak, "Ama mesele şuna geliyor," diyor. "Kimin hayatını boşa harcadığını kim söyleyebilir? Ebeveynler neden bu hakka sahip olduklarını düşünüyorlar?"

"Aynen öyle." Başparmağımla elini kendime doğru çekiyorum. Sonra öne doğru eğilip mavi gözlerinin içine bakıyorum. İlgimi yanlış anlamasına imkan yok.

Elmacık kemiklerinde ikiz pembe lekeler belirirken "Değil mi?" diye ciyaklıyor. Ama elini çekmiyor.

"Şanslıyım," diyorum. "Kız kardeşim bir akademisyen. Yani en azından biri aile planını takip ediyor."

Heidi göz kırpmıyor. Bakışları benimkine dönmeden önce birleşmiş ellerimize kayıyor. "Benim de bir kız kardeşim var," diye itiraf ediyor. "Ama o ne isterse onu yapıyor ve yine de onu seviyorlar. Ve sırf liberal sanatlar diplomamı bitirmedığım için bana bir mahkûm gibi davranıyorlar."

"Baban da benimki gibi akademisyen mi?" diye sordum. Bu komik bir tesadüf olmaz mıydı?

"Hayır," diyor yavaşça. "Ama annem Bryn Mawr'a gitti. Şimdi tam zamanlı olarak evde oturan bir eş ve dünyanın en hevesli şehir kulübü üyesi." Muhteşem gözlerini deviriyor. "Bu beni daha da sinirlendiriyor. 'Okulda kal, Heidi Jo. Böylece mezun olabilirsin ve o diplomayı asla kullanamazsın! İyi bir avukatla yuva torun sahibi olsam çok sevinirlerdi.'"

"Çok fazla sorum var." Kıkırdıyorum. "Heidi Jo?"

"Ailem beni böyle çağırır. Ama ben kendime Heidi diyorum, böylece sesim..."

"*Rüzgar Gibi Geçti?*" Sanırım.

"Doğru."

"Ailen gerçekten evlenmeni istiyor mu? Neden?"

Omuz silkiyor. "Annemin hayal gücü bu kadar sanırım. Ayrıca, planlaması gereken bir düğün var. Beni bir balo salonunda bir avukatla evlendirmek onun hayallerinin gerçekleşmesi demek."

"Ama sen bu planı kabul etmiyorsun?" Başparmağımı elinin üzerinde gezdiriyorum ve Heidi neredeyse belli belirsiz titriyor.

Bakışları birleşmiş ellerimize dönüyor. "Düğünler horlamaktır. Avukatlar da öyle. En azından benim tanıştıklarım."

"Zevkiniz daha çok hokey oyuncularına yönelik sanırım?"

Şimdi yanakları alev alev yanıyor. "Havaya girdiğimde," diyor ilkel bir şekilde, elini benimkinden çekerek. "Biraz daha tekila, belki?"

Havaya girdiğinde. Tanrım. Beni bunun için uğraştıracak.

Ve ben bunu yüzde yüz destekliyorum.

Bu kız benimle olabilecek en iyi şekilde alay ediyor. Kadehini bana yaklaştırıyor, sonra öpülesi yüzünü kaldırıp bana bakıyor. Ve gözlerinde birkaç içkiden çok daha fazlasıyla cevap vermeyi planladığım bir meydan okuma var.

Yine de şimdilik şişeyi alıp dolduruyorum.

[Overnight Sensation](#)'ın kopyasını bugün alın!

AYRICA SARINA BOWEN TARAFINDAN

DOĞRU KUZİY

Acı Tatlı Kararlı

Hatıra

Bountiful

Speakeasy

Havai Fişekler

SÜSLÜ YILLAR

Düştüğümüz Yıl #1

Saklandığımız Yıl #2

Sarışın Randevu #2.5

Yılın Understatement'ı #3 Shameless

Hour #4

On Beşinci Dakika #5

YERÇEKİMİ

Soğuktan #1 Gökyüzünden Düşen

#2

Yıldızlara Atış #3

MERHABA GÜLE GÜLE

Elveda Cennet

Sonsuza Merhaba

BROOKLYN BRUISERS

Çaylak Hamlesi

Sert Vurucu

Boru Düşleri

Brooklynair

Gecelik Sansasyon

Tanya Eby Man

Hands ile

Erkek Kartı

Erkek Oyuncak

Elle Kennedy ile

GOOD BOY yazan Sarina Bowen & Elle Kennedy

STAY yazan Sarina Bowen & Elle Kennedy

HIM yazan Sarina Bowen ve Elle Kennedy

US yazan Sarina Bowen ve Elle Kennedy

Copyright © 2018 by Sarina Bowen

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak fotoğrafı: Wander Aguiar

Kapak tasarımı: Hang Le Kurgu:

Erica Russikoff

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

